

ДЖОН ТУЕЛВ ХОКС СТРАННИКЪТ

Част 1 от „Четвъртият свят“

Превод от английски: Анна Христова, 2007

chitanka.info

На моите пътевиждаци

ПРЕЛЮДИЯ

РИЦАРЯТ, СМЪРТТА И ДЯВОЛЪТ

Излязоха на светло от метрото и Мая се пресегна и хвана баща си за ръка. Тръна не я отблъсна, не ѝ каза да се съсредоточи върху позицията на тялото си. Усмихна се и я поведе нагоре по тесните стълби към дългия стръмен тунел, облицован с бели керамични плочки. Управата на метрото беше поставили метални решетки от едната страна и тунелът, иначе съвсем обикновен, изглеждаше като огромен затвор. Ако беше сама, Мая щеше да се притесни и да се почувства като в капан, но сега нямаше за какво да се тревожи, нали баща ѝ беше до нея.

Съвършеният ден, помисли си. Е, може би вторият по съвършенство. Все още помнеше как преди две години, след като беше пропуснал рождения ѝ ден и Коледа, баща ѝ се появи на 26 декември с такси, пълно с подаръци за двете с майка ѝ. Беше слънчева сутрин, пълна с изненади, но днешната събота по всяка вероятност обещавахе по-трайно щастие. Вместо обичайното пътуване до склада при Кенъри Уорф, където баща ѝ я учеше как да рита, да нанася удари и да използва оръжия, бяха прекарали деня в Лондонската зоологическа градина и той ѝ беше разказвал различни истории за всяко животно. Баща ѝ беше обиколил целия свят и можеше да опише Парагвай или Египет като професионален екскурзовод.

Докато минаваха покрай клетките, всички ги гледаха. Повечето арлекини се опитваха да се слоят с тълпата, но нейният баща се набиваше на очи сред обикновените граждани. Беше немец с грубо изсечен нос, коса до раменете и тъмносини очи. Обличаше се в пастелни цветове и носеше стоманена кара-гривна, която приличаше на счупена белезница.

В килера на квартирата им в Източен Лондон Мая беше открила една изпомачкана история на изкуствата. Съвсем в началото на книгата имаше една гравюра на Албрехт Дюрер, наречена „Рицарят, Смъртта и Дяволът“. Обичаше да се вглежда в картината, макар тя да пораждаше

у нея странно усещане. Рицарят с бронята беше като баща ѝ, спокоен и смел, яздеше през планините, докато Смъртта надигаше пясъчен часовник, а Дяволът го следваше — преструваше се на оръженосец. Тръна също носеше меч, но го беше скрил в един метален тубус с кожена презрамка.

Въпреки че се гордееше с Тръна, той я смущаваше и притесняваше. Понякога ѝ се искаше да е обикновено момиче с баща дебелак, който работи в офис — доволен от живота мъж, който ѝ купува сладолед във фунийка и ѝ разказва вицове за кенгурута. Светът с пъстрите си дрехи, поп музика и телевизионни шоута беше несекващо изкушение. Искаше ѝ се да падне в топлата вода и да се остави на течението да я носи. Да си дъщеря на Тръна беше изтощително — непрекъснато да избягваш зоркото око на Голямата машина, да си нащрек за врагове, да предвиждаш ъгъла на атаката.

Мая беше на дванайсет, но още не беше заякнала достатъчно, за да борави с арлекински меч. Вместо него тази сутрин баща ѝ извади от гардероба един бастун и ѝ го даде, преди да излязат. Мая бе наследила бялата кожа и острите черти на Тръна и черната гъста коса на майка си — сикха по произход. Очите ѝ бяха толкова светли, че под определен ъгъл изглеждаха прозрачни. Мразеше, когато добре облечени жени се приближаваха към майка ѝ, за да ѝ кажат колко хубава дъщеря има. След няколко години щеше да е пораснала достатъчно, за да се дегизира и да изглежда колкото се може по-невзрачна.

Излязоха от зоологическата градина и се разходиха през Риджънт Парк. Беше краят на април и млади мъже играеха футбол по разкаляните поляни, а родители бутаха увити като вързопи бебета в детски колички. Сякаш целият град се беше изсипал навън, за да се радва на слънцето след тридневния непрестанен дъжд. Двамата с баща ѝ поеха по Пикадили Лайн и се запътиха към спирката на стадион „Арсенал“. Когато стигнаха до метрото, вече се смрачаваше. Във Финсбъри Парк имаше индийски ресторант и Тръна беше направил резервация за ранна вечеря. Мая чу врява — приглушени тромби и кръсъци — и се зачуди дали няма някаква политическа демонстрация. В същия миг баща ѝ я преведе през въртящата се врата и я хвърли право във войната.

Щом стъпи на тротоара, Мая видя на Хайбъри Хил Роуд огромна тълпа. Немаше протестни лозунги нито знамена и тя осъзна, че

футболният мач е свършил. Стадионът на „Арсенал“ беше наблизко и отбор със синьо-бели екипи — „Челси“ — беше играл срещу „Арсенал“. Агитката на „Челси“ излизаше от входа на гостуващия отбор от западната страна на стадиона и се насочваше надолу по тясната улица с два реда къщи отстрани. Обикновено тълпата бързо се отправяше към входа на метрото, но сега улицата се беше превърнала в арена. Полицията пазеше запалняковците на „Челси“ от привържениците на „Арсенал“, които се опитваха да ги нападнат.

Полицаи от двете страни. Синьо и бяло в средата. Червените хвърляха бутилки и се опитваха да разкъсат кордона. Гражданите, които се бяха озовали сред тълпата, се блъскаха между паркираните коли и в кофите за боклук. Покрай бордюра имаше нацъфтели глогини и розовите им цветове се разтреперваха всеки път, щом някой се блъснеше в тях. Листенцата се носеха из въздуха и се сипеха върху гъмжилото от хора.

Тълпата вече се приближаваше до спирката на метрото. Тръна можеше да завие наляво и да тръгне по Гилеспи Роуд, но остана на тротоара да наблюдава хората. Усмихна се леко, уверен в собствената си сила и развеселен от безсмислената агресия на зомбитата. Освен меча носеше поне още един нож плюс пистолет, с който се беше сдобил благодарение на контактите си в Америка. Ако пожелаеше, можеше да избие доста от тези хора, но това беше публичен сблъсък и наоколо имаше полиция. Мая погледна баща си. Трябва да бягаме, помисли си. Тълпата беше побесняла. Тръна погледна дъщеря си, сякаш доловил страха ѝ, и Мая замълча.

Всички крещяха. Гласовете им се сливаха в сърдит рев. Мая чу пронизителна свирка. Вой на полицейска сирена. Бутилка бира прелетя над тях и се пръсна само на два метра от мястото, на което бяха застанали. Изведнъж яростен клин от червени фланелки и шалчета се вряза в полицейския кордон и тя видя как мъжете започнаха да се ритат и да се бият. По лицето на един полицаи шурна кръв, той вдигна палката си и отвърна на удара.

Тя стисна ръката на баща си и каза:

— Приближават се. Да се махаме!

Тръна се извърна и дръпна дъщеря си към входа на метрото, сякаш искаше да се скрие. Но полицията подкара привържениците на „Челси“ като стадо говеда и изведнъж отвсякъде ги наобиколиха

облечени в синьо мъже. Приклепени от тълпата, Мая и баща ѝ бяха избутани пред будката за билети — възрастният продавач седеше сащисан зад дебелилото стъкло.

Баща ѝ мина през въртележката на входа и забързаха надолу към перона. Всичко е наред, каза си тя. Сега сме в безопасност. Но изведнъж видя, че мъже с червени шапки си пробиват път през тунела и тичат покрай тях. Един от привържениците на „Арсенал“ носеше вълнен чорап с нещо тежко вътре — камъни, топчета от лагери — и замагна с него към възрастния човек пред нея, строши му очилата и му счупи носа. Няколко хулигани от „Арсенал“ притиснаха привърженик на „Челси“ до металните решетки от лявата страна на тунела. Той опита да се измъкне, но те го ритяха и удряха. Още кръв. И нито един полицай.

Тръна я сграбчи за яката на якето и си проби път през мелето. Един мъж се опита да ги нападне, но той го парира мигновено с мълниеносен удар в гърлото. Мая бързо се спусна в тунела, затича към стълбите. Някой обаче метна нещо през рамото ѝ и го уви като въже около врата ѝ. Мая погледна и видя, че Тръна ѝ е вързал синьо-бял шал на „Челси“.

И в този миг разбра, че денят в зоологическата градина, забавните истории и разходката до ресторанта са част от плана. Баща ѝ знаеше за мача и вероятно беше планирал да са точно тук и сега. Тя го погледна и той ѝ се усмихна, сякаш ѝ беше разказал поредната забавна история. После се обърна и се отдалечи.

Трима ултраси от „Арсенал“ се спуснаха с викове към нея. Не мисли. Действай. Тя насочи бастуна като копие и стоманеният връх се заби с трясък в челото на най-високия. От главата му шурна кръв и той се свлече, но тя вече се беше завъртяла, за да посрещне втория с бастуна. Когато той се олюля назад, тя подскочи и го ритна в лицето. Той залитна и се просна на земята. Беше сразен. Тя се засили и го ритна още веднъж.

Третият я сграбчи отзад и я вдигна във въздуха. Стискаше я здраво, опитваше се да ѝ строши ребрата, но Мая хвърли бастуна, пресегна се назад с две ръце и го сграбчи за ушите. Мъжът извика невярващо, когато го преметна през рамо и го стовари на земята.

Мая се затича по стъпалата и видя баща си — стоеше на перона до отворените врати на влака. Сграбчи я с дясната си ръка, а с лявата

си проправи път във вагона. Вратите се плъзнаха и най-после се затвориха. Арсеналците се втурнаха и задумкаха с юмруци по прозорците, но влакът набра скорост и се стрелна в тунела.

Беше ужасна тъпканица. Една жена хлипаше, момчето до нея притискаше носна кърпа към устата и носа си. Влакът направи рязък завой и Мая залитна към баща си, зарови лице във вълненото му палто. Мразеше го и го обичаше едновременно, искаше и се хем да го удари, хем да го прегърне. Не плачи, каза си. Той те наблюдава. Арлекините не плачат. И толкова силно прехапа долната си устна, че усети вкуса на собствената си кръв.

1.

Кацна късно следобед и взе автобуса до Прага. Изборът на транспорт беше незначителен акт на неподчинение. Един арлекин щеше да наеме кола или да се качи на такси. В таксито винаги можеш да прережеш гърлото на шофьора и да поемеш контрола. Самолетите и автобусите бяха опасен избор, като капани само с един изход за бягство.

Никой няма да ме убие, реши тя. Никой не го е грижа за мен. Страниците предаваха способностите си по наследство, затова Табулата се опитваше да унищожи семействата им до крак. Арлекините защитаваха страниците и техните учители — пътевиждащите, но решението беше доброволно. Детето на арлекини можеше да се отрече от пътя на меча, да приеме светско име и да си намери място в Голямата машина. Ако не създаваше проблеми, Табулата не го закачаше.

Преди няколко години Мая отиде при Джон Мичъл Креймър, единственият син на Зеления, английски арлекин, убит в Атина от кола-бомба на Табулата. Креймър отглеждаше свине в Йоркшир и Мая го наблюдаваше как се бъхти из калта с кофите помия за квичашите животни.

— За тях ти не си преминала чертата — каза ѝ той. — Изборът е твой, Мая. Все още можеш да се оттеглиш и да водиш нормален живот.

Мая реши да се прекръсти на Джудит Странд, млада жена, завършила курсове по промишлен дизайн в Салфордския университет в Манчестър. Премести се в Лондон и започна почасово да помага в една фирма за дизайн, но скоро ѝ предложиха и целодневна работа. Трите години в Лондон бяха изпълнени с поредица лични предизвикателства и малки победи. Мая все още си спомняше как за първи път напусна апартамента си невъоръжена. Нямахме с какво да се защити от Табулата и се почувства слаба и уязвима. Всички хора на улицата я зяпаха, всеки, който понечеше да се приближи, беше потенциален убиец. Чакаше куршума или ножа, но нищо не се случи.

Постепенно започна да остава все по-дълго навън и да изпробва новото си светоусещане. Не се оглеждаше във витрините, за да проверява дали я следят. Когато се хранеше в някой ресторант с приятели, не носеше пистолет и не сядаше с гръб към стената.

През април наруши основно правило на арлекините и започна да ходи на психиатър. В продължение на пет скъпоструващи сеанса седеше в пълната с книги стая в Блумсбъри. Искаше да говори за детството си и за първото предателство в метростанцията на „Арсенал“, но нямаше как. Доктор Бенет беше спретнат човечец, който разбираше доста от вино и старинен порцелан. Мая помнеше объркването му, когато го нарече гражданин.

— Да, разбира се, че съм гражданин — отвърна той.

— Роден съм и съм израснал във Великобритания.

— Това е определение, което използва баща ми. Деветдесет и девет процента от населението са или граждани, или зомбитата.

Доктор Бенет свали златните си очилца и почисти стъклата със зелена памучна кърпичка.

— Ще ми обясните ли какво значи това?

— Гражданин са хора, които си мислят, че разбират какво става по света.

— Не разбирам всичко, Джудит. Никога не съм твърдял подобно нещо. Но съм информиран за настоящите събития. Гледам новините всяка сутрин, докато тренирам на пътеката.

Мая се поколеба и реши да му каже истината.

— Фактите, които знаете, са в голямата си част илюзорни. Истинската историческа битка се води под повърхността.

Доктор Бенет ѝ се усмихна снизходително.

— Разкажи ми за зомбитата.

— Зомбитата са хора, които изцяло са погълнати от борбата за оцеляване и не обръщат внимание на нищо друго. Живеят само ден за ден.

— Искаш да кажеш бедните хора ли?

— Може да са бедни или да са част от Третия свят, но все още могат да се променят. Баща ми казваше: „Гражданин пренебрегват истината. Зомбитата просто са прекалено уморени“.

Доктор Бенет сложи отново очилата си и вдигна бележника.

— Може би трябва да поговорим за родителите ти.

Това сложи край на терапията. Какво можеше да каже за Тръна? Баща ѝ беше арлекин, оцелял в пет опита за покушение от Табулата. Беше горд, жесток и много смел. Майка ѝ беше от сикхско семейство, което помагаше на арлекините от поколения. В памет на майка си Мая носеше стоманена кара на дясната си китка.

Същото лято на двацет и шестия ѝ рожден ден една от колежките ѝ от фирмата я разведе из бутиците в Западен Лондон. Мая си купи стилни ярки дрехи. Започна да гледа телевизия и се опита да повярва на новините. Понякога се чувстваше щастлива — почти щастлива — и приветстваше безбройните начини за отвличане на вниманието, осигурени от Голямата машина. Винаги имаше нещо ново, от което да се страхуваш, или нов продукт, който всеки иска да купи.

Въпреки че вече не носеше оръжия, от време на време се отбиваше до една школа по кикбокс в Южен Лондон и изкарваше по един спаринг с инструктора. Вторник и четвъртък посещаваше клас за напреднали в една кендо академия и се биеше с бамбуков меч — шинай. Преструваше се, че просто поддържа форма като останалите си колеги в офиса, които тичаха или играеха тенис, но знаеше, че не е само това. Когато се биеш, живееш с мига, опитваш се с всички сили да се защитиш и да сразиш противника. Нищо от нещата, които правеше в цивилния живот, не можеше да се сравни по сила с това преживяване.

Сега беше дошла в Прага да види баща си и цялата позната параноя на арлекина я завладя отново с всичка сила. Купи си билет от будката на летището, качи се на рейса и седна най-отзад. Лоша отбранителна позиция, но хич не ѝ пукаше. Наблюдаваше една възрастна двойка и групата немски туристи, които се качиха на автобуса и започнаха да подреждат багажа си. Опита се да се разсее, като се замисли за Тръна, но тялото ѝ надделя и я принуди да се премести на седалката до аварийния изход. Победена от възпитанието си и изпълнена с гняв, тя сплете пръсти и се загледа през прозореца.

Започваше да ръми. Когато стигнаха до центъра, вече се лееше пороен дъжд. Прага беше от двете страни на река, но тесните улички и построените от сив камък сгради я накараха да се почувства хваната в лабиринт. Градът беше осеян с катедрали и замъци, островърхите им кули пронизваха небето.

На автобусната спирка имаше по-голям избор. Можеше да върви пеша до хотела или да махне на някое такси. Легендарният японски арлекин Врабеца беше написал, че истинският воин трябва да „поощрява случайността“. С две думи, беше създал цяла философия. Арлекинът се отказваше от безсмислените действия и удобството на навика. Живееш дисциплиниран живот, но не се страхуваш от хаоса.

Валеше силно. Цялата се намокри. Най-предсказуемият избор беше да вземе таксито, което чакаше до бордюра. Мая се поколеба няколко секунди и реши да постъпи като обикновен гражданин. Стисна чантите си в една ръка, отвори със замах вратата и се настани на задната седалка. Шофьорът беше дребен, набит, с брада, приличаше на трол. Каза му името на хотела, но той не реагира.

— Хотел „Кампа“ — повтори тя. — Не ме ли разбрахте?

— Разбрах ви — отвърна шофьорът и се отлепи от бордюра.

Хотел „Кампа“ беше голяма четириетажна сграда, солидна и респектираща, със зелени сенници на прозорците. Намираше се на една калдъръмена улица близо до Карловия мост. Мая плати и тръгна да слиза, но вратата се оказа заключена.

— Отвори я тая проклета врата.

— Извинете, мадам. — Тролът натисна едно копче и вратата се отключи. Той се ухили, докато гледаше как Мая слиза от таксито.

Остави на пиколото да внесе багажа ѝ в хотела. Тъй като идваше да се види с баща си, беше решила да носи обичайните оръжия — бяха скрити в триножника на видеокамерата ѝ. Външността ѝ не загатваше националността ѝ и пиколото я заговори на френски и английски. За пътуването си до Прага се беше отказала от шарените дрехи и носеше, високи обувки, черен пуловер и широки сиви панталони. Това беше арлекинският начин на обличане, който наблягаше на тъмните цветове, скъпите платове и шитите по поръчка дрехи. Нищо опънато или крещящо. Нищо, което може да те забави в боя.

Във фойето имаше кресла и малки масички. Избледнял гоблен висеше на стената. В ресторанта отстрани няколко възрастни жени пиеха чай и се превъзнасяха над поднос със сладки. Мъжът на регистрацията погледна статива и сака с видеокамерата и остана доволен. Арлекинско правило: винаги да имаш обяснение за това кой си и защо се намиращ на дадено място. Видеокамерата беше типичен

реквизит. Пиколото и мъжът на регистрацията явно решиха, че е кинаджийка.

Не беше стая, а апартамент и се намираше на третия етаж — тъмен и пълен с имитации на викториански лампи и издути мебели. Единият прозорец гледаше към улицата, а другият — към ресторант-градината на хотела. Продължаваше да вали и ресторантът беше затворен. Раираните чадъри бяха подгизнали, столовете бяха подпрени на кръглите маси като уморени войници. Мая погледна под леглото и откри малък подарък за добре дошла от баща си — кука и петдесет метра въже за катерене. Ако на вратата почукаше не който трябва, за десет секунди можеше да се спусне през прозореца и да изчезне от хотела.

Свали си палтото, наплиска лицето си с вода и сложи триножника на леглото. Когато минаваше през охраната на летището, служителите винаги губеха доста време да проверяват камерата и различните обективи. Истинското оръжие беше скрито в статива. Два ножа в единия крак — тежък нож за мятане и стилет за промушване. Постава ги в калъфите им и ги пъкна под еластичните бандажи на ръцете си. Внимателно спусна ръкавите на пуловера си и се погледна в огледалото. Пуловерът беше достатъчно свободен и напълно скриваше ножовете. Мая кръстоса китки, замахна и единият нож се появи в дясната ѝ ръка.

Острието на меча беше във втория крак на статива. В третия бяха дръжката и ножницата. Мая ги сложи върху острието. Ножницата можеше да се отваря странично, което беше много удобно при внезапни улични схватки.

Освен статива и камерата носеше и дълъг метър и двацет метален тубус с презрамка. Изглеждаше техничарски, все едно беше архитектка и го носеше в студиото си. Тръна я беше научил да върти меча още като момиче, а тя беше доразвила техниката си с един японски инструктор по кеңдо.

Арлекините бяха научени да боравят и с пистолети и пушки. Мая предпочиташе бойна пушка, най-добре дванайсети калибър, със съвсем приклад. Прието беше да се използва старовремският меч заедно с модерни оръжия — и се ценеше — като част от стила на арлекините. Огнестрелните оръжия бяха необходимото зло, но мечовете съществуваха извън модерните времена, неконтролирани и

неподложени на риска да бъдат открити от Голямата машина. Тренировките с меч учеха на равновесие, стратегия и безопасност. Подобно на сикхски кирпан, мечът на арлекина обвързваше всеки воин с морален дълг и воинска традиция.

Тръна вярваше, че мечовете имат и практична страна. Скрити в оборудване подобно на триножника, можеха да минават през охранителните системи на летищата. Мечът беше безщумен и толкова неочакван, че шокът на нищо неподозиращия враг не беше за подценяване. Мая си представи атаката. Замахване уж към главата на врага и след това веднага долу странично към коляното. Леко съпротивление. Пукане на кости и хрущяли. И си отрязал нечий крак.

В намотаното въже имаше кафяв плик. Мая го разкъса и прочете мястото и часа на срещата. Седем. Квартал „Бетлемске намести“ в Стария град. Постава меч в скута си, загаси лампите и се опита да медитира.

Образите се носеха в съзнанието ѝ, спомени от единствения път, когато се беше сражавала сама като арлекин. Беше на седемнайсет и баща ѝ я беше завел в Брюксел, за да охраняват един дзен монах, дошъл в Европа. Монахът беше пътевиждащ, духовен учител, който можеше да покаже на всеки потенциален странник как да премине в друг свят. Макар че не бяха положили обет да бранят пътевиждащите, арлекините им помагаша винаги, когато можеха. Монахът беше велик учител — и беше в списъка с жертви на Табулата.

Онази нощ в Брюксел бащата на Мая и френският му приятел Липата бяха на горния етаж пред хотелския апартамент на монаха. На Мая ѝ беше наредено да пази вратата на сервизния асансьор в мазето. Когато се появиха двама наемници на Табулата, нямаше кой да ѝ помогне. Тя простреля единия в гърлото и намушка другия с меч. Цялата ѝ сива камериерска униформа беше опръскана с кръв, ръцете ѝ също. Когато дойде Липата, Мая плачеше истерично.

След две години монахът загина в автомобилна катастрофа. Всичката кръв и болка се оказаха напразни. Успокой се, каза си тя. Открий някоя своя мантра. Страннико наш, който са на небето. Проклет да си!

Към шест спря да вали и тя реши да иде до жилището на Тръна пеша. Излезе от хотела, намери улица „Мостечка“ и по нея стигна до Карловия мост. Беше широк и целият в цветни светлини, които озаряваха дълга върволица статуи. Битник свиреше на китара зад сложена на земята шапка, уличен художник скицираше с въглен възрастна туристка. По средата на моста имаше статуя на чешки мъченик — чувала беше, че носел късмет. Нямаше такова нещо като късмет, но все пак тя докосна бронзовата плоча под статуята и прошепна:

— Нека някой ме обича и аз също да го обичам.

Засрамена от тази проява на слабост, ускори крачка и продължи по моста към Стария град. Магазини, църкви и подземни нощни клубове се бяха натъпкали като пътници в препълнен влак. Млади чехи и чужденци с раници стояха пред кръчмите и отегчено пушеха марихуана.

Тръна живееше на улица „Конвиктска“, на една пресечка северно от тайния затвор на „Бартоломежка“. По време на Студената война тайната полиция се беше настанила в един манастир и използваше килиите му за арести и мъчения. Сега монахините си го бяха върнали и полицията се беше преместила в съседните сгради. Докато вървеше през квартала, Мая си даде сметка защо Тръна се е установил тук. Прага все още имаше средновековен вид, а повечето арлекини мразеха всичко, което изглежда ново. Градът имаше прилично здравеопазване, добър транспорт и интернет връзки. Третият фактор беше най-важен: етиката на чешката полиция беше от комунистическата ера. Ако Тръна подкупеше точните хора, можеше да се сдобие с достъп до полицейските архиви и с колкото си иска паспорти.

Преди време в Барселона една циганка ѝ бе обяснила защо имала право да бърка по джобовете и да краде туристите по хотелите. Когато римляните разпънали Христос, направили златен пирон, който да забият в сърцето му. Един циганин — явно и в древния Йерусалим имало цигани — откраднал пирона и затова Господ им позволил да крадат до края на света. Арлекините не бяха цигани, но Мая реши, че нагласата им не се различава кой знае колко. Баща ѝ и приятелите му имаха силно развито чувство за чест и собствен морален кодекс. Бяха дисциплинирани и предани един на друг, но презираха всички

граждански закони. Вярвах, че имат правото да убиват и унищожават, защото са дали обет да защитават странниците.

Мина покрай църквата „Светото разпятие“ и погледна към номер 18 на отсрещната страна на улица „Конвиктска“. Червена врата, навряна между железарски магазин и магазин за бельо, на чиято витрина имаше манекен с колан с жартиери и чорапи с пайети. Над магазините имаше още два етажа и всички прозорци бяха или със спуснати кепенци, или с мръсни сиви стъкла. Арлекините имаха поне три изхода на къщите си и един от тях задължително беше таен. Тази сграда имаше червената врата и сто на сто втора врата в задния двор. Вероятно имаше и таен проход, който водеше надолу към магазина за бельо.

Тя дръпна капачката на ножницата и я наклони леко напред. Дръжката на меча щръкна няколко сантиметра. В Лондон призовката беше дошла по обичайния начин: ненадписан плик от амбалажна хартия, пхнат под вратата. Нямаше представа дали Тръна е още жив и я чака. Ако Табулата беше разбрала, че е замесена в убийствата в хотела преди девет години, по-лесно беше да я подмамят да напусне Англия и да я ликвидират в чужд град.

Пресече улицата и спря пред витрината на магазина за бельо. Търсеше традиционен арлекински символ — маска или десен на ромбове, нещо, което да успокои нарастващото ѝ притеснение. Беше седем часът. Бавно закрачи по тротоара и видя знака с тебешир на паважа. Овал с три прави линии: абстрактно изображение на лютнята на арлекина. Ако беше дело на Табулата, щяха да се постараят да прилича повече на лютня. А знакът беше надраскан просто ей така — сякаш го беше нарисувало дете.

Натисна звънеца на входната врата, чу се жужене и тя видя камера, скрита в металната козирка над рамката. Ключалката изщрака и тя влезе в малко фоайе, което водеше към стръмна метална стълба. Вратата зад нея се плъзна и се затвори, щракна тежко резе. Капан. Тя извади меч, вдигна го и се заизкачва по стълбите. Горест имаше още една стоманена врата и още един звънец. Мая натисна копчето и от малкото говорителче се чу електронен глас:

— Гласова проверка, моля.

— Върви по дяволите!

Компютърът анализира гласа ѝ и след три секунди вратата щракна и се отвори. Мая влезе в голяма бяла стая с полиран дървен под. Апартаментът на баща ѝ беше чист и просторен. Нямаше нищо пластмасово, нищо фалшиво, изкуствено или крещящо. Нисък плот отделяше антрето от всекидневната. В нея имаше кожен стол и стъклена масичка. На масичката имаше ваза с една-единствена жълта орхидея.

На стената имаше два плаката в рамка. Единият рекламираше изложба на японски самурайски мечове в института за изящни изкуства „Нецу“ в Токио. Пътят на меча. Животът на воина. На втория имаше скулптура от 1914 година, наречена „Три стандартни спирания“. Марсел Дюшам. Французинът беше пуснал триметрови канапи върху пруско синьо платно и после беше очертал контурите им. Като всеки арлекин, Дюшам не се бореше срещу случайността и несигурността, а ги използваше, за да твори.

Тя чу стъпки на боси крака, обърна се и видя младеж с бръсната глава и немски автомат. Усмиваше се. Автоматът беше наведен под четирийсет и пет градусов ъгъл. Ако беше достатъчно тъп да го вдигне, тя щеше да отстъпи вляво и да му отсече главата.

— Добре дошла в Прага! — поздрави я той на английски с руски акцент. — Баща ти ще дойде след секунда.

Носеше панталони с шнур на кръста и фланелка без ръкави, с изрисуван отпред японски йероглиф. Ръцете и вратът му бяха нашарени с безброй татуировки. Змии. Демони. Картина от ада. Нямаше нужда да го вижда гол, за да разбере, че по него има цяла епопея. Арлекините винаги колекционираха особняци и ненормалници за прислуга.

Мая прибра меча.

— Как се казваш?

— Алексей.

— Откога работиш за Тръна?

— Това не е работа. — Младежът изглеждаше доста самодоволен. — Помагам на баща ти, а той помага на мен. Усвоявам бойните изкуства.

— И се справя много добре — намеси се баща ѝ. Първо чу гласа му, после Тръна се появи — на електрическа инвалидна количка.

Арлекинският му меч беше закачен на облегалката. Беше си пуснал брада. Ръцете и гръдният му кош все още бяха силни и те караха почти да забравиш парализираните му безполезни крака.

Тръна спря и се усмихна на дъщеря си.

— Добър вечер, Мая!

За последен път беше виждала баща си в Пешавар, в нощта, когато Липата го свали от планините на северозападната граница. Тръна беше изгубил съзнание и беше целият в кръв.

С помощта на лъжливи статии във вестниците Табулата беше подмамила Тръна, Липата, един китайски арлекин, наречен Върбата, и един австралийски, който се казваше Везни, в див район на Пакистан. Тръна беше убеден, че две деца — дванайсетгодишно момче и десетгодишната му сестра — са странници, заплашени от фанатичен религиозен водач. Наемниците на Табулата бяха направили засада на четиримата арлекини и техните поддръжници в един планински проход. Върбата и Везните бяха убити. Тръна беше улучен от шрапнел в гръбнака и беше парализиран от кръста надолу.

Сега, след две години, баща ѝ живееше в Прага с татуиран ненормалник за слуга и всичко беше чудесно — да забравим миналото и да продължим напред. В този момент Мая почти се радваше, че баща ѝ е парализиран. Ако не беше ранен, щеше да отрича, че е имало засада.

— Е, как си, Мая? — Тръна се обърна към руснака. — Отдавна не съм виждал дъщеря си.

Фактът, че каза „дъщеря си“, я вбеси. Това означаваше, че я е повикал в Прага, за да ѝ иска услуга.

— Повече от две години — каза тя.

— Две години? — усмихна се Алексей. — Значи имате много да си говорите.

Тръна махна с ръка и руснакът взе един скенер от масичката до стената. Приличаше на малка палка, от тези, които използват за проверка на летището, но беше предназначен да открива проследяващи устройства, използвани от Табулата. Бяха колкото мъниста, но излъчваха сигнал, който можеше да бъде засечен от джипиес сателити. Имаше и радио следачи и специални устройства, които излъчваха инфрачервени сигнали.

— Не си губи времето да търсиш бръмбари.

— Просто предпазливост.

— Не съм арлекин и те го знаят.

Скенерът не изпиука. Алексей излезе и Тръна махна към един стол. Мая знаеше, че баща ѝ вече е изрепетирал какво ще ѝ каже. Сигурно няколко часа бе мислил какво да облече и как да разположи мебелите. Да върви по дяволите! Щеше да го изненада.

— Добър слуга си имаш. — Тя седна на стола и Тръна се приближи с количката към нея. — Доста е шареничък.

Насае обикновено говореха на немски. Мая имаше различни паспорти, но напоследък се смяташе за британска гражданка и затова реши да продължи на английски.

— Да, татуировките. — Баща ѝ се усмихна. — Алексей държеше тялото му да е покрито със сцени от Първия свят. Не е много приятно, но изборът си е негов.

— Е, всички имаме свободата, да избираме. Дори и арлекините.

— Не ми изглеждаш щастлива, Мая.

Беше решила да е сдържана, но думите се изляха сякаш сами:

— Измъкнах те от Пакистан, буквално подкупих или заплаших половината от чиновниците в страната, за да те кача на самолета. И ето че се озоваваме в Дъблин и Блажената майка поема командването — нищо лошо, на нейна територия сме. Обаждам ѝ се по сателитния телефон на другия ден и тя ми казва: „Баща ти е парализиран от кръста надолу и никога няма да може да ходи“. И после ми затваря и си изключва телефона. Толкоз. Трас! И край. Нито вест от теб. Две години.

— Искахме да те предпазим, Мая. Стана много опасно напоследък.

— Кажи го на онзи с татуировките. Виждала съм те да използваш опасността и сигурността като извинение за всичко, но това вече не минава. Няма повече битки. Няма повече арлекини, така е — останахте една шепа: ти, Липата и Блажената майка.

— Пастира живее в Калифорния.

— Трима-четирима не могат да променят света. Войната свърши. Не разбираш ли? Табулата спечели. Ние изгубихме. Wir haben verloren.

Казаните на немски думи сякаш го засегнаха повече от изреченото на английски. Той натисна копчето на количката си и се завъртя леко, за да не може тя да вижда очите му.

— Ти също си арлекин, Мая. Това е истинската ти същност. Миналото и бъдещето ти.

— Не съм арлекин, не съм като теб. Трябваше да си го разбрал досега.

— Имаме нужда от помощта ти. Важно е.

— Винаги е важно.

— Трябва да заминеш за Америка. Ние ще платим за всичко и ще се погрижим за всичко.

— Америка е територия на Пастира. Той да се оправя.

— Пастира е изправен пред необичайна ситуация. Не знае какво да предприеме.

— Имам си истински живот. Вече не съм част от това.

Тръна размърда лоста за управление и направи елегантна осмица из стаята.

— А, да. Граждански живот в Голямата машина. Толкова приятен и забавен. Разкажи ми за него.

— Никога не си ме питал. Защо ме питаш сега?

— Не работеше ли в някакъв офис?

— Аз съм промишлен дизайнер. Работя в едно студио, което прави опаковки за различни компании. Миналата седмица направих флакон за нов парфюм.

— Страхотно. Сигурен съм, че си много добра. Ами останалата част от света ти? Има ли гадже, за което трябва да знам?

— Не.

— Имаше един адвокат — как се казваше? — Много добре знаеше, разбира се. Но се престори, че си напруга паметта да се сети.

— А, да, Конър Рамзи. Богат. Привлекателен. Семейство с много връзки. Заряза те заради друга. Явно се е виждал с нея през цялото време, докато ходеше с теб.

Мая се почувства така, сякаш ѝ е зашлевил плесница. Трябваше да се сети, че е използвал контактите си в Лондон, за да събере информация. Винаги като че ли знаеше всичко.

— Това не те засяга.

— Не си губи времето да мислиш за Рамзи. Наемниците на Блажената майка взривили колата му преди няколко месеца. Сега си мисли, че го преследват терористи. Наел си е бодигардове. Живее в

страх. Пада му се, нали? Господин Рамзи трябва да бъде наказан, задето излъга малкото ми момиченце.

Завъртя количката и ѝ се усмихна. Мая знаеше, че трябва да се направи на ядосана, но не можеше. Спомни си как Конър я прегръщаше на кея в Брайтън и как след три седмици ѝ заяви в ресторанта, че не е подходяща за брак. Беше прочела за взрива на колата по вестниците, но не беше свързала бомбата с баща си.

— Нямахте нужда да го правиш.

— Но го направих. — Тръна се върна при масичката за кафе.

— Взривената кола не решава нищо. Пак няма да отида в Америка.

— Да съм казал нещо за Америка? Просто си говорим.

Арлекинското ѝ възпитание ѝ подсказваше, че трябва да атакува. Също като Тръна, и тя се беше приготвила за срещата.

— Кажи ми нещо, татко. Искам истината. Обичаш ли ме?

— Ти си ми дъщеря, Мая.

— Отговори на въпроса.

— Откакто майка ти умря, ти си единственото ценно нещо в живота ми.

— Добре. Да приемем твърдението ти за миг. — Тя се наведе напред към количката. — Табулата и арлекините едно време са били равностойни противници, но Голямата машина е променила равновесието на силите. Доколкото ми е известно, вече няма странници, а арлекините се броят на пръстите на едната ръка.

— Табулата използва скенери, средства за електронно наблюдение, съдействие от страна на властите и...

— Не ми трябва причина. Не говорим за това. Само факти и заключения. В Пакистан теб те раниха и двама души загинаха. Винаги съм харесвала Везните. Водеше ме на театър, когато идваше в Лондон. А Върбата беше силна и грациозна.

— И двамата знаеха за риска — отвърна Тръна. — И двамата достойно посрещнаха смъртта си.

— Да, те са мъртви. Подведени и убити за нищо. А сега искаш и аз да умра по същия начин.

Тръна сграбчи облегалките на инвалидната количка и за миг ѝ се стори, че ще се напъне да се изправи, проява на несломима воля.

— Случи се нещо необичайно — каза той. — За пръв път имаме шпионин във вражеския лагер. Липата държи връзка с него.

— Поредният капан.

— Може би. Но всички данни, които сме получили досега, са верни. Преди няколко седмици разбрахме за наличието на двама вероятни странници в Щатите. Братя си. Защищавах баща им, Матю Кориган, преди много години. Преди да мине в нелегалност, му дадох талисман.

— Табулата знае ли за тези братя?

— Да, следят ги двайсет и четири часа на ден.

— Защо просто не ги убият? Нали така постъпват обикновено.

— Знам само, че братята Кориган са в опасност и трябва да им се притечем на помощ, колкото се може по-скоро. Пастира произхожда от семейство на арлекини. Дядо му е спасил стотици. Но един нероден скитник няма да му се довери. Той нито е много организиран, нито много интелигентен. Той е...

— Глупак.

— Точно така. Ти би могла да се справиш, Мая. Трябва само да намериш двамата Кориган и да ги отведеш на безопасно място.

— Може да се окажат обикновени граждани.

— Няма как да разберем, преди да сме ги разпитали. Но си права за едно — вече няма странници. Това може да се окаже последният ни шанс.

— Нямах нужда от мен. Намери си наемници.

— Табулата има повече пари и власт. Наемниците винаги ни предават.

— Тогава го направи ти.

— Аз съм инвалид, Мая. Заврян съм тук, в този апартамент, в тази инвалидна количка. Ти си единствената, която може да го направи.

За миг наистина ѝ се прииска да изтегли меч и да тръгне да се бие, но после си спомни боя в лондонското метро. Един баща трябва да защитава дъщеря си. А Тръна беше унищожил детството ѝ.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Връщам се в Лондон.

— Забрави ли на какво съм те учил? *Verdarant durch das Fleisch. Garetet durch das Blut...*

Прокълнат от плътта. Спасен от кръвта. Мая помнеше този арлекински израз — и го мразеше — още от малко момиченце.

— Скандирай лозунгите си пред своя нов руски приятел. Пред мен вече не минават.

— Ако няма повече странници, значи Табулата най-сетне е покорила историята. След едно или две поколения Четвъртият свят ще се превърне в студено и стерилно място, където всеки ще бъде наблюдаван и контролиран.

— Вече е така.

— Това е наш дълг, Мая. Ние сме за това. — Гласът на Тръна беше изпълнен с болка и съжаление. — Често съм си мечтал за друг живот, искало ми се е да съм се родил невеж и сляп. Но не мога да се извърна и да отрека миналото, да отрека всички арлекини, които са пожертвали живота си в името на такава важна цел.

— Ти ми даде оръжия и ме научи как да убивам. Сега ме изпращаш на сигурна смърт.

Тръна изглеждаше дребен и крехък в инвалидната количка. Гласът му се превърна в дрезгав шепот.

— Бих умрял за теб.

— Но аз няма да умра за кауза, която вече не съществува.

Посегна да го потупа по рамото. Жест на сбогуване, шанс да го докосне за последен път — но ядосаното му изражение я накара да си отдръпне ръката.

— Довиждане, татко! — Тя се обърна към вратата и махна резето. — Имам съвсем малък шанс да бъда щастлива. Не мога да ти позволя да ми го отнемеш.

2.

Нейтан Бун седеше на втория етаж на склада от другата страна на улицата, срещу магазина за бельо. Наблюдаваше през бинокъла за нощно виждане как Мая излиза от дома на Тръна и тръгва по улицата. Вече беше заснел пристигането ѝ на терминала на летището, но беше доволен, че я вижда пак. По-голяма част от работата му тези дни се свеждаше до взирането в монитора на компютъра, проверяването на телефонни обаждания и кредитни карти, четенето на медицински картони и полицейски бюлетини от десетки страни по света. Наблюдаването на истински арлекин му помагаше да се върне в реалността на това, което вършеше. Врагът все още съществуваше — бяха поне няколко на брой — и негова беше отговорността да ги ликвидира.

Преди две години, след засадата в Пакистан, откри, че Мая живее в Лондон. Поведението ѝ в обществото показваше, че се е отказала от жестокостта на арлекините и е решила да заживее нормално. Братството искаше да я очисти, но Бун им изпрати дълъг имейл, с който изразяваше несъгласието си. Знаеше, че тя може да ги отведе при Тръна, Липата и Блажената майка. И тримата арлекини все още бяха опасни. Трябваше да бъдат проследени и унищожени.

Мая щеше да забележи, ако някой я следи в Лондон, затова Бун изпрати техници в апартамента ѝ и те поставиха проследяващи устройства навсякъде, та Братството да има достъп до телефонните ѝ разговори, имейлите и кредитните ѝ карти. Първият знак дойде, когато Мая изпрати имейл на шефа си и му поиска отпуската, за да видеела „болен роднина“. Когато си купи билет за петък за Прага, Бун реши, че това е логичното място, на което би се скрил Тръна. Имаше три дни да иде до Европа и да измисли план за действие.

Тази сутрин един от служителите на Бун беше прочел бележката, оставена в хотелската стая на Мая от руснака, който работеше за Тръна. Сега Бун вече знаеше къде се намира апартаментът му и само след няколко минути щеше да се изправи лице в лице с арлекина.

Чу гласа на Лутка по радиостанцията.

— Сега какво? Да я проследим ли?

— Това е работа на Халвър. Той ще се справи. Тръна е по-важната цел. С Мая ще се оправим по-късно вечерта.

Лутка и тримата техници седяха в каросерията на паркираната на ъгъла камионетка. Лутка беше лейтенант от чешката полиция и трябваше да се оправя с местните представители на реда. Унгарецът беше огромен мъжага и не знаеше английски. Сръбският му приятел, бивш войник, говореше четири езика и изглеждаше интелигентен, но Бун му нямаше доверие. Беше от хората, които се скатаваха, ако има съпротива.

Беше студено и Бун беше с непромокаемо яке и плетена шапка. Военната му подстрижка и металните рамки на очилата го правеха да изглежда дисциплиниран и в отлична форма — приличаше на учен, който в неделя ходи на маратони.

— Да тръгваме — каза Лутка.

— Не.

— Мая се връща в хотела си. Тръна едва ли ще има повече гости тази вечер.

— Не разбираш тези хора. Аз ги разбирам. Умишлено правят непредсказуеми неща. Тръна може да реши да излезе от къщата, Мая може да реши да се върне. Да изчакаме пет минути и да видим какво ще стане.

Бун свали бинокъла, но не спря да наблюдава улицата. През последните шест години беше работил за Братството, малка групичка мъже от различни страни, обединени от общото си виждане за бъдещето. Братството, или както враговете му го наричаха още — Табулата — се беше посветило на унищожението на арлекините и странниците.

Бун беше свързката между Братството и неговите наемници. Откри, че му е много лесно да се оправя с хора като лейтенант Лутка и сърбина. Наемниците винаги искаха пари или някаква услуга. Първо се споразумяваш за цената, после решаваш дали ще я платиш.

Макар че получаваше щедро възнаграждение от Братството, Бун никога не се беше чувствал като наемник. Преди две години му дадоха да прочете поредица книги, наречени „Познанието“, и тези книги му разкриха до голяма степен целите и философията на Братството.

„Познанието“ разкри пред Бун, че е част от историческата битка срещу силите на хаоса. Братството и неговите съмишленици бяха на крачка от установяването на идеално контролирано общество, но новата система нямаше да изтрае дълго, ако странниците можеха да я напускат и после да се връщат и да въстават срещу общоприетите разбирания. Мирът и благоденствието бяха възможни само ако хората престанат да задават нови въпроси и приемат наличните отговори.

Странниците внасяха в света хаос, но Бун не ги мразеше, Странникът се раждаше със способността да преминава — какво можеха да направят, като това им се предаваше по наследство? Арлекините бяха друго нещо. Макар че имаше и цели семейства арлекини, всеки — било то мъж или жена — можеше да избере да защитава странниците. Умишленият им произвол противоречеше на правилата, които управляваха живота на Бун.

Преди няколко години Бун беше отишъл до Хонконг да убие един арлекин — Гарвана. Докато го претърсваше, сред обичайните оръжия и фалшиви паспорти откри и едно електронно устройство, наречено „генератор на случайни числа“. Представляваше миниатюрен компютър, който с едно натискане на копчето генерираше произволни числа. Понякога арлекините използваха генератора, за да вземат решения. Чифт означава „да“. Тек означава „не“. Натисни копчето и генераторът ще ти каже през коя врата да влезеш.

Бун си спомни как седеше в хотелската стая и изучаваше генератора. Как можеше човек да живее така? Ако зависеше от него, всеки, който се ръководеше в живота си от случайни числа, трябваше да бъде преследван и унищожен. Ред и дисциплина, това бяха ценностите, които помагаша на западната цивилизация да не се разпадне. Трябва само да погледнеш дъното на обществото, за да видиш какво ще стане, ако хората оставят жизненоважните решения на случайността.

Минаха две минути. Той натисна едно копче на часовника си и погледна показанието за температурата си. Ситуацията беше напрегната и Бун остана много доволен, като видя, че пулсът му е само с шест удара по-висок от обичайното. Знаеше какъв е пулсът му в покой и при физическо натоварване, както знаеше и процента на мазнините в организма си, нивото на холестерола и калориите за деня.

Чу драсване на кибритена клечка и само след секунди усети мириса на тютюнев дим. Извърна се и видя, че сърбинът е запалил цигара.

— Загаси я.

— Защо?

— Не обичам да дишам отровни вещества.

Сърбинът се ухили.

— Какви вещества бе! Това е пушек.

Бун се изправи. Лицето му остана безизразно, докато оценяваше противника. Беше ли опасен? Трябваше ли да бъде сплашен заради успеха на операцията? Колко бързи бяха реакциите му?

Бръкна в един от горните странични джобове на якето си, напипа бръснач и го стисна между палеца и показалеца си.

— Веднага загаси цигарата.

— Като я изпуша, ще я загася.

Бун замахна и срязва цигарата буквално пред устните му. Преди сърбинът да може да реагира, го сграбчи за яката и почти опря бръснача под дясното му око.

— Ако ти резна окото, лицето ми ще е последното, което ще видиш. Ще ме помниш до края на живота си. Образът ми ще се жигоса в мозъка ти.

— Чакай бе — изпелтечи сърбинът. — Недей...

Бун го пусна и прибра бръснача. Погледна унгареца. Здравенякът изглеждаше впечатлен.

Чу по радиото гласа на лейтенант Лутка.

— Какво става? Какво чакаме?

— Нищо не чакаме вече — отвърна Бун. — Кажи на Скип и Джейми, че е време да си заслужат парите.

Скип и Джейми Тод бяха двама братя от Чикаго, специалисти по електронно наблюдение. И двамата бяха ниски и дебели и носеха еднакви кафяви гащеризони. Бун загледа през бинокъла как двамата измъкнаха една алуминиева стълба от камионетката и я понесоха по тротоара към магазина за бельо. Приличаха на електротехници, дошли да оправят проблем с жиците.

Скип разтвори стълбата и Джейми се качи до рекламата, която висеше над витрината на магазина за бельо. През деня бяха закачили

на нея миниатюрна камера с радио контролер. Камерата беше записала как Мая стои на паважа.

Тръна беше инсталирал камера за наблюдение в козирката, която пазеше входната му врата. Сега Джейми махна камерата и я замени с миниатюрен. DVD плейър. Щом свършиха, братята сгънаха стълбата и я отнесоха в камионетката. За три минути работа бяха спечелили 10 000 долара и безплатно посещение до бардака на Коруни Стрийт.

— Пригответе се — каза Бун на лейтенант Лутка. — Слизаме.

— Ами Харкнес?

— Да стои в колата. Ще го извикаме, когато стане безопасно.

Пъхна бинокъла в джоба си и махна на местните наемници.

— Почваме.

Сърбинът преведе на унгареца и двамата станаха.

— Внимавайте — предупреди ги Бун. — Арлекините са много опасни. Ако ги нападнат, отвърщат на удара веднага.

Сърбинът беше възвърнал известна част от самообладанието си.

— За теб може да са опасни. Ние двамата с моя приятел можем да се справим с всеки проблем.

— Арлекините не са нормални. Цялото им детство е посветено на това да се научат как да убиват.

Тримата слязоха на улицата и се срещнаха с Лутка. Дори на жълтеникавата светлина на уличната лампа полицейският лейтенант изглеждаше преbledнял.

— Ами ако не стане? — попита.

— Ако те е страх, можеш да останеш в колата с Харкнес, но няма да ти платя. Не се тревожи. Когато аз организирам операция, всичко става както трябва.

Бун поведе мъжете към вратата на Тръна и извади пистолета си с лазерно насочване. В лявата си ръка държеше дистанционно. Натисна жълтото копче и DVD-то пушна образа на Мая, както стоеше пред входа преди един час. Поглед наляво. Поглед надясно. Всички бяха готови. Той натисна звънеца и зачака. Гор е младият руснак — едва ли беше Тръна — се приближи до монитора, погледна екрана и видя Мая. Ключалката щракна. Влязоха.

Тръгнаха по стълбите. На първата площадка Лутка извади гласовата записвачка.

— Гласова проверка, моля — каза електронният глас.

Лутка натисна копчето и пушна записа, който беше направил в таксито. „Отвори я тая проклета врата“ — каза Мая.

Електронната ключалка изщрака и Бун влезе пръв. Татуираният руснак държеше кърпа за чинии и изглеждаше много изненадан. Бун вдигна пистолета си и го простреля. Деветмилиметровият куршум блъсна гърдите на руснака като гигантски юмрук и той отхвъркна назад.

Явно, с цел да изкара нещо отгоре за следващото убийство, унгарецът се втурна зад плота, който разделяше стаята, и след миг изкрещя. Лутка и сърбинът го последваха. Унгарецът лежеше върху Тръна, краката му бяха на пода, а раменете му се бяха заклешили между дръжките на инвалидната количка. Тръна се мъчеше да го избута и да грабне меч.

— Хванете му ръцете — викна Бун. — Бързо!

Сърбинът и Лутка сграбчиха Тръна за ръцете. По инвалидната количка течеше кръв. Бун дръпна унгареца и видя щръкнала от гърлото му дръжка на кинжал.

— Преместете го там — нареди Бун. — Внимателно, да не си изцапате обувките с кръв. — Извади пластмасови белезници и закопча ръцете и краката на Тръна. После отстъпи и погледна обездвижения арлекин. Тръна беше победен, но изглеждаше горд и арогантен както винаги.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Нейтан Бун. За малко те изтървах преди две години в Пакистан. Много бързо се стъмни, нали?

— Не разговарям с наемници на Табулата — спокойно отвърна Тръна. Бун беше чувал гласа на арлекина на записите на подслушаните телефонни разговори. Истинският глас беше по-дълбок и по-заплашителен.

Бун огледа стаята.

— Харесва ми апартаментът ти, Трън. Сериозно. Чист и спретнат. Цветовете са подбрани с вкус. Вместо да го натъпчеш с боклуци си се придържал към минимализма.

— Ако ще ме убиваш, върши си работата. Не ми губи времето с празни приказки.

Бун махна към Лутка и сърбина. Двамата извлякоха тялото на унгареца от всекидневната.

— Дългата война свърши. Страниците изчезнаха, а арлекините са сразени. Мога да те убия веднага, но се нуждая от помощта ти, за да си свърша работата.

— Никого няма да предам.

— Ако ни сътрудничиш, ще оставим Мая да живее нормално. Ако откажеш, чака я много неприятна смърт. Наемниците ми два дни изнасилваха китайката арлекин, която заловихме в Пакистан. Много им хареса, че се бореше и отбраняваше. Явно местните жени се предават веднага.

Тръна мълчеше и Бун се зачуди дали обмисля предложението. Дали обичаше дъщеря си? Способни ли бяха арлекините на подобни чувства? Мускулите на ръцете на Тръна се изопнаха — опитваше се да разкъса белезниците. Отказа се и се отпусна тежко в инвалидната количка.

Бун включи слушалката си и каза по микрофона.

— Господин Харкнес, моля, качете се. Теренът е безопасен.

Сърбинът и Лутка извлякоха Тръна от количката, помъкнаха го към спалнята и го проснаха на земята. Харкнес се появи след минута, запъхтян от тежестта на клетката. Беше възрастен англичанин и рядко говореше. На Бун му беше много трудно да седи до него в ресторанта. Имаше нещо в жълтите му зъби и бледата кожа, нещо, което напомняше за смърт и разлагане.

— Знам за какво мечтаете арлекините. За достойна смърт. Нали така? Мога да ти я уредя — благородна смърт, достойно посрещане на сетния миг. Но ти трябва да ми дадеш нещо в замяна. Кажете ми как да открия двамата ти приятели Липата и Блажената майка. Ако откажеш, има по-унизителна възможност...

Харкнес постави клетката до вратата на спалнята. Отгоре имаше дупки, за да влиза въздух, самата клетка беше от дебела телена мрежа. Нокти драскаха по металния под на клетката и Бун чу раздражено ръмжене.

Извади бръснача от джоба си.

— Докато вие, арлекините, стояхте в капана на средновековните си мечти, Братството се сдоби с нов източник на познание. И преодоля предизвикателствата на генното инженерство.

Срязва кожата под очите на арлекина. Създанието в клетката вече можеше да подуши кръвта на Тръна. Нададе странен хихикащ звук,

после удари по страничната стена и раздра телената мрежа с ноктите си.

— Това животно е генетично създадено да бъде агресивно и безстрашно. Напада, без да мисли за собственото си оцеляване. Това няма да е достойна смърт. Ще бъдеш изяден жив.

Лейтенант Лутка отиде във всекидневната. Сърбинът изглеждаше заинтригуван и уплашен. Стоеше няколко крачки зад Харкнес в тъмното.

— Последен шанс. Кажете поне нещо. Признайте победата ни.

Тръна се претърколи и смени позицията си, без да изпуска от поглед клетката. Бун осъзна, че арлекинът ще се бие, когато създаването го нападне, и ще се опита да го смаже с тялото си.

— Мисли каквото искаш — бавно промълви Тръна. — Но това е достойна смърт.

Бун отстъпи към вратата и извади пистолета си. Трябваше да убие звяра, след като той довършеше Тръна. Хихикането престана и създаването притихна, явно готово да скочи върху жертвата си. Бун кимна на Харкнес и старецът прекрачи клетката и бавно вдигна решетката.

3.

Пред Карловия мост Мая осъзна, че следят. Тръна ѝ беше казал, че очите излъчват енергия. Ако си достатъчно чувствителен, можеш да усетиш вълните, които идват към теб. В Лондон, докато още беше малка, баща ѝ наемаше джебчии да я следят от училище. Трябваше да ги забележи и да ги удари с металните топки, които държеше в ученическата си чанта.

Вече бе съвсем тъмно. Тя мина по моста и зави наляво. Реши да отиде до църквата „Дева Мария с вериги“ — дворът ѝ беше неосветен и имаше много различни начини за бягство. Продължавай да вървиш, каза си. Не поглеждай през рамо. Самотна улична лампа грееше с тъмножълта светлина. Мая пресече улицата, върна се назад и се скри в сенките. Клекна зад един контейнер за боклук и зачака.

Десет секунди. Двайсет секунди. После малкият трол — таксиметровият шофьор, който я беше закарал до хотела — се появи на тротоара. Никога не се колебай. Действуй незабавно. Щом свърна в уличката, тя извади стилета и го нападна в гръб, стисна го с лявата ръка през врата и опря острието в тила му.

— Не мърдай. Не се опитвай да избягаш. — Гласът ѝ беше нежен, почти прелъстителен. — Сега ще се дръпнеш вдясно и не искам никакви проблеми.

Завъртя го, завлече го в сенките и го опря в контейнера. Острието вече опираше в адамовата му ябълка.

— Кажи ми всичко. Не ме лъжи. И може да не те убия. Разбра ли ме?

Ужасен, тролът кимна.

— Кой те нае?

— Един американец.

— Как се казва?

— Не знам. Приятел е на лейтенант Лутка.

— И какво ти нареди?

— Да те проследя. Само това. Да те взема с таксито и да те проследя тази вечер.

— Някой чака ли ме в хотела?

— Не знам. Кълна се — изхленчи той. — Моля те, не ме убивай.

Тръгна щеше да го намущка веднага, но Мая реши, че няма да се поддаде на лудостта. Ако убиеше този глупав дребосък, щеше да съсипе собствения си живот.

— Ще продължа по улицата, а ти ще се върнеш към моста. Разбра ли?

— Да — прошепна той.

— Ако те видя пак, си мъртъв.

Мая излезе на светлото и тръгна към църквата. Изведнъж се сети за баща си. Дали тролът я беше проследил до апартамента му? Колко знаеше?

Тя бързо се върна и чу гласа на трола. Стискаше телефона си и бръщолевеше нещо на господаря си. Щом я видя, ахна и изпусна телефона на калдъръма. Мая го сграбчи за косата, дръпна го и вкара острието на стилета в лявото му ухо.

Това беше мигът, в който острието можеше да се спре. Мая добре разбираше какъв избор прави, беше наясно с тъмния път, по който, поема. Не го прави, помисли си. Все още имаш шанс. Но гордостта и гневът я тласкаха напред.

— Чуй ме — каза тя. — Това е последното, което ще научиш. Уби те арлекин.

Той се мъчеше да се освободи, искаше да се отскубне, но тя мушна ножа в ушния канал и го заби в мозъка му.

Пусна таксиметровия шофьор и той се строполи в краката ѝ. Устата му се напълни с кръв, кръв потече и от носа му. Очите му бяха отворени, изглеждаше изненадан, сякаш някой току-що му беше съобщил неприятна новина.

Мая избърса стилета и го прибра под пуловера си. Като се криеше в сенките, издърпа трупа в уличката и го покри с торби боклук от контейнера. На сутринта някой щеше да го открие и да се обади в полицията.

Не тичай, каза си. Не показвай, че те е страх. Помъчи се да изглежда спокойна по обратния път през реката. Когато стигна до улица „Конвиктска“, се покатери по пожарната стълба до покрива на магазина за бельо и прескочи пролуката от метър и половина до сградата на Тръна. Нито капандура, нито аварийен изход. Трябваше да влезе по друг начин.

Скочи на следващия покрив и откри простор, опънат между два метални стълба. Срязва въжетото, върна се на къщата на баща си и го завърза около вентилационната тръба. Беше тъмно, като се изключи светлината на самотната улична лампа и луната, която приличаше на тънка жълта линийка, прорязваща небето.

Провери въжетото. Щеше да я издържи. Предпазливо прекрачи ниския парапет на покрива и се спусна полека към прозореца на втория етаж. Надникна през стъклото и видя, че апартаментът е пълен със сивкав дим. Оттласна се от стената и ритна стъклото. Димът се изви през дупката и в нощта. Тя ритна пак, и още веднъж, изби стъклата по края на рамката.

Прекалено много дим, помисли си. Внимавай или ще те хванат. Оттласна се максимално назад, после скочи през прозореца. Димът се стелеше под тавана и излизаше през счупеното стъкло. На метър от пода беше чисто. Мая коленичи, мина на четири крака и видя руснака, проснат мъртъв до стъклената масичка за кафе. Прострелян. В гърдите. Лежеше в локва кръв.

— Татко! — Изправи се, мина покрай ниския плот и видя куп книги и възглавници да горят наред трапезарията. Препъна се в още един труп — здравеняк с нож в гърлото.

Бяха ли хванали баща й? Прескочи здравеняка и влезе в следващата стая. Леглото и два абажура горяха. По белите стени имаше размазани кървави отпечатъци.

До леглото лежеше мъж. Лицето му беше обърнато към стената, но тя позна дрехите на баща си и дългата му коса. Димът се виеше около тялото й, докато лазеше към него. Сгуши се като дете. Кашляше. Плачеше.

— Татко! Татко!

А после видя лицето му.

4.

Гейбриъл Кориган и по-големият му брат Майкъл бяха израснали по пътищата и се смятаха за експерти по отношение на къмпинги, хижи и крайпътни музеи с кости на динозаври. По време на дългите пътувания майка им седеше между тях на задната седалка и им четеше книги или им разказваше истории. Една от любимите им беше за Едуард V и неговия брат — херцога на Йорк, двамата млади принцове, заключени в Лондонската кула от Ричард III. Според майка им принцовете щели да бъдат удушени от един от палачите на Ричард, но открили таен проход и избягали на свобода, като преплували рова. Предрешени в дрипи и с подкрепата на Мерлин и Робин Худ, братята преживели много приключения.

Когато бяха малки, братята Кориган си представяха, че са изгубените принцове в общинските паркове и къмпингите по магистралата. Но сега, когато пораснаха, Майкъл виждаше играта по друг начин.

— Проверих в един учебник по история — каза той. — Ричард Трети ги е убил и двамата.

— Какво значение има? — попита Гейбриъл.

— Излъгала ни е, Гейб. Поредната опашата лъжа. Мама ни разказваше купища приказки, като бяхме малки, но така и не ни каза истината.

Гейбриъл беше съгласен с Майкъл: по-добре е да знаеш всички факти. Но понякога се развличаше с една от историите на майка си. В неделя излизаше от Лос Анжелис преди зазоряване и се понасяше с мотора в мрака към град Хемет. Чувстваше се като изгубен принц, сам и предрешен, докато зареждаше гориво с намаление на бензиностанцията и закусваше в някое малко кафене. После отбиваше от магистралата. Слънцето се показваше от земята като яркооранжев балон. Откъсваше се от гравитацията и се понасяше към небето.

Летището при Хемет беше само две асфалтови писти с бурени, напирасци през пукнатините, хангар за самолетите и разнебитена колекция от каравани и временни постройки. Офисът на парашутистите се намираше в една огромна каравана близо до южния край на пистата. Гейбриъл спря, слезе от мотора и откопча каишката на каската си.

Скоковете с парашут бяха скъпи и Гейбриъл беше казал на Ник Кларк, инструктора по парашутизъм, че си отпуска по един на месец. Когато влезе в караваната, Ник му се ухили като букмейкър на някой от постоянните си клиенти.

— Не издържа, а?

— Изкарах малко мангизи — отвърна Гейбриъл — и просто не знам за какво друго да ги похарча. — Даде на Ник една пачка и отиде в съблекалнята, за да си сложи термобельото и предпазното облекло.

Когато излезе, тъкмо пристигаше група от петима корейци. Носеха еднакви зелено-бели униформи, скъпа екипировка и ламинирани картончета с написани на тях полезни английски изрази. Ник им каза, че Гейбриъл ще скача заедно с тях, и корейците се изредиха да стиснат ръката на американеца и да се снимат с него.

— Колко скока има? — попита един.

— Не си водя дневник — отвърна Гейбриъл.

Ник преведе и корейците го изгледаха изненадано.

— Водиш — каза най-възрастният. — Тогава знаеш колко.

Ник нареди на корейците да се приготвят и групата започна да отмята дълъг списък.

— Тези пичове ще скачат с парашут на седемте континента — прошепна Ник. — Това струва бая пари. Ще носят специални космически скафандри, когато скачат над Антарктида.

На Гейбриъл корейците му харесаха — приемаха скачането на сериозно, — но той предпочиташе да е сам, докато проверява екипировката си. Самата подготовка беше част от удоволствието, почти форма на медитация. Облече си гащеризона над дрехите, провери терморъкавиците, каската и очилата; после провери основния и резервния парашут, въжетата, халките и карабинките. Всичко

изглеждаше съвсем обикновено на земята, но щеше да се преобрази, щом стъпеше в небето.

Корейците си направиха още няколко снимки и после всички се натъпкаха в самолета. Мъжете седнаха, сложиха си кислородните маски и ги прикачиха към конзолата. Ник каза на пилота, че са готови, самолетът излетя и започна бавното си издигане на девет хиляди метра. С кислородните маски не можеха да приказват и Гейбриъл беше благодарен за това. Затвори очи и се съсредоточи върху дишането. Кислородът тихо свистеше в маската му.

Мразеше гравитацията и нуждите на тялото си. Раздуването на дробовете и ударите на сърцето приличаха на механични действия на тъпа машина. Веднъж се опита да го обясни на Майкъл, но разбра, че сякаш говорят на различни езици.

— Никой не е искал да се ражда, но въпреки това сме тук, на този свят — отвърна Майкъл. — Има само един въпрос, на който трябва да си отговорим: в подножието на върха ли стоим, или на върха?

— Може би върхът няма значение.

На Майкъл явно му беше забавно.

— И двамата ще стигнем върха — каза му. — Натам съм се запътил и ще те взема с мен.

Минаха шест хиляди метра и в самолета се появиха ледени кристали. Гейбриъл отвори очи — Ник мина по тясната пътека към задната част на самолета и отвори вратата няколко сантиметра. Студеният вятър нахлу в кабината и вълнението заля Гейбриъл. Това беше. Моментът на избавлението.

Ник погледна надолу: търсеше зоната на приземяване и говореше с пилота по интеркома. Най-накрая махна на всички да се приготвят, мъжете си сложиха очилата и провериха коланите. Минаха още две-три минути. Ник махна пак и запусти маската си. На левия крак на всеки бе закачена по една малка кислородна бутилка. Гейбриъл дръпна регулатора на своята и маската му тихо изпука. Той се откачи от конзолата с кислород. Беше готов за скока.

Вече бяха на височината на Еверест и беше много студено. Вероятно корейците бяха решили да направят някакъв зрелищен скок, но Ник искаше да са в зоната на безопасност, преди да им е свършил кислородът в бутилките. Един по един те се изправяха, отиваха до

вратата и падаха в небето. Гейбриъл седеше на мястото до пилота, така че щеше да е последен. Преструваше се, че затяга коланите, за да остане съвсем сам по време на полета. Когато стигна до вратата, се забави още няколко секунди, после вдигна палци към Ник, скочи от самолета и започна да пада.

Превъртя се по гръб, за да вижда само синевата горе. Небето беше тъмносиньо, по-тъмно, отколкото можеш да го видиш от земята. Среднощно синьо с една далечна светла точка. Венера. Богинята на любовта. Бузите започнаха да го парят, но той не обърна внимание на болката, а се съсредоточи върху небето, върху абсолютната чистота на света, който го заобикаляше.

На земята две минути бяха равни на прекъсването за реклами по време на някое телевизионно шоу, петстотин метра лазене през задръстване по магистралата, куплет от популярна любовна песен. Но докато падаш във въздуха, всяка секунда се раздува като гъба, наkisната във вода. Гейбриъл мина през слой топъл въздух и отново се върна в студа. Беше пълен с мисли, но не мислеше. Всички съмнения и компромиси в живота му на земята се бяха стопили.

Висотомерът на китката му започна да писука. Той се превъртя и загледа скучния пейзаж на Южна Калифорния и хълмовете далече долу. Когато се приближи към земята, започна да различава коли и редици къщи, както и жълтеникавия смог, който се издигаше над магистралата. Искаше му се да пада вечно, но едно тихо гласче в главата му го изкомандва да дръпне дръжката.

Погледна нагоре към небето — опита се да запомни точно как изглежда — и парашутът се разтвори над главата му.

Гейбриъл живееше в къща в западната част на Лос Анжелис на пет метра от магистралата към Сан Диего. През нощта бяла река от фарове потичаше на север през прохода Сепулведа, а успоредна река от стопове се понасяше на юг към крайбрежните градове и Мексико. След като хазаинът му, господин Варосян, открил, че в къщата му живеят седемнайсет възрастни и пет деца, и успял да ги депортира в Ел Салвадор, пуснал обява „само за един наемател, без изключения“. Смяташе, че Гейбриъл се занимава с нещо незаконно — нощен клуб или продажба на крадени части от коли. На господин Варосян хич не

му пукаше за частите, но пък имаше няколко правила: никакво оръжие, никакви наркотици, никакви котки.

Гейбриъл чуваше постоянния грохот на колите, камионите и рейсовете, които се отправяха на юг. Всяка сутрин отиваше до телената ограда, за да види какво е изхвърлила магистралата на брега му. Хората непрекъснато мятаха разни неща през прозорците на колите си: хартии от сандвичи и вестници, пластмасова Барби с проскубана коса, мобилни телефони, нахапано парче козе сирене, използвани презервативи, градински инструменти и пластмасова урна за кремация, пълна с почернели зъби и прах.

Провисналите врати на гаража бяха осеяни с бандитски графити, а моравата отпред се задушаваше от бурени, но Гейбриъл не пипаше нищо извън къщата. Това беше маскировка, като дрипите, които носеха изгубените принцове. Миналото лято на една разпродажба си беше купил от една религиозна група стикер за калника: „Обречени сме навеки, ако не беше кръвта на Нашия Спасител“. Изрязва всичко и остави само „Обречени сме навеки“, и го лепна на входната врата. Когато брокерите на недвижимо имущество и търговците от врата на врата започнаха да избягват къщата, се почувства така, сякаш беше спечелил сериозна победа.

Отвътре къщата беше чиста и приятна. Всяка сутрин, когато слънцето светеше под определен ъгъл, стаите се изпълваха със светлина. Майка му казваше, че растенията прочистват въздуха и те зареждат с положителни мисли, затова той имаше повече от трийсет — висяха от тавана или растяха в саксии на пода. Спеше на футон в една от спалните и държеше всичките си вещи в няколко брезентови раници. Шлемът му за кендо и оръжията бяха сложени върху специална рамка до стойката, на която бе нагласил бамбуков меч шинай и стария японски меч на баща си. Когато нощем се събудеше и отвореше очи, имаше чувството, че някой самурай го пази докато спи.

Втората спалня беше празна, като се изключеха няколкостотинте книги, струпани на камари до стените. Вместо да си извади карта за библиотеката и да търси конкретна книга, Гейбриъл четеше всяка книга, която откриеше него. Някои клиенти му даваха своите, когато ги прочетяха, а и той събираше разни, оставени по чакалните или на мантизелата на магистралата. Имаше от масовите с меки корици,

имаше с твърди корици, имаше технически описания за метални сплави и три покрити с петна от вода романа на Дикенс.

Не беше член на никой клуб или политическа партия. Вярваше най-вече в това, че трябва да продължи да живее извън Мрежата. В речника мрежа се определяше като разположени на равно разстояние хоризонтални и вертикални линии, които могат да бъдат използвани за намирането на конкретен обект или точка. Ако погледнеш на съвременната цивилизация по определен начин, изглежда, че всяко търговско дружество или правителствена програма са част от огромна мрежа. Различните линии и квадранти могат да те засекат и да определят местоположението ти; могат да разберат почти всичко за теб.

Мрежата се състоеше от прави линии върху плоска равнина, но все още беше възможно да се живее в нелегалност. Можеш да работиш в сивата икономика или да се движиш с такава скорост, че линиите да не могат да засекат точното ти местонахождение. Гейбриъл нямаше нито банкова сметка, нито кредитна карта. Използваше истинското си малко име с фалшива фамилия в шофьорската си книжка. Въпреки че имаше два телефона, един личен и един работен, и двата се водеха на компанията за недвижими имоти на брат му.

Единствената връзка на Гейбриъл с мрежата беше върху бюрото във всекидневната. Преди година Майкъл му беше подарил компютър и му беше пуснал високоскоростен интернет. От там Гейбриъл си сваляше транс музика от Германия, хипноимпровизации на диджеи, свързани с мистериозната група, наречена „Ди Нунен Примитивен“. Музиката му помагаше да заспи, когато се прибираще вечер. Когато си затвореше очите, чуваше как женски глас пее: „Ценители на лотоса, изгубени в Новия Вавилон. Самотни пилигрими, намерете пътя към своя дом“.

Потънал в съня си, той падаше в мрака през облаци от сняг и дъжд. Удряше се в покрива на къща и преминаваше през кедровите летви на покрива, мушамата с катран и дървения сачак. Ставаше отново дете, стоеше в коридора на втория етаж на фермата в Южна Дакота. А къщата гореше, леглото на родителите му, скринът и люлеещият се стол в тяхната стая запушиха и лумнаха в пламъци.

Излизай, каза си. Намери Майкъл. Скрий се. Но детското му аз, малката фигурка, която вървеше по коридора, не чуваше предупрежденията му на възрастен.

Нещо избухна зад стената и се чу глух грохот. После огънят изригна по стълбите и обгърна перилата. Ужасен, Гейбриъл стоеше в коридора. Огънят се носеше към него — вълна от жегата и болката.

Мобилният телефон до футона извънтя и Гейбриъл отлепи глава от възглавницата. Беше шест сутринта и слънцето се прокрадваше през процеп на пердетата. Няма огън, успокои се той. Просто нов ден.

Вдигна телефона и чу гласа на брат си. Майкъл беше разтревожен, но това беше нормално. От деца Майкъл играеше ролята на отговорния по-голям брат. Щом чуеше за катастрофа с мотоциклет по магистралата, му се обаждаше само за да се увери, че е добре.

— Къде си? — попита Майкъл.

— У дома. В леглото.

— Вчера те търсих пет пъти. Защо не ми се обади?

— Беше неделя. Не ми се говореше с никого. Оставих телефоните тук и ходих да скачам в Хемет.

— Прави каквото искаш, Гейб, но ми казвай къде отиваш. Притеснявам се, когато не знам къде си.

— Добре де, няма вече. — Гейбриъл се обърна на една страна и видя отпред ботушите си с метални пластини и кожените си мотористки дрехи, пръснати по пода. — Ти как прекара неделата?

— Обичайното. Платих няколко сметки и играх голф с двама строителни предприемачи. Виждаш ли си мама?

— Да. Минах през хосписа в събота.

— Всичко наред ли е? Все пак е на ново място.

— Удобно й е.

— Трябва да е повече от удобно.

Преди две години майка им влезе в болница за рутинна операция на пикочния мехур и докторите откриха злокачествен тумор на коремната стена. И макар че я подложиха на химиотерапия, ракът разви метастази и се разпростря по цялото тяло. Сега живееше в един хоспис в Тарзана, предградие в югозападната част на долина Сан Фернандо.

Братята си бяха поделили грижите за нея. Гейбриъл минаваше да я види през ден и говореше с персонала на хосписа. По-големият му брат се отбиваше веднъж седмично и плащаше за всичко. Майкъл винаги се отнасяше подозрително към лекарите и сестрите. Щом забележеше прояви на немарливост, веднага прехвърляше майка им на друго място.

— Не иска да я местим от там, Майкъл.

— Не съм казал, че ще я местим. Просто искам лекарите да си вършат работата.

— Лекарите нямат значение сега, когато спря химиотерапията. Сестрите и санитарите се грижат за нея.

— При най-малкия проблем веднага ме уведоми. На работа ли си днес?

— Да.

— Пожарът в Малибу се разраства, има и нов пожар на изток, близо до езеро Ероухед. Всички подпалвачи са пощурели. Сигурно е от времето.

— Сънувах пожар — отвърна Гейбриъл. — Бяхме в старата къща в Южна Дакота. Гореше долният етаж и не можех да избягам.

— Трябва да спреш да мислиш за това, Гейб. Няма смисъл.

— Не искаш ли да разбереш кой ни нападна?

— Мама ни даде хиляда обяснения. Избери си едно и си живеи живота. — Втори телефон звънна в апартамента на Майкъл. — Остави си телефона включен каза той. — Ще ти се обадя следобед.

Гейбриъл взе душ, нахлузи шорти и фланелка и отиде в кухнята. Смеси прясно и кисело мляко и два банана в шейкър. Докато отпиваше от шейка, поля всички висящи растения, после се върна в спалнята и започна да се облича. Погледна белезите от последната катастрофа с мотора: бледи бели линии по лявата ръка и левия крак. Къдравата кестенява коса и гладката кожа му придаваха момчешки вид, но това се промени, когато си обу дънките, сложи фланелка с дълги ръкави и тежки мотористки ботуши — бяха ожулени и набръчкани от дивашкия начин, по който се навеждаше на завоите. Коженото му яке също беше надрано и изпоцапано с масло по маншетите. Двата телефона на Гейбриъл бяха свързани със слушалка с

вграден микрофон. Работните обаждания влизаха в лявото му ухо. Личните — в дясното. Докато караше, можеше да активира и двата телефона, като притисне с ръка външния си джоб.

Взе една от каските си и излезе в задния двор. Беше октомври и горещият вятър Санта Ана духаше от северните каньони. Небето беше ясно, но когато погледна на запад, Гейбриъл видя облак черен дим от пожара в Малибу. Във въздуха витаеше потискащо чувство, сякаш целият град се беше превърнал в стая без прозорци.

Гейбриъл отвори вратата на гаража и огледа трите си мотора. Ако имаше вероятност да спре в непознат квартал, обикновено яхваше ямахата RD400. Това беше най-малкият му мотор, очукан и темпераментен. Само наистина изпаднал крадец би тръгнал да краде такъв боклук. Другият бе „Мото Гуци“ VII, италиански, с мощен двигател. Това беше моторът за почивните дни, използваше го за дълги преходи през пустинята. Тази сутрин реши да се качи на „Хонда“ 600, средно голяма спортна машина, която лесно вдигаше над сто и шейсет. Напомпа задната гума, напръска веригата със смазваща течност и я остави да проникне хубаво. Хондата имаше проблем с веригата, така че той взе отвертка и гаечен ключ от тезгяха — можеше да му потрябват.

В момента, в който яхна мотора и запали двигателя, се отпусна. Моторите винаги го караха да се чувства така, сякаш може да напусне къщата и града завинаги, да даде газ и да изчезне в сгъстяващия се мрак на хоризонта.

Зави по булевард Санта Моника и подкара на запад. Сутрешното задръстване беше започнало. Жени в ленд роувъри пиеха от неръждаеми канчета на път за работа, училищни пазачи с ярки жилетки чакаха на пресечките. Когато светна червено, Гейбриъл се пресегна към външния си джоб и включи служебния си телефон.

Работеше за две куриерски служби: „Сър Спийди“ и конкуренцията „Блу Скай Месинджър“. „Сър Спийди“ беше собственост на Арти Дреслър, сто и осемдесет килограмов адвокат, който рядко напускаше дома си в Силвър Лейк Дистрикт. Арти се беше регистрирал в сайтове с по няколко хиксчета и вдигаше телефона, докато гледаше как голи колежанки си лакират ноктите. Мразеше конкурента си „Блу Скай Месинджър“ и собственичката му Лора Томпсън и в червата. Лора някога беше работила като филмов редактор

и сега живееше в куполообразна къща в Тонга Кениън. Вярваше в чистото дебело черво и оранжевата храна.

Телефонът иззвъня, когато светна зелено, и в слушалката му се разнесе стържещият глас на Арти.

— Гейб! Аз съм. Защо си изключил телефона?

— Извинявай. Забравих.

— Гледам на живо на компютъра как две момичета се къпят заедно. Отначало беше добре, но сега парата замъглява обектива.

— Сигурно е интересно.

— Имам пратка за теб в Санта Моника Кениън.

— Близо ли е до пожара?

— Не. На километри от него. Няма проблем. Но в Сими Вали бушува нов пожар. Неудържим.

Дръжките на мотора бяха къси и стъпенките и седалката бяха под такъв ъгъл, че Гейбриъл беше постоянно наведен напред. Усещаше вибрирането на двигателя и чуваше смяната на скоростта. Когато дадеше газ, машината ставаше част от него, продължение на тялото му. Понякога краищата на дръжките бяха на сантиметри от фучащите коли. Виждаше напред стоповете, пешеходците, камионите, които бавно завиваха, и веднага разбираше дали да спре, да ускори или да заобиколи рязко препятствието.

Санта Моника беше квартал със скъпи къщи, построени близо до път с две платна, който водеше към брега. Гейбриъл взе кафявия плик, който лежеше на нечий стълби, и полетя да го занесе на някакъв брокер, който се занимаваше с ипотеките — чак в западен Холивуд. Когато стигна на адреса, свали каската и влезе в офиса. Мразеше тази част от работата. С мотора беше свободен да иде където си пожелае. Пред рецепцията тялото му се движеше мудно, натежало от тежките ботуши и коженото яке.

Обратно на мотора. Запалваш с един ритник. Политаш напред.

— Скъпи Гейбриъл, чуваш ли ме? — прозвуча милият глас на Лора в слушалката. — Надявам се, че си закусил добре. Добрата комбинация от въглехидрати стабилизира кръвната захар.

— Не се тревожи. Хапнах.

— Добре. Имам пратка за теб в Сенчъри Сити.

Гейбриъл знаеше адреса много добре. Беше излизал с няколко от момичетата на рецепцията и секретарките, с които се беше запознал,

като доставяше пратките, но се беше сдобил с една-единствена истинска приятелка, адвокатката Маги Резник. Преди година беше киснал пред кабинета ѝ, за да вземе пратка — наложи се да чака, докато секретарките търсят забутан някъде документ. Маги го беше разпитала за работата му и си говориха цял час — дълго след като документът беше намерен. Той предложи да я повози на мотора си и се изненада, когато тя прие.

Маги беше на шейсет и няколко, дребна енергична жена, влюбена в червените рокли и скъпите обувки. Арти каза, че защитавала закъсали филмови звезди и други знаменитости, но тя рядко говореше за делата си. Държеше се с Гейбриъл като с любим безотговорен племенник.

— Трябва да идеш в колеж — казваше му. — Да си отвориш банкова сметка. Да си купиш къща. — Гейбриъл никога не следваше съветите ѝ, но му беше приятно, че се тревожи за него.

Качи се на дващест и втория, етаж и момичето на рецепцията му махна към кабинета на Маги. Тя пушеше и говореше по телефона.

— Разбира се, че може да се срещнеш с областния прокурор, но няма сделка. Няма сделка, защото той няма доказателства. Кажи му да си гледа работата и ми се обади пак. — Затвори и изтръска пепелта от цигарата си. — Копелета! Всичките са лъжливи копелета!

— Имаш ли пратка за мен?

— Нямам. Просто исках да те видя. Ще платя на Лора за доставката.

Гейбриъл седна на дивана и си разкопча якето. На масичката имаше бутилка минерална вода и той си наля.

Маги се наведе напред и го погледна много страшно.

— Ако си наркодильър, Гейбриъл, ще те убия собственоръчно!

— Не съм.

— Разказа ми за брат си. Не се набърквай в далаверите му за правене на пари.

— Той купува имоти, Маги. Офис сгради.

— Надявам се, скъпи. Ще му отрежа езика, ако те въвлече в нещо нелегално.

— Какво е станало?

— Работя с едно бивше ченге, сега е консултант по охрана. Помага ми, когато някоя откачалка реши да досажда на клиентите ми.

Вчера говорихме по телефона и изведнъж той каза: „Познаваш ли куриер на име Гейбриъл?“ Естествено, казах му, че познавам. И той каза: „Едни приятели ме разпитваха за него. Къде работи. Къде живее“.

— Кои?

— Не ми каза — отвърна Маги. — Но бъди предпазлив, скъпи. Някой с власт се интересува от теб. Катастрофа правил ли си наскоро?

— Не.

— Някакви съдебни дела?

— Разбира се, че не.

— Ами приятелки? — Тя се втренчи в него. — Някоя богата? Някоя омъжена?

— Излязох с момичето, с което се запознах на празненството ти. Андреа...

— Андреа Скофийлд? Баща ѝ има четири винарски изби в Напа Вали. — Маги се разсмя. — Това ще да е. Дан Скофийлд те проверява дали ставаш.

— Возих я с мотора няколко пъти.

— Не се тревожи, Гейбриъл. Ще говоря с Дан и ще му кажа да не я пази толкова. А сега изчезвай. Трябва да се подготвя за едно изслушване.

Гейбриъл вървеше през подземния гараж. Беше изпълнен със страх и подозрение. Ами ако някой го наблюдаваше точно в този момент? Двамата мъже в пикапа? Жената с куфарчето, която вървеше към асансьорите? Бръкна в куриерската си чанта и напипа гаечния ключ. Ако се наложеше, можеше да го използва като оръжие.

Родителите му щяха да побягнат още щом чуеха, че някой разпитва за тях. Но той живееше в Лос Анжелис вече пет години и никой не беше тропал по вратата му. Може би трябваше да послуша съвета на Маги: да иде в колеж и да си намери истинска работа. Ако си свързан с Мрежата, животът ти става по-съдържателен.

Докато палеше мотора, приказката на майка му се върна с цялата си успокоителна сила. Двамата с Майкъл бяха изгубените принцове, предрешени в дрипи, но находчиви и смели. Избръмча по рампата към изхода и се вля в движението, като рязко изпревари един пикап. Втора

скорост. Трета скорост. По-бързо. Отново беше в движение, винаги в движение, малка искрица разум, заобиколена от машини.

5.

Майкъл Кориган вярваше, че светът е бойно поле и войната никога не секва.

Тази война включваше високотехнологичните военни кампании, организирани от Америка и съюзниците ѝ, но съществуваха и по-малки конфликти между страни от Третия свят и прояви на геноцид спрямо различни племена, раси и религии. Имаше бомбени терористични атентати и убийства, шантави снайперисти, които избиваха хора по шантави причини, улични банди и недоволни учени, които изпращаха антракс на непознати. Имигранти от южните страни се изливаха през границите на северните страни и носеха ужасни нови вируси и бактерии, които разяждаха плътта. Природата беше толкова раздразнена от пренаселването и замърсяването, че се отбраняваше със суша и урагани. Ледената покривка на полюса се топеше и морето се издигаше, а озоновият слой се разкъсваше от самолетите. Понякога Майкъл губеше представа за конкретната заплаха, но се пазеше от най-голямата опасност. Войната никога нямаше да свърши. Ставаше все по-голяма и се разпространяваше все по-широко, като подмолно взимаше жертвите си.

Майкъл живееше на осмия етаж на един небостъргач в западен Лос Анжелис. Трябваше му четири часа, за да обзаведе жилището. В деня, в който подписа договора за наем, отиде до един огромен магазин за мебели на Венис Булевард и си купи от предложените готови комбинации на всекидневни, спални и работен кабинет. Предложи да наеме също такъв апартамент в същата сграда и на брат си, но Гейбриъл отказа. Поради някаква шантава причина брат му предпочиташе да живее в може би най-грозната къща в Лос Анжелис и да диша мръсните газове от магистралата.

Ако излезеше на малкото балконче, можеше да види Тихия океан в далечината, но за него гледката беше без значение и обикновено държеше завесите спуснати. След като се обади на Гейбриъл, си направи кафе, изяде едно протеиново блокче и започна да звъни на

инвеститорските компании за недвижимо имущество в Ню Йорк. Заради тричасовата разлика във времето те вече работеха в офисите си, докато той се разхождаше из всекидневната по бельо.

— Томи! Майкъл е! Получи ли предложението ми? Какво мислиш? Какво казва консултативният комитет за заема?

Обикновено консултативните комитети бяха страхливи или глупави, но това не бива да те спира. За пет години Майкъл беше намерил достатъчно инвеститори, за да купи две офис сгради, и му предстоеше сключването на сделка за трета — на Уилшир Булевард. Сега очакваше „не“-то и вече беше подготвил контра аргументите си.

Към осем отвори гардероба и си избра сиви панталони и тъмносин блейзър. Докато връзваше червената копринена вратовръзка, се разхождаше из апартамента от един телевизор на следващия. Пожари и страшният вятър Санта Ана бяха акцентите на сутринта. Пожарът в Малибу заплашваше дома на баскетболна звезда. Друг пожар излизаше извън контрол източно от планините и телевизионният екран показваше как хората тъпчат албуми и дрехи в колите си.

Взе асансьора до гаража и седна в мерцедеса си. В мига, в който напускаше апартамента си, започваше да се чувства като войник, който влиза в битка, за да прави пари. Единственият човек, на когото можеше да разчита, беше Гейбриъл, но беше повече от явно, че по-малкият му брат никога няма да се хване на истинска работа. Майка им беше болна и Майкъл плащаше за грижите. Не се оплаквай, каза си. Продължавай да се биеш.

След като спестеше достатъчно пари, щеше да си купи остров някъде в Тихия океан. Нито той, нито Гейбриъл имаха гаджета, а и Майкъл не можеше да реши каква жена ще е най-подходяща за тропическия рай. В мечтите му двамата с Гейбриъл яздеха коне през пясната на вълните, а двете жени, които се виждаха леко размазано, стояха на скалите в дълги бели рокли. Светът беше топъл и слънчев и те щяха да са в безопасност, наистина в безопасност. Завинаги.

6.

Когато Гейбриъл стигна до хосписа, шубраците по западните хълмове все още горяха и небето беше с цвят на горчица. Остави мотора на паркинга и влезе. Хосписът беше преустроен мотел, на два етажа, с легла за шестнайсетте пациенти със смъртоносни заболявания. Зад бюрото в приемната седеше сестра Анна, филипинка.

— Добре, че дойде. Майка ти питаше за теб.

— Съжалявам, че не ти нося понички тази вечер.

— Обичам понички, но те май повече ме обичат. — Анна потупа закръглените си кафяви ръце. — Върви при майка си. Много е важно.

Персоналът на хосписа непрекъснато миеше пода и сменяше чаршафите, но сградата миришеше на урина и увехнали цветя. Гейбриъл се качи по стълбите на втория етаж и тръгна по коридора. Флуоресцентните лампи тихо жужаха.

Майка му спеше. Тялото ѝ приличаше на малка издатина под белия чаршаф. Винаги, когато идваше, Гейбриъл си спомняше каква беше майка му, когато с Майкъл бяха малки. Обичаше да си пее, най-вече стари рок парчета, като „Пеги Сю“ и „Сини велурени обувки“. Обичаше рождените дни и всички поводи за семейни тържества. Въпреки че живееха по мотелите, винаги държеше да се празнува Денят на гората и зимното слънцестоене.

Седна до леглото и хвана ръката ѝ. Беше студена. За разлика от останалите пациенти в хосписа, майка му не си беше донесла любима възглавница или снимки в рамки, за да превърне стерилната атмосфера в дом. Единствената ѝ проява на индивидуализъм беше, че помоли да махнат телевизора. Кабелът лежеше навит на полицата като тънка черна змия. Веднъж седмично Майкъл изпращаше свеж букет. Последната доставка от поне трийсет рози беше почти на една седмица и падналите листенца образуваха около бялата ваза червен кръг.

Клепачите на Рейчъл Кориган потрепериха и очите ѝ се отвориха. Тя се втренчи в сина си. Трябваша ѝ няколко секунди, за да го познае.

— Къде е Майкъл?

— Ще дойде в сряда.

— В сряда ще е прекалено късно.

— Защо?

Тя пусна ръката му и спокойно каза:

— Ще умра довечера.

— Какви ги говориш?

— Стига толкова мъки. Уморих се от черупката си.

Така наричаше тялото си. Всеки имаше черупка и в нея се съдържаше малка порция от нещо, наречено Светлината.

— Имаш още сили — каза Гейбриъл. — Няма да умреш.

— Обади се на Майкъл и му кажи да дойде. — Тя затвори очи и Гейбриъл излезе в коридора.

Анна стоеше навън с комплект чисти чаршафи.

— Какво ти каза?

— Каза, че ще умре.

— И на мен ми го каза, когато застъпих на смяна — отвърна Анна.

— Кой лекар е дежурен тази вечер?

— Чатърджи, индиецът. Но излезе да вечеря.

— Пусни му съобщение на пейджъра. Моля те. Веднага.

Анна слезе долу до регистратурата, а Гейбриъл включи мобилния си телефон. Набра номера на Майкъл и брат му вдигна на третото позвъняване. Отзад се чуваха викове на огромна тълпа.

— Къде си — попита Гейбриъл.

— На стадион „Доджър“. Четвърти ред, точно зад базата. Страхотно е.

— В хосписа съм. Трябва веднага да дойдеш.

— Ще мина към единайсет. Може би малко по-късно, когато играта свърши.

— Не, не търпи отлагане.

Гейбриъл чу нови викове и приглушения глас на брат си, който повтаряше: „Извинете, извинете“. Майкъл вероятно беше станал от мястото си и си пробиваше път към стъпалата на бейзболния стадион.

— Не разбираш — обади се отново Майкъл. — Не е забавление. Работа е. Дадох доста пари за местата. Тези банкери ще финансират половината от новата ми сграда.

— Мама каза, че ще умре днес.

— А докторът какво каза?

— Излязъл е да вечеря.

Някой от бейзболистите беше отбелязал точка, защото тълпата го аплодираше.

— Ами намери го! — изкрещя Майкъл.

— Решила е. Мисля, че е напълно възможно. Ела колкото се може по-бързо.

Гейбриъл затвори телефона и се върна в стаята на майка си. Още веднъж взе ръката ѝ, но минаха няколко минути, преди тя да отвори очи.

— Майкъл дойде ли?

— Обадих му се. На път е.

— Мислех си за семейство Лесли...

Никога не беше чувал за това семейство. Понякога майка му споменаваше различни хора и разказваше различни истории, но Майкъл беше прав — това бяха пълни безсмислици.

— Кой са семейство Лесли?

— Приятели от колежа. Бяха на сватбата. Когато с баща ти отидохме на меден месец, ги оставихме в апартамента ни в Минеаполис. Техния го боядисваха... — Госпожа Кориган затвори здраво очи, сякаш се опитваше да види нещо. — Когато се върнахме от медения месец, там имаше полиция. Някакви мъже бяха нахлули в апартамента през нощта и бяха застреляли приятелите ни, докато спели в нашето легло. Искали са да убият нас, но са убили тях по погрешка.

— Искали са да ви убият? — Гейбриъл се опита да говори спокойно. Не искаше да я стресне и да прекъсне разговора. — Хванаха ли убийците?

— Баща ти ме накара да се кача в колата и когато потеглихме, ми каза кой е всъщност...

— Какво искаш да кажеш?

Но тя отново се отнесе, потъна обратно в пълния със сенки свят, който се намираще някъде по средата между тук и отвъд. Гейбриъл продължи да държи ръката ѝ. Тя си почива малко, после се събуди, и зададе същия въпрос.

— Майкъл тук ли е? Майкъл ще дойде ли?

Доктор Чатърджи се върна в хосписа в осем часа, а Майкъл се появи няколко минути след него. Както винаги кипеше от енергия. Всички застанаха на регистратурата, докато Майкъл се опитваше да разбере какво става.

— Майка ми казва, че ще умре.

Чатърджи беше учтив и дребен, с бяла престилка. Разгледа картон на майка му, за да покаже, че е съпричастен към проблема.

— Болните от рак често говорят такива работи, господин Кориган.

— Какви са фактите?

Лекарят си записа нещо.

— Може да умре след няколко седмици или след няколко дни. Невъзможно е да се каже.

— Става дума за довечера.

— Жизнените ѝ показатели не са се променили.

Майкъл се обърна и тръгна нагоре по стълбите. Гейбриъл го последва. На стълбището бяха само двамата. Никой не можеше да ги чуе.

— Нарече те господин Кориган.

— Да.

— Откога си започнал да използваш истинското си име?

Майкъл спря на площадката.

— От една година. Просто не съм ти казал. Вече имам социално-осигурителен номер и плащам данъци. Ще се сдобия напълно легално с новата си сграда на Уилшир Булевард.

— Но ти си в Мрежата.

— Аз съм Майкъл Кориган, а ти си Гейбриъл Кориган. Това сме вие.

— Знаеш какво казваше татко...

— До дяволите, Гейб! Не може да говорим все едно и съща. Баща ни беше луд. И мама беше толкова слаба, че се примиряваше с това.

— Тогава защо онези мъже ни нападناха и изгориха къщата?

— Заради баща ни. Вероятно е извършил някакво престъпление. Не сме виновни за нищо.

— Но Мрежата...

— Мрежата е модерен живот. Всеки трябва да го приеме. — Майкъл тупна Гейбриъл по рамото. — Ти си ми брат, нали? Но си и най-добрият ми приятел. Правя го заради драма ни. Кълна се. Не можем да се крием като хлебарки, да се завираме по дупките, щом някой светне лампата.

Влязоха в стаята и застанаха от двете страни на леглото. Гейбриъл докосна ръката на майка им. Сякаш цялата кръв беше изтекла от тялото ѝ.

— Събуди се — тихо каза той. — Майкъл дойде.

Тя отвори очи и се усмихна, като видя двамата си синове.

— Сънувах ви. Сънувах ви и двамата.

— Как си? — попита Майкъл. От резкия му тон личеше, че е разтревожен, но Гейбриъл знаеше, че никога няма да го покаже. Вместо да приеме слабостта, той винаги натискаше докрай. — Изглеждаш по-добре.

— О, Майкъл... — Тя се усмихна уморено, сякаш току-що беше оставил кални стъпки по пода. — Моля те, не се дръж така. Не и тази вечер. Трябва да ви разкажа за баща ви.

— Чували сме всички истории — отвърна Майкъл. — Да не започваме пак тази вечер. Става ли? Трябва да поговорим с лекаря и да се погрижим да ти е удобно.

— Не. Остави я да говори. — Гейбриъл се наведе над леглото. Беше възбуден и малко уплашен. Може би това беше моментът, в който най-сетне щеше да се разбере причината за мъките на семейството му.

— Знам, че съм ви разказвала различни истории — започна Рейчъл Кориган. — Съжалявам. Повечето от тях бяха измислени. Искях да ви предпазя.

Майкъл погледна над леглото и се усмихна победоносно. Гейбриъл знаеше какво иска да му каже: „Виждаш ли? Какво ти повтарям непрекъснато — всичко е лъжа и измама“.

— Чаках прекалено дълго — каза тя. — Толкова е трудно да се обясни. Баща ви беше... Когато ми каза... Не можах... — Устните ѝ трепереха, сякаш хиляди думи напиреха да излязат. — Той беше странник.

Погледна Гейбриъл. *Повярвай ми*, умоляваше изражението ѝ. *Моля те. Повярвай ми.*

— И какво? — каза Гейбриъл.

— Странниците могат да излъчват енергията си извън телата си и да преминават в други светове. Затова Табулата иска да ги убие.

— Мамо, стига си говорила. Само си хабиш силите. — Майкъл беше наистина разтревожен. — Ще извикаме лекаря да ти даде нещо.

Госпожа Кorigан вдигна глава от възглавницата.

— Няма време, Майкъл. Няма никакво време. Трябва да ме изслушаш. Табулата се опита да... — Тя като че ли се обърка. — И тогава ние...

— Добре. Добре — прошепна Гейбриъл.

— Тръна ни откри във Вермонт. Арлекините са опасни хора, много агресивни и жестоки, но са се заклели да бранят странниците. Бяхме в безопасност няколко години, но после Тръна вече не можеше да ни опази от Табулата. Даде ни пари... и меча.

Главата ѝ се отпусна на възглавницата. Всяка дума я изцеждаше, отнасяше по частичка от живота ѝ.

— Наблюдавах ви как растете — продължи тя. — Наблюдавах ви и търсех знаци. Не знам дали можете да преминавате. Но ако притежавате силата, трябва да се скриете от Табулата.

Затвори очи — болката си проправяше път през цялото ѝ тяло. Майкъл отчаяно докосна лицето ѝ.

— Тук съм. И Гейб е тук. Ще те пазим. Ще наема още лекари. Всякакви лекари...

Госпожа Кorigан си пое дълбоко дъх. Тялото ѝ се стегна, после се отпусна. Стаята сякаш изведнъж изстина, все едно някаква енергия се изплъзна през пролуката под вратата. Майкъл се извърна и побягна навън, завика за помощ. Но Гейбриъл знаеше, че това е краят.

След като доктор Чатърджи потвърди смъртта, Майкъл взе списъка с местни погребални бюра от сестрата на рецепцията и се обади на едно от мобилния си телефон. Каза им адреса, поиска стандартна кремация и им даде номера на кредитната си карта. После попита Гейбриъл:

— Нали нямаш нищо против?

— Не, разбира се. — Гейбриъл беше като вцепенен, чувстваше се ужасно уморен. Погледна тялото под чаршафа. Черупка без светлина.

Докато не дойдоха двама мъже от погребалното бюро, напъхаха майка им в един чувал, сложиха я на количка и я откараха до една линейка. После линейката потегли, а те двамата останаха да стоят на вратата.

— Ако бях изкарал достатъчно пари, щях да ѝ купя къща с голяма градина — каза Майкъл. — Мисля, че щеше да ѝ хареса. — Огледа паркинга, сякаш беше загубил нещо ценно. — Една от целите ми беше да ѝ купя къща.

— Трябва да поговорим за това, което ни каза.

— Какво има да говорим? Можеш ли да ми обясниш какво имаше предвид? Мама ни разказваше приказки за призраци и говорещи животни, но никога не е споменавала никакви странници. Странствахме само в проклетия пикап.

Гейбриъл знаеше, че Майкъл е прав — в думите на майка им нямаше смисъл. Винаги беше вярвал, че ще им даде обяснение за случилото се със семейството им. Сега вече никога нямаше да разбере.

— Но може една част да е истина. В смисъл че...

— Не искам да споря с теб. Беше дълга нощ и двамата сме уморена. — Майкъл го прегърна. — Сега сме само двамата. Трябва да се подкрепяме. Почини си. Ще поговорим утре сутринта.

После се качи на мерцедеса и излезе от паркинга. Докато Гейбриъл яхаше мотора, Майкъл вече завиваше по Вентура Булевард.

Луната и звездите бяха затулени от гъста мъгла. Пепел полепна по плексигласовата маска на шлема му. Гейбриъл даде на трета и изфуча през паркинга. Погледна по булеварда и видя как Майкъл зави по отбивката, която се качваше на магистралата. На стотина метра зад мерцедеса имаше четири коли — ускориха, събраха се в пакет и се насочиха към отбивката.

Всичко стана много бързо, но Гейбриъл знаеше, че колите са заедно и че следят брат му. Даде на четвърта и натисна газта. Усещаше вибрациите на двигателя по ръцете и краката си. Сега надясно. И беше на магистралата.

Настигна колите след около километър. Два вана без номера и два джипа с невадска регистрация. И четирите коли бяха с тъмни стъкла и беше невъзможно да се види кой седи вътре. Майкъл не беше

променил начина си на каране — изглежда, не виждаше какво става. Изведнъж единият джип задмина Майкъл отляво и го засече, а другият се залепи отзад.

Четиримата шофьори явно имаха връзка — прегрупираха се и се подготвиха за действие.

Майкъл се престрои, за да се отклони по магистралата за Сан Диего, и Гейбриъл се плъзна в дясното платно. Всички вече се движеха толкова бързо, че светлините се стрелкаха като мълнии. Накланяне на завоя. Лека спирачка. Излязоха от разклонението и се насочиха нагоре по склона към Сепултура Пас.

След още един километър джипът пред мерцедеса намали ход, а двата вана минаха отляво и отдясно. Майкъл, приклещен между четирите коли, натисна клаксона и се изнесе вляво, но шофьорът на вана го застъпи и го удари странично. Четирите коли започнаха едновременно да намаляват. Майкъл се опитваше да се измъкне.

Телефонът на Гейбриъл иззвъня, той го включи и чу уплашения глас на Майкъл.

— Гейб! Къде си?

— На сто метра зад теб.

— Загазих. Притискат ме.

— Не спирай. Ще се опитам да те измъкна.

Моторът нацели една дупка и Гейбриъл усети как нещо подскочи в куриерската му торба. Гаечният ключ. И отвертката беше там. Като държеше кормилото с дясната си ръка, той дръпна лепката, бръкна в чантата и извади ключа. Даде газ и се вряза между мерцедеса на брат си и вана в крайното дясно платно.

— Пригответи се — каза на брат си. — Зад теб съм.

Приближи до вана и фрасна страничното стъкло с гаечния ключ. То се напука. Гейбриъл замахна втори път и прозорецът се пръсна.

За миг видя шофьора — млад мъж с обица и бръсната глава. Дръпна се, когато Гейбриъл замахна към лицето му. Ванът зави рязко надясно и се удари в мантизелата. Чу се стържене на метал по метал, в мрака се разхвърчаха искри. Продължавай, помисли си Гейбриъл. Не се обръщай. И последва брат си към изхода от магистралата.

7.

Четири коли продължиха по магистралата, но Майкъл караше така, сякаш още го преследват. Гейбриъл го последва по стръмния път нагоре през каньона, към натруфените имения, кацнали на тънки метални пилони. След няколко резки завоя се озоваха на хълмовете над долината Сан Фернандо. Майкъл спря на паркинга пред една дъсчена църква. По асфалта се валяха празни бутилки и кутии от бира.

Гейбриъл свали шлема си. Брат му слезе от колата. Изглеждаше уморен и ядосан.

— Това е Табулата — каза Гейбриъл. — Знаели са, че мама умира и че ще идем в хосписа. Чакали са ни и са решили да пипнат първо теб.

— Тези хора не съществуват. Никога не са съществували.

— Стига, Майкъл, нали се опитвах да те избутат от пътя.

— Нищо не разбираш. — Майкъл ритна една празна кутия от бира. — Помниш ли, когато купих първата сграда на Мелроуз Авеню? Откъде мислиш, че взех парите?

— Каза, че били от инвеститори от Източния бряг.

— От хора, които не обичат да си плащат данъците. Имат много пари, които не могат да вложат в банкови сметки. По-голямата част от финансирането идваше от един мафиот във Филадельфия — Винсънт Торели.

— Защо въртиш бизнес с такъв човек?

— А какво да направя? — Майкъл го изгледа предизвикателно. — Банката отказа да ми даде заем. Не използвах истинското си име. Затова взех в брой от Торели и купих сградата. Преди година видях по новините, че Торели бил убит пред някакво казино в Атлантик Сити. Когато никой от семейството или приятелите му не ме потърси, престанах да пращам парите от наема в една пощенска кутия във Филадельфия. Винсънт имаше много тайни. Реших, че не е казал на никого за инвестицията си в Лос Анжелис.

— И сега са те открили.

— Мисля, че точно това е станало. Не са странници и нямат нищо общо с шантавите истории на мама. Обикновени мафиоти, които се опитват да си върнат парите.

Гейбриъл въздъхна. Ако погледнеше на изток, можеше да види долината Сан Фернандо. Изкривени от потрепващия мръсен въздух, уличните лампи долу светеха с бледа оранжева светлина. В момента единственото, което му се искаше да направи, беше да скочи на мотора и да се засили към пустинята, към някое пусто място, където да може да вижда звездите, докато фарът отпред се стрелка из прахоляка. Загубен. За да загуби. Би дал всичко да загуби миналото си, чувството, че е пленник в огромен затвор.

— Съжалявам — каза Майкъл. — Нещата уж вървяха добре. А сега всичко се прецака.

Гейбриъл го погледна. Веднъж, тогава живееха в Тексас, майка им се беше разсеяла и беше забравила за Коледа. На Бъдни вечер в къщата нямаше нищо коледно, но на сутринта Майкъл се появи с елха и с няколко видеоигри — беше ги задигнал от магазина. Въпреки всичко винаги щяха да си останат братя — двамата срещу целия свят.

— Зарежи ги тези типове, Майкъл. Да се махнем от Лос Анжелис.

— Дай ми ден-два. Може пък да се споразумеем. Дотогава ще идем на мотел. Не е безопасно да се прибираме.

Пренощуваха в един мотел северно от града. Стаите гледаха към магистралата за Вентура и преминаващите коли направо тресяха прозорците. Гейбриъл се събуди към четири сутринта и чу как Майкъл говори по мобилния си телефон от банята.

— Имам избор — шепнеше Майкъл. — Защо казваш, че нямам.

На сутринта Майкъл остана да лежи завит презглава. Гейбриъл излезе да купи кифли и кафе. На вестника на щанда видя снимка на двама мъже, които бягат от огнена стена, заглавието гласеше: „СИЛНИ ВЕТРОВЕ РАЗДУХВАТ ПОЖАРА В САУТЛЕНД“.

Когато се върна, Майкъл беше станал и си беше взел душ. Лъскаше обувките си с влажна кърпа.

— Един човек ще дойде да се видим. Мисля, че може да реши проблема.

— Кой е той?

— Франк Салазар. Но всички му викат Господин Балон. Като младеж държал машина за балони в един клуб за танци.

Майкъл загледа финансовите новини по телевизията, а Гейбриъл легна и се втренчи в тавана. После затвори очи и си представи как фучи с мотора по магистралата — нагоре към Анжелис Крест. Беше се привел и се накланяше при всеки завой, а зеленият свят се стрелкаше покрай него. Майкъл стана и закрачи напред-назад по тясното килимче пред телевизора.

Някой почука. Майкъл надникна през пердетата, после отвори. В коридора стоеше огромен самоанец с къдрава черна коса. Носеше разкопчана хавайска риза. Изобщо не направи опит да скрие кобура под мишницата си, в който имаше автоматичен пистолет четирийсет и пети калибър.

— Здравсти, Дяко. Къде е шефът ти?

— В колата. Първо да хвърля аз едно око.

Самоанецът влезе и огледа банята и гардероба. Плъзна огромните си ръце под чаршафите и опипа възглавниците по столовете. Майкъл се усмихваше, сякаш всичко беше в реда на нещата.

— Няма оръжия, Дяко. Нали знаеш, че не нося нищо.

— Безопасността е най-важна. Господин Балон го повтаря по цял ден.

След като претърси братята, Дяко излезе и след минута се върна с плешив латино бодигард и възрастен мъж с големи тъмни очила и тюркоазена фланелка за голф. Господин Балон имаше червеникавокафяви петна по кожата и розов хирургически белег на врата.

— Изчакайте навън — нареди той на двамата бодигардове и затвори вратата. После се здрависа с Майкъл.

— Радвам се да те видя. — Гласът му беше тих, хрипкав. — Кой е приятелят ти?

— Това е брат ми, Гейбриъл.

— Семейството е хубаво нещо. Никога не се дели от семейството си. — Господин Балон стисна ръката на Гейбриъл. — Имаш умен брат. Може би малко прекалено умен този път.

После седна на стола до телевизора. Майкъл седна на ръба на леглото с лице към него. Откакто бяха избягали от фермата в Южна

Дакота, Гейбриъл постоянно беше наблюдавал брат си да убеждава непознати хора, че трябва да купят нещо или да станат част от плана му. Щеше доста да се озори с Господин Балон. Очите му едвам се виждаха зад тъмните очила и на устните му потрепваше усмивка, сякаш се канеше да гледа някое комедийно шоу.

— Говори ли с приятелите си във Филадельфия? — попита Майкъл.

— Ще трябва време, за да се уреди. Ще пазя теб и брат ти няколко дни, докато проблемът не се реши. Ще дадем сградата на Мелроуз на семейство Торели. Като отплата. Аз ще взема дяла ти от имота във Феърфакс.

— Прекалено е за една услуга — каза Майкъл. — Тогава няма да ми остане нищо.

— Направи грешка, Майкъл. И сега някой хора искат да те убият. По един или друг начин проблемът трябва да се реши.

— Може и така да е, но...

— Безопасността е на първо място. Губиш две офис сгради, но оставаш жив. — Като продължаваше да се усмихва, Господин Балон се наведе напред и каза: — Смятай го за урок.

8.

Мая взе само видеокамерата и статива — куфара и дрехите остави в хотела. Във влака за Германия внимателно претърси видео оборудването си, но не откри проследяващи устройства. Ясно беше, че спокойният ѝ живот е свършил. Щом Табулата откриеше мъртвия таксиметров шофьор, щяха да я преследват и да я убият при първа възможност. Знаеше, че ще ѝ е трудно да се скрие. Табулата ѝ беше направила хиляди снимки през годините, прекарани в Лондон. Сигурно имаха пръстовите ѝ отпечатъци, гласовата характеристика и ДНК проба от кърпичките, които хвърляше в служебното кошче.

В Мюнхен спря една пакистанка на гарата и взе адреса на магазин за ислямски дрехи. Изкушаваше се да се покрие цялата със синя бурка, каквито носеха афганистанките, но чувалестата дреха щеше да ѝ пречи да си служи с оръжия. Накрая си купи черен чадор, за да скрие западните си дрехи, и тъмни очила. На гарата унищожи английските си документи за самоличност и извади резервния си паспорт, с който се превърна в Гретхен Вос, студентка по медицина с баща немец и майка иранка.

Пътуването със самолет беше опасно, затова взе влак до Париж, отиде до спирка Галиени Метро и взе дневното разписание на автобусите до Англия. Автобусът беше пълен с имигранти от Сенегал и Северна Африка, влачеха чанти със стари дрехи. Когато автобусът стигна до Ламанша, всички слязоха да се разходят из огромния ферибот. Британските туристи си купуваха безмитен алкохол и тъпчеха монети в игралните автомати. Мая се загледа в някаква комедия по телевизията. Животът беше нормален — почти скучен — когато си гражданин. Изглежда, тези хора не осъзнаваха, или пък не си даваха сметка, че Голямата машина ги наблюдава.

Във Великобритания имаше четири милиона наблюдателни камери — по една на всеки петнайсет души. Тръна ѝ беше казал, че всеки среднестатистически гражданин, който работи в Лондон, се заснема от триста различни камери всеки ден. Когато въведе камерите,

правителството разлепи плакати, които разгласяваха на всички, че са В БЕЗОПАСНОСТ ПОД ЗОРКОТО ОКО, под закрилата на новите антитерористични закони. Другите индустриални страни последваха примера на Великобритания.

Мая се чудеше дали гражданите умишлено се правят, че не виждат намесата в личния им живот. Повечето май наистина вярваха, че камерите ги пазят от престъпници и терористи. Смятаха, че все още са анонимни, когато си вървят по улицата. Малцина разбираха силата на новите програми за сканиране на лица — че в мига, в който лицето ти бива заснето от наблюдателна камера, може да бъде превърнато в снимка, по-голяма, по-ярка и по-контрастна от снимката в паспорта ти.

Сканиращите програми идентифицираха конкретни лица, но правителството можеше да използва камерите и за да засича необичайно поведение. Тези така наречени „програми — сенки“ вече се използваха в Лас Вегас и Чикаго. Компютър анализираше на секундата образите, заснети от камерите, и вдигаше тревога в полицията, ако някой остави пакет пред обществена сграда или паркира в аварийното платно на магистралата. Сянката забелязваше всеки, който се разхожда из града и разглежда света, вместо да търчи с наведена глава към службата. Французите си имаха име за тези любопитни хора — *flaneurs*, — но що се отнася до Голямата машина, всеки минувач, който висеше по ъглите или се опираше да зяпа строежите, мигновено ставаше подозрителен. За секунди цветните снимки на тези хора се изпращат на полицията.

За разлика от британското правителство, Табулата не беше спъвана от ограничения или държавни служители. Организацията беше сравнително малка и добре финансирана. Компютърният ѝ център в Лондон можеше да хакне всяка наблюдателна система и да прерови образите с мощна сканираща програма. За щастие в Северна Америка и Европа имаше толкова много наблюдателни камери, че Табулата беше затрупана с информация. Дори и да получеха пълно съвпадение на някой от образите в базата си данни, не можеха да реагират достатъчно бързо и да пристигнат на дадена гара или във фойето на хотел. Никога не спирай, това ѝ повтаряше Тръна. Не могат да те хванат, ако се движиш непрекъснато.

Опасността идваше от някакво повтарящо се действие, което показва как арлекинът поема ежедневно по предсказуем маршрут до

определено място. Скенерът, който обработваше лицата, в крайна сметка щеше да открие модела, след което Табулата щеше да организира засада. Тръна винаги бягаше от ситуации, които наричаше „канални“ или „задънени каньони“. Канал беше, когато трябва да минеш по определен маршрут и властите те наблюдават. Задънен каньон бяха канали, които водят до място без изход — като самолет или стая за разпити на имиграционните служби. Табулата ги превъзхождаше с пари и технология. Арлекините бяха оцелели благодарение на смелостта и способността си да развиват случайността.

В Лондон Мая взе метрото до спирката на Хайбъри и Арлингтън, но не се върна в апартамента си, а продължи по улицата до ресторант „Хъри Къри“. Даде на момчето, което разнасяше храната, ключа от външната врата и го помоли да изчака два часа и после да занесе пиле и да го остави в коридора. Когато започна да се стъмва, се покатери на покрива на „Хайбъри Бари“, кръчмата от другата страна на апартамента ѝ. Скри се зад вентилационните тръби и започна да наблюдава хората, които спираха да си купят вино без бандерол от магазина в сутерена на сградата ѝ. Бяла камионетка за доставки беше паркирана близо до входа, но на предната седалка нямаше никого.

Индийчето от „Хъри Къри“ се появи точно в седем и половина. В мига, в който отключи вратата, която водеше към апартамента ѝ, двама мъже изскочиха от камионетката и го натъпкаха във входа. Вероятно щяха да го убият, а можеше и само да му зададат няколко въпроса и да го пуснат. На Мая не ѝ пукаше особено. Връщаше се към арлекиния начин на мислене: никакво състрадание, никаква привързаност, никаква милост.

Прекара нощта в един апартамент в Източен Лондон — баща ѝ го беше купил преди много години. Майка ѝ беше живяла там, скрита сред източноазиатската общност, докато не почина от сърдечен удар, тогава Мая беше на четиринайсет. Тристайният апартамент се намираше на последния етаж на една запусната сграда в една пресечка на Брик Лейн. На партера имаше бенгалска туристическа агенция и някои от мъжете, които работеха в нея, издаваха разрешителни и лични карти срещу определена сума.

Източен Лондон винаги се беше намирал извън стените на града, удобно място да направиш или купиш нещо незаконно. От векове той

беше един от най-гадните бордеи на света, ловното поле на Джек Изкормвача. Сега гидове развеждаха тълпи американски туристи посред нощ по стъпките му, старата пивоварна на Труман се беше превърнала в кръчма на открито, а стъклените кули на бизнес парка „Бишопс Гейт“ бяха забити в сърцето на стария квартал.

Това, което някога беше лабиринт от тъмни безистени, сега беше осеяно с галерии и модни ресторанти, но ако знаеш къде да търсиш, все още можеше да намериш богат асортимент неща, които да ти помогнат да избягаш от зоркия поглед на Голямата машина. Всяка неделя на Брик Лейн, близо до Чешир Стрийт, идваха амбулантни търговци. Продаваха стилети, боксове, пиратски филми и сим карти за мобилни телефони. За няколко лири отгоре можеха да активират сим картата с кредитна карта, вързана към измислена компания. Въпреки че властите имаха технология, която им позволяваше да подслушват разговорите, не можеха да ги проследят до собственика на мобилния телефон. Голямата машина можеше лесно да следи гражданите с постоянен адрес и банкови сметки. Арлекините, които бяха извън Мрежата, имаха неизчерпаеми запаси от телефони за еднократна употреба и лични карти. Почти всичко, освен мечовете им, можеше да се използва няколко пъти и да се хвърли като хартийка от бонбон.

Мая се обади на шефа си в дизайнерското бюро и обясни, че баща ѝ има рак и трябва да напусне работа, за да се грижи за него. Нед Кларк, един от фотографите, които работеха за студиото, ѝ даде името на някакъв доктор, който лекувал с хомеопатия, и после попита дали има проблеми с данъчните.

— Не. Защо?

— Един мъж от данъчното идва в офиса да разпитва за теб. Говори със счетоводството и поиска информация за данъците ти, телефонните номера и адреса.

— Казаха ли му ги?

— Да, разбира се. Нали е данъчен. — Кларк сниши гласа си. — Ако имаш местенце в Швейцария, веднага идвам с теб. Майната им на тия гадняри. Никой не иска да плаща данъци!

Мая не знаеше дали данъчният наистина е бил държавен служител, или наемник на Табулата с фалшива карта. И в двата случая я обаче търсеха. Върна се в апартамента и взе ключа от помещението в един склад в Брикстън. Беше ходила там като малка, преди доста

години, но много добре помнеше къде е. Наблюдава го известно време, после влезе, показа ключа си на служителя и взе асансьора до третия етаж. Помещението представляваше малка стая без прозорец. В склада държаха вино и климатици, поддържаха температурата доста ниска. Мая светна, заключи вратата и започна да рови из кутиите.

Още докато беше малка, баща ѝ я снабди с четиринайсет паспорта от няколко различни страни. Арлекините се сдобиваха с актове за раждане на хора, загинали в автомобилни катастрофи, после ги използваха, за да си извадят документи по законния ред. За съжаление, повечето от тези документи бяха станали неизползваеми сега, когато правителството събираше биометрична информация — скенер на лице, ирисов отпечатък и отпечатъци от пръсти — после качваше информацията на цифров чип и го закачаше на паспорта или личната карта на гражданина. Когато скенерът четеше чипа, данните се сравняваха с информацията от архива на Британския национален личен регистър. За международните полети до Америка данните от паспорта трябваше да съвпадат с отпечатъците от ирисите и пръстите, сканирани на летището.

Щатите и Австралия издаваха паспорти с радиочестотни лични чипове, втъкнати в кориците. Тези нови паспорти бяха много удобни за имиграционните служители, но осигуряваха и на Табулата мощно средство за преследване на врага. Една машина, наречена „смукач“, можеше да чете данни от паспорти във вътрешен джоб или чанта. Смукачите се инсталираха по асансьори и автобусни; спирки, навсякъде, където хората се спираха за известно време. Докато гражданинът си мислеше за обяд, смукачът сваляше огромно количество лични данни. Можеше да търси имена, които предполагат съответна раса, религия или народност. Намираше възрастта на гражданина, адреса и отпечатъците от пръстите — както и дали е пътувал през последните години.

Новите технологии принудиха Мая да разчита на „трилицеви“ паспорти, които отговаряха на три различни варианта на биометричните ѝ показатели. Голямата машина все още можеше да бъде надхитрена, но трябваше да си умен и изобретателен.

Първо трябваше да промени външния си вид. Разпознавателните системи се фокусираха върху ключовите точки на всяко човешко лице. Компютърът ги анализираше и ги трансформираше в числова

поредица, за да създаде отпечатък на лицето. Цветните контактни лещи и различните перуки можеха да променят външно, но само специални медикаменти можеха да заблудят скенерите. Мая трябваше да използва стероиди, за да подпухне, и други медикаменти, за да се успокои кожата и да я направи да изглежда по-стара.

Медикаментите трябваше да се инжектират в бузите и челото, преди да пристигне на летище със скенери. Всеки от трите ѝ паспорта използваше снимки с различни дози от медикаментите и различна последователност на инжекции.

Беше гледала в една холивудска фантастика как героят минава през ирисов скенер, като показва окото на мъртвец. В реалността нямаше такъв вариант. Ирисовите скенери пускаха лъч червена светлина към човешкото око и зеницата на мъртвеца нямаше да се свие. Правителствените служби се хвалеха, че ирисовите скенери са абсолютно надеждни средства за разпознаване. Уникалните гънки, дупчици и петънца пигмент в ириса започваха да се развиват още в утробата. Въпреки че скенерът можеше да бъде заблуден от изкуствени мигли или сълзи, ирисът си оставаше един и същ през целия живот.

Тръна и останалите арлекини, които живеяха в нелегалност, бяха намерили отговор на ирисовия скенер няколко години преди да бъде внедрен от имиграционните власти. Платиха хиляди долари на оптици в Сингапур и те изработиха специални контактни лещи. Шарката на нечий чужд ирис беше гравирана върху повърхността на гъвкави лещи. Когато зеницата се свиеше от червената светлина на скенера, лещата се свиваше като истинска.

Последното биометрично препятствие беше скенерът за пръстови отпечатъци. Макар че киселина или пластична операция можеха да променят пръстовите отпечатъци, резултатът беше постоянен и оставяше белези. По време на едно пътуване в Япония Тръна откри, че учени от университета в Йокохама са копирали отпечатъци, оставени върху стъклена чаша, и са ги превърнали в желатинови люспи, които могат да покрият отпечатъците на човек. Тези „напръстници“ бяха много тънки и се слагаха трудно, но един от паспортите на Мая имаше различни отпечатъци за съответната фалшива самоличност.

Докато преравяше кашоните в склада, Мая намери кожена тоалетна чантичка, в която имаше две подкожни спринцовки и

различни медикаменти за промяна на външния вид. Паспорти. Напръстници. Контактни лещи. Да, имаше всичко. Прерови и останалите кутии и откри ножове, пистолети и пачки валута от различни страни. Имаше нерегистриран сателитен телефон, лаптоп и генератор на случайни числа с размерите на кутийка кибрит. Генераторът беше арлекински артефакт, важен колкото и мечът. Някога рицарите, които бранели пилигримите, носели зарове от кокал или слонова кост и ги хвърляли на земята преди битка. Сега просто трябваше да натисне копчето и по екрана започваха да проблясват случайни числа.

На сателитния телефон имаше залепен запечатан плик. Мая го отвори. Беше писмо от баща ѝ.

„В интернет дебне Хищника. Винаги се преструвай на гражданка и използвай завоалиран език. Бъди нащрек, но не се бой. Още от съвсем малка винаги си била силна и изобретателна. Сега, когато остарявам, се гордея с едно-единствено нещо в живота си — че си моя дъщеря.“

В Прага Мая не плака за баща си. По време на пътуването към Лондон се беше съсредоточила върху собственото си оцеляване. Но сега, сама в склада, седна на земята и се разрида. Все още имаше няколко оцелели арлекини, но на практика беше сама. Една грешка да направеше, дори съвсем малка, Табулата щеше да я унищожи.

9.

Неврологът изследовател доктор Филип Ричардсън беше използвал различни техники за изучаване на човешкия мозък. Беше изучавал томографски изображения, рентгенови и магнитнорезонансни изображения, които показваха как мозъкът мисли и реагира на стимули. Беше правил дисекция на мозъци, претеглял ги беше и беше държал сивкаво-кафявата тъкан в ръката си.

Всички тези експерименти му позволяваха да наблюдава дейността на собствения си мозък, докато изнасяше лекции в Йейл. Водеше лекциите си по картончета с бележки, щракаше едно копче и зад гърба му се появяваха различни изображения. Сега се почеса по врата, почеса се по левия крак и докосна гладката повърхност на подиума — направи го, докато преброяваше студентите в аудиторията и ги разпределяше в различни категории. Имаше колеги от медицинския факултет и десетина студенти от Йейл. Беше избрал провокативно заглавие на лекцията си: „Господ в кутия. Най-новите открития в неврологията“ — и с удоволствие забеляза, че присъстват и няколко души извън академичните среди.

— През последното десетилетие изучавах неврологичната основа на духовните преживявания. Събрах представителна извадка от хора, които често медитират или се молят, после ги инжектирах с радиоактивен изотоп винаги, когато усещаха, че са осъществили връзка с Бога и безкрайната вселена. Резултатите са следните...

Натисна копчето и на екрана се показа човешки мозък. Няколко части от него проблясваха в червено, докато други бяха бледо оранжеви.

— Когато човек се моли, челният дял на мозъчната кора се съсредоточава върху думите. През това време главният теменен дял, най-отгоре на мозъка, потъмнява. Лявото полукълбо обработва информацията за положението във времето и пространството. То ни дава представата за конкретно физическо тяло. Когато теменният дял изключи, вече не можем да правим разлика между нас самите и

останалия свят. В резултат на това обектът вярва, че е във връзка с вечната и безкрайна мощ на Бога. Усещането е за духовно изживяване, но всъщност е просто неврологична илюзия.

Натисна копчето и показа друг образ на мозъка.

— През последните години също така изследвах мозъка на хора, които вярват, че са имали мистични преживявания. Обърнете внимание на следващите няколко кадъра. Индивиди, които получават религиозни видения, реагират на импулси на неврологична стимулация в слепоочния дял, където се намира зоната на езика и концептуалното мислене. За да повтора преживяването, залепих електромагнити на черепа на доброволците, подложили се на експеримента, и създадох слабо магнитно поле. Всички субекти разказаха, че имат усещане за излизане от тялото и чувството, че са в пряк контакт с божествена сила. Експерименти като този ни карат да поставим под въпрос традиционните представи по отношение на човешката душа. В миналото тези въпроси са се разглеждали от философи и теолози. За Платон и Тома Аквински би било немислимо в дебатите да се включи лекар. Но ние навлязохме в ново хилядолетие. Докато свещениците продължават да се молят, а философите — да спекулират, невролозите са хората най-близо до отговора на фундаментални въпроси на човечеството. Моето научно виждане, потвърдено от експериментите, е, че Господ живее в нещото, скрито в тази кутия.

Ричардсън беше висок и тромав мъж, но цялата му непохватност сякаш изчезна, когато се приближи до картонената кутия на съседния подиум. Аудиторията го беше зяпнала. Всички искаха да видят. Той бръкна в кутията, поколеба се за миг и след това извади един пластмасов буркан, в който имаше мозък.

— Човешкият мозък. Парче плът, потопено във формалдехид. Доказах с експериментите си, че така нареченото духовно съзнание е просто когнитивна реакция на неврологична промяна. Усещането ни за божественото, вярата ни, че сме заобиколени от духовна сила, се създава от мозъка. Направете една последна крачка, преценете изводите от данните и ще стигнете до заключението, че Господ също е творение на нервната система. Развили сме съзнание, което може само да се боготвори. И това е истинското чудо.

Мозъкът на мъртвеца беше осигурил драматичния финал на лекцията, но сега Ричардсън трябваше да го отнесе у дома.

Внимателно постави буркана в кутията и заслиза по стълбите на подиума. Няколко приятели от медицинския факултет се скупчиха около него, за да го поздравят, а един млад хирург го придружи до паркинга.

— Чий е този мозък? — попита младежът. — На някой известен човек ли?

— Не. На трийсетинагодишен мъж. Пациентът е подписал декларация, че предоставя органите си за научни изследвания.

Доктор Ричардсън постави мозъка в багажника на волвото си и подкара на север от университета. След като жена му подписа документите за развод и отиде да живее във Флорида с инструктора си по бални танци, Ричардсън обмисляше дали да не продаде викторианската си къща на Проспект Авеню. Разумът му осъзнаваше, че къщата е прекалено голяма за сам човек, но той съзнателно се поддаде на чувствата си и реши да я задържи. Всяка стая в къщата беше като дял от мозъка. Имаше библиотека и спалня, на горния етаж, пълна със снимки от детските му години. Ако искаше да промени емоционалното си състояние, просто седаше в различна стая.

Вкара колата в гаража. Реши да остави мозъка в багажника. На сутринта щеше да го върне във факултета и да го сложи зад стъклената витрина.

Излезе от гаража и дръпна вратата надолу. Беше пет следобед. Небето лилавееше. Ричардсън подушваше мириса на дърва от комина на съседа. Нощта щеше да е студена. След вечеря можеше да запали камината във всекидневната. Да седне в голямото зелено кресло и да прегледа набързо дипломната работа на един студент.

Някакъв непознат слезе от паркирания от другата страна на улицата джип. Беше около четирийсетте, късо подстриган, с очила с метални рамки. Имаше нещо напрегнато и целенасочено в начина, по който се движеше. Ричардсън реши, че е събирач на дългове, пратен от бившата му жена. Умишлено беше пропуснал плащането миналия месец, след като тя му изпрати заверено писмо, с което искаше още пари.

— Съжалявам, че пропуснах лекцията ви — каза мъжът. — „Бог в кутия“ звучи интересно. Имаше ли много хора?

— Извинете — отвърна Ричардсън. — Познавам ли ви?

— Аз съм Нейтан Бун. Работя за фондация „Евъргрийн“. Отпуснали сме ви изследователска субсидия. Нали така?

От половин година фондация „Евъргрийн“ беше спонсорира неврولوجичните изследвания на Ричардсън. Много трудно беше да се намерят пари. Не можеше да кандидатстваш пред фондацията — те се свързваха с теб. Но минеш ли първоначалната бариера, ежегодното подновяване беше автоматично. Фондацията никога не се обаждаше по телефона, не пращаха и хора в лабораторията да оценят изследването ти. Приятелите на Ричардсън се шегуваха, че „Евъргрийн“ била най-близкото нещо в науката до свободни пари.

— Да. Подкрепяте работата ми от известно време — отвърна Ричардсън. — Какво има?

Нейтан Бун бръкна в канадката си и извади един бял плик.

— Това е копие от договора ви. Наредено ми беше да ви обърна внимание на клауза 18-С. Знаете ли какво пише в нея, докторе?

Разбира се, че знаеше. Беше предпазна мярка на фондация „Евъргрийн“, включена в договорите за субсидия, за да избегнат пропиляване на средства и измами.

Бун извади договора от плика и зачете:

— Параграф 18-С. Получателят на субсидията — това сте вие, докторе — дава съгласието си да се срещне с представител на фондацията по всяко време, за да опише изследването, което провежда, и да се отчете относно изразходваните средства. Времето на срещата се определя от фондацията. Ще бъде осигурен транспорт. При отказ да се уважи настоящото искане субсидията се анулира. Получателят се задължава да върне всички изразходвани до момента средства на фондацията.

Бун прелисти договора и стигна до последната страница.

— Подписали сте го, нали, доктор Ричардсън? Това е вашият нотариално заверен подпис?

— Разбира се. Но защо искат да говорят с мен точно сега?

— Сигурен съм, че е нещо дребно, което трябва да се изясни. Вземете си белъо и четката за зъби. Ще ви откарам до нашия изследователски център в Пърчейз, Ню Йорк. Искат да прегледате някакви данни довечера, за да можете да се срещнете с управителния съвет утре сутринта.

— Дума да не става — възрази Ричардсън. — Имам лекции. Не мога да напусна Ню Хейвън.

Бун го сграбчи за дясната ръка. Стисна го здраво, така че докторът да не може да избяга. Не извади пистолет, нито отправи никакви заплахи, но в него имаше нещо много сплашващо. За разлика от повечето хора, той не показваше нито съмнение, нито колебание.

— Знам програмата ви, доктор Ричардсън. Проверих я, преди да дойда. Утре нямате часове.

— Пуснете ме, ако обичате.

Бун го пусна.

— Няма да ви принуждавам да се качите в колата и да дойдете в Ню Йорк. Изобщо нямам такова намерение. Но ако решите да се държите неразумно, трябва да се подготвите за никакви негативни последици. А аз вечно ще съжалявам, че толкова умен човек е направил погрешен избор.

Като боец, който е доставил съобщение, Бун бързо се извърна и тръгна към джипа. Доктор Ричардсън се почувства така, сякаш го бяха ударили в корема. За какво говореше този човек? Негативни последици!

— Момент, господин Бун. Моля ви...

Бун спря до бордюра. Вече беше тъмно и Ричардсън не виждаше лицето му.

— Ако отида в изследователския център, къде ще отседна?

— Имаме много удобни служебни апартаменти.

— И ще се прибера до утре следобед?

— Естествено, че ще се приберете. — В гласа на Бун като че ли прозвуча насмешка.

10.

Доктор Ричардсън събра най-необходимото в един сак. Нейтан Бун го чакаше долу във фоайето. Тръгнаха веднага и се отправиха на юг към Ню Йорк. Когато влязоха в Уестчестър Каунти, близо до град Пърчейз, Бун отби по някакъв двулентов път. Джипът минаваше покрай скъпи имения. По моравите растяха бял дъб и кленове, тревата беше покрита с есенни листа.

Малко след осем Бун зави по една покрита с чакъл алея и спря пред входа на ограден с висок зид двор. Дискретна табела ги уведомяваше, че са пристигнали в изследователски център на фондация „Евъргрийн“. Пазачът в будката позна Бун и отвори вратата.

Спряха на малък паркинг, заобиколен от борове, и слязоха. Пет големи сгради запълваха двора: четири от стомана и стъкло в четирите края, всяка свързана с останалите със затворен пасаж на нивото на втория етаж, и пета, в центъра на правоъгълника, без прозорци, облицована с бял мрамор. Доктор Ричардсън се сети за Кааба, мюсюлманското светилище в Мека, където пазеха тайнствения черен камък, който Авраам бил получил от ангела.

— Това е библиотеката на фондацията — каза Бун и посочи сградата в северния край на четириъгълника. — По посока на часовниковата стрелка следва центърът за генни изследвания, центърът за компютърни изследвания и административният център.

— А бялата сграда в средата?

— Това е изследователски център по неврологична кибернетика. Построиха го миналата година.

Бун поведе Ричардсън към административния център. Преддверието беше празно, имаше само охранителна камера, монтирана на стената. В дъното на помещението имаше два асансьора. Единият се отвори.

— Наблюдават ли ни?

Бун повдигна рамене.

— Винаги има такава вероятност, докторе.

— Някой сигурно ни наблюдава, защото ни отвориха вратите на асансьора.

— Нося персонален чип, настроен на радиочестота. Наричаме го „защитен чип“. Чипът казва на компютъра, че съм в сградата и се приближавам до асансьора.

Влязоха в кабинката и вратата се плъзна зад тях. Бун махна с ръка към сивата пластина, вградена в стената. Чу се тихо щракване и асансьорът започна да се издига.

— В повечето сгради използват персонални карти.

— Тук малко хора използват карти. — Бун вдигна ръка и Ричардсън видя белег на дясната му китка. — Но всеки с достъп до силно охраняемите зони има защитна връзка, имплантирана под кожата. Имплантът е много по-сигурен и ефективен.

Слязоха на третия етаж и Бун заведе Ричардсън в един апартамент със спалня, баня и всекидневна.

— Тук ще прекарате нощта. Настанете се удобно.

— Какво ме очаква?

— Няма от какво да се тревожите, докторе. Просто искат да говорят с вас.

Бун излезе и вратата тихо изщрака. Това е лудост, помисли си Ричардсън. Държат се с мен като с престъпник. Закрачи нервно, после постепенно гневът му започна да се стопява. Може наистина да беше сбъркал някъде. На онази конференция в Ямайка или нещо друго? Няколко обяда и няколко хотелски стаи, които нямаха нищо общо с изследванията. Откъде бяха разбрали за това? Кой им беше казал? Замисли се за колегите си от университета и реши, че някои от тях му завиждат за успеха.

Вратата се отвори и влезе млад азиатец с дебела папка. Беше облечен в безупречно бяла риза и носеше черна тясна вратовръзка, което му придаваше чист и почтителен вид.

— Добър вечер, докторе! Аз съм Лорънс Такава, мениджър „Специални проекти“ във фондация „Евъргрийн“. Преди да започнем, искам само да ви кажа, че вашите книги ми доставят истинско удоволствие, особено „Машината в черепа“. Теориите ви за мозъка определено са доста интересни.

— Искам да знам защо съм тук.

— Трябва да поговорим с вас. Клауза 18-С от договора ни дава тази възможност.

— Защо се срещаме тази вечер? Знам, че съм подписал договор, но това е доста необичайно. Можехте да се обадите на секретарката ми и да си запишете среща.

— Търсим отговор на конкретна ситуация.

— Какво желаете? Заключениета от тазгодишното изследване? Изпратих ви предварителен доклад. Никой ли не го е чел?

— Не сте тук, за да ни казвате нещо, доктор Ричардсън. Ние сме тези, които искаме да ви предоставим важна информация. — Лорънс махна към столовете и двамата седнаха един срещу друг. — Правили сте няколко различни експеримента през последните шест години, но изследванията ви потвърждават една конкретна идея: във Вселената няма духовна реалност, човешкото съзнание е просто биохимичен процес, който протича в мозъка ни.

— Това е доста опростен извод, господин Такава. Но по същество е верен.

— Резултатите от вашите изследвания потвърждават философията на фондация „Евъргрийн“. Хората, които ръководят фондацията, вярват, че всяко човешко същество е автономна биологична единица. Мозъкът ни представлява органичен компютър, като възможностите му се определят от генетичното наследство. Приживе пълним мозъка си със заучени знания и условни рефлексии на различни преживявания. Когато умрем, компютърът в мозъка се унищожават заедно с цялата информация в него и с всички оперативни програми.

Ричардсън кимна.

— Мисля, че е повече от ясно.

— Чудесна теория — отвърна Лорънс. — За съжаление, не е вярна. Открихме, че частица енергия съществува във всяко живо същество, и то независимо от мозъка или тялото. Тази енергия прониква във всяко растение или животно от мига на появата ни на този свят. И ни напуска, когато умрем.

Ричардсън се опита да сдържи усмивката си.

— Говорите за човешката душа.

— Наричаме го Светлината. Изглежда, следва законите на квантовата теория.

— Наричайте го както си искате, господин Такава. Не ме интересува особено. Нека за момент да приемем, че наистина имаме душа. Тя е у нас приживе. И ни напуска, когато умрем. Дори и да приемем съществуването на душа, тя няма нищо общо с живота ни. Искам да кажа, че нищо не можем да направим с нея. Нито да я измерим. Нито да потвърдим съществуването ѝ. Нито да я извадим и да я сложим в буркан.

— Група хора, наречени странници, са в състояние да контролират светлината си и да я изпращат извън тялото си.

— Не вярвам на подобни спиритически щуротии. Това не може да се докаже експериментално.

— Прочетете това и ми кажете какво мислите. — Лорънс сложи зелената папка на масата.

После излезе и Ричардсън остана сам. Разговорът беше толкова странен и неочакван, че не знаеше как да реагира. Странници. Светлината. Защо служител в научна организация ще си служи с подобни термини? Доктор Ричардсън предпазливо докосна зелената папка, сякаш съдържанието ѝ можеше да го изгори. Пое си дълбоко дъх, отвори я и започна да чете.

Имаше пет номерирани части. Първата обобщаваше преживяното от различни хора, които вярваха, че духът им е напускал тялото, преодолял е четири прегради и е преминал в друг свят. Тези „странници“ бяха убедени, че енергията, която носят всички човешки същества в телата си, е като тигър в клетка. И че вратата на клетката изведнъж се отваря и светлината се освобождава.

Втората част описваше живота на няколко странници, появили се през последното хилядолетие. Някои бяха станали отшелници и се бяха оттеглили да живеят в пустинята, но много от останалите бяха оглавили бунтове и се бяха опълчили на властта. Тъй като напускали света, странниците виждали всичко от различна гледна точка. Авторът на тази част изказваше предположението, че свети Франциск от Асизи, Жана д'Арк и Исак Нютон били странници. Прочутият „Тъмен дневник“, който се пазел скрит в подземното хранилище на Кеймбридж, разкривал, че английският математик сънувал как преминава през преградите вода, земя, въздух и огън.

През 1930 година Йосиф Сталин решил, че странниците са заплаха за диктатурата му. Третата част описваше как руската тайна полиция арестувала над сто мистични и духовни водачи. Физикът Борис Орлов преглеждал странниците — държали ги в специален лагер близо до Москва. Когато затворниците отидели в друг свят, сърцата им биели по веднъж на всеки трийсет секунди и те спирали да дишат. „Като умрели са — пишеше Орлов. — Жизнената енергия напуска телата им“.

Хайнрих Химлер, шефът на СС, прочел превод на доклада на Орлов и решил, че странниците могат да се използват като източник на тайно оръжие, с което да бъде спечелена войната. Четвъртата част описваше как странници, заловени в окупираните страни, били изпращани в концентрационни лагери под наблюдението на прословутия Доктор Смърт — Курт Блаунер. Изрязвали части от мозъка на затворниците и ги подлагали на електрошокове и ледени бани. След като от експериментите не излязло ново оръжие, Химлер решил, че странниците са „деградирани космополитни елементи“ и отрядите на смъртта на СС започнали да ги преследват.

Ричардсън не виждаше връзката с жестоките изследвания, правени в миналото. Хора, които си мислеха, че са преминавали в други светове, страдаха от необичайна активност в определени части от мозъка. Според него Тереза Авилска, Жана д'Арк и останалите ясновидци вероятно бяха епилептици със спазми на слепоочния дял на мозъка. Нацистите естествено грешаха. Тези хора не бяха светци или врагове на държавата, просто се нуждаеха от модерни успокоителни и лечение, за да се справят с емоционалния стрес, причинен от болестта.

Стигна до петата част на книгата и се зарадва, че резултатите от експериментите са получени чрез използването на съвременна неврологична апаратура — томограф и магнитен резонанс. Искаше да разбере имената на учените, но тази информация беше зачеркната с черен маркер. Първите два доклада съдържаха подробна неврологична оценка на хора, станали странници. Когато изпадаха в транс, телата им изпадаха в летаргия. Томографските изследвания по време на това състояние показваха липса на всякаква неврологична дейност, освен ударите на сърцето, които се контролираха от мозъчния ствол.

Третият доклад описваше експеримент в една медицинска лаборатория в Пекин: екип китайски изследователи бе изобретил уред

за измерване на нервната енергия. По-точно — биохимичната енергия, произвеждана от човешкото тяло. Доказваше се, че странниците имат способността да създават кратки изблици, които Лорънс Такава беше нарекъл Светлина. Тази нервна енергия беше невероятна, триста пъти по-голяма от слабата мощност, която течеше през типичната нервна система. Безименните изследователи предполагаха, че енергията е свързана със способността да се пътува в други светове.

Това не доказва нищо, помисли Ричардсън. Енергията залива мозъка и хората си мислят, че са видели ангели.

Прелисти на следващия доклад и го прочете набързо. В този експеримент китайските учени бяха поставили всеки странник в пластмасов контейнер — нещо като ковчег, — оборудван със специална апаратура за следене на енергийната активност. Всеки път, когато някой странник изпаднал в транс, от тялото му се отделяло огромно количество енергия. Светлината активирала мониторите, минавала през ковчега и изчезвала. Ричардсън прегледа бележките под линия, искаше да намери имената на учените и странниците. Във всеки доклад няколко думи се появяваха като обичаен завършек на дълъг разговор: „Обектът е върнат под наблюдение“, „Обектът отказва да сътрудничи повече“, „Обектът почина“.

Беше се изпотил. В стаята беше задушно, явно вентилацията не работеше. Отвори прозореца, помисли си той. Поеми малко свеж въздух. Но когато дръпна тежките завеси, видя гола стена. В апартамента нямаше прозорци, а вратата беше заключена.

11.

На южния край на Брик Лейн имаше бенгалски сватбен магазин. Минеш ли през златните сарита и розовата сватбена украса, влизаш направо в задната стаичка, където можеш да сърфираш из интернет, без да те проследят. Мая изпрати кодирани съобщения на Липата и Блажената майка. Използва кредитната карта на собственика на магазина и качи в електронните издания на „Монд“ и „Айриш Таймс“ некролози.

„Починал в Прага от внезапна болест: А. Р. Ленин, основател на «ТРН Секюрити». Надживян от дъщеря си Мая. Не пращайте цветя. Съболезнованията пращайте на фонд «Странник».“

Същия следобед получи отговор на Стената на арлекините: един тухлен зид близо до спирката на метрото при Холбърн, където се оставяха съобщения под формата на графити. С оранжев тебешир някой беше изрисувал арлекинска лютня, поредица числа и думите: Пет/Шест/Буш/Грийн. Лесно за дешифриране. Цифрите бяха часът и датата. Мястото на срещата беше на Шефърдс Буш Грийн 56.

Пъхна пистолета в джоба на якето си и метна калъфа с меча през рамо. Шефърдс Буш Грийн 56 се оказа евтин киносалон в съседната улица на Емпайър Тиътър. Този следобед даваха китайски кунгфу екшън и документалния филм „Прованс: омагьосващата земя“.

Купи си билет от дремещата млада жена в будката. Някой беше надраскал три преплитащи се арлекински ромба на входа на втория салон и тя влезе. На третия ред дремеше някакъв пияница. Когато светлините угаснаха и филмът започна, мъжът клюмна и захърка.

Филмът нямаше нищо общо с провинциална Франция. Саунд тракът бе надран запис на американската джаз певица Жозефин Бекер, която припяваше „Имам две любви“, докато на екрана минаваха кадри от новинарски емисии и исторически снимки, свалени от интернет. Всеки попаднал на прожекцията щеше да реши, че филмът е визуална боза, смесица от несвързани кадри на страдание, потисничество и насилие. Само Мая си даваше сметка, че филмът представя арлекинския поглед върху света. Историята от учебниците в училище беше илюзия. Странниците бяха единствената реална сила, предизвикваща промяна в света, а Табулата искаше да ги унищожи.

Хилядолетия наред убийствата се извършвали от крале и религиозни водачи. Някой странник се появявал в традиционно общество и проповядвал нови възгледи, които били заплаха за властниците. Печелел последователи и после бивал унищожаван. Постепенно владетелите започнали да следват „стратегията на цар Ирод“. Ако в някоя етническа или религиозна група имало повече странници, властите избивали всички членове на групата, до които успеели да се доберат.

Към края на Възраждането малка групичка хора, нарекли себе си Братството, започнали да организират атаките. Като използвали богатството и връзките си, те можели да убият арлекини или да проследят странници, избягали в друга страна. Братството служело на крале и императори, но членовете му смятали, че са над светския израз на власт. Това, което ценели най-много, било стабилността и подчинението: общество, в което цари ред и порядък и всеки си знае мястото.

През осемнайсети век английският философ Джереми Бентам измислил паноптикона: модел на затвор, където един надзирател можел да следи стотици затворници, без те да го виждат. Братството използвало идеята на паноптикона като теоретична основа на идеите си. Вярвали, че е възможно да установят контрол върху целия свят веднага щом и последният странник бъде премахнат.

Макар че Табулата имала пари и власт, арлекините успявали да защитават странниците стотици години. Въвеждането на компютрите и разпростирането на Голямата машина променило всичко. Табулата най-сетне се сдобила със средства за проследяване и унищожаване на врага. След Втората световна война в света имало само двайсетина

странници. Сега нямаше нито един, а от арлекините бяха останали едва шепа воители. Въпреки че Братството не излизаше на светло, то беше достатъчно уверено, за да създаде обществена организация, наречена фондация „Евъргрийн“.

Всеки журналист или историк, който започваше да се рови в легендите за странници и арлекини, биваше сплашван или уволняван. Интернет страниците за странници бяха заразени с компютърни вируси, които ставаха неконтролируеми и скапваха системата. Компютърните специалисти атакуваха законните сайтове и после правеха фалшиви, които свързваха теориите за странниците с кръговете в нивята, НЛО и Апокалипсиса. Обикновените граждани чуваха слухове за тайни конфликти, но нямаше как да разберат истината.

Жозефин Бекер продължаваше да пее. Пияният продължаваше да хърка. На екрана продължаваха убийствата. Мая гледаше кадри от новините, отразяващи изказванията на висши държавници от различни правителства, всички до един старци с изцъклени очи и самодоволни усмивки, старци, които контролираха армии войници и полицаи. Все членове на Братството или техни поддръжници. Загубени сме, помисли си. И то завинаги.

По средата на филма в залата влязоха мъж и жена и седнаха на първия ред. Мая извади пистолета и махна предпазителя. Готова беше да се защити. А мъжът свали ципа на панталона си и проститутката се наведе и започна да го обслужва. Жозефин Бекер и кадрите с унищожаването на странниците не оказваха никакъв ефект върху пияния, но сега той се събуди и изръмжа завалено:

— Засрамете се! Има си места за това!

— Я се разкарай! — отвърна жената. Последва шумна разправия, която свърши с това, че двойката си тръгна. Пияндето се повлече след тях.

Мая остана сама в салона. Филмът запечна на кадър с лицето на президента на Франция — здрависваше се с американския държавен секретар. Вратата на кабината проскърца и тя се изправи и вдигна пистолета, готова за стрелба. От кабината излезе здравеняк с гола глава

и заслиза по стълбите. Също като Мая, и той носеше арлекински меч в метален тубус, праметнат през рамо.

— Не стреляй — каза Липата. — Ще ми съсипеш деня.

Мая свали оръжието.

— Тези хора за теб ли работеха?

— Не, бяха някакви зомбита. Мислех, че никога няма да си тръгнат. Хареса ли ти филмът, Мая? Направих го миналата година, докато живеех в Мадрид.

Липата мина по пътечката и я прегърна. Имаше силни ръце и широки рамене и тя се почувства някак защитена.

— Съжалявам за баща ти — каза Липата. — Беше велик човек. Най-смелият мъж, когото познавах.

— Баща ми каза, че имаш информатор, който работи за Табулата.

— Имам.

Седнаха един до друг и Мая го стисна за ръката.

— Искам да разбереш кой уби баща ми.

— Вече попитах информатора си — отвърна Липата. — Вероятно един американец, Нейтан Бун.

— Как да го открия?

— Убийството на Бун може да почака. Баща ти ми се обади три дни преди да идеш в Прага. Искаше да отидеш в Щатите и да помогнеш на Пастира.

— Помоли ме да го направя. Отказах.

Липата кимна.

— Сега аз те моля. Ще ти купя билет. Можеш да заминеш още довечера.

— Искам да намеря човека, който уби баща ми. Ще го убия и после ще изчезна.

— Преди много години баща ти откри един странник на име Матю Кориган. Живееше в Щатите заедно с жена си и двамата си сина. Когато се разбра, че ги грози опасност, баща ти даде на Кориган един куфар с пари и меча на Врабеца. Получил го, когато помогнал на годеницата на Врабеца да напусне Япония.

Мая беше впечатлена. Меч, използван от прочут арлекин като Врабеца, беше много ценен. Но баща ѝ беше направил верния избор. Само странник можеше да се възползва изцяло от силата на талисмана.

— Баща ми каза, че семейство Кориган минало в нелегалност.

— Да. Но Табулата ги е открила в Южна Дакота. Чухме, че наемниците ѝ избили всички, но явно майката и синовете са успели да избягат. Дълго от тях нямаше и следа, но после един от братята, Майкъл Кориган, пусна истинското си име в Голямата машина.

— Синовете знаят ли дали могат да преминават?

— Едва ли. Табулата възнамерява да залови и двамата и да ги превърне в странници.

— Не може да е вярно, Липа. Табулата никога не е правила подобно нещо.

Французинът рязко се изправи и се извиси над Мая.

— Нашите врагове са разработили нещо, наречено „квантов компютър“. Направили са важно откритие с помощта му, но информаторът ни няма достъп до тази информация. Каквото и да са разбрали, накарало ги е да променят стратегията си. Вместо да убиват странници, те искат да използват силата им.

— Пастира трябва да направи нещо.

— Пастира никога не е бил голям воин, Мая. Колкото пъти съм го виждал, все говори за някаква нова схема за правене на пари. Мислех аз да замина за Щатите, но Табулата знае прекалено много за мен. Никой не може да открие Блажената майка. Изключила е всякакви канали за връзка. Все още разполагаме с няколко надеждни наемници, но те не са в състояние да се справят с подобен проблем. Някой трябва да намери двамата братя, преди да са ги заловили.

Мая стана и тръгна към екрана.

— Убих човек в Прага, но това беше само началото на кошмара. Когато се върнах в апартамента на баща ми, го видях да лежи проснат на пода в спалнята. Едвам можах да го позная — добре че бяха старите белези от нож по ръцете му. Някакво животно беше обезобразило тялото му.

— Изследователски екип на Табулата създава генетично променени животни. Учените ги наричат „сплитки“, защото срязват и снаждат различни нишки ДНК. Сигурно са използвали такова животно срещу баща ти. — Огромните ръце на Липата се свиха в юмруци, сякаш се изправяше срещу враговете. — Табулата се сдобива със сила, без да помисли за последствията. Единственият начин да ги победим, е като открием Майкъл и Гейбриъл Кориган.

— Хич не ми пука за странниците. Баща ми казваше, че повечето странници дори не ни харесвали. Те се понасят към други светове, а ние сме хванати в капана на този, и то завинаги.

— Ти си дъщеря на Тръна, Мая. Как можеш да откажеш последната му молба.

— Не — каза тя. — Не. — Но гласът ѝ я издаде.

12.

Лорънс Такава седеше на бюрото си и наблюдаваше доктор Ричардсън на монитора. В апартамента за гости имаше четири наблюдателни камери и те бяха снимали Ричардсън през последните дванайсет часа — как чете за страниците, спи, става и си взима душ.

Служител от охраната току-що беше влязъл в апартамента със закуската. Лорънс мръдна курсора към горната част на екрана, натисна знака „+“ и втора камера увеличи лицето на невролога.

— Кога ще се срещна с представители на фондацията? — попита Ричардсън.

Служителят от охраната беше огромен здравеняк от Еквадор, казваше се Иманюел. Носеше морскосин блейзър, сиви панталони и червена вратовръзка.

— Не знам, сър.

— Тази сутрин ли ще бъде?

— Никой нищо не ми е казал.

С подноса в едната ръка Иманюел отвори вратата към коридора.

— Не заключвай — обади се Ричардсън. — Не е нужно.

— Не ви заключваме, сър. Ние се заключваме. Нямате разрешение да се разхождате из сградата.

Ключалката изщрака и Ричардсън изруга. Скочи и закрочи из стаята. Трябваше човек само да погледне лицето му, за да разбере какво мисли. Две бяха основните чувства, които се сменяха у него: гняв и страх.

Лорънс Такава се беше научил как да прикрива чувствата си още първата година в университета „Дюк“. Беше роден в Япония, но майка му го беше донесла в Америка още на половин годинка. Лорънс мразеше суши и самурайски филми. Веднъж обаче една пътуваща трупа на театър „Но“ пристигна в университета, той изгледа всички дневни представления — и това промени живота му.

Първоначално театърът „Но“ изглеждаше странен и труден за разбиране. Лорънс беше очарован от стилизираните движения на

актьорите на сцената, от това, че мъжете играят жени, и от неземното звучене на флейтата нокан и трите барабана. Но истинското прозрение бяха маските на актьорите. Главните герои, женските образи и старците носеха гравирани дървени маски. Призраците, демоните и лудите имаха крещящи маски, които изразяваха едно-единствено силно чувство, но повечето актьори носеха маски с умишлено безизразни изражения. Дори и мъжете на средна възраст, които играеха без маски, се опитваха да не мърдат лицата си. Всеки жест на сцената, всяка реплика и реакция бяха съзнателно подбрани.

Лорънс тъкмо беше приет в студентско братство, което се събираше да пие и имаше сложни ритуали за тормоzene. Щом се погледнеше в огледалото, виждаше неувереност и объркване: младеж, който ще бъде отхвърлен. Една жива маска реши проблема. Застанал пред огледалото в банята, той упражняваше маски на щастие, възхищение и ентузиазъм. В края на обучението му го избраха за президент на братството и преподавателите му дадоха отлични препоръки.

Телефонът на бюрото тихо иззвъня и Лорънс се извърна от екрана на компютъра.

— Как се държи гостът ни? — попита Бун.

— Изглежда ядосан и леко уплашен.

— Нормално — отвърна Бун. — Генерал Наш пристигна току-що. Премести Ричардсън в Изповедалнята.

Лорънс слезе с асансьора до третия етаж. И той като Бун имаше имплантиран под кожата защитен чип. Махна с ръка пред сензорите на вратата, ключалката изщрака и той влезе в апартамента.

Доктор Ричардсън скочи и тръгна към него, размахал заканително показалец.

— Това е възмутително! Господин Бун каза, че ще се срещна с представители на фондацията. Вместо това ме държите тук като затворник.

— Моля да ни извините за забавянето — отвърна Лорънс. — Генерал Наш пристигна току-що и няма търпение да се срещне с вас.

— Имате предвид Кенард Наш? Вашият изпълнителен директор?

— Да. Сигурен съм, че сте го виждали по телевизията.

— От няколко години не съм. — Ричардсън леко се отпусна. — Но си спомням, когато беше президентски съветник.

— Генералът винаги е служил на обществото. Така че за него беше съвсем естествено да се включи във фондация „Евъргрийн“. — Лорънс бръкна в джоба на самото си и извади ръчен детектор за метал. — Като чисто предохранителна мярка ви молим да оставите всички метални предмети в стаята. Включително ръчен часовник, монети и колан. Такава е стандартната процедура в изследователския център.

Ако Лорънс му беше заповядал директно, Ричардсън можеше и да откаже да се подчини. Но сега трябваше да приеме любезното предложение, че да си свалиш часовника, когато се срещаш с важна личност, е нещо съвсем нормално. Остави вещите си на масата и Лорънс прокара детектора по тялото му. После излязоха и тръгнаха към асансьора.

— Прочетохте ли материалите?

— Да.

— Надявам се, че са ви се сторили интересни.

— Невероятно е. Защо не сте публикували последните изследвания? Нищо не съм чел за страниците.

— За момента фондация „Евъргрийн“ предпочита да запази тази информация в тайна.

— Така не се прави наука, господин Такава. Големите открития се правят, защото учените по цял свят имат достъп до една и съща информация.

Слязоха с асансьора до мазето и тръгнаха към една бяла врата, която нямаше нито топка, нито дръжка. Лорънс махна с ръка и вратата се отвори. После Лорънс махна на доктор Ричардсън да влезе и ученият се озова в стая без прозорци, в която имаше само дървена маса и два дървени стола.

— Това е специално обезопасена стая — обясни Лорънс. — Всичко, казано в нея, е секретно.

— Къде е генерал Наш?

— Ще дойде след няколко минути.

Лорънс махна с дясната си ръка, вратата се затвори и Ричардсън остана заключен в Изповедалнята. През последните шест години

фондация „Евъргрийн“ беше финансирала секретно изследване, което имаше за цел да разкрива, когато някой лъже. Не се правеше с анализ на гласа или с полиграф, който записва пулса и кръвното налягане. Страхът можеше да изкриви резултатите от подобни тестове, а добрият актьор можеше да потисне вторичните прояви на лъжата.

Без да се интересуват от външните физични промени, учените от фондация „Евъргрийн“ надничаха директно в мозъка, като използваха магнитнорезонансни изображения. Изповедалнята беше просто голяма магнитнорезонансна камера, в която човек можеше да говори, да яде, да се движи. Нямаше нужда да знае какво става — това позволяваше да се наблюдава широка гама реакции.

Наблюдението на нечий мозък, докато човек отговаря на въпроси, позволяваше да се види как различни дялове реагират на казаното. Учените на фондацията бяха открили, че за мозъка е по-лесно да казва истината. Когато някой лъжеше, лявата половина на челния му дял и мястото, наречено с латинското наименование *anterior cingulate gyros*, светваха като червени поточета разтопена лава.

Лорънс продължи към друга врата. Ключалката щракна и той влезе в една тъмна стая. Четири монитора бяха поставени на стената срещу подредените един до друг компютри и дългия пулт за управление. Дебел брадясал мъж седеше на масата и задаваше инструкции чрез клавиатурата. Тъкмо той, Грегъри Винсънт, беше изобретил и инсталирал оборудването, което използваха.

— Разкара ли всички метални предмети от него? — попита Винсънт.

— Да.

— Защо не влезе вътре? Страх те е да не кажеш нещо, докато те наблюдавам ли?

Лорънс избута един офис стол до пулта и седна.

— Просто следвам инструкциите.

— Да бе. — Винсънт се почеса по корема. — Никой не иска да влиза в Изповедалнята.

Лорънс погледна мониторите и видя размазаното изображение на тялото на Ричардсън — състоеше се от различни парчета светлина. Светлината променяше, цвета и яркостта си, докато Ричардсън

дишаше, преглъщаше и мислеше за опасното си положение. Обектът беше дигитализиран и можеше да бъде анализиран от компютрите.

— Добре изглежда — каза Винсънт. — Няма да е трудно. — Погледна нагоре към малката охранителна камера, която висеше от тавана. По коридора вървеше плешив мъж. — Точно навреме. Генералът идва.

Лорънс надяна подходящата маска. Усърден. Напрегнат. Втренчи се в мониторите. Кенард Наш тъкмо влизаше в Изповедалнята. Беше на шейсет и няколко, със сплескан нос и изправената стойка на войник. Лорънс се възхищаваше на начина, по който Наш прикриваше жестокостта си — с приятелското поведение на преуспял треньор.

Ричардсън се изправи и Наш се здрависа с него.

— Доктор Ричардсън! Радвам се да се запознаем. Аз съм Кенард Наш, изпълнителен директор на фондация „Евъргрийн“.

— За мен е чест, генерал Наш. Спомням си, когато бяхте в правителството.

— Да, беше истинско предизвикателство, но трябваше да продължа напред. Много вълнуващо е да управляваш „Евъргрийн“.

Седнаха от двете страни на масата. Винсънт зададе команди на компютъра и на екраните се появиха различни изображения на мозъка на Ричардсън.

— Разбрах, че сте прочели това, което ние наричаме „Зелената книга“. В нея е обобщено всичко, което знаем за странниците.

— Информацията е невероятна — каза Ричардсън. — Вярна ли е?

— Да. Някои хора имат способността да излъчват нервната си енергия извън телата си. Това е генетична аномалия, която се предава от родител на дете.

— И къде отива тази енергия?

Кенард Наш размърда пръсти под масата. Втренчи се в Ричардсън. Няколко секунди погледът му леко се местеше, проучваше лицето на доктора.

— Както е отбелязано и в докладите ни, те отиват в друго измерение и после се връщат.

— Това е невъзможно.

На генерала явно му стана забавно.

— О, за другите измерения знаем от години. Те са в основата на модерната квантова теория. Винаги сме имали математическото доказателство, но не и средство да осъществим пътуването. С изненада открихме, че тези хора го правят от векове.

— Трябва да разпространите тази информация. Учени по цял свят ще започнат да експериментират, за да докажат това откритие.

— Точно това не искаме да правим. Страната е под заплахата на терористични и подривни действия. Фондацията и приятелите ни по цял свят са разтревожени, че определена група хора може да използва силата на страниците, за да унищожи икономическата ни система. Страниците обикновено са с противообществени настроения.

— Трябва ви още информация за теза хора.

— Именно затова подготвяме нов изследователски проект тук, в центъра. В момента подготвяме оборудването и търсим странник, който да иска да ни сътрудничи. Вероятно ще се сдобием с двама братя. Нуждаем се от невролог с вашия опит, който да им имплантира сензори в мозъка. Тогава с помощта на квантовия си компютър ще можем да проследим къде отива енергията.

— В другите измерения?

— Да. Как стига там и как се връща. Квантовият компютър ще ни позволи да проследим точно какво се случва. Няма нужда да знаете как работи компютърът, докторе. Трябва само да поставите сензорите и да изпратите нашите странници по пътя им. — Генерал Наш вдигна ръце, сякаш призоваваше Господ. — На ръба на велико откритие сме, откритие, което ще промени цивилизацията ни. Няма нужда да ви казвам колко вълнуващо е всичко това. За мен ще е чест, ако се присъедините към екипа ни.

— И всичко ще бъде секретно?

— Първоначално. С оглед на сигурността ще се преместите в изследователския ни център и ще използвате нашия персонал. Ако успеем, ще ви позволим да публикувате резултатите от изследването. Доказването на съществуването на различни светове автоматично означава Нобелова награда, но и сам виждате, че това е нещо много повече. Ще бъде откритие равно на откритието на Айнщайн.

— А ако не успеем? — попита Ричардсън.

— Мерките ни за сигурност ще ни пазят от любопитството на медиите. Ако експериментът се окаже неуспешен, няма нужда никой

да научава за него. Страниците могат пак да си останат само легенда без научно потвърждение.

Мозъкът на Ричардсън стана целият червен — той анализираше възможностите.

— Мисля, че ще ми е много по-удобно да работя в Йейл.

— Знаем как се процедира в повечето университетски лаборатории — каза Наш. — Принудени сте да докладвате на надзорните комитети и да затъвате в бумащина. Ако ви дотрябва някакво оборудване, то ще бъде доставено в лабораторията ви до четирийсет и осем часа. Не се тревожете за разходите. Ние поемаме всичко, плюс това желаем да ви изплатим значителен хонорар за вашия личен принос.

— В университета трябва да попълвам по три формуляра за кутия с епруветки.

— Подобни глупости са чиста загуба на интелект и творчески потенциал. Ние ще ви осигурим всичко, от което имате нужда, за да направите важно откритие.

Ричардсън се отпусна. По челния му лоб се появиха малки розови петънца.

— Всичко това е много изкусително...

— Подложени сме на натиск, докторе. Боя се, че трябва да решите още сега. Ако се колебаете, ще потърсим друг учен. Мисля, че колегата ви Марк Бийчър фигурираше в списъка.

— Бийчър няма клиничен опит — отвърна Ричардсън. — Трябва ви невролог, който има опит и на неврохирург. Кой друг имате предвид?

— Дейвид Шапиро от Харвард. Изглежда, прави важни експерименти с мозъчната кора.

— Да, но с животни. — Ричардсън демонстрираше неохота, но мозъкът му беше много активен. — Предполагам, че аз съм най-подходящият за този проект.

— Чудесно! Знаех, че можем да разчитаме на вас. Върнете се в Ню Хейвън и си уредете няколко месеца отпуска от университета. Ще откриете, че фондация „Евъргрийн“ има контакти на високо ниво в университета, така че отсъствието ви няма да е проблем. Лорънс Такава е вашата свръзка. — Генерал Наш се изправи и стисна ръката

на Ричардсън. — Ще променим света завинаги, докторе. И вие лично ще допринесете за това.

Лорънс наблюдаваше как светещото тяло на генерал Наш напуска стаята. Единият монитор продължаваше да следи доктор Ричардсън, който се въртеше на стола си. Другите екрани показваха цифрови записи на части от разговора. Върху черепа на невролога имаше рамка от зелени линии, която анализираше реакцията на мозъка му при различните му изявления.

— Не виждам нищо заблуждаващо в никоя от репликите му — каза Винсънт.

— Точно това очаквах.

— Ако някой лъже, то това е генерал Наш. Виж...

Винсънт вкара някаква команда и един от мониторите показва цифров запис на мозъка на генерала. Увеличеното изображение на мозъчната кора показваше, че генералът крие нещо по време на целия разговор.

— По технически причини винаги заснемам и двамата в Изповедалнята — каза Винсънт. — За да видя дали няма никакви промени със сензорите.

— Това е забранено. Изтрий всички изображения на генерал Наш от системата.

— Разбира се, няма проблем. — Винсънт вкара нова програма и измамническият мозък на Наш изчезна от екрана.

Един служител от охраната изведе доктор Ричардсън в двора. След пет минути неврологът седеше на задната седалка на една лимузина, която се носеше към Ню Хейвън. Лорънс се върна в кабинета си и изпрати имейл на един член на Братството, който имаше контакти в медицинския факултет на Йейл. Създаде файл на Ричардсън и вкара вътре личните му данни.

Братството поставяше всичките си служители на едно от десетте нива на достъп. Кенард Наш беше първо ниво и знаеше всичко за всички операции. На доктор Ричардсън му беше дадено ниво пет: той знаеше за страниците, но никога нямаше да научи за арлекините.

Лорънс беше доверен служител трето ниво. Имаше достъп до огромно количество информация, но нямаше как да разбере цялостната стратегия на Братството.

Наблюдателните камери следваха Лорънс, докато напускаше кабинета си, минаваше по коридора и взимаше асансьора до подземния паркинг под административния център. Дори когато излезе от него с колата си, действията му продължаваха да се следят от сателит и информацията се изпращаше на компютрите в „Евъргрийн“.

Докато беше в Белия дом, генерал Наш предложи всеки американец да носи защитен чип. Главните акценти на правителствената програма „Свобода от страха“ обхващаха националната сигурност и практическите аспекти на програмата. Кодиран по определен начин, защитният чип можеше да служи като универсална кредитна и дебитна карта. Даваше достъп до всички медицински данни на индивида в случай на злополука. Ако всички верни и спазващи закона американци носеха защитен чип, уличните престъпления щяха да изчезнат за няколко години. В една реклама в списание двама родители с имплантирани защитни чипове завиваха спящата си дъщеря, а плюшеното мече до нея държеше защитния ѝ чип. Посланието беше просто, но въздействащо: „Борете се срещу тероризма, докато спите!“

Защитни чипове с радиочестота вече бяха имплантирани под кожата на хиляди американци — най-вече възрастни хора и хора със сериозни здравословни проблеми. Подобни електронни лични карти следяха служителите в големите компании. Повечето американци се отнасяха благосклонно към чипа, който щеше да ги пази от неznайни злини и да плаща сметките им в касите на супермаркетите. Но защитният чип беше атакуван с неочаквано единство от ляво ориентирани групи, които се бореха за граждански права, и десни либералисти. След като загуби подкрепата на Белия дом, генерал Наш беше принуден да си подаде оставката.

Когато пое фондация „Евъргрийн“, Наш незабавно въведе защитните чипове. Служителите можеха да държат личните си електронни карти в джоба на ризата или на връзка около врата, но всички висши служители трябваше да си имплантират чипа под

кожата. Белегът на дясната им китка показваше висшестоящото им положение във фондацията. Веднъж месечно Лорънс трябваше да поставя на ръката си зарядно устройство. Усещаше нещо топло да го гъделичка — чипът се зареждаше с енергия, за да продължи да предава.

На Лорънс му се искаше да беше разбрал как работи защитният чип още в началото на програмата. Сателит следеше движенията на всеки и компютърът съставяше рамка на често посещаваните от всеки служител места. Като повечето хора, Лорънс прекарваше деветдесет процента от живота си, без да излиза от рамката. Отбиваше се в определени магазини, тренираше в една и съща зала и пътуваше между къщата си в града и фондацията. Ако знаеше за рамката, щеше да направи няколко необичайни неща още през първите месеци.

Щом се отклонеше от рамката, на компютъра му веднага се появяваше цял списък с въпроси. Защо ходи в Манхатън в сряда в девет вечерта? Защо отиде на Таймс Скуеър? Защо е минал по 42-ра улица до Гранд Централ? Въпросите бяха компютърно генерирани, но трябваше да отговориш на всеки. Лорънс се чудеше дали отговорите му отиват директно във файл, който никой не чете, или се проучват и оценяват от друга програма. Да работиш за Братството означаваше, че никога не знаеш кога те следят — затова се налага да приемеш, че е непрекъснато.

Щом се прибра, Лорънс изрита обувките си, махна вратовръзката и хвърли куфарчето на масичката за кафе. Беше купил цялото си обзавеждане с помощта на декоратор, нает от фондацията. Жената заяви, че Лорънс бил като „поток“, затова мебелите и картините по стените бяха съчетани в пастелни синьо-зелени цветове.

Винаги когато най-сетне се озовеше сам, Лорънс изпълняваше един и същ ритуал — надаваше вик. После отиваше до огледалото и се усмихваше, мръщеше се и крещеше като обезумял. След като отпуснеше напрежението, взимаше душ и си обличаше халата.

Преди година си беше построил тайник в килера на домашния си кабинет. Трябваше му месеци, за да прокара жиците и да ги скрие зад библиотеката, която беше на скрити колела. Беше влизал в тайника преди два дни и беше време пак да го посети. Бутна библиотеката, промуши се вътре и светна лампата. Върху малък будистки олтар беше сложил две снимки на родителите си. На едната двамата се усмихваха

и се държаха за ръце. На втората, баща му беше сам и гледаше тъжно към планините. На масата пред него имаше два древни японски меча: единият с нефритена дръжка, а другият с дръжка, направена от злато.

Лорънс отвори една кутия от абаносово дърво и извади сателитен телефон и лаптоп. След минута беше в мрежата и бързо откри френския арлекин Липата в чат, посветен на транс музиката.

„Синът на Врабеца е тук“ — написа той.

„Безопасно ли е?“

„Мисля, че да“.

„Новини?“

„Открихме лекар, който се съгласи да имплантира сензори в мозъка на обекта. Експериментът ще започне скоро“.

„Нещо друго?“

„Мисля, че компютърджиите са направили нов пробив. Изглеждаха много щастливи днес в трапезарията. Все още нямам достъп до изследването им“.

„Откриха ли двата най-важни елемента от експеримента?“

Лорънс се втренчи в екрана, после бързо написа:

„Търсят ги в момента. Времето изтича. Трябва да откриеш братята“.

13.

От двете страни на парадния вход на четириетажната сграда, в която се помещаваше шивашката фабрика на Господин Балон, имаше два каменниobelиска, вградени в червената тухлена стена. Фоайето беше пълно с гипсови отливки на фигури от египетски гробници, а стените на стълбището бяха изписани с йероглифи. Гейбриъл се зачуди дали са наели някой професор да изпише истинско послание с йероглифите, или символите са изкопирани от някоя енциклопедия. Докато се разхождаше из празната нощем сграда, докосваше йероглифите и прокарваше пръст по очертанията им.

Всяка делнична сутрин пристигаха работниците. Партерът беше за товарене и доставки и се ръководеше от млад латиноамериканец с размъкнати панталони и бяла фланелка. Пристигащите платове се качваха нагоре с товарния асансьор до кроячките на третия етаж. В момента шиеха бельо и кроячите трупача купища сатен и изкуствена коприна върху огромни дървени маси и ги режиха с електрически ножици. Шивачките на втория етаж бяха дошли нелегално от Мексико и Централна Америка. Работеха здраво в прашните халета, но непрекъснато се смееха на нещо или си говореха. Няколко имаха снимки на Дева Мария в рамки, залепени за машините — Светата Дева бдеше над тях, докато шиеха червени бюстиета с малки златни сърчица, които се полюшваха отзад на ципа.

Гейбриъл и Майкъл бяха прекарвали последните няколко дни на четвъртия етаж на фабриката — склад за празни кашони и стари офис мебели. Дяко им беше купил спални чували и постелки от спортния магазин. В сградата нямаше душеве, но нощем братята слизаха долу и се измиваха с гъба в стаята за почивка на работничките. Ядяха понички или кифли за закуска. В обедната почивка пред фабриката идваше камион със закуски и някой от бодигардовете им носеше буритос с яйца или дюнери в кутии от стиропор.

През деня ги пазеха двама салвадорци. След като работниците си тръгнаха, идваше Дяко, заедно с един плешив латиноамериканец —

бивша охрана в нощен клуб, казваше се Хесус Моларес. Хесус седнаше, четеше списания за коли и слушаше ранчеро по радиото.

Когато на Гейбриъл му писнаше и искаше да си поговори с някого, слизаше долу и разговаряше с Дяко. Огромният самоанец беше получил прякора си като дякон във фундаменталистка църква в Лонг Бийч.

— Всеки човек е отговорен за собствената си душа — казваше той на Гейбриъл. — Ако някой иде в ада, значи остава повече място за праведните на небето.

— Ами ако ти свършиш в ада, Дяко?

— Няма начин, брато. Отивам право горе, на хубаво.

— Ами ако трябва да убиеш някого?

— Зависи кого. Ако е истински грешник, значи ще направя света по-добър. Боклуците отиват на боклука. Та какво ти разправях, брато?

Гейбриъл беше качил хондата си и няколко книги на четвъртия етаж. Прекарваше времето си, като разглобяваше мотора, почистваше всяка част и отново го сглобяваше. Когато му омръзнеше, четеше стари списания или „Сказание за Генджи“.

Липсваше му отпускащото усещане, което изпитваше, когато пришпорваше мотора или скачаше от самолет. Сега беше затворен в тая фабрика. Продължаваше да сънува пожара. Беше в стара къща и гледаше как люлеещият се стол изгаря в ярки жълти пламъци. *Дишай дълбоко.* Събуди се в мрака. Майкъл лежеше до него и хъркаше, а боклукчийската кола навън изправяше контейнерите.

През деня Майкъл обикаляше четвъртия етаж и говореше по мобилния си телефон. Опитваше се да задържи покупката на офис сградата на Уилшир Булевард, но не можеше да обясни на банката внезапното си изчезване. Сделката се проваляше и той молеше за отсрочка.

— Зарежи — каза му Гейбриъл. — Ще намериш друга сграда.

— Може да минат години.

— Винаги можем да се преместим в друг град. И да започнем друг живот.

— Това е моят живот. — Майкъл седна на една щайга, извади носната си кърпа и почна да бърше греста от дясната си обувка. — Работих като луд, Гейб. А сега всичко ще изчезне ей така.

— Все ще оцелеем.

Майкъл поклати глава. Приличаше на боксьор, който току-що е загубил шампионската титла.

— Исках да ни защитя, Гейб. Родителите ни не успяха. Просто се опитваха да се скрият. Парите купуват закрила. Издигат стена между теб и останалия свят.

14.

Самолетът преследваше мрака — летяха на запад. Стюардесите запалиха осветлението и Мая вдигна пластмасовия капак и погледна през прозореца. Ярка линия слънчева светлина на хоризонта огряваше пустинята под тях. Самолетът прелиташе над Невада или Аризона, не беше съвсем сигурна. Грозд светлинки проблесна от малко градче. В далечината се извиваше тъмният контур на река.

Отказа безплатното шампанско и взе горещата кифла със сладко от ягоди и топка сметана. Майка ѝ винаги печеше кифлички за следобедния чай. Това беше единственото време през деня, когато се чувстваше нормално дете, седеше на ниската масичка и четеше книжка с комикси, а майка ѝ шеташе в кухнята. Индийски чай с много захар и сметана. Панирани рибени хапки. Оризов пудинг. Торти с глазура.

Когато до кацането остана по-малко от час, Мая отиде до тоалетната отзад, отвори паспорта, който използваше, и го залепи на огледалото над мивката, за да сравни снимката с това как изглежда в момента. Очите ѝ бяха кафяви — носеше специалните контактни лещи. За съжаление самолетът беше излетял от Хийтроу с три часа закъснение и медикаментите, които беше инжектирала в лицето си, бяха започнали да отслабват действието си.

Отвори чантата си и извади спринцовката и разредените стероиди, които използваше вместо грим. Стероидите бяха замаскирани като дози инсулин и в кутийката имаше истинско на вид медицинско удостоверение, че е диабетичка. Взря се в образа си в огледалото, заби иглата дълбоко в бузата си и си инжектира половин спринцовка.

Щом приключи със стероидите, напълни мивката, извади една кутийка и изсипа изкуствения отпечатък в студената вода. Желатиновата ципа беше сивкавобяла, тънка и фина; приличаше всъщност на черво.

Извади фалшиво шишенце парфюм и пръсна лепило върху показалеца на лявата си ръка. Пъхна пръст в напръстника и бързо

дръпна ръка. Люспата покри отпечатъка ѝ с друг отпечатък за дигиталния скенер на имиграционните служби. Преди самолетът да кацне, щеше да остърже с пиличка частта, която покриваше нокътя ѝ.

Изчака две минути първият напръстник да изсъхне и отвори втората кутийка, където беше изкуственият отпечатък за десния показалец. Самолетът попадна в зона на силна турбулентност и се затресе. Червеният надпис в тоалетната светна. **МОЛЯ ВЪРНЕТЕ СЕ ПО МЕСТАТА СИ.**

Съсредоточи се, каза си тя. Не можеш да правиш грешки. Пъхна пръста си в изкуствения отпечатък, но самолетът се наклони рязко и тя скъса тънката ципа.

Политна към стената и усети, че ѝ се догади. Имаше само една резервна ципа и ако скъсаше и нея, имаше голяма вероятност да я арестуват още на летището. Табулата вероятно имаше нейни отпечатъци — нали я бяха следили в дизайнерското студио в Лондон. Никак нямаше да им е трудно да вкарат в компютрите на имиграционните власти невярна информация, която да ги алармира при сканирането на отпечатъците. Подозрителен субект. Терористични контакти. Незабавно задържане.

Отвори третата кутийка и изсипа резервния отпечатък във водата. Пръсна лепило върху показалеца си. Пое си дълбоко дъх и протегна ръка.

— Извинете! — Стюардесата чукаше на вратата на тоалетната. — Моля, върнете се незабавно на мястото си.

— Един момент...

— Пилотът включи светлината за затягане на коланите! Според разпоредбите всички пътници трябва да са по местата си!

— Лошо ми е — каза Мая. — Оставете ме за секунда.

По врата ѝ се стичаше пот. Този път си пое бавно дъх, напълни дробовите си докрай, пъхна пръста си в ципата и дръпна ръка от водата. Желатинът лъсна на показалеца ѝ.

Излезе. Стюардесата, възрастна жена, я погледна.

— Не видяхте ли светлината?

— Призля ми — прошепна Мая. — Насмалко да повърна.

Самолетът отново подскочи. Тя седна на мястото си, закопча колана и се подготви психически за битка. Арлекин, който пристига в чужда страна за пръв път, трябваше да бъде посрещнат от местна

свързка, която да му даде оръжие, пари и документи. Мая носеше меча си и ножове, скрити в триножника на камерата. И оръжията, и триножникът бяха изработени в Барселона от каталонски оръжейник, който изпитваше всичко със собствен рентген.

Пастира беше обещал да я чака на летището. Но отново демонстрираше обичайната си некадърност. През трите дни, преди Мая да напусне Лондон, Пастира няколко пъти беше променял мнението си, после изпрати имейл, че бил следен и трябвало да е предпазлив. Бил се свързал с един джоунси и на летището щял да я чака той.

Така наричаха членовете на Пресветата църква на Айзак Ти Джоунс: група афроамериканци, които вярваха, че странникът на име Айзак Джоунс е бил най-големият пророк на земята. Бил обуцар и живеел в Арканзас през 80-те години на 19 век. Като повечето странници, и той започнал да проповядва духовни послания и да разпространява идеи, които променили управляващия строй. В Южен Арканзас както черните, така и белите изполичари били под властта на малка групичка влиятелни земевладелци. Пророкът казал на бедните фермери да развалят договорите, които ги държали в икономическа зависимост.

През 1889 Айзак Джоунс несправедливо бил обвинен, че е докоснал бяла жена, която дошла в обуцарницата му да си прибере обувките. Бил арестуван от градския шериф и бил линчуван и убит същата нощ от тълпата, която разбила вратата на килията му. Един пътуващ търговец, Закари Голдман, се опитал да спаси Джоунс, убил трима души с револвера на шерифа и още двама с лост. Тълпата обаче го надвила и Голдман бил кастриран и изгорен жив на същата клода, която погълнала и Айзак Джоунс.

Само посветените знаеха истинската история: Закари Голдман бил арлекин — Лъва от Храма — и бил дошъл в Джексън Сити с достатъчно пари, за да подкупи шерифа и да изведе пророка от града. Когато шерифът избягал, Голдман останал в затвора и умрял, докато защитавал странника.

Църквата винаги беше помагала на арлекините, но през последните няколко десетилетия отношенията се бяха променили. Някои джоунсите смятаха, че Голдман не е бил в затвора, а арлекините са променили историята в своя полза. Други бяха убедени, че Църквата

е направила толкова много добрини на арлекините, че се е отплатила за делото на Голдман преди много години. Притесняваше ги, че на света има и други странници, защото новите прозрения не биваше да променят учението на техния пророк. Бяха останали само шепа непреклонни джоунсите, сега се наричаха денпита: съкращение от ДНП — Дългът не е платен. Арлекинът беше умрял с пророка по време на мъченичеството му и техен свещен дълг беше да почетат саможертвата.

На летището в Лос Анжелис Мая си взе сака с дрехите, калъфа с камерата и триножника и мина през проверката с германския си паспорт. Контактните лещи и изкуствените отпечатаъци свършиха чудесна работа.

— Добре дошли в Съединените щати — каза ѝ униформеният служител и Мая учтиво му се усмихна. После тръгна към зелената табела за пътници, които нямат какво да декларират, и по дългия коридор към чакалнята.

Стотици хора се бутаха зад железните заграждения и чакаха пристигащите. Шофьор с ливрея държеше картон с надраскано на него „Дж. Кауфман“. Млада жена с тясна пола и високи токчета се затича да посрещне един американски войник. Смееше се и плачеше като глупачка заради мършавия си приятел, но Мая усети как я пробужда завист. Любовта те прави уязвим; ако отдадеш сърцето си на някого, той може да те напусне или да умре. Но сцените, изпълнени с любов, бяха навсякъде около нея. Хората се прегръщаха и размахваха табелки с надписи: ОБИЧАМЕ ТЕ, ДЕЙВИД! ДОБРЕ ДОШЪЛ!

Нямаше никаква представа как ще намери джоунсито. Като се правеше, че търси някого, тръгна през залата. Проклетият му Пастир! Дядо му беше латвиец и беше спасил стотици хора през Втората световна война. Внукът беше приел славното арлекинско име, но си беше останал глупак.

Стигна до изхода, обърна се и се върна към загражденията. Може би трябваше да си тръгне и да се опита да открие резервната свръзка, която ѝ беше дал Липата: някой си Томас, който живееше южно от летището. Баща ѝ го беше правил цял живот: отиваше в непознати

страни, плащаше на наемници и търсеше странници. Сега тя беше сама и бе неуверена в себе си и леко уплашена.

И тогава забеляза една чернокожа жена с бяла рокля, която стоеше до информацията. Държеше малък букет рози. Между цветята имаше лъскави картонени ромбчета — знакът на арлекините. Мая се приближи до гишето и видя на роклята на младата жена малка снимка на достопочтено изглеждащ чернокож мъж. Единствената снимка, правена някога на Айзак Ти Джоунс.

15.

Здраво стиснала розите, Виктори Син Фрейзър чакаше на летището. Като повечето от членовете на църквата, се беше запознала с Пастира по време на редките му пътувания до Лос Анжелис. Изглеждаше толкова обикновен с любезната си усмивка и стилните си дрехи, че ѝ беше трудно да повярва, че е арлекин. Във фантазиите ѝ арлекините бяха екзотични воители, които можеха да лазят по стени и да хващат куршуми със зъби. Винаги, когато видеше някой да върши жестокост, ѝ се искаше арлекин да скочи с гръм и трясък през прозореца или да се метне от покрива и незабавно да въздаде справедливост.

Видя към нея да се приближава жена. Жена с брезентов сак, черен тубус с презрамка и видеокамера със статив. Носеше тъмни слънчеви очила и имаше къса кестенява коса. Беше стройна, но лицето ѝ беше подпухнало и грозно. Когато се приближи, Вики усети, че у нея има нещо жестоко и опасно, плюс едвам сдържано напрежение.

Жената спря и я погледна изпитателно.

— Мен ли чакаш?

— Аз съм Вики Фрейзър. Чакам човек, който познава един приятел на нашата църква.

— Имаш предвид Пастира, нали?

Вики кимна и каза:

— Помоли ме да се грижа за теб, докато открие безопасно място, на което да се срещнете. В момента го следят.

— Добре. Да се махаме от тук.

Излязоха от терминала и пресякоха тясното шосе до четириетажния паркинг. Жената не позволи на Вики да ѝ помогне за багажа. Непрекъснато се оглеждаше, сякаш очакваше някой да я следи. Докато се изкачваха по циментовите стълби, сграбчи ръката на Вики и я изви.

— Къде отиваме?

— П-п-паркирала съм на втория е-е-е-етаж.

— Да слезем надолу.

Върнаха се в приземието. Някакви латиноамериканци, говореха на испански, се провряха между тях и тръгнаха нагоре по стълбите. Арлекинът бързо се извърна и пак се огледа. Нищо.

Качиха се отново горе и Вики тръгна към един шевролет, на чието задно стъкло имаше стикер с надпис: „Научи истината! Айзак Ти Джоунс е умрял за ТЕБ!“

— Къде ми е пистолетът?

— Какъв пистолет?

— Трябваше да ми донесеш оръжия, пари и американски паспорт. Това е стандартната процедура.

— Съжалявам, госпожице Арлекин. Пастира не ми каза такова нещо. Каза ми само да нося нещо, по което има ромбчета, и да те чакам на летището. Майка ми не даваше, но аз дойдох.

— Отвори багажника!

Вики го отвори. Пълен беше с кутии и пластмасови бутилки, които трябваше да предаде за рециклиране.

Младата жена сложи камерата и триножника в багажника. Огледа се. Никой не я гледаше. Рязко отвори тайниците на статива и измъкна два ножа и меч. Изглеждаха съвсем обикновени. Вики си спомни за въображаемите арлекини, които носеха златни мечове и се люлееха на въжета във въздуха. Но този меч беше съвсем обикновен — и изглеждаше много остър. Не знаеше какво да каже, така че каза един пасаж от „Писма на Айзак Ти Джоунс“:

— Когато дойде последният вестител, злите ще пропаднат в най-тъмния свят и мечовете ще се превърнат в светлина.

— Чудесно звучи. — Арлекинът плъзна меча си в тубуса с презрамката. — Но дотогава ще гледам мечът ми да е наточен.

Качиха се в колата и арлекинът нагласи огледалото отдясно така, че да може да вижда дали някой не ги следи.

— Да изчезваме. Трябва да отидем някъде, където няма камери.

Излязоха от паркинга, направиха завой на кръговото при летището и поеха по Сепулведа. Беше ноември, но въздухът беше топъл. Караха през търговски квартал с ниски сгради, модерни офис постройки се издигаха срещу козметични салони и магазини за плодове и зеленчуци. Тротоарите бяха празни: само клошари, старци и някакъв побъркан с плъстена шапка, приличаше на Йоан Кръстител.

— Наблизо има парк — каза Вики. — Без наблюдателни камери.

— Сигурна ли си, или само предполагаш? — Арлекинът не откъсваше поглед от страничното огледало.

— Предполагам. Но предположението е логично.

Отговорът ѝ разсмя младата жена.

— Добре. Да видим дали логиката действа в Америка.

Паркът бе най-обикновена градинка с няколко дървета срещу университета „Лойола“. На паркинга нямаше жива душа и не се виждаха никакви камери за наблюдение. Арлекинът внимателно огледа мястото, после махна слънчевите си очила, цветните контактни лещи и кафявата перука. Истинската ѝ коса беше гъста и черна, а очите ѝ бяха много светли, със съвсем лек син нюанс. Подпухналостта ѝ явно се дължеше на някакво лекарство и вече спадаше. Така изглеждаше много по-сурова и дори агресивна.

Вики се опитваше да не поглежда към ножницата.

— Гладна ли сте, госпожице Арлекин?

Младата жена натъпка перуката в сака си. И за пореден път погледна в страничното огледало.

— Казвам се Мая.

— Моето църковно име е Виктори Син Фрейзър. Но повечето хора ми викат просто Вики.

— Нормално. Нали те познават.

— Гладна ли си, Мая?

Вместо да ѝ отговори, Мая бръкна в ръчната си чанта и извади малко електронно устройство с размерите на кибритена кутийка. Натисна едно копче и по тесния екран проблеснаха цифри. Вики не знаеше какво означават, но арлекинът явно ги използваше, за да вземе решение.

— Добре, да обядваме — каза Мая. — Някъде, където можем да си купим храна и да ядем в колата.

Вики потегли и спряха до една количка с мексиканска храна, „Титос Такос“. Вики слезе и донесе кола и буритос. Мая мълчеше и си боцкаше с малката пластмасова виличка. Тъй като не знаеше какво да прави, Вики наблюдаваше хората, които идваха и си отиваха от паркинга. Възрастна жена с кокалеста фигура и индиански черти на селянка от Гватемала. Съпрузи филипинци на средна възраст. Двама

млади азиатци — вероятно корейци — с крещящи дрехи и златни бижута на черни рапъри.

Накрая се обърна към арлекина и попита:

— Ще ми кажеш ли защо си в Лос Анжелис?

— Не.

— Заради странник ли? Пасторът казва, че странници вече няма.

Всички до един били изловени и убити.

Мая остави кутийката кола.

— Защо майка ти не искаше да ме посрещаш?

— Пресветата църква на Айзак Ти Джоунс отрича насилието. А всички знаят, че арлекините... — Вики млькна и я погледна смутено.

— Убиват хора?

— Сигурна съм, че хората, с които се сражаваш, са лоши и жестоки. — Вики натика останалото от буритото си в един плик и погледна Мая в очите. — За разлика от майка ми и приятелите й, аз вярвам, че дългът не е платен. Не бива да забравяме, че Лъва от Храма е бил единственият, събрал достатъчно смелост, за да защити Пророка в нощта на неговото мъченичество. Умрял е заедно с него и е бил изгорен на същата кладя.

Мая разклати леда в чашата си.

— Какво правиш, когато не посрещаш непознати по летищата?

— Завърших тази година и сега майка ми иска да се явя на изпит за пощата. Много от последователите ни тук, в Лос Анжелис, са пощальони. Добра работа с много преимущества. Поне така твърдят.

— А ти какво искаш да правиш?

— Щеше да е чудно, ако можех да пътувам по света. Толкова много места съм виждала само по книгите и телевизията.

— Ами пътувай.

— Нямам пари като теб. Никога не съм ходила дори в хубав ресторант или нощен клуб. Арлекините са най-свободните хора на света.

Мая поклати глава.

— Не ти трябва да бъдеш арлекин. Ако бях свободна, щях да живея в този град.

Мобилният в чантичката на Вики засвири „Одата на радостта“ на Бетовен. Вики се поколеба, после вдигна и чу жизнерадостния глас на Пастира:

— Взе ли пратката от летището?

— Да, сър.

— Дай ми да говоря с нея.

Вики подаде телефона на Мая и чу как арлекинът каза три пъти „да“. После изключи телефона и го пусна на седалката на колата.

— Пастира е взел оръжията и паспорта ми. Трябва да идеш на 489 Саут уест, каквото и да означава това.

— Това е код. Каза ми да внимавам, като говоря по телефона.

Вики взе телефонния указател на Лос Анжелис от задната седалка и отвори на страница 489. В левия долен ъгъл откри обява на фирма с името „Авточасти Възкресение“. Намираше са на Марина дел Рей, на няколко километра от океана. Подкара на запад по Уошингтън Булевард. Мая зяпаше през прозореца, сякаш се опитваше да открие някакъв ориентир, който да запомни.

— Къде е центърът на Лос Анжелис?

— Тук няма център, само отделни квартали.

Мая бръкна под ръкава на пуловера си и нагласи единия нож.

— Баща ми често рецитираше Йейтс, докато се разхождахме из Лондон: как соколът не чува соколара и всичко се разпада...

Минаха през търговски центрове, бензиностанции и жилищни квартали. Някои от районите бяха бедняшки и сбутани, с къщи в испански стил, с плоски покриви, насипани с чакъл. Пред всяка имаше градинка с палми или китайски брястове.

„Авточасти Възкресение“ се намираше на тясна пряка между една фабрика за фланелки и солариум. На фасадата някой беше изрисувал комиксов вариант на божията ръка от Сикстинската капела. Вместо да даде живот на Адам, ръката висеше над един ауспух.

Вики паркира от другата страна на улицата и каза:

— Ще те изчакам тук.

— Няма нужда.

Слязоха от колата и разтовариха багажа. Вики очакваше Мая да се сбогува или да ѝ благодари, но тя вече се беше съсредоточила върху друго. Огледа улицата, после вдигна сака и камерата и тръгна.

— Чакай.

Мая спря и се обърна.

— Какво има?

— Няма ли да се видим пак?

— Разбира се, че не. Ти си свърши работата, Вики. Най-добре ще е да не споменаваш на никого за това.

Мая — носеше целия си багаж в лявата ръка — пресече улицата към „Авточасти Възкресение“. Вики се помъчи да не се засяга, но ядни мисли преминаха през главата ѝ. Когато беше малка, беше слушала какви ли не истории за арлекините — как били смели защитници на праведните. Сега познаваше двама арлекини: Пастира беше обикновен човек, а тази Мая — себична и груба.

Време беше да се прибира и да направи вечерята. В седем в църквата имаше служба. Качи се в колата и се върна на Уошингтън Булевард. Когато спря на светофара, си помисли за Мая, как пресичаше улицата с багажа в лявата си ръка. Така дясната ѝ беше свободна. Да, точно така. Свободна да изтегли меча и да убие някого.

16.

Мая реши да не минава през предната врата на „Авточасти Възкресение“.

Мина през паркинга и тръгна да заобикаля сградата. Отзад имаше авариен вход, върху ръждясалия метал беше надраскан арлекинският ромб. Тя дръпна вратата и влезе. Миришеше на масло и разтворител. Чуваха се гласове. Намираше се в помещение с безброй рафтове, върху които имаше стари карбуратори и ауспуси. Всички бяха подредени и сортирани по година на производство и модел. Вратата беше леко открената и когато надникна през пролуката, тя видя Пастира и още двама мъже, стояха до малка масичка.

Изненадаха се, когато влезе. Пастира понечи да извади пистолета изпод самото си, после я позна и се ухили.

— Ето я! Пораснала, истинска красавица. Това е прочутата Мая, за която ви разказвах.

Виждаше Пастира преди шест години, когато той дойде при баща ѝ в Лондон. Беше решил да изкара милиони от пиратски дискове на холивудски филми, но Тръна отказа да финансира операцията.

Пастира приближаваше петдесетте, но изглеждаше доста по-млад. Русата му коса стърчеше от гела. Беше със сива копринена риза и шито по поръчка спортно сако. И той като Мая носеше меч си в калъф през рамото.

Другите двама изглеждаха като братя. Бяха двайсетинагодишни, с проядени зъби и изрусени коси. По-големият имаше размазани затворнически татуировки по ръцете. Мая реши, че са отрепки — жаргон, използван от арлекините за долнопробни наемници, — и реши да не им обръща внимание.

— Какво става? — попита тя Пастира. — Кой те следи?

— Ще оставим този разговор за по-късно — отвърна Пастира. — Сега искам да се запознаеш с Боби Джей и Тейт. Донесъл съм ти пари и паспорт. А Боби Джей има грижа за оръжията.

Тейт, по-младият брат, я беше зяпнал. Носеше шушляково долнище и развлечена жарсена фланелка, под която вероятно криеше пистолета си.

— Има същия меч като твоя — каза той на Пастира.

Пастира се усмихна снизходително.

— Няма кой знае какъв смисъл да го разнасяш нагоре-надолу, но пък ти гарантира членство в клуба.

— Колко струва мечът ти? — попита я Боби Джей. — Искаш ли да го продадеш?

Тя се обърна ядосана към Пастира.

— Откъде намери тези отрепки?

— Спокойно. Боби Джей купува и продава всякакви оръжия. Винаги гледа да изкара нещо. Избери си каквото искаш, аз ще го платя и те си отиват.

На масата имаше метален куфар. Пастира го отвори и ѝ показа петте пистолета, подредени върху дунапреновата подложка. Единият беше от черна пластмаса и пълнителят му беше монтиран отгоре.

Пастира вдигна пластмасовото оръжие.

— Виждала ли си такъв? Предизвиква електрически шок. Ще имаш и истински пистолет естествено, но този ти дава възможност да не убиваш.

— Не ме интересува — отвърна Мая.

— Сериозно ти говоря. И аз имам такъв. Ако простреляш някого с пистолет, полицията ще се намеси. Този ти дава по-големи възможности.

— Единствената възможност е да атакуваш или да не атакуваш.

— Е, както искаш...

Пастира се ухили и натисна спусъка. Преди Мая да успее да реагира, две стрелички, свързани с жички, излетяха от цевта и я удариха в гърдите и тя падна. Опита да се изправи, но нов изстрел я прати в безсъзнание.

17.

Генерал Наш се обади на Лорънс в събота сутринта и му каза, че Нейтан Бун ще има видео конферентен разговор с изпълнителния комитет на Братството в четири следобед. Лорънс незабавно тръгна от града към изследователския център в Уетчестър Каунти и даде списък с пропуски на пазача. Мина през кабинета, за да си провери пощата, и после се качи на третия етаж, за да се подготви за срещата.

Наш вече беше набрал командата, която позволяваше на Лорънс да влезе в конферентната зала. Когато Лорънс се приближи до вратата, защитният му чип беше засечен от скенера и ключалката изщрака.

В конферентната зала имаше махагонова маса, кафяви кожени столове и голям колкото стената телевизионен екран. Две видеокамери показваха различни гледни точки на стаята, така че членовете на Братството, които живееха отвъд океана, да могат да наблюдават разговора.

По време на срещите на комитета алкохолът беше забранен, така че Лорънс сложи на масата чаши и бутилки вода. Първата му работа беше да се увери, че видео системата работи. Като използва контролния панел, поставен в единия ъгъл, се свързва с видеокамерата, поставена в един офис под наем в Лос Анжелис. Камерата показваше бюро и празен стол. Бун щеше да седи там, когато започнеше срещата, и да докладва за братята Кориган. След двайсетина минути в долната част на телевизионния екран се появиха четири малки квадратчета и върху контролния панел се изписа, че членове на Братството от Лондон, Токио, Москва и Дубай ще присъстват на срещата.

Лорънс се мъчеше да си придаде усърден и уважителен вид, но се радваше, че в стаята няма никого. Беше уплашен и обичайната му маска не можеше да скрие страха му. Преди седмица Липата му беше изпратил малка видеокамера на батерии — „паяк“. Сега беше в джоба му — бомба с часовников механизъм, която може да избухне всеки момент.

Провери два пъти чашите, за да се увери, че са чисти, после отиде до вратата. Не мога да го направя, помисли си. Прекалено опасно е. Но тялото му отказа да напусне стаята. Лорънс започна да се моли наум. Помогни ми, татко. Не съм толкова смел като теб.

Гневът, който почувства заради собствения си страх, изведнъж надделя над инстинкта му за самосъхранение. Първо изключи камерата, която щеше да се използва по време на разговора, после се наведе и събу обувките си. Бързо стъпи на един от столовете и се качи по средата на масата. Постави паяка в решетката на вентилационната система, увери се, че закрепващите магнити са слепнали с метала, и скочи на пода.

Пет секунди. Осем секунди. Десет секунди. Лорънс включи камерата и започна да намества столовете.

Докато беше малък, изобщо не подозираше, че баща му е прочутият японски арлекин Врабеца. Майка му му беше казала, че е забременяла, докато е учила в Токийския университет. Богатият ѝ любовник отказал да се ожени за нея, а тя не искала да прави аборт. Вместо да роди незаконородено дете в японското общество, тя имигрирала в Америка и отгледала сина си в Синсинати, Охайо. Лорънс вярваше безпрекословно на тази история. Въпреки че майка му го беше научила на японски, никога не бе имал желание да иде до Токио и да открие някакъв си себичен бизнесмен, зарязал бременна студентка.

Майката му умря от рак, когато той беше трета година в колежа. В една стара калъфка от възглавница, скрита в гардероба, той откри писма от роднините ѝ в Япония. Милите писма го изненадаха. Майка му му казваше, че семейството ѝ я било изгонило, когато разбрали, че е бременна. Лорънс писа на роднините си и леля му Маюми дойде в Америка за погребението.

След церемонията Маюми остана да му помогне да опакова багажа и да прехвърли всичко в един склад. Именно тогава сред вещите на майка му откриха и неща, които беше донесла от Япония: старо кимоно, учебници от колежа и албум със снимки.

— Това е баба ти — каза Маюми и посочи една стара жена, която се усмихваше към фотоапарата. Лорънс обърна на другата страница. —

А това е братовчед на майка ти и приятелки от училище. Много красиви момичета.

Лорънс обърна страницата и от албума изпаднаха две фотографии. На едната майка му, съвсем млада, седеше до Врабеца. На другата Врабеца беше сам, държеше два меча.

— А този кой е? — попита Лорънс. Мъжът на снимката изглеждаше спокоен и много сериозен. — Кой е? Кажи ми! — И погледна леля си.

А тя се разплака.

— Баща ти. Срещата съм се с него само веднъж, бяхме с майка ти в един ресторант в Токио. Много силен мъж беше.

Леля Маюми знаеше съвсем малко за мъжа на снимката. Наричал се Врабеца, но понякога използвал и името Фурукава. Бил замесен в нещо опасно. Вероятно бил шпионин. Преди много години го убили заедно с цяла банда гангстери в хотел „Осака“.

След като леля му отлетя за Токио, Лорънс посвети цялото си свободно време да търси информация за баща си. Лесно намери данни за инцидента в хотел „Осака“. Статии за кръвопролитията имаше във всички японски вестници, както и в международната преса. Осемнайсет души от якудза бяха загинали. Хироши Фурукава беше сред жертвите и едно японско списание беше публикувало снимката му от моргата. На Лорънс му се стори странно, че в нито една от статиите не се споменава поводът за инцидента. Обикновено репортерите го наричаха „гангстерска свада“ или „сблъсък заради нелегална печалба“. Двама от якудза бяха оцелели, но отказваха да отговарят на въпроси.

В университета Лорънс се беше научил как да пише компютърни програми, които да обработват огромно количество статистическа информация. След като завърши, работи за един уебсайт за игри, поддържан от армията — сайтът анализираше реакциите на тийнейджърите, които се обединяваха в отбори онлайн и се биеха едни срещу други в разрушен от бомбардировките град. Лорънс им помогна да създадат програма, която да прави психологичен профил на всеки играч. Създадените от компютъра профили съответстваха до голяма степен с направените на живо оценки, извършени от вербовчици. Програмата определяше кой ще стане сержант, кой ще бъде свързочник и кой доброволно ще участва в много рисковани акции.

Армейският уебсайт го доведе до назначение в Белия дом и до Кенард Наш. Генералът усети, че Лорънс е добър администратор и че не бива да си губи времето с писане на компютърни програми. Наш имаше връзки в ЦРУ и Агенцията за национална сигурност. Лорънс разбра, че работата за Наш ще му помогне да се издигне в йерархията на службите за сигурност и ще му даде достъп до секретна информация за баща му. Беше проучил фотографията на баща си с двата меча. Врабеца нямаше сложните татуировки, типични за якудза.

Впоследствие генерал Наш извика Лорънс в кабинета си и му даде това, което в Братството наричаха „Познанието“. Запознаха го с основната версия: че на света има терористична група, наречена арлекини, която защитава хора, наречени странници. И че в името на добруването на обществото е важно арлекините да се унищожат, а пророците да се контролират. Лорънс се върна в работната си станция с първите кодове за достъп на Братството, написа името на баща си в базата данни и разбули тайната:

„ИМЕ: Врабеца.

НАРЕЧЕН ОЩЕ: Хироши Фурукава.

СВОДКА: Известен японски арлекин.

ВЪЗМОЖНОСТИ: Второ ниво.

ЕФЕКТИВНОСТ: Първо ниво.

НАСТОЯЩ СТАТУС: Ликвидиран — хотел «Осака»

— 1975.“

Когато му дадоха повече от Познанието и по-голям брой кодове за достъп, откри, че повечето арлекини са били унищожени от наемници на Братството. Вече работеше за силите, които бяха унищожили баща му. Злото го заобикаляше, но като актьор от „Но“, той винаги беше с маска.

Когато Кенард Наш напусна Белия дом, Лорънс го последва и постъпи на работа във фондация „Евъргрийн“. Позволиха му да прочете Зелената, Червената и Синята книга, в които бяха описани странниците и арлекините и накратко се разказваше за Братството. В новата ера Братството отхвърлило бруталния тоталитарен контрол на Сталин и Хитлер и го заменило с по-изтънчената система на

паноптикона, изобретена през 18 век от английския философ Джереми Бентам.

— Не е нужно да наблюдаваш всеки, ако всеки вярва, че е наблюдаван — обясни Наш. — Наказанието не е наложително, но неизбежността му трябва да е програмирана в мозъка.

Бентам вярваше, че душата не съществува и че няма друга реалност, освен физичния свят. В сетния си час бе обещал да остави състоянието си на Лондонския университет, ако тялото му бъде мумифицирано, облечено в любимите му дрехи и поставено в стъклен саркофаг. Тялото на философа беше съкровените мощи на Братството и всички ходеха да го видят, когато посещаваха Лондон.

Преди година Лорънс отиде до Амстердам, за да се срещне с един от членовете на екипа на Братството. За един ден отиде и до Лондон и взе такси до Лондонския университет. Влезе откъм Гоуър Стрийт. Беше краят на лятото и беше доста топло. Студентите, по шорти и тениски, седяха на белите мраморни стъпала на Уилкинс Билдинг и Лорънс им завидя на свободата.

Бентам седеше на един стол във витрина от дърво и стъкло при входа на южната галерия. Натъпкан със слама и памук и след това облечен. Главата на философа била запазена в стъклен съд при краката му, но студентите я откраднали, за да играят с нея футбол в двора. Така че сега я нямаше — пазеха я в подземията на университета. Вместо това имаше восъчна отливка. Лицето беше бледо и някак призрачно.

Обикновено човек от охраната седеше в подобна витрина от дърво и стъкло на пет метра от философа. Понякога в израз на уважение към изобретателя на паноптикона членовете на Братството се шегуваха, че не се знае кой е по-мъртъв — Джереми Бентам или покорният зомби, който пази тялото му. Но този следобед пазачът беше изчезнал и Лорънс беше сам в залата. Бавно се приближи до витрината и се загледа във восъчното лице. Френският скулптор, който го беше изваял, си беше свършил работата много добре и леко извитите нагоре устни на Бентам подсказваха, че е доста доволен от прогреса на новото хилядолетие.

След като гледа мумията няколко секунди, Лорънс направи стъпка вляво, за да разгледа малката колекция, представяща живота на Бентам. Погледна надолу и видя нещо надраскано с червен пастел на потъмнялата месингова отливка в долната част на витрината. Овална

форма и три прави линии; от проучванията си Лорънс знаеше, че това е арлекинска лютня.

Израз на презрение ли беше? Предизвикателно изявление от страна на противника? Коленичи, за да разгледа надрасканото отблизо, и видя, че една от линиите е стрелка, насочена към Бентам. Знак. Послание. Погледна по коридора към гоблена на стената в дъното. Чу се затръшване на врата някъде в сградата, но никой не се появи.

Направи нещо, помисли си. Това е единственият ти шанс. Вратата на витрината беше заключена с малък месингов катинар. Той го дръпна и го отскубна. Вратата се отвори със скърцане. Той бръкна и претърси външните джобове на черната дреха на Бентам. Нищо. Разкопча палтото и опипа памука, откри вътрешен джоб. Вътре имаше нещо. Картичка. Пощенска картичка. Взе я, прибра я в куфарчето си, затвори стъклената врата и бързо се отдалечи.

След час стоеше в една кръчма близо до Британския музей и разглеждаше картичката от „Ла Палет“, кафене на улица „Сена“ в Париж. Зелена тента. Маси и столове на тротоара. Една от масите беше отбелязана с кръстче, но Лорънс нямаше ни най-малка представа какво означава това. На гърба на картичката някой беше написал на френски: „Когато храмът падна“.

Проучи картичката, когато се върна в Америка, и прекара часове наред в ровене из интернет. Дали някой арлекин не беше оставил картичката като знак, като билет за определено място? Кой храм беше паднал? Сещаше се само за Йерусалимския храм, за свещения кивот. Светинята на всички светини.

Една вечер, докато си беше у дома, изпи цяла бутилка вино и осъзна, че някогашният орден на тамплиерите е свързан с арлекините. Предводителите на тамплиерите бяха арестувани от краля на Франция и изгорени на клада. Кога беше станало това? Включи лаптопа, влезе в интернет и откри веднага. Октомври 1307. Петък, тринайсети.

Имаше два петъка, тринайсети тази година и единият беше след няколко седмици. Лорънс промени плана си за отпуска и отлетя за Париж. Сутринта на тринайсети отиде в „Ла Палет“, облечен с пуловер с шарка на ромбове. Кафето се намираще в една странична уличка с малки арт-галерийки близо до Понт Ньоф. Лорънс седна на една масичка отвън и си поръча кафе със сметана. Беше напрегнат и

развълнуван, готов за приключение, но мина цял час и нищо не се случи.

Рагледа картичката още веднъж и забеляза, че кръстчето е върху конкретна маса в крайния десен ъгъл пред ресторанта. Когато двама млади французи си дочетоха вестниците и тръгнаха за работа, се премести на избраната маса и си поръча багета с шунка. Чака до обяд. Един възрастен келнер с бяла риза и черна жилетка се приближи до масата му.

Каза му нещо на френски. Лорънс поклати глава. Сервитьорът опита на английски.

— Чакате ли някого?

— Да.

— И кого по-точно?

— Не знам. Но ще го позная, щом дойде.

Възрастният келнер бръкна под жилетката си, извади мобилен телефон и го подаде на Лорънс. Един басов глас проговори първо на френски, после на немски и накрая на английски.

— Как открихте мястото? — попита гласът.

— Пощенска картичка в джоба на мъртвец.

— Дошли сте на тайна явка. Имаме седем такива по целия свят, където набираме съюзници и се срещаме с наемници. Това е само явка, не означава, че ще бъдеш допуснат.

— Разбирам.

— Кажете ми какво се е случило днес?

— Ордент на тамплиерите е бил унищожен. Но някои оцелели.

— Кой?

— Арлекините. Един от тях бил баща ми. Врабеца.

Тишина. После мъжът тихо се изсмя.

— Баща ти би се радвал на този момент. Той имаше вкус към неочакваното. А ти кой си?

— Лорънс Такава. Работя за фондация „Евъргрийн“.

Отново мълчание.

— А, да — прошепна гласът накрая. — Публичната фасада на групата, която нарича себе си Братството.

— Искам да разбера повече за баща си.

— Защо трябва да ти се доверим?

— Изборът е ваш — отвърна Лорънс. — Ще остана на тази маса още десет минути, после си отивам.

Затвори телефона и зачака той да избухне, но не се случи нищо подобно. След пет минути едър мъж с бръсната глава се появи с бодра крачка по тротоара и спря пред масата му. Носеше през рамо черен метален тубус и Лорънс осъзна, че пред него стои арлекин със скрит меч.

— Едно бренди, ако обичате — каза на сервитьора и пъкна дясната си ръка в джоба на якето си, сякаш се готвеше да извади пистолет. Лорънс се зачуди дали арлекинът няма да го ексекутира незабавно, или ще изчака първо питието си.

— Затварянето на телефона беше решително действие, господин Такава. Хареса ми. Може наистина да сте син на Врабеца.

— Имам снимка на родителите си. Можете да я видите, ако желаете.

— Или пък първо да ви убия.

— Въпрос на избор.

Французинът се усмихна.

— Защо рискувахте живота си, за да се срещнете с мен?

— Искам да разбера защо е умрял баща ми.

— Врабеца беше последният арлекин в Япония. Когато Табулата нае якудза да премахне трима известни странници, той ги защитаваше и ги опази живи почти осем години. Един от странниците беше будистки монах, живееше в един храм в Киото. Якуза изпратиха няколко отряда, за да убият монаха, но убийците все изчезваха. Врабеца ги залавяше и ги посичаше като плевели в градина. За разлика от повечето съвременни арлекини, той предпочиташе да използва меч.

— Какво стана? Как го хванаха?

— Срещнал се с майка ти на една автобусна спирка близо до Токийския университет. Започнали да се виждат и се влюбиха. Когато майка ти забременяла, якудза разбрала за връзката им. Отвлекли майка ти и я държали в една банкетна зала в хотел „Осака“. Била вързана и увесена на едно въже. Възнамерявали да я изнасят. Не можели да убият Врабеца, затова щели да се изгаврят с единствения важен човек в живота му.

Сервитьорът донесе брендите и здравенякът извади ръката си от джоба. Шумът от колите, разговорите около тях бяха заглъхнали.

Лорънс чуваше единствено гласа на мъжа.

— Баща ти влязъл в банкетната зала, предрешен като сервитьор. Бръкнал под количката и измъкнал меч и пушка. Някои убил, други ранил. Освободил майка ти и ѝ казал да бяга.

— И тя го послушала?

— Да. Врабеца трябвало да избяга с майка ти, но честта му била накърнена. Обиколил банкетната зала с меч и езекутирал всички наред. Един от ранените извадил пистолет и го прострелял в гръб. Полицията била подкупена да скрие фактите и вестниците писали, че било гангстерска война.

— Ами странниците?

— Тъй като нямало кой да ги защити, били унищожени за няколко седмици. Един немски арлекин, Тръна, дошъл в Япония, но вече било твърде късно.

— Значи така е станало...

— Дали ти харесва, или не, ти си син на арлекин, а работиш за Табулата. Единственият въпрос е: какво ще направиш?

Когато времето на срещата наближи, страхът отново го обзе. Той заключи вратата на офиса, но всеки с по-високо ниво на достъп — като Кенард Наш — можеше да влезе. В четири без пет извади приемника, който Липата му беше изпратил с паяка, и го включи в юесби порта на лаптопа си. На монитора се появиха размазани червени линии. После изведнъж видя конферентната зала и чу гласове в слушалките.

Кенард Наш стоеше до дългата маса и приветстваше членовете на Братството, които пристигаха за срещата. Някои бяха облечени в екипи за голф — бяха прекарвали следобеда в клуба в Уестчестър. Членовете се здрависваха и пускаха шеги, обсъждаха политическата ситуация. Неинформираният наблюдател щеше да реши, че тази групичка добре облечени мъже ръководи благотворителна фондация с годишен банкет и почетни награди.

— Добре, господа — каза Наш. — Заемете местата си. Време е за конферентния ни разговор.

Лорънс вкара съответната команда в компютъра си и фокусира обектива върху паяка. Видя как Нейтан Бун се появи на видео стената.

Малките квадратчета в долната част на екрана показваха главите на членовете от другите страни.

— Здравейте на всички — спокойно поздрави Бун, като финансист, обсъждащ настоящата печалба. — Искам да направя обобщение на ситуацията по отношение на Гейбриъл и Майкъл Кorigан. Преди месец стартирах програма за наблюдение над двамата. Беше нает временен персонал в Лос Анжелис, бяха прехвърлени служители от други градове. На нашите хора беше наредено да наблюдават братята и да събират лични данни за тях. Трябваше да ги задържат само ако стане ясно, че се канят да бягат. — На екрана се показва занемарена двуетажна сграда. — Преди няколко дни двамата братя се срещнаха в един хоспис, в който беше настанена майка им. Екипът ни не разполагаше с термален скенер, но имаха аудио скенер. Ето какво каза Рейчъл Кorigан на синовете си.

От високоговорителите се чу изтощеният глас на умиращата жена:

— Баща ви... беше странник... Тръна ни откри... Ако притежавате силата, трябва да се скриете от Табулата.

Лицето на Бун се появи на екрана.

— Рейчъл Кorigан почина същата нощ и двамата братя напуснаха хосписа. Екипът се ръководеше от господин Причет. Негово беше решението да залови Майкъл Кorigан. За съжаление, Гейбриъл последва брат си по магистралата и атакува една от колите ни. Двамата избягаха.

— Къде са сега? — попита Наш.

На екрана се появи друга картина. Огромен мъжага, явно беше някъде от Южните морета, и плешив латиноамериканец с пушка охраняваха двамата братя, докато те напускаха малка къща.

— На следващата сутрин един от отрядите ни за наблюдение видял тези бодигардове и Гейбриъл при къщата му. Половин час след това същата групичка се отбила и до апартамента на Майкъл, за да му вземе дрехи. Четиримата се отправили към южната част на Лос Анжелис, към една фабрика в индустриалната част. Фабриката е собственост на Франк Салазар. Направил е пари нелегално, но сега има няколко напълно легални бизнеса. Бил е инвеститор в една от офис сградите на Майкъл. В момента неговите хора пазят двамата братя.

— Още ли са във фабриката? — попита Наш.

— Тъй вярно. Искам разрешение да атакувам сградата тази нощ и да отвлека братята.

Мъжете в конферентната зала известно време помълчаха, след това плешивият представител от Москва попита:

— Сградата в населен район ли се намира?

— Тъй вярно — отвърна Бун. — Има две жилищни сгради в радиус от двеста и петдесет метра.

— Преди няколко години комитетът взе решение да избягваме действия, които биха привлекли вниманието на полицията.

Генерал Наш се наведе напред.

— Ако беше рутинна операция, щях да наредя на господин Бун да се изтегли и да изчака по-добра възможност. Но ситуацията се променя много бързо. Благодарение на квантовия компютър имаме шанса да се сдобием със съюзник с невероятна мощ. Ако проектът „Преминаване“ се окаже успешен, най-сетне ще разполагаме с технологията, нужна ни да установим контрол върху по-голяма част от населението.

— Но ни трябва странник — намеси се един от мъжете на масата.

Генерал Наш почука с пръст по масата.

— Да. Както знаем, странници вече няма. Тези двама младежи са синове на известен странник и това означава, че може да са наследили дарбата му. Трябва да ги хванем. Нямаме избор.

18.

Мая стоеше кротко и наблюдаваше тримата мъже. Трябваше ѝ доста време, за да се свести от електрошока, и все още изпитваше пареща болка в гърдите и лявото рамо. Докато беше в безсъзнание, мъжете бяха вързали краката ѝ с ремък. Китките ѝ бяха оковани в белезници и мушнати под стола. Тя се мъчеше да овладее гнева си и да открие спокойно местенце в сърцето си. Мисли си за камък, учеше я баща ѝ. Гладък черен камък. Извади го от студения планински поток и го дръж в ръка.

— Защо не говори? — попита Боби Джей. — Ако бях на нейно място, щях да те напсувам.

Пастира погледна Мая и се разсмя.

— Опитва се да измисли как да ви пререже гърлата. Баща ѝ я научи да убива още от малка.

— Яко.

— Те са луди — отвърна Пастира. — Друга жена арлекин, една ирландка, Блажената майка, отишла в един град в Сицилия и избила тринайсет души за десет минути. Опитвала се да освободи един католически свещеник, отвлечен от някакви мафиоти наемници. Свещеникът бил прострелян и издъхнал в една кола от загуба на кръв, но Блажената майка избягала. И сега, кълна се в бога, в един крайпътен параклис северно от Палермо има олтар, на който Блажената майка е изрисувана като Ангела на Смъртта. Дяволите да ги вземат! Проклетата психопатка, това е тя.

Тейт жвакаше дъвка и се почесваше — приближи се до стола и се наведе, устата му беше на няколко сантиметра от лицето на Мая.

— Това ли мислиш, сладурано? Как да ни убиеш? Не е хубаво това, не е.

— Дръпни се от нея — нареди Пастира. — Не отключвай белезниците. Не ѝ давай храна и вода. Ще се върна веднага щом открия Причет.

— Изменник. — Мая трябваше да си замълчи, нямаше полза от разговори, но думата сама се изплъзна от устните ѝ.

— Изменник означава „предател“ — отвърна Пастира. — Но знаеш ли какво? Нямам какво да предавам. Арлекините вече не съществуват.

— Не можем да позволим на Табулата да завземе властта.

— Имам новини за теб, Мая. Арлекините са безработни, защото Братството вече не убива странници. Ще ги хванат и ще използват силата им. Това трябваше да направим и ние още преди години.

— Не заслужаваш да носиш името на арлекин. Предаде паметта на семейството си.

— И дядо ми, и баща ми се интересуваха само от странниците. Никой от тях дори не е помислял за мен. Приличаме си, Мая. И двамата сме израснали с хора, които се прекланяха пред изгубена кауза.

Обърна се към Боби Джей и Тейт.

— Не я изпускайте от поглед — каза им и излезе.

Тейт отиде до масата и взе ножа за мятане на Мая.

— Виж го — каза той. — Перфектно балансиран.

— Ще вземем ножовете, арлекинския ѝ меч и бая пари отгоре, когато Пастира се върне.

Мая бавно размърда ръцете и краката си, чакаше удобна възможност. Когато беше дете, баща ѝ я заведе в един клуб в Сохо, където се играеше бiliarд. Научи я да мисли напред и да организира бързи последователни действия: бялата топка ще удари червената и после ще се отскочи от ръба на масата...

— Пастира е нещо много напласен от нея. — Стиснал ножа, Тейт се приближи до Мая. — На арлекините им се носи славата, ама явно е преувеличена. Виж я само. Има две ръце и два крака като всички. — Опря ножа в бузата на Мая. Натисна и се появи капчица кръв. — Виж. И на тях им тече кръв. — Внимателно, като скулптор, който оформя мека глина, направи плитък разрез по врата чак ѝ до ключицата. От раната започна да се процежда кръв.

— Виждаш ли? Червена е. Точно като твоята и моята.

— Стига си се занасял — каза Боби Джей.

Тейт се ухили и тръгна към масата. За секунди остана обърнат с гръб и затули видимостта на брат си. Мая падна напред на колене и

изпъна ръце назад. Изхлузи се от стола и пъхна ръце под таза и краката си. Секунда — и вече бяха отпред.

Изправи се — китките и глезените ѝ все още бяха вързани — и скочи над Тейт. Направи салто над масата, сграбчи меча и се приземи пред Боби Джей. Сащисан, той понечи да извади пистолета си. Мая замахна и му преряза гърлото — от артерията шурна кръв. Боби Джей започна да се свлича, но тя вече го беше забравила. Плъзна меча надолу зад ремъка, срязва го и освободи краката си.

Движи се бързо! Сега! Заобиколи масата и скочи към Тейт, който бъркаше под огромната си фланелка за пистолета. Докато вдигаше оръжието, тя направи крачка вляво, замахна и му отрязва ръката. Тейт изкрещя и залитна назад, но тя не му остави нито секунда, замахна веднъж към гърдите и веднъж към врата.

Тейт падна на пода и Мая се изправи над тялото му, здраво стиснала меча. В такива моменти светът се смляваше, свиваше се като угаснала звезда в една-единствена малка точка на страх, ярост и тържествуване.

19.

Братята Кориган вече четири дни живееха на четвъртия етаж на шивашката фабрика. Този следобед Господин Балон извика Майкъл, за да го увери, че преговорите му със семейство Торели във Филадельфия протичат съвсем гладко. След седмица-две Майкъл трябвало да подпише някои документи за прехвърляне на собственост и после щели да бъдат свободни.

Вечерта Дяко поръча китайска храна. Изпрати Хесус да я вземе от камиона за доставки и започна партия шах с Гейбриъл.

— Бая шах съм играл в затвора — каза. — Но дебеловратите играят шах по един и същ начин. Не спират да атакуват.

Когато шевните машини замлъкнеха и работничките си тръгнаха, във фабриката ставаше много тихо. Гейбриъл чу как по улицата се приближава кола и спира пред сградата. Надникна през прозореца на четвъртия етаж и видя шофьорът китаец да слиза с две торби храна.

Дяко — беше се втренчил в шахматната дъска и обмисляше следващия си ход — каза:

— Много ще се вкисне, когато Хесус му плати. Бил е целия път дотук, а стиснатият Хесус ще му даде само долар бакшиш.

Шофьорът взе парите от Хесус и тръгна към колата. А после изведнъж бръкна в якето си и извади пистолет. Обърна се към Хесус, вдигна оръжието и отнесе половината му глава. Дяко чу изстрела и скочи към прозореца. В същия миг по улицата изреваха две коли. Отвътре изскочиха няколко души и последваха китаеца в сградата.

Дяко набра някакъв номер на мобилния си телефон и каза:

— Пратете подкрепление, бързо. Шестима с пистолети проникнаха през входа. — Затвори, взе пушката си М-16 и махна на Гейбриъл. — Върви намери Майкъл. Остани при него, докато Господин Балон дойде и ни помогне да се измъкнем.

После здравенякът предпазливо се приближи към стълбите. Гейбриъл хукна по коридора. Намери Майкъл до походните легла.

— Какво става?

— Нападат ни.

Чуха стрелба, приглушена от стените. Дяко беше на стълбището и стреляше по нападателите. Майкъл се ококори уплашено. Гейбриъл грабна една ръждясала лопата.

— Какво ще правиш?

— Да се махаме от тук.

Подпря лопатата в долната част на рамката на прозореца и го изкърти. Хвърли лопатата, вдигна прозореца нагоре и погледна навън. Покрай фасадата имаше десетсантиметров циментов корниз. Покривът на отсрещната сграда беше на два метра, един етаж по-долу от тях.

Нещо избухна в сградата и пукотевицата спря. Гейбриъл отиде до ъгъла и грабна японския меч на баща си. Набута дръжката надолу в раницата си, така че отгоре се подаваше само върхът на ножницата. Нови изстрели. Дяко изрева от болка.

Гейбриъл си сложи раницата и се върна до отворения прозорец.

— Хайде! Ще скочим на покрива отсреща.

— Не мога — отвърна Майкъл. — Ще падна.

— Трябва. Ако останем тук, ще ни убият.

— Ще говоря с тях, Гейбриъл. Мога да ги убедя.

— Идиот! Това не ти е сделка.

Подаде се от прозореца и стъпи на корниза, държеше се с лявата ръка за рамката на прозореца. От улицата идваше достатъчно светлина, за да се види покривът, но между двете сгради беше тъмно като в рог. Той преброи до три, оттласна се и полетя надолу към покрития с насмолена мушама покрив. Изправи се и погледна към прозореца.

— Хайде!

Майкъл се поколеба, подаде се през прозореца, после се отказа.

— Можеш! — Гейбриъл си помисли, че бе трябвало да остане при брат си и да го накара да скочи пръв. — Спомни си какво си ми казвал винаги. Трябва да сме заедно!

В небето забръмча хеликоптер. Лъч на прожектор проряза тъмнината, за миг мина през отворения прозорец и продължи по покрива на сградата.

— Хайде, Майкъл!

— Не мога! Ще намеря къде да се скрия.

Майкъл бръкна във вътрешния си джоб, извади нещо и го хвърли на брат си. Беше позлатена щипка, в която имаше кредитна карта и

сгъната на две пачка двайсетдоларови банкноти.

— Ще се срещнем на Уилшир Булевард и Бънди по обед — каза Майкъл. — Ако ме няма, изчакай двайсет и четири часа и ела пак.

— Ще те убият.

— Не се тревожи, ще се оправя.

Майкъл изчезна в мрака и Гейбриъл остана сам. Хеликоптерът се върна и увисна над сградата, двигателите ревяха, перката вдигаше прахоляк и боклуци. Лъчът на прожектора го заслепи, все едно гледаше право в слънцето. Той изтича до аварийната стълба.

20.

Мая свали изцапаните си с кръв дрехи и ги набута в един найлонов чувал. Мъчеше се да не мисли за станалото. Стой в настоящето, каза си. Съсредоточи се върху действията си. Учени и поети бяха писали за миналото — възхищаваха му се, жадуваха за него и съжеляваха — но Тръна я беше научил да не се разсейва. Острието на меч, прорязващо въздуха, беше примерът за подражание.

Пастира беше отишъл да се срещне с някой си Причет и можеше да се върне всеки момент. Въпреки че ѝ се искаше да остане и да убие тоя предател, първата ѝ цел беше да открие Гейбриъл и Майкъл Кориган. Може вече да ги бяха хванали. Или може би нямаха сили да станат странници. Имаше само един начин да си отговори на тези въпроси: трябваше да открие братята колкото се може по-бързо.

Извади дрехи от сака и се облече джинси, тениска и син памучен пуловер. Уви ръцете си с два найлонови плика, разгледа внимателно пистолетите на Боби Джей и си избра един малък немски автоматичен, с кобур за глезена. В продълговатия метален куфар имаше бойна пушка със сгъваем приклад и тя реши да вземе и нея. Щом се приготви, разгъна един стар вестник на окървавения под и стъпи на него, за да претърси джобовете на братята. Тейт имаше четирийсет долара и три найлонови пликчета с кокаин. Боби Джей имаше повече от деветстотин долара, навити и вързани с ластик. Мая взе парите и остави наркотиците до трупа на Тейт. Взе металния куфар с пушката и останалия си багаж и излезе. След няколко пресечки хвърли окървавените дрехи в един контейнер за боклук. Намираше се на Линкълн Булевард, улица с четири платна, пълна от двете страни с мебелни магазини и ресторанти за бързо хранене. Горещо беше и имаше чувството, че кръвта още лепне по кожата ѝ.

Имаше само един резервен контакт. Преди няколко години Тръна беше идвал в Америка и се беше сдобил с фалшиви паспорти и кредитни карти. Беше намерил един куриер — казваше се Томас и живееше в Хермоса Бийч.

От уличен телефон извика такси. Шофьорът, възрастен сириец, почти не знаеше английски. Отвори картата, гледа я дълго и накрая каза, че можел да я закара.

Хермоса Бийч беше малко градче южно от летището. Имаше централна туристическа част с ресторанти и барове, но повечето сгради бяха едноетажни, съвсем близо до океана. Таксиметровият шофьор се губи на два пъти. Спря, рови пак из картата и накрая успя да открие къщата на Сий Бриз Лейн. Мая плати и таксито изчезна по улицата.

Вероятно Табулата вече беше тук и я чакаше в къщата.

Качи се на верандата и почука на вратата. Никой не отговори, но чу музика от задния двор. Отвори една странична врата и стъпи в алеята между къщата и бетонна стена. За да си освободи ръцете, остави багажа си до вратата. Автоматичният пистолет на Боби Джей беше в кобура, прикрепен на глезена ѝ. Калъфът на меч висеше на рамото ѝ. Пое си дълбоко дъх, пригответи се за битка и тръгна напред.

До стената растяха няколко бора, но останалата част от двора беше пуста. Някой беше изкопал плитък ров в песъчливата почва и го беше оградил с пръчки, пристегнати с въже. Транзистор свиреше кънтри, а един гол до кръста мъж покриваше пръчките с почернели парчета щавена волска кожа.

Видя Мая и се изправи. Беше индианец с дълга черна коса и шкембе. Усмихна се. Половината му зъби ги нямаше.

— Утре е — каза той.

— Моля?

— Промених датата за потната церемония. Пратих имейл на всички, които идват редовно, но предполагам, че ти си една от приятелките на Ричард.

— Търся Томас.

Мъжът се наведе и изключи радиото.

— Аз съм. Аз съм Томас Ходещия по земята. А вие сте?

— Джейн Стейнли. Току-що пристигнах от Англия.

— Ходих веднъж в Лондон да изнасям реч. Няколко души ме попитаха защо нямам пера на главата. — Томас седна на дървената пейка и си навлече тениската. — Казах, че съм от племето абсарока,

птичите хора. Вие, белите, ни наричате племето кроу — племето на гарваните. Няма нужда да оскубя някой орел, за да съм индианец, нали така?

— Един приятел ми каза, че знаеш много неща.

— Може да знам, а може и да не знам. Ти ще решиш.

Мая продължаваше да оглежда двора. Нямаше жива душа.

— И сега правиш вигвам за потене?

— Точно така. Обикновено го правя всяка събота и неделя. Последните няколко години организирам уикенди за разведени. След два дни потене и биене на барабана хората решават, че вече не мразят бившите си половинки. — Томас се усмихна и вдигна ръце. — Не е кой знае какво, но помага на света. Всеки от нас води битка ежедневно, но просто не го знаем. Любовта опитва да надвие омразата. Смелостта побеждава страха.

— Моят приятел казва, че можеш да ми кажеш как Табулата се е сдобила с името си.

Томас погледна хладилната чанта до себе си. Явно там беше оръжието. Вероятно пистолет.

— Табулата. Да. Може и да съм чул нещо. — Прозина се и се почеса по корема, сякаш Мая току-що го беше попитала за отряд скаути.

— Табула идва от латинската фраза *tabula rasa* — което означава „празна дъска“. Табулата смята, че човешкият разум е празна дъска при раждането. Това означава, че властниците могат да напълнят мозъка ти с избрана информация. Ако го направиш с много хора, можеш да контролираш голяма част от населението на света. Табулата мрази всеки, който може да покаже, че има различна реалност.

— Като странниците?

Томас отново погледна към скритото си оръжие. Поколеба се, после, изглежда, реши, че не може да го стигне достатъчно бързо, за да спаси живота си.

— Слушай, Джейн, или както там се казваш, ако ще ме убиваш, давай. Хич не ми пука. Един от чичовците ми беше странник, но аз не владеея силата да преминавам. Когато се върна в този свят, чичо се опита да организира племената, за да се откажат от алкохола и да почнат да живеят разумно. На хората във властта това не им хареса. Ставаше дума за земя. Нефтени находища. Половин година след като

чичо ми започна да проповядва, го прегазиха на пътя. Направили сте го да изглежда като нещастен случай, нали? Някой го блъснал и избягал — нямало никакви свидетели.

— Знаеш ли какво е арлекин?

— Може би...

— Срещнал си се с френския арлекин Липата преди няколко години. Използвал е адреса ти, за да си извади фалшив паспорт. Аз съм в беда и Липата каза, че можеш да ми помогнеш.

— Не се бия за арлекините. Не съм арлекин.

— Трябва ми кола или пикап, изобщо някакво превозно средство, което не може да бъде проследено от Голямата машина.

Томас Ходещия по земята я изглежда продължително и тя усети силата в очите му.

— Добре — отвърна бавно той. — Мога да ти помогна.

21.

Гейбриъл вървеше в канавката покрай магистралата към Сан Диего. Почти се зазоряваше. Тънка нишка оранжева светлина проблясваше на хоризонта от изток. Коли и камиони се стрелкаха покрай него на юг.

Който и да беше атакувал шивашката фабрика на Господин Балон, вероятно го причакваше да се върне в къщата в Лос Анжелис. Гейбриъл беше оставил хондата си в склада и му трябваше друг мотор. В Ню Йорк или Хонконг — градовете небостъргачи — можеше да се скрие в метрото или да се слее с тълпата. Но в Лос Анжелис пеша вървяха само бездомниците и нелегалните имигранти. Ако беше с мотор, щеше да бъде погълнат от потоците коли, които се изливаха на улиците, за да се влеят анонимно в магистралите.

През две къщи от неговата живееше един старец, Фостър. В задния му двор имаше барака за инструменти с алуминиев покрив. Гейбриъл се покатери на бетонната ограда, която отделяше магистралата от къщите, и скочи върху бараката. Погледна над покривите и видя, че от отсрещната страна е паркирана аварийна кола на енергото. Докато се чудеше какво да направи, в колата проблесна жълто пламъче. Някой вътре беше запалил цигара.

Гейбриъл скочи от бараката и отново излезе на магистралата. Слънцето се издигаше като мръсен балон над наредените един до друг складове. По-добре да го направя сега, помисли си. Ако са ме дебнали цяла нощ, вече са полузаспали.

Прехвърли се в буренясалия си заден двор. Без да губи нито секунда, се втурна към гаража и отвори с ритник страничната врата. Италианският му мотор беше по средата на гаража. Огромният му двигател, черният резервоар и късите състезателни дръжки винаги му напомняха за разярен бик, който чака тореадора.

Гейбриъл стовари юмрук върху копчето, което задвижваше релето на гаражната врата, яхна мотора и запали двигателя. Металната

врата застърга и почна да се вдига. В мига, в който пролуката стана метър и половина, Гейбриъл даде пълна газ.

Трима мъже изскочиха от пикапа и се втурнаха към него. Гейбриъл изрева надолу по алеята. Мъж със синьо яке вдигна оръжието си — приличаше на пушка с гранатомет, прикачен към дулото. Гейбриъл мина през тротоара и се понесе по улицата. Мъжът стреля. Гранатата се оказа дебела пластмасова чанта, пълна с нещо тежко. Удари мотора отстрани и машината поднесе.

Не спирай, помисли си Гейбриъл. Не забавяй. Изви кормилото вляво, изправи мотора и се понесе с рев по улицата. Погледна през рамо и видя, че тримата тичат към аварийната кола.

Направи рязък завой на ъгъла, задната гума на гуцито задра по чакъла. Даде газ и бясната скорост го прилепи към седалката. Тялото му сякаш се сля с машината, увеличи мощта ѝ. Здравно стиснал дръжките, той профуча на червено.

Движеше се по околоръстните шосета на юг от Комптън, после направи обратен завой и се понесе обратно към Лос Анжелис. По обяд мина покрай ъгъла на Уилшир и Бънди, но Майкъл го нямаше. Подкара на север към Санта Барбара и прекара нощта в един долнопробен мотел на няколко километра от брега. Върна се Лос Анжелис на следващия ден. Майкъл пак го нямаше на ъгъла.

Купи си няколко вестника и изчете всички статии. Изобщо не се споменаваха за стрелбата в шивашката фабрика. Знаеше, че вестниците и телевизионните репортери отразяват определено ниво от реалността. Това, което ставаше с него, беше на друго ниво, като паралелна вселена. Навсякъде наоколо различни общества се разрастваха или биваха унищожавани, зараждаха се нови традиции или се нарушаваха правила, а гражданите се преструваха, че лицата, показвани по телевизията, са единствените важни новини.

През останалата част от деня не слезе от мотора; спря само веднъж, за да зареди и да пие вода. Знаеше, че трябва да си намери скривалище, но нервното напрежение го караше да не спира. Когато се умори, Лос Анжелис се разпадна на парчета: отделни образи без връзка между тях. Сухи палмови листа в канавката. Огромно пластмасово пиле. Плакат на изгубено куче. Безброй знаци:

„НАМАЛЕНИЕ! ПРИЕМАМЕ ВСЯКО ПРЕДЛОЖЕНИЕ! ЩЕ ГО ДОСТАВИМ!“

Старец чете Библията. Момиче бърбори по телефона. После светофарът светна зелено и той се стрелна нанякъде.

Беше излизал с няколко жени в Лос Анжелис, но връзките му рядко продължаваха повече от един-два месеца. Нямаше да знаят как да му помогнат, ако потърсеше подслон при тях. Имаше няколко познати, които обичаха да се реят в небето, и двама-трима мотоциклетисти, но не му бяха чак приятели. За да избегне Мрежата, не беше близък с никого, освен с брат си.

Понесе се на изток по Сънсет Булевард и се сети за Маги Резник. Маги беше адвокат и той ѝ имаше доверие. Тя щеше да знае какво да направи. Зави и тръгна по криволичещия път, който водеше през Колдуотър Кениън.

Къщата на Маги беше на склона на един стръмен хълм. Гаражната врата беше в основата, после имаше три етажа от метал и стъкло, вейки по-малък от предишния, като пластове на сватбена торта. Наближаваше полунощ, но вътре още светеше. Гейбриъл натисна звънеца и Маги отвори вратата. Беше с червен хавлиен халат и рошави чехли.

— Надявам се не си дошъл да ме возиш на мотор. Студено е, тъмно е и съм уморена. Трябва да прочета още три показания.

— Трябва да говоря с теб.

— Какво е станало? Загазил ли си?

Гейбриъл кимна.

Маги се дръпна от вратата.

— Влизай тогава. Добродетелността буди възхищение, но е скучна. Вероятно точно затова се занимавам с наказателно право.

Въпреки че мразеше да готви, Маги беше казала на архитекта да проектира огромна кухня. Медни тигани висяха от куките на тавана. На дървената полица имаше кристални чаши. В огромния хладилник имаше четири бутилки шампанско и кутия с китайска храна. Докато Маги правеше чай, Гейбриъл седна на барплота. Самото му присъствие можеше да е опасно за нея, но той отчаяно се нуждаеше да каже на някого какво се беше случило. Спомени от детството започнаха да си пробиват път в мислите му.

Маги си наля чай, седна от другата страна на барплота и запали цигара.

— Добре. В момента съм твой адвокат. Това означава, че всичко, което ми кажеш, ще си остане поверително, освен ако не планираш ново престъпление.

— Нищо лошо не съм направил.

Тя махна с ръка и във въздуха се понесе ивица цигарен дим.

— Разбира се, че си, Гейбриъл. Всички правим престъпления. Първият въпрос е търси ли те полицията?

Гейбриъл ѝ описа набързо смъртта на майка си и мъжете, които бяха нападнали Майкъл на магистралата, срещата с Господин Балон и инцидента в шивашката фабрика. Маги го слушаше, само от време на време го питаше откъде е сигурен в някой факт.

— Майкъл сам си е виновен — каза накрая. — Хората, които крият парите си от правителството, обикновено са замесени в криминални дейности. Така че щом Майкъл спре да им плаща, няма да се обърнат към властите. Просто наемат биячи.

— Може и да е нещо друго — каза Гейбриъл. — Когато бяхме малки, в Южна Дакота, някакви хора дойдоха да търсят баща ми. Изгориха къщата ни и татко изчезна, но така и не научихме защо се случи това. Майка ми ни разказа една адски налудничава история, преди да умре.

Гейбриъл не беше разказвал на никого за семейството си, но сега не можеше да се спре. Разказа някои подробности от живота им в Южна Дакота и сподели онова, което майка му беше изрекла на смъртния си одър. Маги беше прекарала по-голяма част от живота си да слуша как клиентите ѝ обясняват престъпленията си и беше свикнала да не показва нито следа от скептицизъм преди края на разказа.

— Това ли е всичко, Гейбриъл? Някакви други подробности?

— Само толкова си спомням.

— Искаш ли коняк?

— Не.

Маги извади бутилка френски коняк и си наля.

— Няма да опровергавам казаното от майка ти, но то не се връзва с това, което знам аз. Обикновено хората си навличат неприятности заради секс, гордост или пари. Понякога и заради трите едновременно.

Този гангстер, за който ти е разказал Майкъл, Винсънт Торели, е бил убит в Атлантик Сити. От това, което ми каза за Майкъл, смятам, че се е поддал на изкушението да приеме незаконно финансиране и после се е помъчил да намери начин да не връща парите.

— Мислиш ли, че е добре?

— Вероятно. Трябва им жив, ако искат да си запазят инвестицията.

— Как мога да му помогна?

— С нищо не можеш да му помогнеш — отвърна Маги. — Въпросът е дали аз ще се забъркам във всичко това. Нямах пари, нали?

Гейбриъл поклати глава.

— Харесвам те, Гейбриъл. Никога не си ме лъгал, а това е голямо удоволствие за мен. Повечето време прекарвам в компанията на професионални лъжци. След известно време на човек му писва.

— Искам само съвет, Маги. Не искам да се замесваш в нещо, което може да се окаже опасно.

— Животът е опасен. Това го прави интересен. — Тя си допи коняка и каза решително. — Добре. Ще ти помогна. Може би, за да демонстрирам неизползваните си майчински инстинкти. — Отвори бюфета и извади няколко опаковки хапчета. — Зарадвай ме и вземи малко витамини.

22.

Когато Виктори Син Фрейзър беше на осем, един братовчед, дошъл на гости в Лос Анжелис, и разказа за смелия арлекин, който пожертвал живота си заради Пророка. Историята беше толкова драматична, че тя начаса се почувства свързана с тази тайнствена група закрилници. Когато порасна, майка ѝ и преподобният Джей Ти Морганфийлд се опитаха да я отклонят от верността към „Дългът не е платен“. Вики Фрейзър по принцип беше покорна последователка на църквата, но отказа да промени убежденията си в това отношение. „Дългът не е платен“ замести пиенето и измъкването през нощите — и беше единственият ѝ акт на неподчинение.

Когато каза на майка си, че е посрещнала един арлекин на летището, тя побесня:

— Засрами се. Пророкът казва, че е грях да не се подчиняваш на родителите си.

— Пророкът също така казва, че човек може да нарушава дребни правила, когато следва по-голямата воля на Бога.

— Арлекините нямат нищо общо с Божията воля — каза Джозета. — Те ти прерязват гърлото и после се ядосват, че си им изцапал обувките с кръв.

На другия ден на улицата се появи кола на енергото. Един чернокож и двама бели започнаха да се катерят по стълбовете и да проверяват жиците. Джозета обаче не беше глупава. Мнимите работници обядваха цели два часа — май изобщо не бързаха да си свършат работата. И се редуваха да държат под наблюдение къщата ѝ. Джозета нареди на дъщеря си да стои вътре и да не вдига телефона. Преподобният Морганфийлд и останалите членове на църквата облякоха най-хубавите си дрехи и дойдоха у тях за молитвена сбирка. Никой нямаше да разбие вратата и да отвлече божията девойка.

Вики беше загазила, защото беше помогнала на Мая, но изобщо не съжаляваше. Хората рядко я слушаха какво говори, а сега цялото паство говореше за стореното от нея и я пазеше — един ден, втори,

трети. Вики мислеше за Мая. Дали беше в безопасност? Дали я бяха убили?

На третия ден — тъкмо гледаше през задния прозорец — Мая прескочи през оградата. За миг Вики се почувства така, сякаш е извикала арлекина от мечтите си.

Мая тръгна по тревата. Държеше пистолет. Вики бутна плъзгащата се врата, махна ѝ да влезе и каза:

— Внимавай. Трима мъже работят на улицата. Правят се уж, че са от електрическата компания, но мислим, че са от Табулата.

— Влизаха ли в къщата.

— Не.

Мая влезе в кухнята и свали слънчевите си очила. Пистолетът потъна в джоба ѝ, но дясната ѝ ръка докосна металния тубус, който висеше на рамото ѝ.

— Гладна ли си? — попита Вики. — Да ти направя ли закуска?

Мая стоеше до мивката, очите ѝ проучваха всичко. И Вики изведнъж видя кухнята в различна светлина, сякаш за пръв път в живота си. Тенджерите и тиганите с цвят на авокадо. Пластмасовият стенен часовник. Сладкото малко селско девойче, застанало до порфлановия кладенец. Всичко беше обикновено и безопасно.

— Пастира се оказа предател — каза Мая. — Работи за Табулата. И ти си му помагала. Кое то значи, че и ти може да си предателка.

— Не съм те предала, Мая. Кълна се в името на Пророка.

Мая изглеждаше уморена и уязвима. Не спираше да се оглежда, сякаш всеки миг някой щеше да я нападне.

— Нямам ти доверие, но пък нямам и голям избор. Искам да платя за помощта ти.

— Не желая арлекински пари.

— Парите гарантират известна лоялност.

— Ще ти помогна без нищо, Мая. Просто кажи какво искаш.

Погледна я в очите и разбра, че Мая се колебае. Да поискаш помощ изисква да се унизиш до известна степен и да признаеш собствената си слабост. А арлекините се уповаваха на гордостта си и на непоклатимата си увереност.

— Трябва да открия тези двама братя, преди Табулата да ги залови — каза Мая. — Няма да ти се налага да пипаш нож или пистолет. Няма да нараниш никого. Просто ми помогни да открия

наемник, който няма да ме предаде. Табулата разполага с много власт в тази страна и Пастира им помага. Няма да се справя сама.

— Вики? — Майка ѝ беше чула гласовете им. — Кой дойде?

Джозета беше едра жена с широко лице. Беше облечена със зелен костюм с панталон и носеше медальон със снимка на покойния си съпруг. Прекрачи прага, спря и се втренчи в непознатата. Мая докосна ножницата си.

— Майко, това е...

— Зная коя е — жестока грешница, която носи смърт в живота ни.

— Опитвам се да открия двама братя — отвърна Мая. — Може да се окажат странници.

— Айзак Ти Джоунс беше последният странник. Няма други.

Мая докосна ръката на Вики.

— Табулата наблюдава къщата. Разполагат с оборудване, което им позволява да виждат през стените. Не мога да остана повече тук. Опасно е за всички.

Вики беше стиснала устни. Голяма част от живота ѝ беше изглеждала смътна и неясна до този момент, като размазана фотография, на която виждаше само неясни силуети. Но сега, точно в този момент, и предстоеше да направи истински избор. Ходенето е лесно, беше казал Пророка. Но трябва вяра, за да намериш правилния път.

— Ще ѝ помогна.

— Не — каза Джозета. — Не ти разрешавам.

— Нямам нужда от разрешение, майко. — Вики грабна чантата си и изскочи на двора. Мая излезе след нея и каза:

— Помни едно. Работим заедно, но аз все още ти нямам доверие.

— Добре. Не ми вярвай. Какво е първото, което трябва да направим?

— Да прескочим оградата.

Томас Ходещия по земята беше дал на Мая един плимут за доставки. Нямахте странични прозорци, така че можеше да спи отзад, ако се наложи. Щом се качиха, Мая накара Вики да си свали дрехите.

— Защо?

— С майка ти само вкъщи ли стояхте тези дни?

— Не. Ходихме у преподобния Морганфийлд.

— Табулата сто на сто е влязла: у вас и е претърсила къщата. Вероятно са сложили бръмбари в дрехите и вещите ви, за да могат да ви следят.

Вики свали обувките си, блузата и панталоните. Мая извади стилет и провери всеки подгъв и шев. После попита:

— Носила ли си скоро обувките си на поправка?

— Не, те са нови.

— Някой явно е решил да ти ги оправи. — Мая тикна острието под капачето на тока и го свали. Обърна обувката и в шепата ѝ падна малко топче.

— Вече знаят, че си напуснала къщата.

Хвърли бръмбара през прозореца и подкара към Корейския квартал на Уестърн Авеню. Отбиха се до църквата на Адвентистите от Седмия ден и взеха десетина религиозни брошури. Като се правеше на адвентистка, Вики слезе пред къщата на Гейбриъл до магистралата и потропа на вратата. В къщата нямаше никого, но тя се чувстваше така, сякаш я следят.

После спряха на паркинга пред една голяма търговска верига и Мая свърза компютъра към сателитния телефон и изписа един номер.

— Какво правиш?

— Влизам в интернет. Опасно е заради Хищника.

— Кой е той?

— Не кой, а какво. Интернет програма за следене, разработена от ФБР. Агенцията за национална сигурност е изработила още по-мощни програми, но баща ми и останалите арлекини продължиха да ги наричат Хищника. Просто името им напомня да внимават, когато използват интернет. Хищникът е търсачка, която преглежда всичко, което минава през определена мрежа. Насочена е към определени сайтове и имейл адреси, но засича и определени ключови думи и фрази.

— И Табулата знае за тази програма?

— Имат неразрешен достъп чрез наблюдаващите си операционни системи. — Мая започна да пише нещо.

— Можеш да заобиколиш Хищника, ако използваш завоалиран език и избягваш ключови думи.

Вики седеше на предната седалка на камионетката и гледаше към паркинга. От магазина излизаха хора с огромни пазарски колички, пълни с храна, дрехи и електроника, и ги бутаха към колите си като сизифовци.

След като претърси няколко сайта и изписа различни кодови думи, Мая откри Липата. Вики гледаше над рамото ѝ, докато тя изпращаше съобщения на „завоалиран“ език. Предателят арлекин Пастира стана „внукът на овцевъда“, който „отишъл на работа в конкурентна фирма“ и унищожил „евентуалното ни бизнес сътрудничество“.

„Мина ли ти настинката?“, попита Липата.

„Да“.

„Проблеми с транспорта?“

„Два вагона месо“, написа Мая.

„Имаш ли инструменти?“

„Достатъчно“.

„Физическо състояние?“

„Само уморена“.

„Помощ?“

„Един местен служител от «Джоунс и компания». Днес наемам професионалист“.

„Добре. Има средства“.

Екранът остана празен за секунда. После Липата написа:

„Последно се чух с приятеля ми преди четирийсет и осем часа. Предлагам да потърсиш...“

Информаторът на Липата във фондация „Евъргрийн“ му беше дал шест адреса, на които да търси Майкъл и Гейбриъл Кориган. Последваха кратки съобщения от типа на:

„Играе голф с М.“ Или „Приятел на Дж.“

„Благодаря“.

„Ще опитам да събера още сведения. Успех!“

Мая си записа адресите и изключи компютъра.

— Трябва да проверим на още няколко места — каза на Вики. — Но трябва да намеря наемник — имам нужда от подкрепление.

— Познавам един човек.

— От някое племе ли е?

— Какво означава това?

— Някои от хората, които се опълчват срещу Голямата машина, се събират на групи и потъват в различни степени на нелегалност. Някои отказват храната, отглеждана от Машината. Други — музиката и модата, налагани от нея. Трети живеят според вярата си. Опълчват се срещу страха и тесногърдието.

Вики се разсмя.

— Значи Църквата на Айзак Ти Джоунс е племе.

— Точно така. — Мая запали двигателя и тръгна да излиза от огромния паркинг. — Боеспособното племе е група, която е в състояние да се защити физически от Машината. Арлекините ги използват за наемници.

— Холис Уилсън не участва в никакви групи. Но със сигурност знае как да се бие.

Докато пътуваха към южната част на Лос Анжелис, Вики обясни, че Пресветата църква си давала сметка, че младите и последователи може да се поддадат на заразата на ужасния материализъм на Новия Вавилон. Затова пращали младежите да стават мисионери в Южна Африка или на Карибите. Това било добър начин да се канализира младежката енергия.

Холис Уилсън бил от уважавано семейство, но отказал да стане мисионер и започнал да се влачи с разни бандитчета от квартала. Родителите му се молили за него и го заключвали в стаята му. Веднъж се прибрал чак в три през нощта — един свещеник го чакал, за да прогони демоните от младото му сърце. После го арестували до една крадена кола. Накрая баща му го записал на карате в местната спортна полицейска лига: решил, че спортът може да го научи на ред и дисциплина.

Дисциплинираният свят на бойните изкуства обаче окончателно откъснал Холис от църквата. След като получил четвърти дан и черен пояс, Холис последвал един от учителите си в Южна Америка. Установил се в Рио де Жанейро, живял там цели шест години и станал майстор по бразилското бойно изкуство, наречено капоейра.

— После се върна в Лос Анжелис — продължи Вики. — Запознахме се на сватбата на сестра му. Има школа по бойни изкуства в Саут Централ.

— Опиши ми го. Как изглежда? Едър? Дребен?

— Широки рамене, но иначе строен. Коса на масури.

— А по характер?

— Самоуверен и суетен. Смята, че е божи дар за жените.

Школата по бойни изкуства на Холис Уилсън се намиреше на Флорънс Авеню, навряна между един магазин за алкохол и някаква видеотека. На стъклото на вратата с ярки червени и жълти букви пишеше:

„ЗАЩИТИ СЕ! КАРАТЕ, КИКБОКС И БРАЗИЛСКА
КАПОЕЙРА. БЕЗ ДОГОВОР. ПРИЕМАТ СЕ И
НАЧИНАЕЩИ“

Вътре биеше барабан. Звучите се засилиха, щом отвориха вратата. Холис беше преградил антрето с шперплат и беше направил приемна с бюро и сгъваеми столове. На таблото за съобщения имаше програма на занятията и плакати на местни турнири по карате. Мая и Вики минаха през две малки съблекални със стари покривала за легла, провесени вместо врати, и влязоха в дълго помещение без прозорци.

Един старец думкаше конга в ъгъла, звучите отекваха в бетонните стени. Капоейристите, с тениски и бели памучни панталони, се бяха подредили в кръг. Пляскаха с ръце в такт с барабана и наблюдаваха двама, които се биеха. Единият беше нисък латиноамериканец, отпред на тениската му пишеше: „Мисли критично“. Опитваше се да се защити от чернокож млад мъж, който му даваше инструкции между ритниците. Чернокожият ги погледна и Вики бутна Мая по ръката — явно това беше Холис Уилсън. Имаше дълги крака и мускулести ръце. Косата му стигаше до раменете. След като го наблюдава няколко минути, Мая прошепна на Вики:

— Ще свърши работа.

Капоейрата бе странна смесица от грация и насилие и приличаше на ритуален танц. След като Холис и латиноамериканецът приключиха, в кръга влязоха други двама. Започнаха спаринга, редуваха премятия, удари и ритници със завъртане. Който паднеше, се изправяше с отскок, подпирайки се на ръцете си. Тениските им за секунди подгизнаха от пот.

Изредиха се и всички останали. Холис се намесваше, като ту нападаше, ту се отбраняваше. Ритъмът се засили и всеки мина по още

веднъж до последната серия двубои, която наблягаше на широки движения с крака и мълниеносни ритници. Накрая Хрлис кимна на барабаниста и тренировката приключи.

Уморените ученици седнаха на пода. Дишаха тежко. Холис изобщо не изглеждаше уморен. Крачеше пред тях и говореше като проповедник.

— Има три вида човешка реакция: съзнателна, инстинктивна и машинална. Съзнателна е, когато мислиш за действията си. Инстинктивна, когато просто реагираш. Машинална, когато правиш нещо по навик, защото вече си го правил много пъти.

Замълча и огледа учениците. Преценяваше слабостите и силните им страни.

— В Новия Вавилон много от хората, които познавате, си мислят, че действат съзнателно, но всъщност реакцията им е машинална. Като роботи карат колите си по магистралата, отиват на работа, взимат си чека със заплата в замяна на потта, болката и унижението, прибират се вкъщи, за да слушат фалшивия смях от телевизионния екран. Те вече са мъртви. Или умират. Но не го знаят.

— Има и друга група хора — купонджиите. Пушат трева. Пият бира. Опитват се да забършат нещо за един бърз тек. Мислят си, че следват инстинктите си, природните си сили... но знаете ли какво? И те са като машинки. Войнът е нещо друго. Той използва силата на ума си, за да действа смислено и със силата на сърцето си, за да следва инстинктите си. Воините никога не правят нищо машинално, освен когато си мият зъбите. — Холис замълча и разпери ръце. — Опитайте се да мислите. Чувствайте. Бъдете истински. — Плесна с ръце. — Това е всичко за днес.

Учениците се поклониха на учителя си, грабнаха саковете си, нахлузиха сандалите си на бос крак и излязоха от школата. Холис се обърна към Вики и се засмя.

— На това му се вика изненада. Ти си Виктори Син Фрейзър, дъщерята на Джозета Фрейзър.

— Бях още момиченце, когато напусна църквата.

— Помня. Вечерната служба в сряда. Църковното училище в петък. Социалните сбирки в неделя вечер. Винаги съм харесвал пеенето. Музиката в църквата си я бива. Но молитвите не ги понасям.

— Явно не си вярващ.

— Вярвам в много неща. Айзак Ти Джоунс е бил велик пророк, но не е последният. — Холис тръгна към вратата. — Е, защо си дошла и коя е приятелката ти? Занятията за начинаещи са в сряда, четвъртък и петък вечер.

— Не сме дошли да се учим как да се бием. Това е приятелката ми Мая.

— А ти каква си? — попита той Мая. — Бяла последователна?

— Това е тъпо — обади се Вики. — Пророкът е приемал всички раси.

— Опитвам се да стигна до фактите, госпожичке Виктори. Щом не сте дошли за уроци, значи идвате да ме каните за някое църковно мероприятие. Предполагам, че преподобният Морганфийлд е решил, че ще постигне повече, като прати две хубави мацки да ме уговарят. Може и да е вярно, но пак няма да свърши работа.

— Няма нищо общо с църквата — каза Мая. — Искам да те наема като воин. Предполагам, че имаш оръжия или достъп до оръжия.

— За каква се мислиш, по дяволите?

Вики погледна Мая, искаше разрешение. Арлекинът леко присви очи — кажи му.

— Това е Мая. Арлекин. Дошла е в Лос Анжелис да търси двама странници.

Холис се разсмя.

— Да бе! А аз съм страшният властелин на света. Стига с тези глупости, Вики. Вече няма нито арлекини, нито странници. Всички са избити.

— Дано всички да вярват в това — спокойно каза Мая. — За нас е по-лесно, ако никой не вярва в съществуването ни.

Холис се втренчи в нея, повдигна вежди, сякаш оспорваше правото ѝ да е в залата. После зае бойна поза и замахна с юмрук. Вики писна, но Холис продължи атаката с удар към главата и висок ритник. Мая залитна, калъфът с меч се свлече от рамото ѝ и падна на пода.

Холис направи колело, което завърши с ритник. Мая го парира. Той атакува с пълна сила и скорост и с удари и ритници притисна Мая до стената. Тя отби юмруците му с ръце, премести тежестта на десния си крак и с левия се прицели право в слабините му. Холис падна по гръб, претърколи се и скочи, готов с нова комбинация удари.

Биеха се наистина, опитваха се да се наранят. Вики им крещеше да престанат, но те явно не я чуваха. Мая беше преодоляла първоначалната изненада и лицето ѝ беше спокойно, погледът ѝ — напрегнат и съсредоточен.

Холис нападаше — държеше да покаже, че е и опитен, и находчив боец. С ниски удари и ритници с превъртане започна да разиграва Мая из помещението.

Тя стигна до меча си, престори се, че замахва към главата на Холис, наведе се и го сграбчи. Острието блесна. Холис отскочи и падна по гръб. Мая спря удара. Острието на меча беше на пет сантиметра от гърлото на Холис Уилсън.

— Недей! — извика Вики и магията се развали. Насилието и гневът се изпариха. Мая отпусна меча, а Холис се изправи.

— Знаеш ли, винаги съм искал да видя арлекински меч.

— Следващия път, когато се бием така, ще си мъртъв.

— Няма да се бием. Ние сме от една и съща страна. — Холис извърна глава и смигна на Вики. — Е, колко ще ми платите, красавици?

23.

Холис караше, а Вики седеше до него. Мая се беше свила отзад, далече от прозореца. Тъкмо пресичаха Бевърли Хилс. Някои къщи бяха в испански стил с червени керемидени покриви и предни дворове. Други приличаха на модерни версии на тоскански вили. Трети бяха просто големи, с претрупани портици и измислени балкони в стил Ромео и Жулиета. Странно ѝ беше да види толкова много сгради, едновременно грандиозни и просташки.

Холис пресече Сънсет Булевард и подкара по Колдуотър.

— Наближаваме.

— Може да наблюдават къщата. Намали и спри, преди да сме стигнали.

След няколко минути Холис отби и Мая се надигна и погледна през предното стъкло. Бяха на стръмна улица с тесни тротоари. Мъж с оранжев гащеризон се качваше по един електрически стълб, двама други го гледаха отдолу.

— Като гледам, всичко е наред — каза Холис.

Вики поклати глава.

— Търсят братята Кориган. Също такъв пикап стои пред къщи вече три дни.

Свита на пода, Мая извади пушката от куфарчето и я зареди. Пушката беше със сгъваем приклад и приличаше на огромен пистолет.

Един джип спря зад пикапа на техниците и от него слезе Пастира, кимна на мнимия техник и се качи по дървените стълби на двуетажната къща. Натисна звънеца. Една жена отвори.

— Пали — каза Мая. — Давай към къщата.

— Кой е русият? — попита Холис.

— Бивш арлекин. Пастира.

— А другите?

— Наемници на Табулата.

— И какво си намислила?

Мая не отговори. На Холис и Вики им трябваха няколко секунди, за да осъзнаят, че тя се кани да убие Пастира и наемниците. Вики ахна ужасено.

— Никакви убийства — изсумтя Холис.

— Аз те наех, Холис. Ти си наемник.

— Казах ти условията си. Ще ти помагам и ще те пазя, но няма да те оставя да трепеш хора просто така.

— Пастира е предател — каза Мая. — Работи за...

Вратата на гаража се вдигна и от там изхвърча мъж на мотор. Единият техник вдигна радиостанцията до устата си.

— Това е Гейбриъл Кориган — каза Мая. — Липата каза, че карал мотор.

Гейбриъл зави надясно на Колдуотър Драйв и отпрати нагоре към Мълхоланд. След секунди трима мотоциклетисти с черни каски профучаха покрай вана и се понесоха след него.

— Изглежда, са го чакали и други. — Холис натисна газта и ванът се понесе по улицата. Завиха по Мълхоланд Драйв. Вляво кафеникава мараня забулваше пълната с къщи, светлосини плувни басейни и офис сгради долина.

Мая и Вики си смениха местата. Четирите мотора вече бяха набрали преднина и ги изгубиха от поглед за няколко секунди, когато влязоха в един завой. После излязоха на прав участък и Мая видя как един от мотористите вади оръжие, приличаше на сигнален пистолет. Приблужи се до Гейбриъл и стреля по мотора, но не улучи — куршумът се пръсна край банката.

— С какво стреля, по дяволите? — извика Холис.

— С хатън патрон — отвърна Мая. — Смес от восък и метален прах. Искаше да му спука задната гума.

Стрелялият моторист на Табулата изостана, но другите двама продължиха преследването. Насреща се зададе пикап. Ужасеният шофьор надуваше клаксона, опитваше се да предупреди Холис за това, което е видял.

— Не го убивай! — извика Вики, когато се приближиха до моториста.

Наемникът пред тях зареди. Мая подаде дулото на пушката през прозореца, стреля и пръсна предната гума на мотора му. Машината

политна вдясно, натресе се в бетонния парапет и мъжът изхвърча от седалката.

Мая дръпна затвора и викна:

— Дай газ! Не бива да ги изпускаме.

Ванът се тресеше така, сякаш няма да издържи повече, но Холис опря педала на газта в пода. Чуха гърмеж и когато излязоха от завоя, видяха, че вторият моторист е изостанал, за да зареди пистолета си. Вдигна предпазителя и пак се понесе напред.

— Газ! — викна пак Мая.

— Не мога. Ще спускаме гума.

— Газ казах!

Мотористът държеше пистолета в дясната си ръка, управляваше с лявата. Намали на една дупка и Холис го засече отляво. Мая стреля в задната гума и преследвачът политна напред през кормилото. Ванът продължи напред и навлезе в нов завой. Срещу тях някаква зелена кола надуваше клаксона и криволичеше.

Успяха да се разминат. Мая чу трети гърмеж, после видя Гейбриъл и третия преследвач. Задната гума на Гейбриъл беше спукана и пушеше, чуваше се стърженето на метала в асфалта.

Холис мина по средата на платното и засече наемника отляво.

Мая се наведе през прозореца и натисна спусъка. Сачмите улучиха резервоара на мотора и той избухна като бензинова бомба. Наемникът отхвъркна в канавката.

След двеста метра Гейбриъл отби в една пресечка, скочи от мотора и побягна. Холис зави и Мая изскочи от вана, хукна след Гейбриъл и извика първото, което ѝ дойде наум:

— Баща ми е познавал баща ти!

Гейбриъл вече беше пред някакви шубраци.

— Беше арлекин! — извика Мая. — Казваше се Тръна! Последното — името на баща ѝ — стигна до Гейбриъл и той спря и се обърна. И без да обръща внимание на пушката в ръцете на Мая, пристъпи към нея.

— Кой съм аз?

24.

Нейтан Бун — личният му самолет летеше на изток над квадратите и правоъгълниците на нивите в Айова — погледна Майкъл. Преди да излетят от Лонг Бийч, Майкъл изглеждаше просто заспал. Сега обаче лицето му беше отпуснато и някак безжизнено. Вероятно успокоителните бяха прекалено силни. Можеше да има трайни мозъчни увреждания.

Бун се извъртя към доктора, който седеше зад него. Доктор Потърфийлд беше поредният наемник, но се държеше така, сякаш има специални привилегии. На Бун му беше забавно да го командва.

— Провери пациента.

— Проверих го преди петнайсет минути.

— Провери го пак.

Доктор Потърфийлд коленичи до носилката, докосна сънната артерия на Майкъл и премери пулса му. Преслуша сърцето и дробовете, вдигна клепачите и погледна зениците.

— Не бих препоръчал да се държи под упойка още един ден. Пулсът му е наред, но дишането става на пресекулки.

Бун си погледна часовника.

— Още четири часа? Толкова ни трябват, за да кацнем в Ню Йорк и да го откараме до изследователския център.

— Четири часа няма да окажат никакво влияние.

— Ще си до него, когато се събуди — каза Бун. — И ако има проблем, ще поемеш пълната отговорност.

Потърфийлд — ръцете му леко трепереха — извади термометър от черната си чанта и пъкна сензора в ухото на Майкъл.

— Няма да има трайни последствия, но не очаквайте веднага да може да изкатери някой връх. Това е същото като възстановяване след пълна упойка — пациентът е объркан и слаб.

Бун се извърна към малката масичка в средата на самолета. Ядосваше се, че се бе наложило да напусне Лос Анжелис. Един от подчинените му, Денис Причет, беше разпитал ранените мотористи,

пратени след Гейбриъл Кориган. Явно беше, че Мая си е намерила съюзници и е заловила младежа. Екипът в Лос Анжелис се нуждаеше от насоки, но разпорежданията бяха ясни. Проектът „Преминаване“ беше от първостепенно значение. В мига, в който се добереше до някой от братята, Бун трябваше лично да го откара до Ню Йорк.

Почти през целия полет беше ровил в интернет да търси Мая чрез центъра за наблюдение на Братството, който се намираше в едно подземие в центъра на Лондон.

Анонимността се беше превърнала в удобна измислица. Кенард Наш веднъж беше изнесъл лекция по тази тема пред група служители във Фондацията. Новото електронно наблюдение беше променило обществото и сега сякаш всички живееха в японски къщи със стени от бамбук и хартия. И въпреки че можеш да чуеш как хората кихат, говорят и се любят, се правиш, че не обръщаш внимание. Преструваш се, че стените са дебели и звукоизолирани. Чувстваш се по същия начин и когато минаваш покрай наблюдателна камера или се обаждаш по мобилен телефон. На летище „Хийтроу“ например имаше специални устройства, които виждаха през дрехите на пътниците. Смущаващо бе да знаеш, че най-различни организации те наблюдават, подслушват разговорите ти и следят покупките ти — така че повечето хора се преструваха, че не е така.

Правителствените служители, които подкрепяха Братството, бяха осигурили кодове за достъп до всички важни бази данни. Най-големият източник беше Пълната информационна система, въведена от американското правителство след приемането на Закона за патриотизма. Базата данни на ПИС обработваше и анализираше всяко извършено чрез компютър действие в страната. Щом някой използваше кредитна карта, върнеше книга от библиотека, направеше паричен превод в чужбина или отидеше на екскурзия, информацията се вкарваше в централизираната база данни. Няколко либерали се противопоставиха на това нарушаване на гражданските права, така че правителството прехвърли контрола на програмата на разузнавателните служби и промени името ѝ на Антитерористична информационна система. След като думата „Пълна“ беше заменена с „Антитерористична“, всички критики престанаха.

Други страни приемаха нови закони за сигурност и въвеждаха собствени варианти на АИС. Освен това всевъзможни частни

компаниите събираха и продаваха лична информация. И ако служителите на Табулата в компютърния център в Лондон не можеха да се сдобият с определени кодове за достъп, можеха да използват софтуерни програми като „Пийпхол“, „Хексоу“ и „Следжхамър“, които им позволяваха да проникват през файъруолс и да влизат във всяка база данни по света.

Според Бун най-обещаващото оръжие в битката срещу враговете на Братството бяха новите компютърни имунологични програми. Първоначално те бяха разработени, за да следят пощенската компютърна система в Англия. Програмите на Братството бяха още мощни и третираха целия интернет като огромно човешко тяло. Действаха като електронни лимфоцити — атакуваха опасни идеи и информация.

През последните няколко години имунологичните програми бяха пуснати в интернет от компютърните специалисти на Братството и минаваха незабелязано през хиляди компютърни системи. Понякога се задържаха като лимфоцит в нечий домашен компютър и чакаха да се появи някоя заразна идея. Ако откриеше нещо подозрително, програмата се връщаше в хоста в Лондон за инструкции.

Учените на Братството експериментираха и с нови интерактивни програми, които можеха наистина да наказват враговете, както белите кръвни телца се справят с инфекциите. Имунологичните програми идентифицираха хора, които споменаваха страници или арлекини в общуването си по интернет. Засечеше ли ги, програмата автоматично поставяше вирус за унищожаване на цялата информация в компютъра на жертвата. Част от най-опасните компютърни вируси в интернет беше създадена от Братството или от правителства, които му симпатизираха. Лесно беше да прехвърлят вината на някой шестнайсетгодишен хакер от Източна Европа.

Мая беше проследена чрез използването както на компютърна имунологична програма, така и на обичайното сканиране на данни. Преди три дни беше влязла в един склад за автомобилни части и беше убила двама наемници. Беше избягала пеша, някой я беше откарал, купила беше кола или беше използвала обществен транспорт. Компютърният център в Лондон беше сортирал докладите на лосанджелиската полиция, в които се споменаваха млади жени във въпросния район. Когато това не даде резултат, влязоха в

компютърните системи на таксиметровите компании, за да открият кой е викал кола до четири часа след убийството. Адресите на взимане и слизване бяха сравнени с информацията, събрана от имунологичните програми. Централният компютър разполагаше с имената и адресите на хиляди хора, които може би помагаша на странници и арлекини.

Преди пет години един екип за психологична оценка на Братството се беше включил в компютърната мрежа на магазините за хранителни стоки в САЩ. Щом някой си купеше нещо и използваше картата си за намаление, покупката влизаше в основната база данни. При първоначалното изследване психолозите на Братството бяха опитали да съпоставят консумацията на храна и алкохол на даден човек с политическите му пристрастия. Бун беше виждал някои от статистическите съпоставки. Бяха удивителни. Жените от Северна Калифорния, които купуваха над три вида горчица, обикновено се оказваха либерално настроени. Мъжете в Източен Тексас, които купуваха скъпа бутилирана бира, обикновено бяха консерватори. С домашен адрес и данни от минимум двеста покупки екипът психолози можеше съвсем точно да предвиди отношението на всеки към задължителната гражданска лична карта.

На Бун му стана интересно да разбере какъв тип хора се съпротивляват на реда и дисциплината в обществото. Опозицията понякога идваше от антитехнологично настроени прегръщачи на дървета, които ядяха органични продукти и избягваха фабрично произведената от Голямата машина храна. Но не по-малко опасни групи бяха организирани и от техноманиаци, които вечеряха с марсчета и търсеха из нета слухове за странници.

Докато прелиташе над Пенсилвания, от центъра в Лондон му изпратиха следното съобщение:

„Адресът на явката отговаря на адресната регистрация на Томас Ходещия по земята — племенник на убит индиански странник. Компютърната имунологична система е засякла негативни изказвания срещу Братството, качени от въпросния индивид на сайта на племето кроу“.

Самолетът рязко се спусна — приближаваха летището до изследователския център на „Евъргрийн“. Бун изключи компютъра и пак погледна Майкъл. Братството беше открило този млад човек и го беше спасило от арлекините, но той можеше да откаже да им сътрудничи. Бун се дразнеше, че хората все още отказват да приемат истината. Защо всъщност се тревожеха за религия и философи? Истината се определя от този, който е на власт.

Самолетът кацна на летище „Уестчестър Каунти“ и рулира към частен хангар. Бун слезе по стълбичката. Небето беше сиво, във въздуха витаеше усещане за студена есен.

Лорънс Такава — чакаше до линейката, която трябваше да откара Майкъл до изследователския център на фондация „Евъргрийн“ — каза:

— Добре дошли. Как е Майкъл?

— Ще се оправи. Всичко в центъра готово ли е?

— От два дни сме готови, остава да се направят някои последни настройки. Генерал Наш се свърза с екипа за психологична оценка и те ни предоставиха нова стратегия, с която да убедим Майкъл.

В гласа на Такава се усещаше леко напрежение и Бун го погледна по-внимателно. Помощникът на Наш винаги носеше нещо, което да подчертава властта му — папка, бележник, каквото и да е. Сега беше папка.

— Нещо май те притеснява — каза Бун.

— Новата стратегия изглежда доста агресивна — отвърна Лорънс. — Не знам дали е необходимо.

Бун погледна към самолета. Доктор Потърфийлд надзираваше екипа на спешна помощ, който сваляше носилката.

— След като арлекините хванаха Гейбриъл, всичко се промени. Трябва да сме сигурни, че Майкъл ще работи за нас.

Лорънс потупа папката.

— Четох докладите за двамата братя. Изглежда, са много близки.

— Обичта е важно средство за манипулация — отвърна Бун. — Можем да я използваме наравно с омразата и страха.

Сложиха носилката на Майкъл на количка и я забутаха към линейката. Доктор Потърфийлд беше до пациента си.

— Разбираш ли целта ни, Такава?

— Да, сър.

Бун махна към самолета, линейката и всички служители, които работеха за Братството, и каза отсечено:

— Това е нашата армия. И Майкъл Кориган ще е новото ни оръжие.

25.

Холис и Гейбриъл вдигнаха мотора и го качиха във вана.

— Ти караш — каза Холис и хвърли ключовете на Вики.

Двамата с Гейбриъл клекнаха до мотора. Мая остана на предната седалка, с пушка в скута.

Вики подкара из тесните улички. Гейбриъл не спираше да задава на Мая въпроси: за историята на семейството си — отчаяно му се искаше да разбере всичко, и то колкото се може по-бързо.

Вики знаеше много малко за странниците и арлекините и внимателно следеше разговора. Способността да отиваш в други светове явно беше генетична, но понякога се появяваха и странници без никакви роднински връзки. Арлекините ревниво пазеха родословието на странниците от миналото — точно така Тръна беше разбрал за бащата на Гейбриъл.

Холис живееше на няколко пресечки от школата си по капоейра. Къщите в квартала бяха с дворчета с цветни лехи отпред, но кварталните банди бяха изпонадраскали оградите с графити. Щом завиха по Флорънс Авеню, Холис каза на Мая да се прехвърли отзад, седна отпред и нареди на Вики да намалява, когато види групички младежи с широки панталони и сини кърпи. Спираха до тях, Холис слизаше, ръкуваше се с младежите — знаеше прякорите на всички — и казваше:

— Може да дойдат едни хора да разпитват за мен. Кажете им, че тук няма такъв човек.

Къщата на Холис беше зад телена порта с преплетени пластмасови ленти, така че като вкараха вана и затвориха, той не се виждаше от улицата. Холис отключи и влязоха. Беше чисто и подредено. Пердетата бяха от чаршафи, в чисти автомобилни джанти бяха наслагани портокали. Едната от стаите беше пълна с щанги — очевидно тук беше гимнастическият салон на Холис.

Седнаха в кухнята. Холис извади от килера една карабина, зареди я, сложи я на барплота и каза:

— Ако някой ни нападне, ще го задържа, а вие ще прескочите през оградата в двора на съседите.

Гейбриъл поклати глава.

— Не искам никой да рискува живота си заради мен.

— На мен ми плащат за това — отвърна Холис. — Мая го прави без пари.

После сложи вода за чай и извади хляб, сирене, ягоди и манго.

— Трябва да хапнем. Мисля, че ще ни стигне.

Вики почна да прави плодова салата, а Холис — сандвичи със сирене. Харесваше ѝ да стои до плота и да реже ягоди. Чувстваше се неловко, седнала до Мая: тя изглеждаше изтощена, но явно не можеше да се отпусне. Вики си помисли, че е мъчително цял живот винаги да си готов да убиваш, винаги да очакваш нападение. Спомни си писмото, което Айзак Ти Джоунс беше написал на паството си за ада. Имаше истински ад, разбира се. Пророкът го беше видял със собствените си очи. „Но, братя и сестри, основната ви грижа трябва да е адът, който създавате в собствените си сърца“.

— Разказа ми някои неща за странниците в колата — каза Гейбриъл на Мая. — Ами останалото? Разкажи ми за арлекините.

Мая намести презрамката на калъфа с меча.

— Арлекините пазят странниците. Това ти е достатъчно.

— Има ли водачи и правила? Някой нареди ли ти да дойдеш в Америка?

— Не, решението беше мое.

— Но защо баща ти не дойде с теб?

Мая се беше втренчила в солницата по средата на масата.

— Баща ми го убиха преди седмица. В Прага.

— Табулата ли? — попита Холис.

— Да.

— Какво стана?

— Това не те засяга. — Гласът на Мая беше спокоен, но тялото ѝ беше сковано от гняв. Вики усети, че тя може всеки момент да скочи и да ги убие всичките.

— Поех дълга да защитавам теб и брат ти — каза Мая. — След като всичко свърши, ще тръгна по следите на онзи, който уби баща ми.

— Двамата с Майкъл имаме ли нещо общо с това? — попита Гейбриъл.

— Не. Табулата преследва баща ми през целия му живот. За малко не го убиха преди две години в Пакистан.

— Съжالياвам...

— Не си хаби чувствата — срязва го Мая. — Не усещаме нищо към останалия свят и не очакваме нищо в замяна. Когато бях дете, баща ми често повтаряше: *Verdammt durch das Fleisch. Gerettet durch das Blut*. Това означава: „Прокълнат от плътта. Спасен от кръвта“. Арлекините са осъдени да водят битка без край. Но може би странниците ще ни спасят от ада.

— И откога водиш тази битка? — попита Холис.

Мая отметна косата от лицето си.

— Баща ми казваше, че родословието ни на воители не е прекъсвано и датира от хиляди години. На Пасха палеше свеци и четеше осемнайсета глава от Евангелието на Йоан. След като Исус прекарва нощта в Гетсиманската градина, Юда идва с римски войници и слугите на първосвещеника.

— Знам този пасаж — каза Холис. — Всъщност в него има един много странен детайл. Исус би трябвало да е Княз на мира. В Новия завет никой никога не споменава оръжия или телохранители, но изведнъж един от учениците му...

— Петър — обади се Вики.

— Точно така. Та Петър значи вади нож и отрязва ухото на слугата на първосвещеника, как се казваше...

— Малх.

— Точно така — каза Холис. — И значи на тоя Малх му отсичат ухото.

— Някой учени твърдят, че Петър бил зелот — обади се Мая. — Но баща ми вярваше, че е бил първият арлекин, споменат в исторически документ.

— Да не искаш да кажеш, че Христос е бил странник? — попита Вики.

— Арлекините са воители, не теолози. Не се изказваме кой странник е истинското превъплъщение на Светлината. Най-важният странник може да е Исус или Мохамед, или Буда. Или пък никому неизвестен равин, убит през Холокоста. Ние защитаваме странниците, без да оценяваме светостта им. Това оставяме на вярващите.

— Но баща ти е цитирал Библията — каза Гейбриъл.

— Произхождам от европейски клон на арлекините и ние сме тясно свързани с християнството. Някои арлекини виждат по-надълбоко в Евангелието на Йоан. Когато отвели Исус, Петър...

— ... се отрекъл от него. — Холис се извърна от фурната. — Бил негов ученик, но се отрекъл три пъти от своя Бог.

— Според легендата арлекините били прокълнати заради това. Понеже Петър го предал в този момент, ние трябва да защитаваме странниците за вечни времена.

— Май не вярваш много на това — каза Холис.

— Това е библейска притча. Лично аз не го приемам, но наистина вярвам, че има тайна история на света. Винаги е имало воители, които са бранели пилигрими и други хора, тръгнали по пътя на духа. По време на кръстоносните походи група християнски рицари започнали да защитават пилигримите, които се отправяли към Светите земи. Балдуин II, кръстоносецът, станал крал на Йерусалим, ги оставил да окупираат част от някогашния юдейски храм. Започнали да се наричат Бедните рицари на Христос или Рицарите на Храма на Соломон.

— Имаш предвид тамплиерите? — попита Гейбриъл.

— Да, това е по-широко разпространеното им име. Тамплиерите се превърнали в богат и силен орден, който владеел църкви и замъци из цяла Европа. Имали кораби и давали заеми на европейските владетели. Впоследствие се оттеглили от Светите земи и започнали да защитават хора, които извършвали духовни пътувания. Създали връзки с еретици, с богомилите в България и катарите във Франция. Били гностици и вярвали, че душата е залостена в тялото. Само хора, дарени с тайни познания, можели да избягат от този затвор и да влязат в други светове.

— А после тамплиерите били унищожени — каза Гейбриъл.

Мая бавно кимна, сякаш си припомняше история, която е чувала много отдавна.

— Френският крал Филип се боял от властта им и искал да заграби богатствата им. През 1307 година изпратил войските си в замъците на тамплиерите и ги арестувал като еретици. Великият магистър бил изгорен на клада и орденът престанал да съществува — публично. Но само малцина тамплиери били избити. Повечето минали в нелегалност и продължили делото си.

— Време е за обяд — каза Холис и сложи сандвичите на масата. Вики вече беше готова с плодовата салата. Мая като че ли се отпусна, но атмосферата все още беше напрегната. Мая се беше втренчила в Гейбриъл, сякаш се опитваше да разбере дали има сили да прекосява. Той пък явно разбираше какво си мисли. Беше забил поглед в чинията си и ровичкаше храната.

— Но защо се наричате арлекини? — попита Холис. — Арлекините нали са смешници?

— Приели сме това име през седемнайсети век. Арлекинът е герой от италианската комедия дел арте, обикновено умен слуга. Носи костюм на ромбове. Понякога свири на лютня или носи дървен меч. И винаги е с маска, която крие кой е.

— Но това италианско име — каза Холис. — Чувал, съм, че арлекини имало и в Япония, в Персия, навсякъде по света.

— През седемнайсети век европейските арлекини започнали да установяват контакти с воители от други култури, които също бранели странници. Първите ни съюзници били сикхите от Пенджаб. Също като арлекините, посветените сикхи носят ритуални мечове, казват се кирпан. Горедолу по същото време сме се съюзили и с будистки и суфийски воители. През осемнайсети век към нас се присъединил орден от юдейски бойци в Русия и Източна Европа, които защитавали равините, изучаващи Кабалата.

Вики се обърна към Гейбриъл.

— Лъва от Храма, арлекинът, който защитавал Пророка, е от еврейски произход.

На Холис явно му беше забавно.

— Знаете ли, бил съм в онзи град в Арканзас, където линчували Айзак Джоунс. Преди трийсет години Националната асоциация на видни цветнокожи и някаква еврейска организация поставили плоча в чест на Закари Голдман. Направили го в памет на братската любов, защото арлекинът бил убил двама гадни расисти с прът.

— Имало ли е някога арлекински събор? — попита Гейбриъл. — Различните общности събирали ли са се някога на едно място?

— Това никога няма да стане. Арлекините уважават случайността на битката. Не обичаме правила. Арлекинските фамилии са свързани чрез бракове, традиции и приятелство. Някои родове са съюзници от стотици години. Не си избираме водачи, нямаме устав.

Такъв е арлекинският мироглед. Някои арлекини се бият, защото така е писано. Други защитават свободата. Не говоря за възможността да си купиш четиринайсет различни вида паста за зъби или за лудостта, която кара терориста да вдигне във въздуха някой автобус. Истинската свобода е толерантна. Дава възможност на хората да живеят и да мислят по нови начини.

— Все пак искам да разбера за „Обречен от плътта, спасен от кръвта“ — настоя Холис. — За чия кръв става дума? На Табулата, на арлекините или на странниците?

— Ти си реши — отвърна Мая. — Може би на всичките.

В къщата имаше само една спалня. Холис предложи Мая и Вики да спят на леглото, а те с Гейбриъл щели да се настанят във всекидневната. Вики усети, че това не се хареса на Мая. Сега, когато беше намерила Гейбриъл, тя се притесняваше, ако не го държи под око.

— Всичко ще е наред — прошепна Вики. — Гейбриъл е само на няколко крачки. Можем да оставим вратата отворена, ако искаш. Пък и Холис има пушка.

— Холис е наемник. Не знам докъде се простира жертвоготовността му.

Мая мина няколко пъти от всекидневната до спалнята, сякаш за да запомни разположението на вратите и стените. После влезе в спалнята и пъкна двата си ножа между рамката и матрака. И двете дръжки се подаваха. С посягане можеше да извади ножовете от ножниците. Накрая си легна. Вики се настани от другата страна и каза:

— Лека нощ!

Мая не й отговори.

Вики беше спала с по-голямата си сестра и разни братовчедки през ваканциите и беше свикнала с непрекъснатото им въртене. Мая беше различна във всяко отношение. Лежеше по гръб със стиснати юмруци. Изглеждаше така, сякаш огромна тежест притиска тялото й.

26.

Мая отвори очи и видя на скрина черна котка с бяла гушка.

— Какво искаш? — прошепна ѝ, но не получи отговор. Котката скочи на пода, плъзна се към вратата и излезе.

Мая чу гласове и надникна през прозореца. Холис и Гейбриъл стояха на алеята и оглеждаха повредения мотоциклет. Купуването на нова гума означаваше заплащане и контакт с бизнес, свързан с Голямата машина. Табулата знаеше за повредения мотор и сто на сто беше активирала търсачките си да следят продажбата на мотоциклетни гуми в района на Лос Анжелис.

Тя отиде в банята и си взе душ. Изкуствените отпечатъци, с които беше влязла в Щатите, бяха започнали да се белят от пръстите ѝ като мъртва кожа. Облече се, нагласи двата ножа на ръцете си и провери останалите оръжия. Черната котка се появи и я поведе към коридора. В кухнята Вики миеше чиниите.

— Виждам, че си се запознала с Гарви.

— Така ли се казва?

— Да. Не обича да го пипат и не мърка. Не мисля, че е нормално.

— Не знам — каза Мая. — Никога не съм имала котка.

На плота имаше кафеварка. Мая си наля кафе в една яркожълта чаша и добави сметана.

— Направих питка. Гладна ли си?

— Да.

Вики отрязва голямо парче и го сложи в чиния. Седнаха на масата. Мая намаза хляба с масло и сложи отгоре една лъжица конфитюр от боровинки. Първата хапка беше невероятно вкусна и тя се наслади за миг на неочакваното удоволствие. Всичко в кухнята беше чисто и подредено. Слънчеви петна просветваха по зеления линолеум. Въпреки че Холис се беше оттеглил от църквата, на стената до хладилника беше окачена снимка на Айзак Ти Джоунс.

— Холис ще купи части за мотора — каза Вики. — Но иска Гейбриъл да не се показва и да си остане тук.

Мая кимна, преглътна поредния залък и каза:

— Умно.

— Какво ще правиш сега?

— Не знам. Трябва да се свържа с приятеля си в Европа.

Вики стана да доизмие чиниите.

— Дали Табулата знае, че Холис е карал вчера?

— Може би. Зависи дали тримата мотористи са ни запомнили.

— Какво ще стане, ако разберат за Холис?

Гласът на Мая беше умишлено равнодушен.

— Ще се опитат да го хванат, ще го измъчват, за да им каже каквото знае, и ще го убият.

Вики се извърна с кърпата за чинии в ръка.

— И аз така му казах, но той го обърна на шега. Каза, че винаги си търсел нови спаринг-партньори.

— Мисля, че Холис е в състояние да се защити, Вики. Той е много добър боец.

— Прекалено самоуверен е. Мисля, че трябва...

Мрежата за комари изскърца и Холис влезе с бодра крачка.

— Добре. Направих списъка за пазар. — Усмихна се на Вики. — Защо не дойдеш с мен? Ще купим нова гума и ще вземем нещо за обяд.

— Трябват ли ти пари? — попита Мая.

— Имаш ли?

Мая бръкна в джоба си и извади няколко двайсетдоларови банкноти.

— Плащай в брой. Щом купиш гумата, веднага си тръгни от магазина.

— Няма за какво да вися повече.

— Избягвай магазини с камери за наблюдение по паркингите. Могат да заснемат номера на колата.

Мая изпрати Вики и Холис с поглед. Гейбриъл още беше навън — сваляше гумата. Мая се подвоуми дали да обсъди следващата стъпка с него, но реши, че първо трябва да говори с Липата. Гейбриъл изглеждаше объркан от онова, което му беше казала вчера. Вероятно имаше нужда от време, за да го осмисли.

Тя се върна в спалнята, включи лаптопа и влезе в интернет през сателитния си телефон. Липата или спеше, или не беше на компютъра

си. Отне й цял час да го открие и да го последва в безопасна чат стая. Като използваше завоалирани фрази, които нямаше да стартират Хищника, тя обясни какво се е случило.

„Конкуренцията отговори с агресивна маркетингова тактика. В момента съм в дома на мой служител, заедно с нов съдружник“.

Използва код, основан на случайни прости числа, и даде на Липата адреса на къщата.

Френският арлекин не отговори и след няколко минути тя написа:

„Разбра ли?“

„Новият ни съдружник може ли да пътува на дълги разстояния?“

„Още не“.

„Виждаш ли признаци за подобни възможности?“

„Не. Обикновен гражданин е“.

„Трябва да го заведеш при учител, който да прецени силите му“.

„Не е наша грижа“ — написа Мая. Арлекините трябваше само да откриват и да пазят страниците. Не се намесваха в духовните им пътувания.

Отново последва забавяне от няколко минути — Липата явно обмисляше отговора си. Най-после думите започнаха да се появяват на екрана.

„Конкуренцията е установила контрол върху по-големия брат и го е откарала в един изследователски център близо до Ню Йорк. Възнамеряват да оценят способностите му и да го обучат. За момента не знаем каква точно е целта им. Но трябва с всички сили да им се противопоставим“.

„И новият ни съдружник е основната ни сила?“

„Да. Надпреварата започна. За момента конкуренцията печели“.

„Ами ако откаже да сътрудничи?“

„Използвай всички необходими средства, за да го убедиш. Има учител, който живее в югозападните щати, защитен от общност на приятели. Заведи съдружника там след три дни. Дотогава ще съм се свързал с нашите приятели и ще съм ги предупредил, че идвате. Мястото е...“ — Пак последва пауза и после на екрана се появи дълга поредица закодирани числа. „Потвърди приемане“ — изписа Липата.

Мая не отговори.

Думите се появиха отново, този път с главни букви, които настояваха за съгласието ѝ.

„ПОТВЪРДИ ПРИЕМАНЕ“.

Не му отговаряй, каза си Мая. Реши да напусне къщата и да преведе Гейбриъл през границата в Мексико. Това беше най-безопасно. Минаха няколко секунди, после тя постави пръсти на клавиатурата и бавно написа:

„Информацията получена“.

Екранът остана празен — Липата прекъсна връзката. Мая разкодира числата с компютъра и откри, че трябва да отиде до град Сан Лукас в Аризона. И какво я чакаше там? Нови врагове? Пореден сблъсък? Знаеше, че Табулата ще ги търси, като използва цялата мощ на Голямата машина.

Върна се в кухнята и отвори външната врата. Гейбриъл седеше до мотора си. Беше изправил една телена закачалка и използваше този импровизиран инструмент, за да се увери, че оста на задната гума не е изкривена.

— Гейбриъл, искам да погледна меча, който носиш.

— Ами виж го. В раницата ми е. Тя е до канапето във всекидневната.

Мая остана на прага, не знаеше какво да каже. Гейбриъл явно не осъзнаваше неуважението, което демонстрираше към оръжието си.

Той я погледна и попита:

— Какво има?

— Този меч е особен. Трябва да ми го дадеш лично.

Той като че ли се изненада, после се усмихна и повдигна рамене.

— Щом казваш. Изчакай минутка.

Мая влезе във всекидневната и седна на канапето. Чу как тече вода по тръбите — Гейбриъл миеше греста от ръцете си в кухнята. После влезе във всекидневната и я погледна така, сякаш е луда и може всеки момент да се нахвърли върху него. Чак сега Мая се сети, че ножовете се очертават под ръкавите на памучния ѝ пуловер.

Тръна я беше предупредил за особените взаимоотношения между арлекините и странниците. Това, че арлекините рискуваха живота си, за да бранят странниците, не означаваше, че се харесват. Хората, които пътуваха в различни светове, обикновено ставаха по-

духовни. А арлекините винаги си оставаха земни, белязани от смъртта и насилието на Четвъртия свят.

Когато беше на четиринайсет, Мая обиколи Източна Европа с Блажената майка. В мига, в който ирландката наредеше нещо, граждани и зомбита скачаха да го изпълнят. Да, мадам. Разбира се, мадам. Надяваме се да няма проблеми. Блажената майка беше преминала някаква граница и хората веднага го долавяха. Мая си даваше сметка, че още не е достатъчно силна, за да упражнява подобна власт.

Гейбриъл отиде до раницата си и измъкна меча, без да го вади от черната лакирана ножница. Подаде го с две ръце на Мая.

Тя усети, че мечът е идеално балансиран, веднага разбра, че е специално оръжие. Под шнуровите имаше кожа от скат с инкрустиран зелен нефрит.

— Баща ми го е дал на твоя баща, когато си бил малък.

— Не си спомням — отвърна Гейбриъл.

Мая сложи ножницата на коленете си, бавно извади меча и го вдигна да огледа острието. Мечът беше тачи и се носеше надолу с върха. Формата беше съвършена, но истинската красота беше в хамона, резката между закаления ръб и незакаления метал на останалата част. Светлите места на стоманата, наречена найе, контрастираше с матираната перлена повърхност. Напомни на Мая влажна пръст, която тъмнее под топящ се пролетен сняг.

— Защо този меч е толкова важен? — попита Гейбриъл.

— Използван е от Врабеца, японски арлекин. Бил е последният арлекин в Япония, последният представител на една благородна традиция. Бил прочут с храбростта и находчивостта си. Но допуснал и проява на слабост.

— Каква?

— Влюбил се в една млада студентка. Якуза, която работела за Табулата, разбрала и отвлякла момичето. Врабеца загинал при опита си да я спаси.

— И как мечът се е озовал в Америка?

— Баща ми открил жената. Била бременна и се криела от якудза. Помогнал ѝ да избяга в Америка и тя му позволила да вземе меча.

— Щом като е бил толкова важен, защо баща ти не го е задържал?

— Той е талисман. В смисъл, че е много стар и има собствена сила. Талисманът може да служи за амулет или огледало — или меч. Страниците могат да носят талисманите със себе си, когато преминават в друг свят.

— Значи затова го притежаваме?

— Не можеш да притежаваш талисман, Гейбриъл. Силата му съществува независимо от човешката алчност и желание. Можем да използваме талисмана или да го дадем на някой друг. — Мая отново погледна острието на меча. — Този талисман трябва да се почисти и да се смаже. Ако нямаш нищо против...

— Разбира се, давай. — Гейбриъл изглеждаше малко засрамен. — Нямах време да го лъскам, нали разбираш.

Мая носеше всичко необходимо за поддръжката на собствения си меч. Отвори куфарчето си и извади мека хартия хошо, направена от вътрешната страна на кората на черница. Липата я беше научил как да се грижи с уважение за оръжието си. Тя леко наклони меча и започна да почиства мръсотията и петната по острието.

— Имам лоши новини, Гейбриъл. Преди малко се свързах с друг арлекин по интернет. Негов шпионин в Табулата е потвърдил залавянето на брат ти.

Гейбриъл се наведе напред.

— Какво можем да направим? Къде го държат?

— Откарали са го в някакъв добре охраняван изследователски център близо до Ню Йорк. Дори да знаех къде е, трудно можем да го освободим.

— Защо не можем да се обадим в полицията?

— Обикновеният полицай може и да е честен, но това не ни помага. Враговете ни са в състояние да манипулират Голямата машина — световната, компютърна система, която следи и контролира обществото ни.

Гейбриъл кимна.

— Родителите ми я наричаха Мрежата.

— Табулата може да прониква в компютрите на полицията и да вкарва фалшиви доклади. Вероятно са пуснали съобщение, че двамата с теб сме издирвани за убийство.

— Добре, забрави за полицията. Да идем да отървем Майкъл сами.

— Аз съм сама, Гейбриъл. Наех Холис, но не знам доколко мога да разчитам на него. Баща ми наричаше воините мечове. Просто друг начин да преброиш хората на твоя страна. В момента не разполагам с достатъчно мечове, за да нападна изследователски център, защитаван от Табулата.

— Трябва да помогнем на брат ми.

— Не мисля, че ще го убият. Табулата има план да включи нещо, наречено квантов компютър, и да използва странник. Искат да обучат брат ти да преминава в други светове. Това е нещо ново. Не знам как ще го направят. Страниците обикновено се напътстват от хора, наричани пътевиждащи.

— Какво значи пък това?

— Ще ти обясня...

Мая отново провери острието и видя няколко малки драскотини и дупчици. Само японски майстор тогиши можеше да наточи оръжието. Тя можеше само да смаже острието, за да не ръждясва. Вдигна едно малко кафяво шишенце, сипа малко карамфилово масло върху памучен тампон и внимателно намаза острието. В същия миг разбра, и то със сигурност. Този меч беше много силен. Беше убивал и щеше да убива отново.

— Пътевиждащите са специални учители. Обикновено са духовници. Не са странници и не могат да преминават в други светове, но могат да помогнат на човек, който има тази дарба.

— И откъде ще намерим пътевиждащ?

— Моят приятел ми даде адреса на един в Аризона. Той ще открие дали притежаваш силата.

— Това, което наистина искам, е да си оправя мотора и да се махна от тук.

— Ще е глупаво. Без закрилата ми Табулата ще те хване.

— Нямам нужда някой да ме пази, Мая. Стоял съм извън Мрежата през по-голяма част от живота си.

— Но сега те търсят с всички средства и сили. Не разбираш на какво са способни.

Гейбриъл явно се ядоса.

— Видях какво стана с баща ми. Арлекините не ни спасиха. Никой не ни помогна.

— Мисля, че трябва да дойдеш с мен.

— Защо? Какъв е смисълът?

Тя заговори бавно, мъчеше си да си спомни всичко, на което я беше учил Тръна.

— Някои хора вярват, че естествената наклонност на човечеството е да е нетолерантно, злобно и жестоко. Властниците искат да запазят властта си и са готови да унищожат всеки, който дръзне да им се противопостави.

— Това е ясно.

— Стремежът да контролираш другите е много силен, но желанието за свобода и способността да показваш състрадание винаги ще се съхранят. Мракът е навсякъде, но Светлината все още проблясва.

— И мислиш, че се дължи на странниците?

— Има ги във всяко поколение. Странниците напускат този свят и после се връщат, за да помагат на другите. Те вдъхновяват човечеството, дават му нови идеи и ни водят напред...

— Може би баща ми е бил един от тези хора, но това не означава, че двамата с Майкъл сме наследили способностите му. Няма да ходя в Аризона, за да се срещам с този учител. Искам да открия Майкъл и да му помогна да избяга.

— Може да откриеш брат си в някой друг свят.

— Глупости!

— Не са глупости. Ако и двамата сте странници, може и това да стане. Табулата ще научи Майкъл как се преминава.

Гейбриъл я гледаше право в очите и за миг тя се слича от смелостта и силата в погледа му. После той наведе глава и отново се превърна в обикновен млад човек с джинси и избеляла тениска.

— Ами ако ме лъжеш? — попита тихо.

— Трябва да поемеш риска.

— Ако отидем в Аризона, сигурна ли си, че ще успееш да намериш този пътевиждащ?

Мая кимна и каза:

— Живее близо до град Сан Лукас.

— Добре, ще се срещна с него. После обаче сам ще реша какво да правя.

Стана и излезе. Мая остана на канапето с нефритения меч. Острието беше идеално смазано и стоманата проблесна, когато го размахаше. Прибери го, каза си. Скривай силата му в мрака.

Холис и Вики се върнаха и почнаха да приготвят обяда. Говореха за църквата си. Някакви стари моми се скарали коя прави най-хубавата сватбена торта и паството се разделило на две.

— Когато братовчедка ми избра госпожица Ан да направи тортата ѝ, госпожица Грейс се престори, че ще повърне от нея.

— Не ме изненадва. Учудва ме, че не е пъхнала някоя умряла хлебарка под глазурата.

Разсмяха се. Мая нарочно изскърца със стола, за да чуят, че е в съседната стая, изчака няколко секунди и влезе в кухнята.

— Говорих с Гейбриъл. Ще смени гумата и утре сутринта заминаваме.

— Къде? — попита Холис.

— Махаме се от Лос Анжелис. Няма нужда да знаете повече.

— Добре. Ти си решаващ. — Холис повдигна рамене. — Ще ми дадеш ли някакви инструкции?

Мая седна на кухненската маса.

— Рисковано е да използваш чекове и да правиш банкови преводи. Табулата много внимателно следи тези неща. След няколко дни ще получиш списание или каталог с немска марка на гърба. Между страниците му ще откриеш стодоларови банкноти. Може да трябват две-три пратки, но ще ти платим пет хиляди долара.

— Това е прекалено много — каза Холис. — Уговорихме се за хиляда долара на ден, а аз ти помагам само два дни.

Мая се зачуди дали Холис щеше да каже същото, ако Вики я нямаше. Когато харесваш някого, това те прави глупав и уязвим. Холис искаше да изглежда благороден пред младата жена.

— Помогна ми да открия Гейбриъл. Плащам ти за услугата.

— Това ли беше всичко?

— Да. Договорът приключи.

— Стига, Мая. Табулата няма да се откаже. Ще продължат да ви търсят. Ако наистина искаш да ги заблудиш, трябва да пуснеш фалшива информация. Да изглежда така, че все още си в Лос Анжелис.

— И как да го направя?

— Имам някои идеи. — Холис погледна Вики. — Плащате ми пет хиляди долара. Така че ще пороботя за вас още три дни.

27.

Вики се събуди рано и направи кафе и бисквити. След като хапнаха, излязоха на двора и Холис провери вана на Мая. Наля масло и смени регистрационните номера с тези на някаква трошка, собственост на един съсед. После прерови килерите и донесе запаси: минерална вода, още дрехи за Гейбриъл, един дълъг кашон, в който да скрият пушката, донесе и пътна карта.

Мая предложи да качат мотора във вана — поне докато не стигнат в Калифорния, — но Гейбриъл категорично отказа.

— Престараваш се. Стотици хиляди пътуват по магистралите на Лос Анжелис. Не виждам как Табулата ще ме открие.

— Те не търсят хора, Гейбриъл. Табулата има достъп до наблюдателните камери, закачени на табелите на магистралите. В момента сканираща компютърна програма сто на сто обработва записите и търси регистрационния номер на мотора ти.

След като спориха пет минути, Холис намери някаква найлонова връв в гаража и върза раницата на Гейбриъл отзад на мотора. Изглеждаше съвсем небрежно прикрепена, но пък скриваше номера напълно. Мая се качи във вана, свали страничното стъкло и кимна на Вики и Холис.

Вики вече беше свикнала с арлекинските обноски. На Мая явно ѝ беше трудно да казва „благодаря“ и „довиждане“. Може би се дължеше на грубост или гордост, но Вики реши, че причината е друга. Арлекините се бяха нагърбили с тежък дълг: да защитават странниците с живота си. Да признаят, че са приятели с някой извън техния свят, би било допълнителен товар. Затова предпочитаха наемници, които можеха да бъдат използвани и захвърляни.

— Трябва много да внимаваш — каза Мая на Холис. — Табулата е разработила проследяваща система за електронни разплащания. Експериментират и със сплитки — генетично променени животни, които могат да се използват за убиване на хора. Най-добрата стратегия

е да си дисциплиниран, но непредсказуем. На компютрите на Табулата им е трудно да изчислят уравнение, в което има случайност.

— Прати ми парите и не се тревожи за мен — отвърна Холис.

После отвори портата. Гейбриъл излезе пръв, Мая подкара след него. Завиха зад ъгъла и изчезнаха.

— Как мислиш? — попита Вики. — Ще се спасят ли?

Холис повдигна рамене.

— Гейбриъл явно е много независим. Не знам дали ще приема заповеди от един арлекин.

— А какво мислиш за Мая?

— В бойния кръг в Бразилия заставаш на ринга и когато реферът те представи, се втренчваш в очите на противника си. Някои смятат, че битката приключва в този момент. Единият просто се прави на смел, а победителят вече очаква следващия си противник.

— И Мая ли е такава?

— Мая приема вероятността да умре и това не я плаши. Това е голямо преимущество за един воин.

Вики помогна на Холис да измие чиниите и да оправи кухнята. Той я попита дали иска да отиде с него в школата и да се включи в курса по капоейра за начинаещи в пет часа, но Вики отказа. Време беше да се прибере вкъщи.

В колата не разговаряха. Холис непрекъснато поглеждаше към нея, но тя не отвръщаше на погледа му. Сутринта се беше поддала на любопитството и беше претърсила банята като детектив. В най-долното чекмедже на мивката откри чиста нощница, спрей за коса, дамски превръзки и пет нови четки за зъби. Не очакваше Холис да е монах, но петте четки за зъби, всяка в пластмасова кутийка, говореше, че доста жени си свалят дрехите и лягат в леглото му. Сутрин Холис вероятно правеше кафе, закарваше поредната жена у дома, хвърляше използваната четка за зъби и започваше отначало.

Когато стигнаха в Болдуин Хилс, Вики му каза да спре на ъгъла. Не искаше майка ѝ да ги види в колата — Джозета щеше да си помисли най-лошото: че бунтът на дъщеря ѝ е предизвикан от тайна връзка с този мъж.

Обърна се към него.

— Как ще убедиш Табулата, че Гейбриъл е още в Лос Анжелис?

— Нямам конкретен план, но все ще измисля нещо. Преди да тръгне, записах гласа му. Ако го чуят да говори по местен телефон, ще предположат, че е в града.

— А после какво ще правиш?

— Ще си прибера парите и ще стегна школата. Имаме нужда от климатик, а хазаинът не иска да купи.

Явно разочарованието й пролича, защото Холис се ядоса.

— Стига, Вики. Не се дръж като църковна активистка. Последните двайсет и четири часа не се държеше така.

— Как по точно?

— Все правиш забележки. Цитираш Айзак Джоунс при всеки удобен случай.

— О, забравих, че ти не вярваш в нищо.

— Вярвам в това да виждаш нещата ясно. За мен е повече от очевидно, че Табулата разполага с парите и властта. Има голяма вероятност да открият Гейбриъл и Мая. Тя е арлекин и няма да се предаде... — Холис поклати глава. — Според мен след няколко седмици ще е мъртва.

— И ти нищо ли няма да направиш?

— Не съм идеалист. Отдавна напуснах църквата. Както казах, ще си свърша работата. Но няма да се сражавам в името на изгубена кауза.

Вики пусна дръжката на вратата и попита:

— За какво са ти тези бойни изкуства, Холис? За да изкарваш пари? Само за това ли? Не трябва ли да се биеш за нещо, което помага на другите? Табулата иска да залови и да контролира всеки евентуален странник. Искат ние, останалите, да се държим като работи, да се подчиняваме на лицата от телевизионния екран, да мразим и да се страхуваме от хора, които изобщо не познаваме.

Холис повдигна рамене.

— Не казвам, че грешиш. Но това не променя нищо.

— А ако има битка, на чия страна ще застанеш?

Отново сграбчи дръжката на вратата, готова да слезе, но Холис се пресегна и я докосна по другата ръка. Дръпна я и я привлече към себе си, после я целуна по устните. Сякаш светлина се разля през двамата и за миг се превърнаха в едно цяло. Вики се дръпна и отвори вратата.

— Харесваш ли ме? — попита той. — Признай си, че ме харесваш.

— Дългът не е платен, Холис. Дългът не е платен.

Изтича по тротоара и тръгна напред през моравата на съседите. Не спирай, каза си. Не поглеждай назад.

28.

Мая проучи картата. Имаше магистрала, която водеше директно от Лос Анжелис до Тусон. Ако следваха дебелия зелена линия, щяха да стигнат за шест-седем часа. Директният път беше бърз, но и доста опасен — Табулата щеше да ги търси по магистралите. Така че Мая реши да прекосят пустинята Мохаве в Невада и после да продължат по второкласните пътища през Аризона.

Безплатните шосета бяха доста заплетени, но Гейбриъл знаеше пътя. Караше пред нея като полицейски ескорт, даваше ѝ знак с дясната ръка да намали, да смени платната, да отбие. Първо поеха по натоварения път към Ривърсайд Каунти. На всеки трийсет километра минаваха покрай търговски центрове с огромни халета. Около тях бяха скупчени жилищни квартали с еднакви къщи с червени керемидени покриви и яркозелени морави.

Всичките градчета си имаха имена, които се появяваха по табелите, но за Мая бяха изкуствени като направени от шперплат декори. Не можеше да повярва, че хора са пътували дотук с фургони, за да орат земята и да строят училища. Градчетата изглеждаха предварително проектирани, сякаш някоя корпорация на Табулата беше начертала план на цялото общество и гражданите го следваха точка по точка: купуваха къщи, намираха си работа, раждаха деца и ги даваха на Голямата машина.

Отбиха от главния път и продължиха по асфалтово шосе с две платна през пустинята Мохаве. Тази Америка беше съвсем различна от магистралната. Отначало пейзажът беше равен и гол, после започнаха да се появяват червени скали, всеки хълм беше различен и неповторим. Имаше юки с листа като саби и късолистни юки с извити клони, които приличаха на вдигнати ръце.

Гейбриъл явно се наслаждаваше на скоростта. Накланяше се ту на едната, ту на другата страна, правеше плавни извивки по средата на пустия път. Изведнъж рязко ускори. Мая натисна газта, но Гейбриъл

отфуча напред. Бясна, тя го наблюдаваше как се смаява и изчезва на хоризонта.

Разтревожи се. Дали не беше решил да се откаже от пътевиждания и да продължи сам? Или му се беше случило нещо лошо? Може би Табулата го беше хванала и сега чакаха и нея? Минаха десет минути. Двайсет. Преди да обезумее напълно, на пътя пред нея се появи малка точица. Ставаше все по-голяма и по-голяма и накрая Гейбриъл изплува от маранята. Движеше се с бясна скорост. Профуча покрай нея в обратна посока, ухили се и ѝ махна. Глупак, помисли си тя. Проклет глупак.

В огледалото за обратно виждане видя как Гейбриъл зави и даде газ, за да я настигне. Когато я задмина, тя наду клаксона и премигна с фаровете. Гейбриъл мина в насрещното платно и се приближи до вана. Мая свали стъклото и викна:

— Недей да правиш така!

Моторът изрева още по-силно. Гейбриъл посочи ухото си и поклати глава. Съжалявам. Не те чувам.

— Намали! Трябва да караш с мен!

Той се ухили като непослушно момче, даде газ и отново се понесе бясно по пътя и се стопи в маранята. Тя го последва. Над някакво пресъхнало речно корито се появи мираж. Лъжливата вода проблясваше и се стичаше под бялото слънце.

Стигнаха до Салтус. Гейбриъл спря пред магазин-ресторанта, който беше направен така, че да прилича на дървена хижа на първите заселници, напълни резервоара на мотора с гориво и влезе.

Мая наля бензин на вана, плати на стареца в смесения магазин и мина през отворената врата на ресторанта. Помещението беше украсено със земеделски сечива и полилеи от колела на каруци. На стените бяха закачени препарирани глави на елени и планински овце. Беше късен следобед и нямаше други клиенти.

Седна срещу Гейбриъл и поръчаха на отегчената келнерка с накапана престилка. Храната дойде бързо. Гейбриъл излапа хамбургера си и си поръча още един, докато Мая ровеше из омлета си с гъби.

Хората, които преминаваха в други светове, често ставаха духовни водачи, но Гейбриъл Кориган не показваше никакъв признак

на духовност. Държеше се като обикновен младеж, който обича мотори и си слага прекалено много кетчуп на храната. Беше обикновен гражданин — нищо повече, — но въпреки това Мая се чувстваше неловко близо до него. Мъжете, с които се беше срещала в Лондон, обичаха звученето на собствените си гласове. Слушаха те с едно ухо, докато чакаха да им дойде редът те да говорят. Гейбриъл беше различен. Наблюдаваше я внимателно, слушаше я съсредоточено. По едно време попита:

— Наистина ли се казваш Мая?

— Да.

— Как ти е фамилията?

— Нямам.

— Всички имат — отвърна Гейбриъл. — Освен ако не си рок звезда или кралица.

— В Лондон се казвах Джудит Странд. Влязох в Щатите с паспорт, на който пише, че съм немска поданичка и се казвам Зигрид Кьолер. Имам резервни паспорти от три други страни. Но арлекинското ми име е Мая.

— Какво означава това?

— Арлекините си избират имена, когато навършат дванайсет или тринайсет. Няма специален ритуал. Просто си избираш име и го казваш на семейството си. Имената невинаги имат някакво особено значение. Френският арлекин е решил да се нарича Липа. Една много жестока жена-арлекин от Ирландия се нарича Блажената майка.

— Ти защо се кръсти Мая?

— За да ядосам баща си. Мая или Майа е другото име на богинята Деви, съпругата на Шива. Но означава и илюзия, измамния свят на чувствата. В това исках да вярвам — в нещата, които можех да видя, да чуя, да усетя. Не в странници и други светове.

Гейбриъл огледа неприветливия малък ресторант. **ВЯРВАМЕ НА ГОСПОД**, гласеше един надпис. **ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ПЛАЩАТ В БРОЙ**.

— Ами братята и сестрите ти? И те ли се размотават с мечове и търсят странници.

— Бях едно дете. Майка ми произхождаше от сикхска фамилия, живяла във Великобритания три поколения. Тя ми даде това... — Мая вдигна китката си и показа стоманената гривна. — Казва се кара.

Напомня ти да не правиш нищо, което може да посрами или да накърни честта ти.

Искаше да се нахранят и да тръгват. Навън можеше да си сложи слънчевите очила и да скрие очите си.

— Какъв беше баща ти? — попита Гейбриъл.

— Не ти трябва да знаеш за него.

— Луд ли беше? Биеше ли те?

— Разбира се, че не. Обикновено беше някъде в чужда страна да спасява странници. Никога не ни казваше къде отива. Никога не знаехме дали е жив, или мъртъв. Пропускаше рождения ми ден или Коледа и после се появяваше в най-неочаквания момент. Винаги се държеше така, сякаш всичко е нормално, като че ли е бил зад ъгъла да изпие една бира. Липсваше ми. Но и не исках да се прибира. Това означаваше, че трябва да продължим с уроците.

— Той ли те научи как да използваш меча?

— Това беше само част. Трябваше да науча карате, джудо, кикбокс и как се стреля с различни оръжия. Опита се да ме накара да мисля по определен начин. Ако пазарувахме в някой магазин, изведнъж ме караше да опиша подробно всички, които сме срещнали. Ако пътувахме заедно в метрото, ме караше да оглеждам всеки във вагона и да определя реда на нападенията. Първо атакуваш най-силния, после караш надолу.

Гейбриъл кимна, сякаш разбираше за какво говори.

— Какво друго правеше?

— Когато пораснах, баща ми наемаше джебчии или наркомани, за да ме следят по улиците след училище. Трябваше да ги забележа и да измисля как да се измъкна. Уроците бяха колкото се може по-опасни.

Помисли си да опише боя в метрото с футболните хулигани, но за късмет сервитърката донесе втория хамбургер. Гейбриъл обаче не му обърна внимание и опита да продължи разговора.

— Доколкото разбирам, не си искала да ставаш арлекин.

— Опитах да живея като гражданин. Оказа се невъзможно.

— Яд ли те е?

— Не можем винаги да избираме пътя си.

— Май си сърдита на баща си.

Думите минаха под гарда ѝ и я улучиха право в сърцето. За миг си помисли, че ще изпищи, че целият свят ще се разтресе.

— Аз... аз го уважавах.

— Това не значи, че не можеш да му се сърдиш.

— Остави баща ми — отвърна Мая. — Той няма нищо общо с положението ни в момента. Табулата ни търси и аз се опитвам да те защитя. Престани да фучиш напред с мотора. Трябва да си ми пред очите. Непрекъснато.

— Насред пустинята сме, Мая. Никой няма да ни види.

— Мрежата съществува дори да не виждаш линиите ѝ. — Мая стана и праметна ножницата през рамо. — Довърши си обяда. Ще те чакам отвън.

През останалата част на деня Гейбриъл караше пред нея и се съобразяваше със скоростта на вана. Слънцето залезе, но те продължиха на североизток. На шейсет километра от границата с Невада Мая видя синкаво-зеленикавия неонов надпис на малък мотел.

Бръкна в чантата си и извади генератора на случайни числа. Чифт означаваше да продължат. Тек значеше да спрат. Натисна копчето. Генераторът показа 88167, тя премигна с фаровете и отби в покрития с чакъл двор.

Мотелът беше с формата на буквата и. Дванайсет стаи. Празен плувен басейн с пораснала на дъното трева.

Мая слезе от вана и тръгна към Гейбриъл. Трябваше да спят в една стая, за да го пази, но реши да не споменава този факт. Не го принуждавай, помисли си. Измисли си извинение.

— Нямаме много пари. По-евтино ще излезе, ако спим в една стая.

— Добре — отвърна Гейбриъл и я последва в осветеното помещение на рецепцията.

Собственикът на хотела се ухили мазно, когато Мая написа върху малкия бял фиш: „Г-н и г-жа Томпсън“.

— Ще платим в брой.

— Да, скъпа. Няма проблем. И гледайте да не счупите нещо.

Две легла с хлътнали матраци. Малка маса и два пластмасови стола. Имаше климатик, но Мая реши да не го включва: бръмченето

щеше да заглуши приближаващите стъпки. Отвори прозореца и влезе в банята. От душа потече хладка вода. Беше варовита и тя едва успя да изплакне гъстата си коса. Облече си тениска и шорти и излезе. Беше ред на Гейбриъл.

Мая дръпна одеялото, пхна се под чаршафите и нагласи меча на няколко сантиметра от крака си. След пет минути Гейбриъл излезе от банята с мокра коса, по фланелка и боксерки. Мина по протрития килим и седна на ръба на леглото си. Мая реши, че се кани да каже нещо, но той размисли и се мушна под завивките.

Мая лежеше по гръб и се опитваше да определи всички звуци отвън. Вятърът леко свистеше в мрежата. От време на време по пътя минаваше кола или камион. Унесе се... отново беше дете и беше сама в метрото, а трима мъже я нападаха. Не! Не мисли за това.

Отвори очи, извърна глава и погледна Гейбриъл. Главата му беше на възглавницата, тялото му се очертаваше под чаршафите. Мая се запита дали има много приятелки в Лос Анжелис, момичета, които да му казват: „Обичам те“. Отнасяше се с подозрение към думата „любов“. Използваха я непрекъснато в песните и телевизионните реклами. Ако „любовта“ беше хлъзгава, измамна дума — дума за гражданин, — кое беше най-съкровено нещо, което един арлекин можеше да каже на друго човешко същество?

И изведнъж си спомни последните думи, които беше чула от баща си в Прага: „Бих умрял за теб“.

Гейбриъл се размърда неспокойно в скърцащото легло, надигна се и каза:

— Ядоса се, докато обядвахме. Може би не трябваше да ти задавам всичките тези въпроси.

— Няма нужда да знаеш за живота ми, Гейбриъл.

— И аз нямах нормално детство. Родителите ми се отнасяха с подозрение към всичко. Непрекъснато се криеха и бягаха.

Тишина. Мая се чудеше дали трябва да каже нещо. Дали арлекините и хората, които бранеха, трябваше да водят лични разговори?

— Виждал ли си баща ми? — попита тя. — Помниш ли го?

— Не. Но си спомних кога за пръв път видях нефритения меч. Сигурно съм бил на осем.

И млъкна. Тя не му зададе повече въпроси. Някои спомени са като белези, които пазиш скрити от другите. Един голям камион с ремарке мина покрай мотела. Кола. Още един камион. Ако нещо завиеше в двора, щеше да чуе хрущенето на гумите по чакъла.

— Забравям за семейството си, когато скачам с парашут или карам мотора. — Гласът на Гейбриъл беше тих, думите му потъваха в мрака. — После забавям ход и всичко изплува отново...

29.

— Всичките ми ранни спомени са свързани с пътуване с кола или камион.

Непрекъснато си опаковахме багажа и тръгвахме нанякъде. Предполагам, че тъкмо затова с Майкъл толкова много искаме да си имаме дом... Ако се задържахме на едно място повече от месец-два, се преструвахме, че ще останем завинаги. И тогава някоя кола минаваше покрай мотела повече от два пъти или човекът на бензиностанцията задаваше на баща ми необичаен въпрос. Родителите ни започваха да си шушукат, будеха ни посред нощ и трябваше да се обличаме в тъмното. Преди слънцето да се е показало, отново бяхме на път и пътувахме незнайно накъде.

— Родителите ви даваха ли ви някакво обяснение? — попита Мая.

— Не. Затова беше толкова страшно. Казваха само „Тук е опасно“ или „Лоши хора ни търсят“. Събирахме багажа и тръгвахме.

— Не се ли оплаквахте?

— Не и пред баща ми. Винаги ходеше с опърпани дрехи и работни обувки, но в него имаше нещо — погледът може би, — което го правеше да изглежда много силен и мъдър. Непознати вечно си споделяха тайните с баща ми, сякаш той можеше да им помогне.

— А майка ти каква беше?

Гейбриъл замълча за миг.

— Не мога да спра да мисля за последния път, когато се видяхме — когато умря. Не мога да си го избия от главата. Когато бяхме малки, беше положително настроена за всичко. Ако колата се счупеше на някой черен път, ни водеше из полето да берем цветя и да си търсим четирилистни детелини.

— А ти? Добро дете ли беше?

— Бях доста свит, таях всичко в себе си.

— Ами Майкъл?

— Той беше самоувереният по-голям брат. Ако имахме нужда от нещо, татко и мама пращаха него да се разправя с управителя на хотела. Да си на път не е лошо понякога. Имахме достатъчно пари, въпреки че татко не работеше. Майка ми мразеше телевизията, затова вечно ни разказваше приказки или ни четеше книги. Харесваше Марк Твен и Чарлз Дикенс, много се вълнувахме, когато ни четеше „Лунният камък“ на Уилки Колинс. Татко ни научи как се регулира двигател, как се разчита карта и как да не се загубим в непознат град. Вместо да учим от учебници, спирахме при всяка историческа забележителност по пътя. Когато бях на осем, а Майкъл на дванайсет, мама и татко ни казаха, че сме щели да си купим ферма. Спирахме из малките градчета, четяхме вестниците и отивахме с колата до фермите, пред които имаше табела „Продава се“. На мен всичките ми изглеждаха чудесни, но татко се връщаше в колата, клатеше глава и казваше на мама: „Условията не са добри“. След известно време започнах да си мисля, че условията са заядливи бабички, които обичат да казват „не“. Минахме през Минесота и продължихме на запад към Южна Дакота. При Сиукския водопад татко научи за ферма за продан в Юнитивил. Живописен район с полегати хълмове, езера и ливади с люцерна. Фермата беше на половин километър от пътя, скрита в горичка смърчове. Имаше голям тухлен обор, бараки за инструменти и разнебитена двуетажна къща. След дълги пазарлъци татко я купи — собственикът искаше парите в брой, и след две седмици се нанесохме. Всичко изглеждаше нормално до края на месеца, когато електричеството спря. Отначало с Майкъл помислихме, че нещо се е развалило, но нашите ни извикаха в кухнята и ни казаха, че електричеството и телефонът ни свързват с останалия свят.

— Баща ти е знаел, че ви преследват, и е искал да живеете извън Голямата машина.

— Никога не е споменавал подобно нещо. Каза само, че ще се наречем Милър и всеки трябва да си избере ново име. Майкъл искаше да му викаме Робин Момчето чудо, но татко не се съгласи. След доста приказки Майкъл реши да е Дейвид, аз си избрах Джим, като Джим Хокинс от „Островът на съкровищата“. Същата вечер татко извади всички оръжия и ни показа кое къде ще седи. Нефритеният меч беше в спалнята на родителите ни и ни беше забранено да го пипаме.

Мая се усмихна.

— Бойната пушка беше зад дивана в хола, а ловната в кухнята. Татко си носеше трийсет и осемкалибровия пистолет под самото, докато работеше. Не ни правеше впечатление. Оръжията бяха поредният факт, с който трябваше да се примирим. Каза, че баща ми бил странник. Е, никога не съм го виждал да изчезва някъде.

— Тялото остава в този свят — каза Мая. — Вътрешната светлина прекосява преградите.

— Два пъти годишно татко взимаше пикапа и отиваше някъде за две-три седмици. Казваше ни, че отива на риба, но никога не носеше риба. Когато си беше вкъщи, правеше мебели или плевеше градината. Обикновено спираше да работи към четири следобед. Водеше ни в обора и ни учеше на джудо, карате и кендо с бамбукови мечове. Майкъл мразеше тренировките. Смяташе, че са губене на време.

— Казвал ли го е някога на баща ти?

— Не смеехме да му се противопоставяме. Понякога на татко му беше нужен само един поглед, за да разбере какво мислиш. С Майкъл вярвахме, че вижда какво става в главите ни.

— Какво мислеха съседите за него?

— Не познавахме много хора. Над нас живееше семейство Стивънсън, не бяха много дружелюбни. От другата страна на рекичката живееше една възрастна двойка, Дон и Ирен Тедфорд, отбиха се един следобед с два ябълкови пая. Останаха изненадани, че нямаме електричество, но явно не ги впечатли особено. Дон даже каза, че телевизията била пилеене на време. С Майкъл започнахме всеки следобед да ходим до семейство Тедфорд за домашни понички — продължи той. — Татко винаги си седеше вкъщи. Но мама понякога взимаше прането, за да го изпере в тяхната перална машина. Синът на Дон и Ирен, Джери, беше убит на война и снимките му бяха из цялата къща. Говореха за него, сякаш все още е жив. И значи, всичко беше наред, докато шериф Рандолф не дойде с патрулната кола. Беше едър, с униформа и имаше пистолет. Уплаших се. Помислих, че е от Мрежата и че татко ще трябва да го убие...

Мая го прекъсна.

— Веднъж се возих заедно с един арлекин, Везните, и ни спряха за превишена скорост. Мислех, че Везните ще пререже гърлото на полицая.

— И аз се чувствах така — каза Гейбриъл. — С Майкъл не знаехме какво ще стане. Мама наля на шериф Рандолф студен чай и всички седнахме на верандата. Рандолф започна да ни хвали как сме стегнали фермата, а после мина на местния данък за собственост. Понеже сме си били изключили електричеството, мислел, че може да откажем да си плащаме данъка по политически причини. Татко първо не каза нищо, само гледаше Рандолф, направо се беше вторачил в него. После каза, че данъците трябва да се плащат, и всички си отдъхнахме. Само Майкъл беше недоволен и каза на шерифа, че искал да ходи на училище с другите деца.

— След като шерифът си тръгна, татко ни събра в кухнята да си поговорим. — Гейбриъл въздъхна. — Каза на Майкъл, че училището е опасно, защото е част от Мрежата. Майкъл отвърна, че трябвало да учим математика, естествознание и история. И че не можем да се защитаваме от враговете си, ако не сме образовани.

— И какво стана?

— До края на лятото повече не стана дума за това. После татко каза, добре, можели сме да ходим на училище, но трябвало да внимаваме. Не бивало да казваме на другите деца истинските си имена и не трябвало да споменаваме за оръжията. Притеснявах се от другите деца, но Майкъл се радваше. Когато дойде първият учебен ден, стана два часа по-рано, за да си избере какво да облече. Каза, че всички момчета в града носели джинси и вълнени ризи. И ние трябвало да се облечем така. За да сме като всички останали. Мама ни закара до Юнитивил и се записахме в училище под фалшиви имена. Два часа ни изпитваха в кабинета на заместник-директорката госпожа Бейтнор. И двамата четяхме много добре, но аз бях слаб по математика. Когато ме заведоха в класа, всички ученици ме зяпнаха. За пръв път си дадох сметка колко различно е семейството ни и как изглеждаме в очите на хората. Всички деца започнаха да си шушукат. В междучасието намерих Майкъл на двора. Стояхме отстрани и гледахме как другите момчета играят футбол. Точно както беше казал, всичките бяха с дънки. Четири по-големи момчета дойдоха при нас. Никога няма да забравя изражението на брат ми. Беше развълнуван. Щастлив. Реши, че момчетата ще ни поканят да играем с тях и ще станем приятели... Обаче едно от тях, най-високото, каза: „Вие сте Милър. Родителите ви купиха фермата на Хейл Робинсън“. Майкъл му подаде ръка, но

момчето продължи: „Вашите са луди“. Брат ми продължи да се усмихва, сякаш не можеше да повярва, че го е казало. Толкова години по пътищата си беше мечтал за училище, приятели и нормален живот. Каза ми да се дръпна и след това цапардоса високото момче право в устата. Всички скочиха, но нямаха никакъв шанс. Майкъл използваше ритници и, удари от каратето върху малките фермерчета. Натръшка ги и щеше да продължи да ги бие, ако не го бях спрял.

— Значи никога не сте имали истински приятели?

— Никога. Учителите харесваха Майкъл, защото той знаеше как да разговаря с възрастни. Цялото си свободно време прекарвахме във фермата. Нямаше проблем. Винаги си измисляхме нещо, строяхме си къща на дървото или дресирахме Минерва.

— Кучето ви ли?

— Не. Сова. Нашата охранителна система. — Гейбриъл се усмихна. — Няколко месеца след като тръгнахме на училище я намерих до потока, който минаваше през фермата на господин Тедфорд. Никъде не видях гнездо, така че я увих в тениската си и я занесох вкъщи. Докато беше малка, я държахме в една картонена кутия и я хранехме с котешка храна. Реших да я кръстим Минерва, защото бях чел една книга, в която пишеше, че богинята си имала сова за помощник. Когато порасна, татко издълба дупка в стената на кухнята и сложи первази от двете страни и вратичка с пружина. Научихме Минерва как да бута вратичката и да влиза в кухнята. Татко сложи клетката на Минерва в смърчовите в края на алеята. Клетката имаше завързана тежест, с която се отваряше вратичката, другият край беше завързан на рибарска корда, опъната през алеята. Ако към нас завиеше кола, щеше да мине през кордата и да отвори клетката. Минерва щеше да долети до къщата и щяхме да разберем, че някой идва.

— Хитро!

— Вероятно, но тогава не мислех така. Докато живеехме по мотелите, бях гледал по телевизията много шпионски филми и си спомнях разните супер технически джаджи. Щом като ни търсеха лоши хора, значи една сова не беше достатъчно добра охрана. Та аз значи дръпнах кордата, вратата на клетката се отвори и Минерва излетя. Когато с татко стигнахме до кухнята, совата вече се беше провряла през вратичката и ядеше котешката храна. Отнесохме я обратно и изпробвахме клетката втори път. Тя пак долетя в къщата...

Попитах татко защо има хора, които искат да ни убият. Каза ми, че щял да ми обясни всичко, когато станем малко по-големи. Попитах го не можем ли да отидем на Северния полюс или на някое друго далечно място, където никога няма да ни намерят. А той каза тъжно: „Аз мога да отида на такова място, но вие с майка ти и Майкъл не можете да дойдете с мен. Няма да избягам и да ви изоставя сами“.

— Каза ли ти, че е странник.

— Не. Нищо подобно. Минаха две години и всичко изглеждаше наред. Майкъл престана да се бие в училище, но другите го смятаха за голям лъжец. Беше им казал за нефритения меч и карабината на баща ни, но освен това беше разправял, че имаме плувен басейн в мазето и тигър в обора. Разправяше толкова много истории, че на никого и през ум не му минаваше, че някои от тях са верни. Една сутрин, докато чакахме училищния автобус да ни върне у дома, едно момче каза, че под бетонния мост, който минаваше над магистралата, имало тръба и преди няколко години някой си Анди минал по нея. „Лесна работа — каза Майкъл. — Брат ми може да го направи и с вързани очи“. След двайсет минути бяхме под моста. Сkochих, хванах се за тръбата и тръгнах да пресичам междуцатската магистрала пред погледите на Майкъл и останалите момчета. И досега си мисля, че щях да се справя, но на половината път тръбата се счупи и паднах на магистралата. Ударих си главата и си счупих левия крак на две места. Спомням си как се надигнах и видях един огромен камион да се носи право към мен. Загубих съзнание. Когато се свестих, бях в болницата с гипсиран крак. Сигурен съм, че чух Майкъл да казва на сестрата, че името ми е Гейбриъл Кориган. Не знам защо го направи. Сигурно си е мислел, че ще умра, ако не каже истинското ми име.

— Значи така ви е открила Табулата.

— Може би. Минаха още две години, без да се случи нищо. Бях на дванайсет, а Майкъл на шестнайсет, седяхме една вечер в кухнята и учехме. Беше януари, страхотен студ. Минерва долетя пред вратата и започна да примигва на светлината. Беше се случвало и преди, когато кучето на семейство Стивънсън настъпваше кордата. Обух си ботушите и излязох да го намеря. Завих зад къщата, погледнах надолу и видях от горичката да излизат четирима мъже. Бяха облечени в черно и носеха пушки. Разделиха се и започнаха да се качват по склона.

— Наемници на Табулата — каза Мая.

— Не знаех кои са. Няколко секунди не можех да помръдна, после изтичах вътре да предупредя всички. Татко се качи в спалнята и донесе една брезентова торба и нефритения меч. Меча даде на мен, торбата на майка ми. После даде пушката на Майкъл и ни каза да излезем през задната врата и да се скрием в мазето. „Ами ти?“, попитахме. „Вървете в мазето и не излизайте, докато не ви извикам“. Зареди карабината, а ние излязохме от задната страна. Каза ни да вървим покрай оградата, за да не оставяме следи в снега. Искан да остана и да му помогна, но мама каза, че трябва да вървим. Когато стигнахме до градината, чух изстрел и вик. Не беше гласът на баща ми. Сигурен съм. В мазето държахме стари инструменти. Вратата беше толкова ръждясала, че Майкъл не можа да я затвори хубаво. Седнахме в мрака на бетонния под. Известно време чувахме изстрели, после всичко утихна. Заспал съм. Когато се събудих, слънцето проникваше през пролуката на вратата.

— Излязохме. — Гейбриъл потрепери. — Къщата и оборът бяха изгорели. Минерва летеше над главите ни, сякаш търсеше нещо. Четири трупа лежах на различни места — на десетина-двайсет метра един от друг, — кръвта им беше разтопила снега около тях. Майка седна на земята и се разплака. Ние с Майкъл огледахме всичко, но не открихме и следа от татко. Казах на Майкъл, че щом четиримата са мъртви, значи не са го убили. Че е избягал. Майкъл каза: „Мълчи. Трябва да се махаме от тук. Ще ида до семейство Тедфорд и ще ги помоля да ни дадат колата си“. Отиде в мазето и донесе нефритения меч и брезентовата торба. Погледнахме какво има вътре и видяхме, че е пълна с пачки стодоларови банкноти. Майка продължаваше да седи в снега, плачеше и си шепнеше нещо като обезумяла. Нарамихме оръжията и торбата и я поведохме към фермата на Тедфорд. Майкъл потропа на вратата и Дон и Ирен слязоха. Чувал бях стотици пъти Майкъл да лъже в училище, но никой не вярваше на историите му. Този път говореше така, сякаш сам си вярва. Каза, че баща ни бил войник и дезертирал от армията. И че нощес правителствените агенти изгорили къщата и го убили. Прозвуча ми съвсем налудничаво, но после си спомних, че синът на Дон и Ирен е убит на война.

— Хитра лъжа — каза Мая.

— Да. Свърши работа. Дон Тедфорд ни даде комбито си. Майкъл караше вече от няколко години из фермата. Качихме оръжията и

торбата и тръгнахме. Мама лежеше на задната седалка. Завих я с едно одеяло и тя заспа. Когато погледнах през страничното стъкло, видях Минерва да се вие над пушеците...

Гейбриъл млъкна. Мая гледаше в тавана. По магистралата мина камион и фаровете му пронизаха щорите. Отново мрак. Тишина. Сенките около тях сякаш добиха тежест и плътност. Мая имаше чувството, че лежат заедно на дъното на дълбок кладенец.

— Какво стана след това? — попита тя.

— Няколко години карахме из страната, после си извадихме фалшиви актове за раждане и живяхме в Остин, Тексас. Когато станах на седемнайсет, Майкъл реши, че трябва да се преместим в Лос Анжелис и да започнем нов живот.

— После Табулата ви откри и ето те тук.

— Да — въздъхна Гейбриъл. — Ето ме тук.

30.

Бун не харесваше Лос Анжелис. Външно изглеждаше съвсем обикновен, но имаше анархистични пориви отвътре. Помнеше видеозаписа на бунт в едно гето. Дим към слънчевото небе. Палма, обхваната от пламъци. В Лос Анжелис имаше много улични банди, които се изстребваха взаимно. Това беше приемливо. Но един напредничав водач, един странник например, можеше да спре наркотиците и да насочи гнева навън.

Пое по южната магистрала към Хермоса Бийч, остави колата на един паркинг и тръгна към Сий Бриз Лейн. Аварийна кола на електрическата компания беше паркирана срещу една индианска хижа. Бун почука на задната врата и Причет дръпна сенника, усмихна се и закима енергично — радвам се, че си тук. Бун отвори вратата и се качи.

Тримата наемници седяха в каросерията. Хектор Санчес беше бивш мексикански федерален, забъркал се в скандал с подкуп. Рон Олсън беше бивш военен полицаи, обвинен в изнасилване.

Най-младият от групата беше Денис Причет. Имаше къса кестенява коса, червендалесто лице и любезно, при това искрено отношение към хората, заради което приличаше на млад мисионер. Ходеше три пъти седмично на църква и никога не използваше цинизми. През последните няколко години Братството беше започнало да наема истински вярващи от различни религии. Въпреки че им се плащаше като на наемници, те идваха, водени от морални подбуди. Вярваха, че странниците са мними пророци, които заплашват истинската вяра. Новото попълнение трябваше да се окаже по-надеждно, но Бун им нямаше вяра. Алчността и страхът му бяха много по-ясни от религиозния плам.

— Къде е нашият заподозрян? — попита той.

— На задната веранда — отвърна Причет. — Ето, виж.

Стана от стола си и Бун се настани пред монитора. Един от най-хубавите аспекти на работата му беше, че му осигуряваше технология,

с която да гледа през стените. За лосанджелиската операция ванът беше оборудван с устройство за излъчване на образи на базата на топлинни сензори. Специална камера предаваше черно-бяла картина на всяка повърхност, която излъчваше топлина. В гаража имаше бяло петно: явно бойлерът. Още едно — в кухнята. Вероятно кафеварка. Трети обект — човек — седеше на задната веранда.

Екипът наблюдаваше къщата от три дни, следеше телефонните обаждания и използваше хищническа програма за следене на имейлите.

— Някакви получени или изпратени съобщения?

— Обадиха му се на два пъти тази сутрин за сауната в събота и неделя — отвърна Санчес.

— В кутията му има само спам — каза Причет.

— Добре — отвърна Бун. — Да почваме. Всички имате ли значки?

Тримата кимнаха: когато пристигнаха в Лос Анжелис, им бяха дали фалшиви значки на ФБР.

— Хубаво. Хектор и Рон, вие влизате през предната врата. Ако окаже съпротива, Братството ни дава разрешение да затворим досието му. Денис, идваш с мен. Ще заобиколим отзад.

Слязоха от вана и бързо пресякоха улицата. Олсън и Санчес се качиха на предната веранда. Бун отвори дървената порта и Причет го последва по алеята. В задния двор имаше вигвам от пръти и кожа.

Томас Ходещия по земята седеше на една малка дървена маса на верандата. Беше разглобил развалената мелачка под мивката и сега я сглобяваше. Бун погледна Причет и видя, че младежът е извадил деветмилиметровия си автоматичен пистолет. Стискаше го здраво. От предната част на къщата, се чу трясък — другите двама разбиваха вратата.

— Спокойно — каза Бун на Причет. — Няма от какво да се тревожиш. — Бръкна в джоба си, извади фалшива федерална заповед за обиск и тръгна към задната веранда.

— Добро утро, Томас! Аз съм специален агент Бейкър, а това е специален агент Морган. Имаме заповед да претърсим къщата ти.

Томас Ходещия по земята спря да затяга един винт и ги огледа внимателно. После каза:

— Не сте полицаи. Нямаме и заповед. За жалост оставих пищова в кухнята, така че ще трябва да приема положението такова, каквото е.

— Умно — отвърна Бун. — Браво на теб! — Обърна се към Причет. — Върни се във вана и пусни съобщение. Хектор да дойде с костюм и снифър. Рон да остане отпред.

— Да, сър. — Причет пъкна пистолета в кобура на рамото си. — Ами заподозреният, сър?

— Ще се оправим. Ще си поговорим за различните възможности. Причет тръгна към вана, а Бун седна до масата.

— Какво ѝ е на мелачката?

— Задръстила се е и моторът е изгорял. И знаеш ли от какво? — Томас посочи нещо малко и черно на масата. — Костилка от слива.

— Защо не си купиш нова?

— Много са скъпи.

Бун кимна.

— Така е. Проверихме банковата ти сметка и кредитната ти карта. Нямаш пари.

Томас Ходещия по земята продължи да рови из чарковете, пръснати по масата.

— Радвам се, че един мним полицаи се интересува от мнимите ми финанси.

— Не искаш ли да задържиш тази къща?

— Няма значение. Винаги мога да се върна при племето си в Монтана. Прекалено дълго се задържах тук.

Бун бръкна във вътрешния джоб на коженото си яке, извади един плик и го тупна на масата.

— Тук има двайсет хиляди долара в брой. Твои са в замяна на един честен разговор.

Томас Ходещия по земята вдигна плика, но не го отвори. Държеше го върху дланта си, сякаш искаше да го претегли. После го пусна на масата.

— Аз съм честен човек, така че разговорът ще ти излезе без пари.

— Една млада жена е взела такси до този адрес. Казва се Мая, но вероятно е използвала фалшиво име. Двайсетинагодишна. Черна коса. Светлосини очи. Израснала е във Великобритания и говори с английски акцент.

— Много хора идват при мен. Може да е идвала заради сауната.
— Томас се усмихна. — Има още няколко свободни места за церемонията тази седмица. С твоите хора може да се присъедините. Да биете барабаните. Да изхвърлите отровите с потта. Когато излезете на студения въздух, ще се почувствате наистина живи.

Санчес дойде — носеше сгънат бял защитен гащеризон и снифъра. Снифърът приличаше на ръчна прахосмукачка и беше снабден с радиопредавател, който изпращаше данните директно към компютъра във вана. Санчес го сложи на един платнен стол и навлече гащеризона.

— Това за какво е? — попита Томас.

— Имаме ДНК проба от тази млада жена. Устройството на стола служи за събирането на генетични данни. Използва чип, който съпоставя ДНК-то на заподозряната с ДНК пробите, които ще открием в къщата ти.

Томас взе три винта и се усмихна.

— Както казах, при мен идват много хора.

Санчес нагласи качулката и я затегна. Вече дишаше през филтър, така че да не пречи на пробите. Влезе в къщата и се залови за работа. Най-добрите проби се взимаха от чаршафи, тоалетни седалки и облегалки на тапицирани мебели.

Томас и Бун слушаха приглушеното бръмчене на снифъра и се гледаха.

— Е, идвала ли е Мая в къщата?

— Защо това е толкова важно за теб?

— Тя е терористка.

Томас Ходещия по земята започна да търси гайки, които да пасват на винтовете.

— На този свят наистина има терористи, но има и хора, които използват страха ни от тях, за да засилят собствената си власт. Тези хора преследват шамани и мистици... — Томас се усмихна, — и хора, наречени странници.

Бръмченето в къщата продължаваше — Санчес минаваше от стая в стая.

— Всички терористи са еднакви — каза Бун.

Томас се облегна на платнения стол.

— Ще ти разкажа за един индианец от племето паюти — Увока. През осемдесетте години на деветнайсети век Увока започнал да преминава в други светове. След всяко завръщане проповядвал на всички племена и основал движението, наречено Танца на духовете. Последователите му танцували в кръгове и пеели. Когато не танцуваш, трябвало да живееш праведен живот. Без алкохол. Без кражби. Без проституция. Белите, които управлявали резервата, би трябвало да се радват на всичко това. След години деградация индианците отново ставали морални и силни. За жалост племето лакота не било покорно. Танцуващите пренесли ритуала в резервата Пайн Ридж в Южна Дакота и белите там се изплашили много. Един правителствен агент, Даниъл Ройър, решил, че лакота нямат нужда от свобода и собствена земя. Имали нужда да се научат да играят бейзбол. Опитал да научи воините как да замахват с бухалката, но те се разсейвали от танците. И тогава белите си казали: „Индианците отново стават опасни“. И правителството изпратило войници на една от церемониите в Ний Крийк и войниците стреляли, и убили двеста и деветдесет мъже, жени и деца. Войниците изкопали ровове и хвърлили телата в замръзналата земя. И моят народ се върнал към алкохола и падението...

Бръмченето спря. След минутка задната врата изскърца и Санчес излезе. Махна филтъра от качулката на защитния си костюм и каза:

— Има съвпадение. Косъм от косата ѝ на канапето във всекидневната.

— Значи е била тук — каза Бун.

— Според тази машина — отвърна Томас.

— Искам да знам какво ти е казала и какво е направила. Искам да знам дали си ѝ дал пари и дали си я закарал донякъде. Беше ли ранена? Промени ли външния си вид?

— Няма да ви помогна — спокойно отвърна Томас. — Напуснете къщата ми.

Бун извади пистолета си и го сложи на лявото си коляно.

— Нямаш избор, Томас. Искам да приемеш този факт.

— Имам свободата да кажа „не“.

Бун въздъхна като родител на заинатило се дете.

— Свободата е най-големият мит на света. Тя е разрушителна, недостижима цел и е причинила огромни страдания. Много малко хора

могат да се оправят със свободата. Едно общество е здраво и продуктивно, когато е под контрол.

— И мислиш, че това ще стане?

— Идва нова ера. Наближаваме времето, в което ще разполагаме с технологията, необходима, за да следим и наблюдаваме огромни маси. В индустриалните общества структурата вече е изградена.

— И ще контролирате хората?

— О, аз също ще бъда наблюдаван. Всички ще бъдат наблюдавани. Неизбежно е, Томас. Няма начин да бъде спряно. Саможертвата ти за някакъв арлекин е напълно безсмислена.

— Ти си имаш твое мнение, но аз съм този, който решава какво дава смисъл на живота ми.

— Ще ми помогнеш, Томас. Няма място за уговорки. Нито за компромиси. Трябва да приемеш реалността.

Томас поклати глава.

— Не, приятелю. Ти си този, който е загубил връзка с реалността. Гледаш ме и виждаш един дебел индианец от племето кроу с развалена мелачка за боклуци и без пукната пара. И си мислиш: „А, това е просто обикновен човек“. Но аз ти казвам, че обикновените мъже и жени ще видят какво правите. И ще се надигнат, ще изкъртят вратата и ще излязат от електронната ви клетка.

Томас стана, слезе от верандата и тръгна към алеята. Бун вдигна пистолета с две ръце и отнесе капачката на дясното му коляното. Томас се свлече по гръб и не помръдна.

Без да сваля пистолета, Бун се приближи до него. Томас дишаше тежко. Кракът му беше почти откъснат и от разкъсаната артерия шуртеше тъмночервена кръв. Преди да изгуби съзнание, Томас погледна към Бун и бавно промълви:

— Не ме е страх от теб...

Бун насочи пистолета си към слепоочието му, сякаш искаше да унищожи мислите му, спомените му... после пръстът му дръпна спусъка.

Вторият изстрел изгърмя непоносимо силно и звуковите вълни заляха света.

31.

Държаха Майкъл в апартамент без прозорци на четвъртия етаж. От време на време долавяше приглушени шумове и шуртенето на вода през тръбите, затова предположи, че в сградата има още хора. Имаше баня, спалня, всекидневна и антре, в което двама мълчаливи мъже с тъмносини блейзъри го пазеха да не избяга. Не беше сигурен дали е в Америка, или е в някоя чужда страна.

Единственият човек, който разговаряше с него, беше Лорънс Такава, млад американец от японски произход с неизменна бяла риза и черна вратовръзка. Лорънс седеше до леглото на Майкъл, когато той се събуди след съня, предизвикан от упойващите средства. След няколко минути дойде лекар и набързо го прегледа. Прошепна нещо на Лорънс и повече не се върна.

Още от първия ден Майкъл започна да задава въпроси. Къде съм? Защо ме държите тук? Лорънс се усмихваше любезно и винаги даваше едни и същи отговори. Мястото било безопасно. Ние сме новите ти приятели. В момента търсим Гейбриъл, за да може и той да е в безопасност.

Майкъл знаеше, че е затворник и че те са враговете. Но пък Лорънс и двамата бодигардове правеха всичко възможно да му осигурят удобства. Във всекидневната имаше скъп телевизор и цяла поставка с дивидита. Невидими готвачи дежуреха дващсет и четири часа, за да му приготвят каквото пожелае. Когато стана от леглото, Лорънс го заведе до гардероба и му показа дрехи, които струваха хиляди. Пуловерите бяха от най-фин кашмир. Имаше официални обувки, спортни обувки и мокасини — всички неговия номер.

Поиска тренажори. Във всекидневната се появи пътека за бягане и гладиатор. Ако искаше да прочете конкретна книга или списание, просто трябваше да каже на Лорънс и исканото се появяваше след час. Храната беше превъзходна, можеше да си поръчва дори френски вина. Лорънс Такава го увери, че ще има и жени. Имаше всичко, което пожелае, с изключение на свободата да си тръгне. Лорънс му каза, че

краткосрочната им цел е да възстановят силите му след премеждията. Майкъл щял да се срещне с много влиятелен човек и този човек щял да му каже всичко, което искал да знае.

Един късен следобед, след като си взе душ, Майкъл видя, че са му приготвили нови дрехи, обувки и чорапи. Сив вълнен панталон и черен пуловер, пасваха си идеално. Влезе в съседната стая. Лорънс пиеше вино и слушаше джаз.

— Как си, Майкъл? Добре ли спа?

— Да.

— Какво сънува?

Майкъл беше сънувал, че лети над океана, но не виждаше защо трябва да споделя съня си. Не искаше да знаят какво става в ума му.

— Нищо.

— Настъпи дългоочакваният момент. След няколко минути ще се срещнеш с Кенард Наш. Знаеш ли кой е той?

— Не беше ли от правителството?

— Беше бригаден генерал. След като напусна армията, работи за двама президенти. Всички го уважават. В момента е изпълнителен директор на фондация „Евъргрийн“.

— „За всички поколения“ — каза Майкъл: цитира мотото, което фондацията използваше като спонсор в телевизионните програми. Имаше рекламен клип на две деца, момче и момиче, наведени над борова шишарка, и изведнъж всичко се превръщаше в стилизиран символ на дърво.

— Сега е шест следобед. Ти си в административната сграда на националния изследователски център на фондацията. Комплексът се намира в Уестчестър Каунти — на четирийсет и пет минути с кола от Ню Йорк.

— Защо сте ме довели тук?

Лорънс остави чашата и се усмихна. Невъзможно беше да се каже за какво мисли.

— Качваме се горе да се срещнем с генерал Наш. Той с радост ще отговори на въпросите ти.

Излязоха, придружени от охраната, и тръгнаха по дълъг коридор към редица асансьори. Качиха се и Лорънс махна с дясната си ръка пред сензора и натисна съответното копче.

— Слушай внимателно генерал Наш, Майкъл. Той е много умен човек. — После излезе от асансьора и Майкъл се понесе сам нагоре.

Вратата се отвори директно в един кабинет. Обширно помещение, обзаведено така, че да прилича на английски клуб. По стените — дъбови рафтове с книги в кожени подвързии, до тях кресла — масички и малки зелени настолни лампи. Единственото необичайно нещо бяха трите наблюдателни камери на тавана. Въртяха се бавно и наблюдаваха всичко. Гледат мен, помисли Майкъл. Някой винаги гледа.

Мина през стаята, като се стараеше да не докосва нищо. В ъгъла малки лампички осветяваха макет върху дървен пиедестал. Миниатюрната сграда се състоеше от две части: централна кула, заобиколена от кръгла постройка, разделена на малки еднакви помещения, всяко с прозорец с решетки на външната стена и още един прозорец върху горната част на вратата.

Майкъл мина от другата страна и видя, че кулата е в разрез. Представляваше лабиринт от коридори и стълби. Парченца балсово дърво покриваха прозорците като венециански щори.

Чу скърцане на врата, обърна се и видя Кенард Наш. Плешив. Широки рамене. Когато се усмихна, Майкъл си спомни, че е виждал тази усмивка безброй пъти по телевизията.

— Добър вечер, Майкъл! Аз съм Кенард Наш.

Генерал Наш бодро прекоси стаята и се здрависа с него. Една от камерите леко се завъртя, сякаш за да не пропусне сцената.

— Виждам, че си открил Паноптикона. — Наш се приближи до макета.

— Какво е това? Болница ли?

— Според мен може да е болница или дори офис сграда, но всъщност е затвор, проектиран от Джереми Бентам, философ от осемнайсети век. Въпреки че разпратил скиците си до всички членове на британското правителство, затворът така и не бил построен. Макетът е направен по скиците на Бентам.

Наш се приближи до сградата и внимателно я заразглежда.

— Всяко помещение е килия с достатъчно дебели стени, така че да пречат на затворниците да общуват помежду си. Светлината идва отвън, така че затворникът винаги е осветен и се вижда.

— А пазачите са в кулата?

— Бентам я наричал наблюдателница.

— Прилича на лабиринт.

— Това е гениалното на Паноптикона. Проектиран е така, че никога не можеш да видиш лицето на пазача си или да го чуеш как се движи. Помисли си какво означава това, Майкъл. Може да има двайсет пазачи в кулата или един, или пък нито един. Няма никакво значение. Затворникът трябва да свикне с мисълта, че е наблюдаван непрекъснато. След известно време тази мисъл става част от съзнанието му. Когато системата работи перфектно, пазачите могат да напуснат кулата за обяд — или за да си починат в петък, събота и неделя. Няма никакво значение. Затворниците са приели положението си.

Генерал Наш отиде до библиотеката, отвори един рафт с фалшиви книги и се видя бар с чаши, кофа за лед и бутилки.

— Шест и половина е. Обикновено пия чаша скоч по това време. Имаме бърбън, уиски, водка и вино. Мога да ти поръчам и нещо по-завързано.

— Едно малцово уиски с малко вода.

— Чудесно. Отличен избор. — Наш започна да отваря бутилките. — Сега по същество. Принадлежа към група, наречена Братството. Съществуваме от много време и от стотици години просто реагираме на събитията, като се опитваме да ограничим хаоса. Паноптиконът бил истинско откровение за членовете на Братството. Променил начина ни на мислене. Дори и най-посредственият студент по психология си дава сметка, че човешките същества са алчни, импулсивни и жестоки. Но затворът на Бентам ни показва, че налагането на обществен контрол е възможно с използването на правилната технология. Няма нужда от полицаи на всеки ъгъл. Трябва ни само виртуален паноптикон, който да наблюдава населението. Никой не иска да го дебнеш през цялото време, но масите трябва да приемат вероятността и неизбежността на наказанието. Имаш нужда от структурата, от системата, от скритата заплаха, която съществува реално. Когато хората се откажат от вижданията си за лична свобода, ще дадат възможност за съществуването на едно мирно общество.

Генералът занесе чашите до едно канапе с няколко стола и малка дървена маса. Постапи питието на Майкъл на масата и двамата седнаха, един срещу друг.

— Да прием за Паноптикона. — Наш вдигна чашата си към макета на пиедестала. — Нереализирано изобретение, но велико прозрение.

Майкъл отпи глътка от уискито. Не усети вкус на приспивателни, но нямаше как да е сигурен.

— Можете да продължите с лекцията по психология, ако държите — каза той, — въпреки че мен не ме интересува особено. Знаем само, че съм затворник.

— Всъщност знаеш много повече от това. Семейството ти е живяло под фалшиво име години наред, докато отряд въоръжени мъже не нападнали дома ви в Южна Дакота. Ние го направихме, Майкъл. Тези мъже бяха наши хора, следваха някогашната ни стратегия за действие.

— Вие сте убили баща ми.

— Дали? — Кенард Наш повдигна вежди. — Екипът ни от специалисти претърси развалините, но така и не успяхме да открием тялото му.

Безразличието, с което говореше Наш, го вбеси. Как можеше да седи толкова спокойно и дори да му се усмихва? Искаше да скочи и да сграбчи Наш за гушата. Най-сетне щеше да отмъсти за унищоженото си семейство.

Генерал Наш явно не осъзнаваше, че всеки миг може да го нападнат. Мобилният му телефон звънна и той спокойно остави питието си и го извади от джоба на самото си.

— Ало? Нали наредих да не ме безпокоят. Аха. Така ли? Много интересно. Добре, сега ще го попитам.

И се намръщи на Майкъл. Приличаше на банков чиновник, който току-що се е натъкнал на малък проблем при отпускането на заем.

— Лорънс Такава се обади. Твърди, че или ще ме нападнеш, или ще се опиташ да избягаш.

За секунда Майкъл спря да диша, ръцете му здраво стиснаха облегалките на стола.

— Това са глупости!

— Моля те, Майкъл, не ми губи времето с лъжи. В момента те наблюдават на инфрачервен скенер. Лорънс казва, че пулсът ти се е ускорил, имаш повишена кожно-галванична реакция и топлинни

сигнали около очите. Което ме връща на първоначалния въпрос: ще ме нападнеш ли, или ще избягаш?

— Защо искахте да убиете баща ми?

Наш се вгледа изпитателно в лицето му и каза по телефона:

— Не се тревожи. Мисля, че отбелязваме напредък. — Затвори и пусна телефона в джоба си.

— Баща ми престъпник ли беше? — попита Майкъл. — Открадна ли е нещо?

— Да се върнем на Паноптикона. Моделът работи перфектно, ако никой не напуска сградата. Спира да работи, ако някой може да отвори вратата и да излезе от системата.

— Баща ми можел ли е да направи подобно нещо?

— Да. Такива като него ние наричаме „странници“. Баща ти е бил в състояние да насочи нервната си енергия извън тялото си и да пътува в различни реалности. Нашият свят е Четвъртият свят. Има прегради, които човек трябва да премине, за да влезе в другите светове. Не знаем дали баща ти ги е изследвал всичките. — Наш погледна Майкъл право в очите. — Способността да напускаш този свят явно се предава генетично. Вероятно и ти го можеш, Майкъл. Двамата с Гейбриъл може би владееете силата.

— Вие сте Табулата?

— Това име използват враговете ни. Както ти казах, ние се наричаме Братството. Фондация „Евъргрийн“ е обществена институция.

Майкъл се вгледа в питието си, опитваше се да си изработи стратегия. Още беше жив, защото искаха нещо. *Вероятно и ти го можеш, Майкъл.* Да. Това беше. Баща му беше изчезнал и на тях им трябваше странник.

— Всичко, което знам за фондацията ви, е от рекламите по обществените телевизии.

Наш стана и отиде до прозореца.

— Членовете на Братството са безкористни идеалисти. Искаме най-доброто за всички: мир и благоденствие. Единственият начин да постигнем тази цел е да установим обществена и политическа стабилност.

— Значи ще поставите всички в гигантски затвор?

— Нима не разбираш, Майкъл? В днешно време хората се страхуват от света, който ги заобикаля, и този страх лесно се разпалва и поддържа. Хората искат да бъдат в нашия виртуален паноптикон. Ще ги пазим като добри пастири. Ще бъдат наблюдавани, контролирани, защитавани от неизвестното. Освен това изобщо няма да усетят, че са в затвор. Винаги има нещо, което да им отвлече вниманието. Война в Близкия изток. Скандал със знаменитости. Световната купа или Суперкупата. Наркотици, нелегални и с лекарско предписание. Реклами. Нови хитове, смяна на модата. Страхът може да накара хората да влязат в нашия паноптикон, но ние добре ще ги забавляваме вътре.

— И ще убивате странници.

— Както вече казах, това е остаряла стратегия. В миналото реагирахме, както тялото реагира на различни вируси. Всички основни закони са написани на различни езици. Правилата са ясни. Човечеството просто трябва да се научи как да се подчинява. Но винаги, когато дадено общество се доближи до някаква степен на стабилност, се появява странник с нови идеи и желание да промени всичко. Докато богатите и мъдрите се опитват да издигнат огромна катедрала, странниците постоянно подкопават основите — предизвикват проблеми.

— Е, и какво се е променило? — попита Майкъл. — Защо не ме убихте?

— Учените ни започнаха работа по нещо, наречено „квантов компютър“, и стигнаха до неочаквани резултати. Няма да ти разкрия всички подробности тази вечер, Майкъл. Трябва да знаеш само, че странникът може да ни помогне да постигнем невероятен прелом в технологията. Ако проектът „Преминаване“ се окаже успешен, историята ще бъде променена завинаги.

— И искате от мен да стана странник?

— Да.

Майкъл стана и се приближи към генерал Наш. Беше успял да се съвземе от стъписването, породено от инфрачервения скенер. Вероятно тези хора можеха да отчетат пулса му и телесната температура, но това нямаше да промени нищо.

— Преди няколко минути казахте, че вашата организация е нападнала семейството ми.

— Нямам нищо общо с това, Майкъл. Можем само да съжالياваме за инцидента.

— Дори да се съглася да забравя за миналото и да ви помогна, това не означава, че е възможно. Не знам как да „странствам“ където и да било. Татко ни научи само как да се бием с мечове от бамбукови пръчки.

— Да, знам. Виж обаче изследователския ни център. — Наш махна с ръка и Майкъл погледна през прозореца. Прожектори осветяваха добре охраняваните сгради. Кабинетът на Наш се намираше на последния етаж на модерна офис сграда, свързана с три други постройки чрез покрити коридори. По средата на правоъгълника имаше пета сграда, която приличаше на бял куб. — Ако имаш заложибите на странник, ние разполагаме с хората и нужната техника, за да се сдобиеш със силата. В миналото странниците били обучавани от жреци еретици, проповедници разколници и равини от гетата. Цялото обучение било изпълнено с религиозна вяра и мистицизъм. Понякога не давало резултати. Както виждаш, в нашата операция не сме оставили нищо на случайността.

— Добре. Ясно, че имате големи сгради и купища пари. Но това все още не означава, че аз съм странник.

— Ако успееш, ще ни помогнеш да променим историята. Дори и да се провалиш обаче, ще се погрижим да ти осигурим всички удобства. Повече никога няма да ти се налага да работиш.

— Ами ако откажа да ви сътруднича?

— Не мисля, че ще стигнем дотам. Не забравяй, че знам всичко за теб, Майкъл. Хората ни те проучват от доста време. За разлика от брат си, ти си наистина амбициозен.

— Не замесвайте Гейбриъл в това — рязко го прекъсна Майкъл. — Оставете го на мира.

— Не ни трябва Гейбриъл. Имаме теб. И ти предлагам страхотна възможност. Ти си бъдещето, Майкъл. Ти ще си странникът, който ще донесе на света истински мир.

— Хората ще продължат да воюват.

— Помниш ли какво ти казах? Трябва само страх и отвличане на вниманието. Страхът ще вкара хората във виртуалния ни паноптикон, а след това ние ще им осигурим щастие. Хората ще са свободни да взимат антидепресанти, да задлъжняват и да зяпат телевизия.

Обществото може да изглежда дезорганизирано, но ще е много стабилно. На всеки пет години ще избираме различен манекен, който да произнесе речи от Розовата градина на Белия дом.

— Кой всъщност държи властта?

— Братството, разбира се. И ти ще си част от нашето семейство, ще ни поведеш напред.

Наш постави ръка върху рамото му. Приятелски жест, сякаш Майкъл му беше любим племенник.

Ще ни поведеш напред, помисли Майкъл. Част от нашето семейство. Загледа се през прозореца към бялата сграда.

Генерал Наш тръгна към бара.

— Да ти наля още едно? Ще си поръчаме вечеря — говеждо филе или суши, каквото кажеш. И ще си поговорим. Повечето хора изживяват живота си, без изобщо да разберат истината зад значимите събития на епохата. Гледат фарса, който се разиграва на авансцената, докато истинската драма се вихри зад завесата. Тази вечер ще вдигна завесата и ще минем зад кулисите, за да видиш как работят професионалистите, какво се крие зад декорите и как актьорите се държат в гримьорните. Половината от нещата, които си научил в училище, са само удобни измислици. Историята е куклен театър за детски умове.

32.

Гейбриъл се събуди и видя, че Мая я няма. Видя му се странно, че е сгънала одеялото и е покрила двете възглавници с износената кувертюра на леглото. Сякаш искаше да изтрие всички следи от присъствието си, факта, че са прекарали нощта в една стая.

Той седна и се облегна на скърцащата табла на леглото. Откакто бяха напуснали Лос Анжелис, непрестанно мислеше какво е да си странник. Човекът просто биологична машина ли беше? Или имаше нещо вечно във всяко живо същество, искрица енергия, която Мая наричаше Светлината? Дори да беше истина, това не означаваше, че той притежава силата.

Опита се да си представи друг свят, но откри, че го връхлитат всевъзможни мисли. Не можеше да контролира ума си — той подскачаше като бърлива маймуна в клетка, изравяше образи на стари гаджета, планински мотокросове, текстове на песни. Чу бръмчене и отвори очи. Една муха се удряше в стъклото.

Ядосан на себе си, Гейбриъл влезе в банята и си наплиска лицето. Мая, Холис и Вики бяха рискували живота си за него, но щяха да останат разочаровани. Чувстваше се като натрапник на празненство, при това натрапник, който се прави на важен. Пътевиждащият, ако съществуваше, щеше да се изсмее на претенциите му.

Върна се в стаята и видя, че пътната чанта на Мая и лаптопът ѝ са до вратата. Което значеше, че тя е някъде наблизо. Може би беше отишла за закуска? Невъзможно. Наоколо нямаше нито ресторанти, нито бакалници.

Облече се и излезе на паркинга. Възрастната дама, която управляваше мотела, беше изключила неоновата реклама и рецепцията беше тъмна. Зазоряваше се. Небето беше с цвят на лавандула и прошарено от сребърни облаци. Гейбриъл заобиколи мотела и видя Мая върху бетонна плоча наред хрусталаците — приличаше на основи на недовършена сграда.

Мая държеше някакво арматурно желязо — стискаше го като меч и го въртеше в серия ритуални движения й комбинации, подобни на тези, които Гейбриъл беше виждал в школата по кендо. Париране. Забиване. Защита. Всяко движение преливаше грациозно в следващото.

Гейбриъл знаеше, че Мая е воин, който би убил, без да се поколебае, но имаше нещо чисто и почтено в начина, по който се отнасяше към света. Докато я гледаше как тренира, се чудеше дали в сърцето й има място за нещо друго, освен за древния дълг, за насието, което беше превзело живота й.

Видя до контейнера за боклук една проскубана метла, отчупи дръжката и тръгна към Мая. Щом го видя, тя застина и наведе импровизираното си оръжие.

— Взел съм няколко урока по кендо, но ти, изглежда, си майстор — каза той. — Имаш ли нужда от спаринг-партньор?

— Арлекините никога не се бият със странници.

— Може и да не съм странник, нали? Има и такава вероятност. — Гейбриъл развъртя дръжката на метлата. — А и това не е точно меч.

Стисна дръжката с две ръце и атакува. Мая парира с лекота и замахна отляво. Подметките на мотористките му ботуши застъргаха по бетонния правоъгълник. За пръв път почувства, че Мая се отнася с него като с равен. Дори се усмихна, когато той блокира атаката й и опита да я изненада с неочакван удар.

33.

Когато влязоха в Невада, стана горещо и Гейбриъл свали шлема си и го хвърли във вана. Сложи си слънчеви очила и подкара с рев пред Мая. Тя гледаше как вятърът развява фланелката му. Завиха на югоизток и се насочиха към река Колорадо и брода през Дейвис Дам. Червени скали. Кактуси. Вълни горещ въздух, трептящи върху черния асфалт. Близо до град Сърчлайт Мая видя поредица написани на ръка табели край пътя.

„ПАРАДАЙЗ ДИНЪР. ПЕТ МИЛИ. ЖИВИ
КОЙОТИ! ПОКАЖЕТЕ ГИ НА ДЕЦАТА! ТРИ МИЛИ.
ПАРАДАЙЗ ДИНЪР. ЯЖТЕ!“

Гейбриъл махна с ръка — да закусим! — и когато се появи „Парадайз Динър“, сви към прашния паркинг. Закусвалнята беше с плосък покрив, приличаше на товарен вагон с прозорци. На покрива имаше монтиран огромен климатик. Мая метна ножницата през рамо, слезе от вана и внимателно огледа сградата, преди да реши дали да влезе. Преден вход. Заден вход. Очукан червен пикап беше паркиран отпред, имаше и още един — с каравана — отстрани.

Гейбриъл разкърши рамене, махна към меча и каза:

— Едва ли ще ни потрябва. Ще хапнем нещо за закуска, Мая. Това не ти е Третата световна война.

Тя се видя през очите на Гейбриъл. Арлекинска лудост. Вечна параноя.

— Баща ми ме е учил винаги да нося оръжие.

— Отпусни се де. Всичко ще е наред. — И тя видя по нов начин лицето му, очите му и кестенявата му коса.

Извърна се, пое дълбоко дъх и остави меча във вана. Не се тревожи, каза си. Нищо няма да се случи. Но все пак провери двата ножа под ръкавите си.

Койотът беше в клетка до входа на ресторанта. Лежеше на осеяния с изпражнения бетон и се задъхваше от жегата. Мая за пръв път виждаше койот. Приличаше на помияр с вълча глава и зъби. Само тъмнокафявите му очи бяха диви и ги гледаха напрегнато.

— Мразя зоологическите градини — каза Мая. — Те са затвори.

— Хората обичат да гледат животни.

— Обичат да убиват дивите същества или да ги затварят в клетки. Това им помага да забравят, че и те са затворници.

Ресторантът бе дълъг и тесен, със сепарета до прозорците, бар с високи столчета и малка кухня. До предната врата имаше три игрални автомата, изрисувани с крещящи цветове. Циркът на джакпота. Големият победител. Щастлив шемет. Двама мексиканци с каубойски ботуши и прашни работни дрехи седяха на бара и ядяха бъркани яйца и царевични питки. Млада сервитьорка с изрусена коса и престилка изсипваше една бутилка кетчуп в друга. Възрастен мъж с уморени очи и рядка брада надникна през прозорчето към кухнята. Готвачът.

— Сядайте, където искате — каза сервитьорката и Мая си избра най-добре защитеното място — последното сепаре, обърнато към входа. Седна, втренчи се в приборите на пластмасовата маса и се опита да си представи помещението. Добро място за спирка. Двамата мексиканци изглеждаха безвредни. Можеше да види всяка кола, която се приближеше по пътя.

Сервитьорката им донесе две чаши леденостудена вода и изчурулика с тънкото си гласче:

— Искате ли кафе?

— Портокалов сок — каза Гейбриъл.

Мая се изправи.

— Къде е тоалетната?

— Трябва да излезете отвън и да заобиколите. Обаче е заключена. Елате, ще ви заведе.

Сервитьорката — на табелката на гърдите ѝ пишеше „Кати“ — я заведе зад ресторанта до небоядисана врата, заключена с катинар на синджир. Не спираше да дърдори, докато търсеше ключа из джобовете си.

— Татко се тревожи, да не би да му откраднат тоалетната хартия. Той върти всичко тук — готви, мие чиниите и така нататък.

Отключи и светна лампата. Вътре беше пълно с кашони с консерви и други провизии. Кати се огледа, провери дали има хартия и избърса мивката. После каза:

— Гаджето ти е много готино. И на мен ми се иска да обикалям по пътищата с такъв готин пич, обаче съм закотвена в „Парадайз“, докато татко не го продаде.

— Доста сте изолирани тук.

— Само ние двамата сме, плюс оная мърша отвън. Най-много да мине някой с кола от Вегас. Била ли си във Вегас?

— Не.

— Аз съм ходила шест пъти.

Когато Кати най-после излезе, Мая сложи резето на вратата и седна на един кашон. Тревожеше се, че може да изпита някакво привличане към Гейбриъл. Арлекините нямаха право да се сприятеляват със странниците, които пазеха. Правилното отношение беше да усещат известно превъзходство над тях, сякаш са малки деца, които не съзнават какви вълци дебнат в гората. Баща ѝ винаги казваше, че си има практична причина за емоционалната дистанция — нали и хирурзите рядко оперират членове на семейството си. Същите правила важаха и за арлекините.

Мая стана и се втренчи в напуканото огледало над мивката. Погледни се, каза си. Сплъстена коса. Зачервени очи. Мръсни раздърпани дрехи. Тръна я беше превърнал в безчувствена убийца, в човек, лишен от желанието на зомбитата за удобство и на гражданите — за сигурност. Странниците може да бяха слаби и объркани, но можеха да избягат от затвора на този свят. Арлекините бяха заклещени в Четвъртия свят до смъртта си.

Върна се в ресторанта. Двамата мексиканци се бяха наяли и бяха отпрашили. Двамата с Гейбриъл си поръчаха, после той се облегна и я погледна внимателно.

— Да предположим, че хората наистина могат да минават в други светове. Как е там? Опасно ли е?

— Не знам много по този въпрос. Именно затова ти трябва помощта на някой пътевиждац. Татко ми е разказвал за две потенциални опасности. Когато преминаваш, черупката — тялото ти — трябва да остане тук.

— А каква е втората опасност?

— Светлината ти, духът ти, както искаш го наречи, може да бъде убит или ранен в друг свят. Ако това стане, оставаш там завинаги.

Гласове. Смях. Мая погледна към вратата и видя четирима млади мъже. На паркинга пустинното слънце блестеше върху тъмносиния им джип. Тя ги прецени веднага и им даде прякори. Големите ръце, Бръснатата глава и Дебелака бяха облечени в различни комбинации на спортни фланелки и работни панталони. Изглеждаха така, сякаш са избягали от пожар в някой фитнес клуб и са награбили каквото им падне от различни шкафчета. Водачът им — най-дребният, но с най-високия глас — носеше каубойски ботуши, за да изглежда по-висок. Как да го наречем? Мустака? Не. Сребърната тока. Заради натруфения каубойски колан.

— Седнете, където искате — каза Кати.

— Естествено — отвърна Сребърната тока.

Високите им гласове и желанието им да бъдат забелязани изнервиха Мая и тя приключи със закуската, докато Гейбриъл още мажеше ягодовия конфитюр върху препечената си филия. Четиримата младежи взеха ключа от тоалетната от Кати и си поръчаха закуска, после смениха поръчката и поискаха двойни порции бекон. Казаха на Кати, че се връщат в Аризона, след като гледали боксов мач в Лас Вегас. Били загубили доста от облозите, плюс още пари на масата за блекджек. Кати взе поръчките им и отиде зад бара. Дебелака развали една двайсетдоларова банкнота на монети и започна да играе на автоматите.

— Свърши ли с яденето? — попита Мая.

— След минутка.

— Да тръгваме.

На Гейбриъл, изглежда, му беше забавно.

— Не ти ли харесват момчетата?

Тя разклати леда в чашата си и излъга:

— Не обръщам внимание на граждани, освен ако не ми се изпречат на пътя.

— Мислех, че харесваш Вики Фрейзър. Държахте се като приятелки...

— Този мами, дявол да го вземе! — Дебелака удари с юмрук по автомата. — Пуснах двайсет кинта, а не получих ни един!

Сребърната тока — седеше срещу Бръснатата глава — поглади мустака си и се ухили.

— Споко, Дейви. Настроен е така, че да не плаща никога. Не изкарват достатъчно от скапаното си кафе, така че искат да изръсят с по някой долар тъпаците, които играят на автоматите.

Кати се обади:

— Плаща понякога. Един шофьор на камион удари джакпота преди две седмици.

— Не лъжи, малката. Върни двайсетака на приятеля ми. Не може да няма закон или нещо подобно, че трябва да изплащат процент.

— Не мога. Тези автомати дори не са наши. Взехме ги на лизинг от господин Съливан.

Големите ръце се беше върнал от тоалетната и сега стоеше до автоматите и слушаше разговора.

— Не ни пука — каза той. — Целият щат Невада е едно голямо набутване. Или върни двайсетака, или ще ядем без пари.

— Да — обади се Бръснатата глава. — Аз съм за яденето без пари.

— Храната няма нищо общо с игралните автомати — отвърна Кати. — Ако си поръчате нещо, значи трябва да...

Дебелака направи три крачки към бара и я сграбчи за ръката.

— По дяволите, предпочитам нещо друго без пари.

Тримата му приятели изреваха в знак на одобрение.

— Сигурен ли си? — попита Големите ръце. — Мислиш ли, че струва двайсет долара?

— Ако ни оправи и четиримата, става по пет долара на парче.

Вратата на кухнята се отвори и бащата на Кати се появи с бейзболна бухалка.

— Пусни я! Веднага!

Сребърната тока явно се забавляваше.

— Ти ли ме ще заплашваш, старче?

— Да, аз! Събирайте си партакешите и да ви няма!

Сребърната тока взе от масата тежката захарница, изправи се и я метна с всичка сила. Бащата на Кати се наведе, но захарницата го улучи по лявата буза и се отвори. Захар се посипа навсякъде, старият човек залитна.

Бръснатата глава изскочи от сепарето. Грабна бейзболната бухалка, изтръгна я от ръцете на стареца и го стисна за гърлото. После започна да го налага с бухалката.

— Излез през кухнята — каза Мая на Гейбриъл.

— Не.

— Това не ни засяга.

Гейбриъл я погледна с презрение и Мая се почувства така, сякаш са я проболи с нож. Не помръдна — не можеше, — когато Гейбриъл се изправи и тръгна към мъжете.

— Махайте се!

— Кой пък си ти бе? — Сребърната тока се измъкна от сепарето. Сега и четиримата грубияни бяха пред бара. — Кво се мешаш?

Бръснатата глава изрита бащата на Кати в ребрата.

— Първо ще заключим този дъртак навън, при койота...

Кати се опита да се измъкне, но Дебелака я държеше здраво.

— ... после ще инспектираме стоката.

Гейбриъл излъчваше несигурността на човек, който се е бил само в школа по бойни изкуства. Стоеше и чакаше да го нападнат.

— Чухте ли какво ви казах?

— Да, чухме. — Бръснатата глава размаха бейзболната бухалка. — Имаш пет секунди да се разкараш.

Мая се измъкна от сепарето. Беше абсолютно спокойна. „Начинът, по който се бием, е като гмуркане в океана, беше й казал Тръна. Падаме, но грациозно. Привлечени от гравитацията, но се контролираме.“

— Да не си го пипнал — каза Мая.

Мъжете се изсмяха и тя направи няколко крачки напред и влезе в зоната за убиване.

— Ти откъде си ма? — попита Сребърната тока. — Да не си англичанка? По нашите места жените оставят мъжете си сами да се бият.

— Остави я да се намеси — каза Големите ръце. — Има чудно телце.

Мая усети как арлекинската студенина обгръща сърцето й. Очите й инстинктивно премериха разстоянията и траекториите между нея и четиримата грубияни. Лицето й беше безизразно. Помъчи се думите й да прозвучат колкото се може по-ясно и отчетливо.

— Ако го докоснете, ще ви унищожа.

— О, умирам от страх.

Бръснатата глава погледна приятелите си и се ухили.

— Здравата си го загазил, Ръс! Малката госпоица е побесняла!

Пази се!

Гейбриъл се извърна към Мая. И за пръв път като че ли той пое водещата роля във взаимоотношенията им: като странник, който командва арлекина си:

— Не, Мая! Чуваш ли ме? Заповядвам ти да не...

Беше се извърнал наполовина към нея, без да обръща внимание на опасността, и Бръснатата глава замахна с бухалката. Мая скочи на един висок стол, от там на бара. С две широки крачки притича през шишетата с кетчуп и горчица, засили се с десния крак напред и ритна Бръснатата глава в гърлото. Той изхърка, но не изпусна бухалката. Мая я хвана, изтръгна я от ръцете му с едно движение, а със следващото я натресе в главата му. Черепът му изпраця и той падна.

С периферното си зрение видя Гейбриъл да се бие със Сребърната тока. Затича се към Кати, стиснала бухалката с дясната си ръка, и изтегли стилета с лявата. Дебелака беше ужасен. Вдигна ръце като войник, който се предава, а тя заби острието в дланта му и прикова ръката му за ламперията. Той изкрещя, но без да му обърне внимание, тя продължи към Големите ръце. Замахна уж към главата му, но се извъртя и го ритна в дясното коляно. То изпука и се счупи. Тя го цапардоса по главата и той падна. Сребърната тока вече лежеше в безсъзнание на пода — Гейбриъл го беше довършил. Дебелака цивреше. Тя пристъпи към него.

— Не — викна той. — Моля те, недей!

Един замах с бухалката го повали, ножът се изтръгна от стената.

Мая пусна бухалката, наведе се, издърпа стилета и избърса кръвта във фланелката на Дебелака. Изправи се. Изключителната яснота на битката вече започваше да избледнява. На пода лежаха петима души. Беше защитила Гейбриъл — и никой не беше умрял.

Кати се беше втренчила в нея, сякаш гледаше призрак.

— Махайте се — успя да каже тя. — Просто си вървете. Защото след минутка ще звънна на шерифа. Не се тревожете. Ако тръгнете на юг, ще кажа, че сте тръгнали на север. Ще излъжа за колата и за всичко останало.

Гейбриъл излезе пръв, Мая го последва. Докато минаваше покрай койота, вдигна резето и отвори вратата на клетката. Животното не помръдна, сякаш беше загубило спомена за свободата. Мая продължи, после погледна през рамо. Койотът все още беше в затвора си.

— Давай! — извика тя. — Това е единственият ти шанс!

Докато Мая палеше вана, койотът внимателно се измъкна от клетката и заоглежда мръсния паркинг. Силният рев на мотора на Гейбриъл го стресна, той подскочи и побягна покрай ресторанта.

Без да поглежда към Мая, Гейбриъл подкара напред. Нямаше повече усмивки и ръкомахания, нямаше грациозни завои под формата на буквата „S“ по напукания асфалт. Тя беше защитила Гейбриъл — беше го спасила, — но някак си действията ѝ явно ги бяха отблъснали един от друг. И в този миг тя разбра с абсолютна сигурност, че никой никога няма да я обича или да излекува болката ѝ. Също като баща си щеше да умре, заобиколена от врагове. Да умре сама.

34.

Лорънс Такава — с хирургическа маска и престилка — стоеше в операционната. Новата сграда в центъра на изследователския четириъгълник все още не беше оборудвана за медицински процедури. Временно бяха инсталирали техниката в хранилището на библиотеката.

Наблюдаваше как Майкъл Кorigан ляга на операционната маса. Госпожица Янг, сестрата, се приближи с електрическо одеяло и зави краката му. Преди час беше обръснала главата му и сега той приличаше на новобранец.

Доктор Ричардсън и доктор Лау, анестезиологът от Тайван, бяха привършили с подготовката за операцията. Майкъл беше включен на системи, бяха му направили рентгенови и магнитнорезонансни снимки на мозъка в една частна клиника в Уестчестър Каунти. Госпожица Янг ги беше заципала на осветените екрани на стената.

Ричардсън погледна пациента и попита:

— Как се чувстваш, Майкъл?

— Ще боли ли?

— Не. Използваме упойка за по-сигурно. По време на процедурата главата ти трябва да е напълно неподвижна.

— Ами ако нещо се развали и ми повредите мозъка?

— Това е съвсем лека процедура, Майкъл. Няма от какво да се притесняваш — успокой го Лорънс.

Ричардсън кимна на доктор Лау и каза:

— Започваме. Започни да броиш от сто надолу.

След десет секунди Майкъл беше упоен. Дишаше равномерно. С помощта на сестрата Ричардсън сложи черепа му в нещо като менгеме и затегна винтовете отстрани. Дори тялото му да се разтърсеше от конвулсии, главата му щеше да остане неподвижна.

— Да го разчертаем — каза Ричардсън и сестрата му подаде огъваща се метална линия и черен маркер. Двайсетина минути

неврологът рисува мрежа върху темето на Майкъл. Провери работата си два пъти, после отбеляза осем места за проникване.

От няколко години невролозите поставяха постоянни електроди в мозъка на пациенти, страдащи от депресия. Това им позволяваше да вкарват по малко електричество в мозъчната тъкан и мигновено да променят настроението на човека. Една от пациентките на Ричардсън — млада сладкарка, казваше се Илейн — предпочиташе втора степен по електронната скала, когато си беше у дома и гледаше телевизия, обаче включваше мозъка си на пета, когато правеше скъпи сватбени торти. Същата технология, която помагаше на учените да стимулират мозъка, щеше да бъде използвана и за проследяването на нервната енергия на Майкъл.

— Излъгах ли го? — попита Лорънс.

Доктор Ричардсън го погледна.

— Какво имате предвид?

— Може ли процедурата да увреди мозъка?

— Ако искаме да следим нечия нервна дейност с компютър, трябва да поставим сензори в мозъка. Електроди, закачени от външната страна на черепа, не са толкова ефективни. Всъщност може да отчетат противоречиви данни.

— Проводниците няма ли да унищожат мозъчни клетки?

— Ние имаме милиони мозъчни клетки, господин Такава. Пациентът може да забрави как се произнася някоя сложна дума или да не си спомни името на момичето, което е седяло до него в първо отделение. Но това е маловажно, ако разбирате какво искам да кажа.

Доктор Ричардсън пак огледа точките за проникване, после седна на стола до операционната маса и каза:

— Светлина. — Госпожица Янг светна хирургическата лампа. Доктор Лау стоеше до тях, взряна в монитора.

— Всичко наред ли е? — попита Ричардсън.

— Можете да започвате — каза доктор Лоу.

Ричардсън внимателно проби черепа на Майкъл. Чу се пронизителен стържещ звук, като от машинка в зъболекарски кабинет.

Той извади сондата. Върху кожата изби капчица кръв и започна да се уголемява, госпожица Янг я попи с тампон. На машинка, която висеше от тавана, беше монтиран невропатичен инжектор. Ричардсън го нагласи върху миниатюрната дупчица, натисна спусъка и вкара в

мозъка на Майкъл покрита с тефлон медна жица с дебелината на човешки косъм.

Жицата беше свързана с кабел, който подаваше данни на квантовия компютър. Лорънс — имаше радиопредавател с директна връзка с компютърния център — нареди на техниците:

— Започнете теста. Първият сензор е в мозъка.

Минаха пет секунди. Двайсет секунди. Техниците потвърдиха, че получават сигнали за нервна активност.

— Първият сензор работи — каза Лорънс. — Продължавайте.

Доктор Ричардсън плъзна малка електродна пластина по жицата, залепи я за кожата и отрязва стърчащата жица.

След час и половина всички сензори бяха поставени в мозъка на Майкъл и захванати за пластини. Изглеждаше така, сякаш на черепа му са залепени осем сребърни монети.

Сестрата остана до Майкъл, а Лорънс и двамата лекари отидоха в съседното помещение.

— Кога ще се събуди? — попита Лорънс.

— След час.

— Ще го боли ли?

— Малко.

— Идеално. Ще попитам компютърния център кога можем да започнем експеримента.

Доктор Ричардсън изглеждаше малко нервен.

— Може би трябва да поговорим.

Излязоха и тръгнаха към административния център. Беше валяло и небето беше сиво. Розите бяха изрязани, от ирисите стърчаха само сухи стъбла. Тревата покрай алеята вече изсъхваше. Всичко изглеждаше подвластно на хода на времето — освен бялата сграда без прозорци по средата на двора. Официалното ѝ название беше Изследователски център за неврологична кибернетика, но по-младите членове на персонала я наричаха Гробницата.

— Изчетох още неща за странниците — започна Ричардсън. — И очаквам известни затруднения. Имаме млад човек, който или ще може, или няма да може да премине в друг свят.

— Така е — отвърна Лорънс. — Няма как да разберем, преди да опита.

— Изследванията показват, че странниците могат да се научат как да преминават и сами. Може да стане под натиска на дълготраен стрес или внезапен шок. Но повечето имат учители, които ги подготвят.

— Наричат се пътевиждаци — отвърна Лорънс. — Търсим такъв човек, но още не сме намерили.

Спряха на входа на административния център и Лорънс забеляза, че доктор Ричардсън избягва да поглежда Гробницата: гледаше небето, бръшляна по стената — всичко, само не и бялата сграда.

— Какво ще стане, ако не успеете да откриете пътевиждащ? — попита накрая. — Как Майкъл ще разбере какво трябва да прави?

— Има и друг подход. Помощният персонал изследва различни видове упойващи средства, които могат да изпълнят ролята на неврологичен катализатор.

— Това е в моята област и мога да ви кажа, че няма такива лекарства. Няма такова нещо, което да глътнеш и да предизвика бързо увеличаване на нервна енергия.

— Фондация „Евъргрийн“ има много контакти и източници. Правим всичко, което можем.

— Явно е, че не ми казвате всичко — отвърна Ричардсън. — Ще ви кажа нещо, господин Такава. Подобно отношение няма да доведе до успешен експеримент.

— Какво още трябва да знаете, докторе?

— Не са само странниците, нали? Те са част от много по-голяма цел — нещо, свързано с квантовия компютър. Какво всъщност търсим? Можете ли да ми кажете?

— Наехме ви, за да помогнете на един странник да премине в друг свят — отвърна Лорънс. — Единственото, което трябва да знаете, е, че генерал Наш няма да приеме неуспех.

В кабинета го чакаха десетина спешни телефонни съобщения и над четирийсет имейла. Лорънс се обади на генерал Наш и потвърди, че компютърният център е доловил нервна активност от всяка област на мозъка на Майкъл. През следващите два часа внимателно подбираше думите на съобщение, което изпрати на учените, получили субсидии от фондация „Евъргрийн“. Въпреки че не можеше да

споменава страниците, поиска ясна информация за психотропни вещества, които създават у хората халюцинации за други светове.

В шест вечерта защитният чип засече как Лорънс напуска изследователския център и се отправя към къщата си в града. Щом се прибра, той се преоблече в черен памучен халат и влезе в тайната стая.

Искаше да уведоми Липата за новините около проект „Преминаване“, но в момента, в който влезе в интернет, в левия ъгъл на монитора започна да премигва малко синьо квадратче. Преди две години, след като получи код за достъп към компютърната система на Братството, той бе написал специална програма, която търсеше информация за баща му. Ровеше навсякъде. Днес беше открила информация за баща му във файловете на полицейския участък в Осака.

На снимката на Врабеца имаше два меча. Единият беше със златна дръжка, а другият с инкрустиран нефрит. В Париж Липата му беше казал, че майка му дала нефритения меч на Тръна, а той го оставил на семейство Кориган. Лорънс предполагаше, че мечът е бил у Гейбриъл Кориган, когато Бун и наемниците му са атакували шивашката фабрика.

Нефритен меч. Златен меч. Вероятно имаше и други. Лорънс беше научил, че най-прочутият майстор на мечове в японската история е монахът Масамун. Ковал мечове през тринайсети век, когато монголите се опитали да завладеят Япония. Императорът наредил в будистките храмове да се извършат молитвени ритуали и много славни мечове били изковани като дар за боговете. Масамун изковал съвършен меч с диамант на дръжката, за да вдъхнови десетимата си ученици, школата джитецу. Когато се научили как да коват стоманата, всички изработили по едно специално оръжие за пред учителя си.

Компютърната програма на Лорънс беше открила уебсайта на будистки монах, който живееше в Киото. На сайта бяха качени имената на десетте джитецу и техните мечове.

Ковач — Меч

I. Хасабе Еинишиге — Сребърен

II. Канемицу — Златен

III. Го Йошихиро — Дървен

- IV. Наоцуна — Перлен
- V. Са — Костен
- VI. Рай Коницугу — Слонова кост
- VII. Кинджу — Нефритен
- VIII. Шизу Канеюджи — Железен
- IX. Чоги — Бронзов
- X. Саеки Норишиге — Коралов

Нефритен. Златен. Останалите мечове от школата джитецу бяха изчезнали — вероятно изгубени в земетресения и войни, — но обреченият род на японските арлекини беше запазил две от свещените оръжия. Сега Гейбриъл Кориган носеше едно от тези съкровища, а с другото беше убит един якудза в обляна с кръв банкетна зала.

Търсачката мина през списък с полицейски доклади и преведе японските йероглифи на английски:

„Древен тачи (дълъг меч). Златна дръжка.
Криминално разследване 15433. Доказателството липсва.“

Не липсва, помисли си той. Откраднат е. Братството сигурно беше взело златния меч от участъка в Осака. Беше или в Япония, или в Америка. Може да беше в изследователския център, само на метри от бюрото му.

Лорънс Такава беше готов да скочи и да се върне в центъра. Сдържа емоциите си и изключи компютъра. Когато Кенард Наш му каза за виртуалния паноптикон за пръв път, всичко беше просто философска теория, но сега той наистина живееше в невидим затвор. След едно-две поколения всеки гражданин в индустриалния свят щеше да стигне до същото заключение: че е следен и наблюдаван от Голямата машина.

Сам съм, помисли Лорънс. Да. Съвсем сам.

И си надяна маската, която го правеше да изглежда бдителен, трудолюбив и готов да се подчини.

35.

Понякога доктор Ричардсън се чувстваше така, сякаш предишният му живот е напълно изчезнал. Мечтаеше за завръщането си в Ню Хейвън като призрака от „Коледна песен“ на Дикенс — стоиш на улицата в мразовитата вечер, докато някогашните ти колеги и приятели се веселят и пият вино в собствената ти къща.

Повече от ясно беше, че изобщо не биваше да се съгласява да живее в изследователския център в Уестчестър Каунти. Мислеше, че ще минат седмици, докато се уреди отпуската му в Йейл, но фондация „Евъргрийн“ явно разполагаше с невероятна власт. Деканът на медицинския факултет веднага се беше съгласил да му даде цяла година творчески отпуск с пълна заплата и беше попитал дали фондацията няма да иска да субсидира новата изследователска лаборатория по генетика. Лорънс Такава нае един невролог от Колумбийския университет да поеме часовете му. Пет дни след разговора му с генерал Наш двама мъже се появиха в къщата му, помогнаха му да си събере багажа и го откараха в центъра.

Новият му свят беше удобен, но много ограничен. Лорънс Такава му беше дал пропуск със защитен чип, който определяше достъпа му до различните части на сградата. Ричардсън можеше да влезе в библиотеката и в административния център, но нямаше достъп до компютрите, изследователския център по генетика и сградата без прозорци с прозвицето Гробницата.

През първата седмица в центъра усъвършенстваше хирургическите си умения, като се упражняваше върху мозъци на кучета и шимпанзета, както и върху един дебел труп с бяла брада — персоналът го наричаше Крис Крингъл. Сега, когато покритите с тефлон проводници успешно бяха поставени в мозъка на Майкъл Кориган, Ричардсън прекарваше по-голяма част от времето си в малкия си апартамент в административния център или в библиотеката.

Зелената книга обобщаваше продължителните неврологични изследвания, извършвани върху странници. Нито един от докладите не

беше публикуван и дебели черни линии скриваха имената на различните изследователски екипи. Китайските учени явно бяха подлагали тибетските странници на изтезания, в бележките под линия беше описано прилагането на химически препарати и електрошокове. Ако някой странник бе умрял по време на изтезанието, до номера на изследванията бе добавено дискретно кръстче.

Доктор Ричардсън си мислеше, че разбира ключовите аспекти в мозъчната дейност на странниците. Нервната система произвеждаше слаб електрически заряд. Когато странникът изпаднаше в транс, зарядът нарастваше и показваше ясен пулсиращ модел. Изведнъж главният мозък сякаш изключваше. Дихателната и сърдечносъдовата система намаляваха дейността си до минимум. Освен едва доловимата реакция в продълговатия мозък пациентът — технически погледнато — беше в мозъчна смърт. През това време нервната енергия на странника беше в друг свят.

Повечето странници имаха генетична връзка с родител или роднина, притежавал силата, но невинаги. Странник можеше да се появи наред с орисовите полета в Китай, да се роди в селско семейство, което никога не е пътувало в друг свят. Изследователски екип от университета в Юта в момента изготвяше база данни за родословието на всички известни странници и техните потомци.

Доктор Ричардсън не беше сигурен коя информация е секретна и коя може да сподели с останалия персонал. Доктор Лау и операционната сестра Янг бяха долетели от Тайланд за експеримента. Когато се хранеха в кафето, разговаряха за ежедневни неща или за страстта на Янг към старите американски мюзикли.

Ричардсън не искаше да обсъжда „Звукът на музиката“ или „Оклахома“. Тревожеше се за евентуалния неуспех на експеримента. Нямаше пътевиждащ, който да ръководи Майкъл, и екипът му не беше получил никакви специални препарати, които да принудят Светлината да излезе от тялото на странника, така че той разпрати общ имейл — търсеше помощ от другите изследователски екипи, които работеха в центъра. След дванайсет часа получи лабораторен доклад от сградата за генетични изследвания.

Докладът описваше експеримент, свързан с възстановяването на клетки. Ричардсън беше изучавал тази възможност преди много години в курса по биология в университета. Дватамата с колегата му бяха

срязали един плосък червей на дванайсет части. След няколко седмици разполагаха с дванайсет напълно еднакви копия на първоначалния червей. Някои земноводни, като саламандрите например, можеха да изгубят крак и да им порасне нов. Изследователската агенция към министерството на отбраната на Съединените щати беше похарчила милиони долари за регенериращи експерименти с бозайници. От министерството твърдяха, че искали да отгледат нови пръсти и ръце за осакатените ветерани, но се носеха слухове за по-амбициозни опити. Един правителствен учен беше казал на един симпозиум, че в бъдеще американският войник ще може да издържа на сериозна огнестрелна рана, да се излекува сам и да продължи да се бие.

Явно фондация „Евъргрийн“ беше отишла доста по-далеч от първоначалните изследвания на регенерацията. Лабораторният доклад описваше как животно хибрид, наречено „снадка“, може да спре кървенето от сериозна рана за една, максимум две минути и може да възстанови нарушен гръбначен нерв за по-малко от седмица. Как учените бяха постигнали тези резултати не се казваше никъде. Ричардсън тъкмо четеше доклада за втори път, когато в библиотеката влезе Лорънс Такава.

— Току-що разбрах, че сте получили неразрешена информация от нашия генно изследователски екип.

— Данните са много обещаващи — каза Ричардсън.

— Кой ръководи програмата?

Вместо да му отговори, Лорънс извади мобилния си телефон, набра някакъв номер и каза:

— Изпратете човек в библиотеката. Да, благодаря.

— Какво има? — попита Ричардсън.

— Фондация „Евъргрийн“ не е готова да публикува откритията си. Ако споменете на някого за този доклад, господин Бун ще го приеме за нарушаване на сигурността.

В библиотеката влезе човек от охраната и Ричардсън го сви стомахът. Лорънс каза студено:

— Компютърът на доктор Ричардсън трябва да се смени.

Мъжът веднага разкачи компютъра и го изнесе от библиотеката. Лорънс си погледна часовника и добави:

— Наближава един, доктор Ричардсън. Защо не идете да обядвате?

Ричардсън си поръча сандвич с пилешко, салата и ечемичена супа, но беше прекалено напрегнат, за да ги изяде. Когато се върна в библиотеката, на мястото му беше поставен нов компютър. На новия харддиск лабораторния доклад го нямаше, но компютърджиите на фондацията бяха свалили шахматен симулатор за напреднали. Неврологът се опита да не мисли за негативните последствия, но му беше трудно. До края на деня нервно разиграва финални партии.

Една вечер, след като се нахрани, Ричардсън остана в кафенето за персонала и реши да прочете една статия в „Ню Йорк Таймс“ за нещо, наречено „нова духовност“. Неколцина млади програмисти седяха на съседната маса и се шегуваха на висок глас за някаква порнографска видеоигра.

Някой го докосна по рамото, той се обърна и видя Лорънс Такава и Нейтан Бун. Не беше виждал шефа на охраната от няколко седмици и беше решил, че страховете му са неоснователни. Сега, когато Бун го гледаше, страхът се върна. Този мъж излъчваше нещо много заплашително.

— Имам чудесни новини — каза Лорънс. — Току-що се обади един от нашите контакти за препарат, който търсехме. Нарича се ЗВЗ. Мислим, че може да помогне на Майкъл Кориган да премине.

— Кой е разработил препарата?

Лорънс вдигна рамене, сякаш това нямаше никакво значение.

— Мога ли да прочета лабораторните доклади?

— Няма лабораторни доклади.

— Кога мога да получа препарата?

— Идвате с мен — каза Бун. — Ще го потърсим заедно. Трябва да направите бърза оценка.

Тръгнаха незабавно с джипа на Бун към Манхатън. Бун имаше слушалка в ухото и отговори на серия обаждания — без нито веднъж да каже нещо конкретно или да спомене име. Докато слушаше отговорите му, Ричардсън заключи, че хората на Бун търсят някого в Калифорния и че бодигардът на въпросното лице е жена, и то много опасна.

— Ако я откриете, гледайте я в ръцете и не ѝ позволявайте да се доближи до вас — каза Бун на някого. — Безопасното разстояние е

около два метра.

Настъпи дълга пауза. Бун явно получи някаква информация и каза:

— Не смятам, че ирландката е в Америка. Европейските ми източници твърдят, че е изчезнала от хоризонта. Ако я видите, вземете екстремни мерки. Тя няма никакви задръжки. Изключително опасна е. Знаете ли какво стана в Сицилия? Да? Добре, не го забравяйте.

Изключи телефона и се съсредоточи върху пътя. Светлините на таблото се отразяваха в стъклата на очилата му.

— Доктор Ричардсън, чух, че сте се сдобили с достъп до неразрешена информация от генно изследователския екип.

— Стана случайно, господин Бун. Не съм искал да...

— Но не сте видели нищо.

— За нещастие видях, но...

Бун го погледна така, сякаш беше вироглаво дете, и повтори:

— Не сте видели нищо.

— Разбрах. Не съм видял нищо.

— Добре. — Бун се престрои в дясното платно и зави към Ню Йорк. — Значи няма проблем.

Стигнаха в Манхатън към десет вечерта. Ричардсън видя един бездомник — ровеше в кофа за боклук, и няколко млади жени — излизаха от някакъв ресторант и се смееха. След спокойната обстановка на изследователския център Ню Йорк изглеждаше шумен и размирнен. Наистина ли беше идвал тук с жена си и беше ходил по театри и ресторанти?

Бун зави на изток и паркира на Двайсет и първа. Слязоха и тръгнаха към болница „Бел вю“.

— Какво ще правим тук? — попита Ричардсън.

— Ще се срещнем с един приятел на фондация „Евъргрийн“. — Бун му хвърли бърз изпитателен поглед. — Днес ще откриете колко много нови приятели имате на този свят.

Бун подаде визитка на отегчената жена на рецепцията и тя ги пусна да вземат асансьора към психиатричното отделение. На шестия етаж униформен пазач седеше зад плексигласова преграда. Изобщо не се изненада, когато Бун извади пистолета си от кобура под мишницата и го заключи в малко сиво шкафче. Влязоха в отделението. Чакаше ги

нисък латиноамериканец с бяла престилка. Усмихна се и протегна ръце, сякаш идваха на рожден ден.

— Добър вечер, господа. Кой от вас е доктор Ричардсън?

— Аз.

— Много ми е приятно. Аз съм доктор Реймънд Флорес. От фондация „Евъргрийн“ ме предупредиха, че ще минете тази вечер.

Поведе ги навътре. Макар че беше късно, няколко пациенти със зелени памучни пижами и халати се мотаеха по коридорите. Изглеждаха упоени и се движеха бавно. Очите им бяха мъртви, чехлите им тихо шушнеха по плочките.

— Значи работите за фондацията? — попита Флорес.

— Да. Оглавявам специален проект — отвърна Ричардсън.

Доктор Флорес спря пред една заключена врата.

— Един човек от фондацията, Такава, ме помоли да следя за новопостъпили, прибрани под въздействието на новия уличен наркотик ЗВЗ. Още никой не му е правил химичен анализ, но явно е много силен халюциноген. Хората, които го взимат, мислят, че виждат други светове.

Отключи вратата и влязоха. Миришеше на урина и повръщано. Единствената светлина идваше от една крушка, покрита с метална мрежа. Млад мъж в усмирителна риза лежеше на покрития със зелени плочки под. Главата му беше обръсната, но по черепа му беше започнал да се появява рус мъх.

Пациентът отвори очи и се ухили.

— Здравсти! Защо не си свалите мозъците и не се настаните удобно?

Доктор Флорес приглади престилката си и се усмихна приятелски.

— Тери, господата искат да разберат за ЗВЗ.

Тери премигна и Ричардсън се зачуди дали изобщо ще каже нещо. А после Тери изведнъж зарита, претърколи се, седна и опря гръб на стената.

— Това не е наркотик, а откновение.

— Боцкаш се, шмъркаш, дишаш или го гълташ? — Гласът на Бун беше спокоен и умишлено безстрастен.

— Течен е, светлосин, като лятно небе. — Тери затвори очи за секунда, после ги отвори. — Глътнах го в клуба и се измъкнах от

тялото си и полетях, минах през вода и огън и стигнах до една прекрасна гора. Но можах да остана само няколко секунди... — Изглеждаше разочарован. — Ягуарът беше със зелени очи.

Доктор Флорес погледна Ричардсън.

— Разказва тази история много пъти и винаги завършва с ягуара.

— Къде мога да открия ЗВЗ? — попита Ричардсън.

Тери пак затвори очи и се усмихна смирено.

— Знаете ли колко струва една доза? Триста трийсет и три долара. Казва, че числото било магическо.

— Доста пари — каза Бун. — Та кой казвал, че числото било магическо, и ги прибира?

— Пиъс Ромеро. От „Чан Чан Рум“.

— Това е клуб в центъра — обясни доктор Флорес. — Имаме няколко пациенти със свръхдоза от там.

— Този свят е прекалено малък — прошепна Тери. — Осъзнавате ли го? Мраморно топче, хвърлено в локва.

Излязоха в коридора и Бун се отдалечи от двамата лекари, за да се обади на някого.

— Преглеждали ли сте и други пациенти, взимали същия наркотик? — попита Ричардсън.

— Това е четвъртият за последните два месеца. Предписваме им „Фонтекс“ и „Валдов“ комбинирано за няколко дни, докато излязат от кататоничното състояние. После намаляваме дозата и ги връщаме в реалността. Скоро ягуарът изчезва.

Върнаха се в джипа. На Бун му се обадиха още два пъти, той каза само „да“ и си изключи телефона.

— Какво ще правим? — попита Ричардсън.

— Следваща спирка — „Чан Чан Рум“.

Пред входа на клуба на Петдесет и трета бяха паркирани два реда лимузини. Зад кадифеното въже клиентите чакаха охранителите да ги претърсят с детектори за метал. Жените бяха с къси рокли или тесни поли с цепки отстрани.

Бун мина покрай тълпата и спря до една кола на следващата пресечка. Двама мъже слязоха от нея и се приближиха до джипа. Единият беше нисък афроамериканец със скъпо велурено палто. Партньорът му беше бял и огромен, с камуфлажно яке. Изглеждаше

така, сякаш иска да сбара поне няколко пешеходци и да ги натръшка на улицата.

Чернилката се ухили.

— Здравсти, Бун! Бая време мина. — Кимна към доктор Ричардсън. — Кой е тоя приятел?

— Доктор Ричардсън. Докторе, това са детектив Мичъл и партньорът му детектив Краус.

— Получихме съобщението ти, дойдохме и поговорихме с охраната на клуба. — Гласът на Краус беше нисък и дрезгав. — Казаха, че Ромеро бил дошъл преди час.

— Чакайте ни пред аварийния изход — каза Мичъл. — Ще ви го доведем.

Бун вдигна прозореца и подкара по улицата. След две преки спря, бръкна под седалката и извади черна кожена ръкавица.

— Идвате с мен, докторе. Господин Ромеро може да има някаква информация.

Ричардсън последва Бун към задния вход на „Чан Чан Рум“. Зад металната врата гърмеше музика. След минута вратата се отвори с трясък и детектив Краус изхвърли на асфалта някакъв кльоцав пуерториканец. Все така жизнерадостно усмихнат, детектив Мичъл излезе след Краус и изрита падналия в корема.

— Господа, представям ви Пиъс Ромеро. Седеше във VIP залата и пиеше нещо плодово с чадърче. Не е честно, нали? С Краус служим вярно на обществото, а никой не ни кани във VIP залата.

Пиъс Ромеро лежеше на асфалта и се мъчеше да си поеме дъх. Бун надяна черната кожена ръкавица и погледна Ромеро, сякаш беше празен кашон.

— Слушай ме внимателно, Пиъс. Не сме дошли да те арестуваме, дошли сме за информация. Ако ни излъжеш, ще боли, и то много. Разбираш ли ме? Каж ми, че ме разбираш.

Пиъс седна и опипа ожуления си лакът.

— Не съм направил нищо.

— Кой ти доставя ЗВЗ?

Младежът като че ли се стресна.

— Никога не съм го чувал това.

— Продад си на няколко души. На тебе кой ти го продаде?

Пиъс скочи и се опита да побегне, но Бун го хвана, блъсна го в стената и започна да го млати с дясната си ръка. Кожената ръкавица изплющяваше всеки път, когато го удареше по лицето. От устата и носа на Ромеро шурна кръв.

Доктор Ричардсън виждаше, че насилието е реално — съвсем реално, — но не се чувстваше свързан с това, което ставаше. Като че ли беше на крачка от действителността, като че ли гледаше филм по телевизията. Докато побоят продължаваше, той погледна двамата детективи. Мичъл се усмихваше, а Краус кимаше доволно.

Гласът на Бун беше спокоен, дори доброжелателен.

— Счупих ти носа. Сега ще те ударя и ще ти счупя костите под очите. Никога няма да зараснат напълно. Не са като крак или ръка. Цял живот ще те боли.

Пиъс Ромеро вдигна ръце и проплака като дете:

— Какво искаш? Имена? Ще ти кажа имена. Ще ти кажа всичко...

Към два след полунощ откриха адреса близо до летище „Кенеди“ в Джамайка Куинс. Мъжът, който произвеждаше ЗВЗ, живееше в бяла дървена къща с алуминиеви столове, закачени с верига на верандата. Беше тихо работническо предградие, от местата, където хората метат сами тротоарите си и поставят бетонни статуи на Дева Мария пред къщите си. Бун спря джипа и нареди на доктор Ричардсън да слезе. Отидоха до детективите, които ги чакаха в колата си.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Мичъл.

— Стойте тук. С доктор Ричардсън ще влезем вътре. Ако има проблем, ще ви звънна.

Чувството на безучастност, което беше завладяло Ричардсън, докато Бун биеше Пиъс Ромеро, беше изчезнало и неврологът бе уморен и уплашен. Искеше да избяга от тези тримата, но знаеше, че не може. Разтреперан, той пресече улицата след Бун.

— Какво ще правите?

Бун спря на тротоара и погледна светещия прозорец на третия етаж.

— Не знам. Първо трябва да преценя проблема.

— Мразя насилието, господин Бун.

— Аз също.

— За малко не убихте онзи младеж.

— Не исках да му направя нищо лошо. — От устата на Бун излизаха облачета бяла пара. — Трябва да се учите от историята, докторе. В основата на всички велики промени лежи болката и разрухата.

Заобиколиха до задната врата. Бун я опипа, после направи крачка назад и я изрита точно над топката. Чу се трясък и вратата се отметна.

Вътре беше много топло и имаше остра неприятна миризма, сякаш някой беше разлял амоняк. Тръгнаха през тъмната кухня. Ричардсън стъпи в някаква паничка с вода. Из кухнята мърдаха тъмни сенки. Бун светна лампата и изсъска:

— Котки! Мразя котките! На нищо не можеш ги научи.

В кухнята имаше четири котки, в коридора — още две. Движеха се безшумно на меките си лапи, очите им просветваха в златисто, розово и тъмнозелено. Опашките им се извиваха като въпросителни знаци, муцунките им душеха въздуха.

— Горے свети — каза Бун. — Да видим кой ни чака.

Качиха се по дървените стъпала на третия етаж, Бун отвори вратата и влязоха в таван, превърнат в лаборатория. Имаше маси и стъкленици. Спектрограф. Микроскопи.

Възрастен мъж седеше в ракитен стол, бяла персийска котка се беше свила в скута му. Беше гладко обръснат и спретнато облечен, носеше бифокални очила, смъкнати на края на носа му. Не изглеждаше изненадан.

— Добър вечер, господа! — Произнасяше всяка сричка отчетливо. — Знаех, че ще се появите. Даже го предсказах. Третият закон на Нютон гласи, че на всяко действие има равно по големина и обратно по посока противодействие.

Бун го гледаше така, сякаш очакваше всеки момент да побегне.

— Аз съм Нейтан Бун. Вие как се казвате?

— Лъндкуист. Доктор Джонатан Лъндкуист. Ако сте от полицията, можете да си вървите. Не съм извършил нищо незаконно. Няма закон срещу ЗВЗ, защото правителството не знае за съществуването му.

Една котка с цвят на костенурка се опита да се отърка в крака на Бун и той я ритна.

— Не сме полицаи.

Доктор Лъндкуист изглеждаше изненадан.

— Тогава трябва да сте... о, разбира се, работите за Братството.

Бун изглеждаше така, сякаш се кани да нахлузи черната си кожена ръкавица и да счупи носа на стареца. Ричардсън поклати глава. Нямаше нужда. Приблужи се към стареца и седна на един сгъваем стол.

— Аз съм доктор Филип Ричардсън, невролог от Йейлския университет.

Лъндкуист изглеждаше доволен от срещата с друг учен.

— И сега работите за фондация „Евъргрийн“.

— Да, по специален проект.

— Преди много години кандидатствах за субсидии от фондацията, но те дори не отговориха на писмото ми. Това беше преди да науча за страниците от една апокрифна страница в интернет. — Лъндкуист тихо се засмя. — Реших, че ще е по-добре, ако работя сам. Никакви формуляри. Никой не ти наднича над рамото.

— Опитвате се да пресъздадете преживяването на страниците ли?

— Много повече от това, докторе. Опитвам се да отговоря на някои фундаментални въпроси. — Лъндкуист спря да гали персийската котка и тя скочи от скута му. — Допреди няколко години бях в Принстън, преподавах органична химия... Сносна заплата, никаква наука. Винаги ме е интересувала цялата картина. Не само химията, но и останалите области на познанието. Така че една сутрин отидох на семинар във физическия факултет за нещо, наречено теория на браните. В днешно време физиците имат сериозни проблеми. — Той се позасмя. — Схващанията, които обясняват вселената, като теорията на относителността на Айнщайн, са несъвместими със субатомния свят на квантовата механика. Някои физици заобикалят противоречието със струйната теория, идеята, че всичко е свързано с мънички субатомни частици, които вибрират в многоизмерното пространство. Математиката е точна наука, но струните са толкова малки, че експериментално не можеш да докажеш кой знае колко. Теорията на браните отива по-далеч и се опитва да даде космологично обяснение. „Брана“ е съкращение от „мембрана“. Теоретиците вярват, че видимата вселена се свежда до нещо като мембрана от пространство

и време. Обичайната аналогия е, че галактиката ни прилича на пяна върху езеро — тънък пласт на съществуване, който се носи върху много по-голяма маса от нещо. Цялата материя, включително собствените ни тела, е хваната в капана на нашата брана, но гравитацията може да изтича в масата или недоловимо да влияе на собственото ни физическо същество. Други брани, други измерения, други светове — която и дума да използвате — може да са много близо до нас и ние изобщо да не ги забелязваме. Това е така, защото нито светлината, нито звукът, нито радиоактивността могат да се освободят от собственото си измерение.

Една черна котка се приближи до Лъндкуист и той я почеса зад ушите.

— Поне такава е теорията, и то в много опростен вид. Аз си имах собствена теория. И отидох на лекцията на един тибетски монах в Ню Йорк. Седях си и го слушах как говори за шестте различни свята в будистката космология, и осъзнах, че описва браните — различните измерения и бариерите, които ги отделят. Но има една съществена разлика: на колегите ми в Принстън не би им хрумвало да отидат на тези различни места. За един странник това е напълно вероятно. Тялото не може да го направи, но Светлината в нас може.

Лъндкуист се облегна на стола си и се усмихна.

— Тази връзка между духовност и физика ме накара да погледна на науката по нов начин. В момента разбиваме атоми и разделяме хромозоми. Стигаме до дъното на океана и гледаме в космоса. Но всъщност не изследваме ума си — освен по най-повърхностен начин. Хората използват апарати с магнитен резонанс и скенери, за да гледат мозъка, но всичко това е много малко и чисто физиологично. Явно никой не си дава сметка колко огромно е съзнанието в действителност. И че тъкмо то ни свързва с вселената.

Ричардсън се огледа. Една котка с тигрова окраска седеше върху дебела кожена папка — очевидно бележките на Лъндкуист.

— И започнахте експеримента си?

— Да. Първо в Принстън. После се пенсионирах и се преместих тук, за да пестя пари. Не забравяйте, че съм химик, а не физик. Така че реших да търся субстанция, която да освободи Светлината от тялото ни.

— И сте намерили вълшебната формула?

— Това не ви е рецепта за торта — раздразнено каза Лъндкуист.
— ЗВЗ е живо същество. Нов вид бактерия. Когато глътнеш разтвора, той се абсорбира в нервната система.

— Не е ли опасно?

— Вземал съм го десетки пъти. И още помня да си изхвърлям боклука и да си плащам сметките за тока.

Ричардсън пристъпи към масата и посегна към папката, тигровата котка замърка.

— И ЗВЗ помага да се виждат други светове?

— Не. Пълен провал. Можеш да гълташ, колкото си искаш, но няма да те превърне в странник. Пътуването е много късо, кратък контакт вместо истинско пътешествие. Виждаш само един-два образа и после трябва да си вървиш.

Ричардсън отвори папката — листовете бяха пълни с графики и бележки.

— Какво ще стане, ако вземем тая ваша бактерия и я дадем на някого?

— Заповядайте. Ето я в стъкленицата пред вас. Но ще е чиста загуба на време. Както ви казах, не става. Затова започнах да я давам на онзи младеж, Пиъс Ромеро. Той ми ринеше снега пред къщата. Реших, че моето съзнание нещо не е наред. Че може другите да взимат ЗВЗ и да преминават в други светове. И щом Пиъс дойдеше за още, го карах да ми докладва за всичко. Хората имаха видения за други светове, но не можеха да останат там.

Ричардсън взе стъкленицата от масата. Течността в нея беше синьо-зеленикава.

— Това ли е?

— Да. Провалът. Върнете се при Братството и им кажете да идат в манастир. Да се молят. Да медитират. Да изучават Библията, Корана или Кабалата. Бърз начин да избягаш от скапания ни малък свят няма.

— Ами ако странник вземе ЗВЗ? — попита Ричардсън. — Ще го прати на пътешествие, което може да довърши и сам.

Доктор Лъндкуист рязко се наведе напред.

— Но всички странници не умряха ли? Братството даде бая пари, за да ги затрие. Но кой знае? Може да намерите някой скрит в Мадагаскар или Катманду.

— Открехме странник, готов да ни сътрудничи.

— И ще го използвате?

Ричардсън кимна.

— Не мога да повярвам. Защо го прави Братството?

Ричардсън взе папката и стъкленицата.

— Това е чудесно откритие, доктор Лъндкуист. Възхитен съм.

— Не, търся комплименти, а обяснение. Защо Братството е променило стратегията си?

Бун пристъпи към масата и тихо каза:

— За това ли дойдохме, докторе?

— Мисля, че да.

— Няма да идваме пак. Така че трябва да сте сигурен.

— Това е всичко, от което имаме нужда. Но вижте, не искам да се случи нищо лошо на доктор Лъндкуист.

— Естествено, докторе. Знам, как се чувствате. Той не е престъпник като Пиъс Ромеро. — Бун внимателно сложи ръка на рамото на Ричардсън и го побутна към вратата. — Идете в колата и ме изчакайте. Трябва да запозная господин Лъндкуист с мерките ни за сигурност. Няма да отнеме много време.

Ричардсън се запрепъва надолу по стълбите, мина през кухнята и излезе. От студения вятър очите му се насълзиха, все едно плачеше. Спря на верандата. Чувстваше се толкова изтощен, че му се искаше само да си легне и да се свие на кълбо. Животът му се беше променил завинаги, но тялото му продължаваше да помпи кръв, да смила храна и да поема въздух. Вече не беше учен, който пише научни трудове и мечтае за Нобелова награда. Беше се смалил, беше станал съвсем незначителен, малка брънка от сложен механизъм.

Със стъкленицата в ръка Ричардсън се повлече към колата. Разговорът на Бун с доктор Лъндкуист явно не беше продължил дълго, защото той го догони само след секунди.

— Разбрахте ли се? — попита Ричардсън.

— Естествено — отвърна Бун. — Никакви проблеми. Понякога е най-добре да си ясен и директен. Без излишни приказки. И без фалшива дипломатичност. Поставих въпроса ребром и получих положителен отговор.

Бун отвори вратата на колата и направи лек подигравателен поклон.

— Сигурно сте уморен, доктор Ричардсън. Нямаме нищо против да ви откарам в изследователския център, нали?

36.

Холис мина с колата покрай жилищната сграда, където се намираще апартаментът на Майкъл, в девет сутринта, в два следобед и в седем вечерта. Оглеждаше се за наемници на Табулата, седнали в паркирани коли, на пейки в парка, за хора, които се правят на техници от електрическата компания или от пътното. След всяка обиколка паркираше пред един козметичен салон и си записваше всичко видно. Възрастна дама бута количка за пазаруване. Брадат мъж слага в колата си детска седалка. Когато след пет часа се връщаше, сравняваше бележките си и не виждаше прилики. Това означаваше, че Табулата не чака пред сградата. Може би седяха в апартамента срещу този на Майкъл.

След края на вечерния урок по капоейра състави план. На следващия ден си облече син памучен гащеризон и взе парцала и кофата на колелца, с които миеше пода на школата. Жилищният комплекс на Майкъл заемаше цяла пресечка на Уилшир Булевард: три високи сгради, прилежащ четириетажен паркинг и огромен вътрешен двор с басейн и тенис кортове.

Бъди хитър, помисли Холис. Не искаш да се биеш с Табулата, само да ги изпързалияш. Паркира на две пресечки от входа, напълни кофата с колелцата със сапунена вода от две пластмасови шишета и я забута по тротоара. Когато приближи входа, се опита да мисли като чистач, да се вживее в ролята.

Две възрастни дами тъкмо излизаха от сградата и той каза:

— Обади се да почистя един коридор.

— Само цапат тия деца — каза едната жена. Другата задържа вратата, та Холис да може да вкара кофата във фойето.

Холис кимна и се усмихна. Двете възрастни дами си тръгнаха по работата, а той изчака няколко секунди и се отправи към асансьорите. Качи се на осмия етаж. Апартаментът на Майкъл Кориган беше в дъното на коридора.

Ако хората на Табулата се криеха в отсрещния апартамент и го наблюдаваха през шпионката, трябваше да започне да лъже веднага. Господин Кориган ми плаща да чистя апартамента му. Да, господине. Веднъж седмично. Господин Кориган е заминал? Не знаех, че е заминал, господине. Не ми е платил за последния месец.

Отключи с ключа, който му беше дал Гейбриъл, и влезе. Беше нащрек, готов да се защити, ако го нападнат, но не се появи никой. Миришеше на спарено. На масичката за кафе имаше брой на „Уолстрийт Джърнъл“ отпреди две седмици. Холис остави кофата и парцала до вратата и бързо тръгна към спалнята. Вдигна телефона, извади малък касетофон и набра домашния телефон на Маги Резник. Нямаше я, но Холис и без това не искаше да говори с нея. Беше сигурен, че Табулата подслушва телефонните линии. Щом секретарят на Маги се включи, Холис натисна касетофона и го приближи до телефонната слушалка.

„Здрасти, Маги. Гейб е. Махам се от Лос Анжелис, ще се покрия някъде. Благодаря за всичко. Чао!“

Затвори, изключи касетофона и бързо излезе от апартамента и забута кофата по коридора. Асансьорът дойде и той се качи. Добре, помисли си. Беше лесно. Не забравяй обаче, че още си чистач.

На партера избута кофата и кимна на една млада двойка с кокер шпаньол. Входната врата се отвори и трима наемници на Табулата се втурнаха във фойето. Приличаха на цивилни полицаи. Единият беше с дънково яке, другите двама бяха облечени като бояджии и носеха кърпи и парцали, които скриваха ръцете им.

Холис се направи, че не ги вижда. И тъкмо да излезе, един по-възрастен латиноамериканец отвори вратата, която водеше към басейна, и попита високо:

— Какво става?

— Някой счупил бутилка със сок от боровинки на петия етаж. Току-що го почистих.

— Не съм го видял в сутрешния доклад.

— Станало е преди малко. — Холис вече беше до вратата и посягаше към дръжката.

— Това не е ли работа на Фреди? Ти за кого работиш?

— Току-що започнах при...

И преди да довърши, в гърба му опря нещо твърдо. Дулото на пистолет.

— Работи за нас — каза нечий глас.

— Точно така — потвърди друг глас. — Току-що започна.

Бяха двамата облечени като бояджии. Поведоха го към асансьора. Мъжът с дънковото яке говореше с човека от поддръжката. Показваше му някакъв документ.

— Какво става? — Холис се опита да се престори на изненадан и уплашен.

— Млък — прошепна по-едрият. — Да не си гъкнал.

Вкараха го в асансьора. Точно преди вратата да се затвори, дънковото яке се вмъкна при тях, натисна копчето за осмия етаж и попита:

— Кой си ти?

— Том Джексън. Чистач съм.

— Не ни баламосвай — отвърна по-ниският бояджия, онзи с пистолета. — Онзи долу не те познаваше.

— Наеха ме преди два дни.

— Коя компания? — попита Дънковото яке.

— Нае ме господин Регал.

— Питам за името на компанията.

Холис се отмести, за да не е под прицел.

— Съжалявам, сър. Много съжалявам. Но господин Регал ме нае и ми каза да...

Извъртя се, сграбчи китката на мъжа с пистолета и я изви. С дясната ръка го удари в адамовата ябълка. Пистолетът изгърмя оглушително и куршумът улучи другия бояджия. Той изкрещя, а Холис се извъртя и заби лакът в устата на Дънковото яке. После изви ръката на стрелеца надолу и наемникът на Табулата изпусна оръжието.

Обръщане. Атака. Завъртане и още един удар. След секунди и тримата мъже лежаха на пода. Вратата се отвори. Холис натисна червеното аварийно копче, за да спре асансьора, хукна по коридора и после надолу по стълбите.

37.

Като момче Майкъл имаше автоматичен отговор на безумните истории на майка си и непрактичните планове на Гейбриъл за правене на пари. Време е да идеш в Града на истината, казваше им, което значеше, че някой от семейството трябва да подходи към проблемите обективно. Майкъл се смяташе за кмета на Града на истината — не особено приятно място вероятно, но поне знаеш къде се намираш.

Сега, когато живееше в изследователския център, му беше трудно да е обективен. Нямаше никакво съмнение, че е затворник. Дори да успееше да се измъкне от заключената си стая, охраната нямаше да го пусне да излезе през портала и да хване автобуса за Ню Йорк. Беше загубил свободата си, но този факт не го притесняваше. За пръв път в живота му хората му отдаваха нужната почит и уважение.

Всеки вторник Майкъл се виждаше с Кенард Наш за по едно питие и вечеря в дъбовия кабинет. Генералът обясняваше скритите цели зад изглеждащите на пръв поглед случайни събития. Една вечер му разказа за чипа, скрит в американските паспорти, и дори му показа снимки на устройството, наречено „Скимър“ — то можеше да чете паспорти от двайсет метра. Навремето някои специалисти искали да се въведат „контактни“ паспорти, които да се прекарват през жлеб като кредитните карти, но приятелите на Братството в Белия дом настояли за новата технология и радиочип.

— Информацията кодирана ли е? — попита Майкъл.

— Разбира се, че не. Това би затруднило съвместното използване на технологията заедно с други правителства.

— Ами ако терористите започнат да използват скимъри?

— Това със сигурност ще ги улесни. Да кажем, турист се разхожда на пазара в Кайро. Скимърът може да прочете паспорта му — да разбере дали е американец и посещавал ли е Израел. Още преди да е стигнал до края на улицата, убиецът може да го гръмне от някоя врата.

— Това е глупаво — възрази Майкъл. — Правителството казва, че иска да ни защити, а създава нещо, което ни прави още по-уязвими.

Генерал Наш го изглежда така, сякаш е любимият му племенник и се е наакал.

— Да, за съжаление. Но от едната страна на везните трябва да сложиш загубата на няколко живота, а от другата властта, която ни дава тази нова технология. Това е бъдещето, Майкъл. Никой не може да го спре. След няколко години няма да са само паспортите. Всеки ще носи защитен чип, с който ще бъде следен непрекъснато.

По време на един от седмичните им разговори Наш спомена какво се е случило с Гейбриъл. Явно братът на Майкъл беше пленен от фанатичка, която работела за терористична група, наречена „Арлекините“. Беше убила няколко души, преди да избягат от Лос Анжелис.

— Хората ми продължават да търсят — каза Наш. — Не искаме никой да нарани брат ти.

— Кажете ми, когато го откриете.

— Разбира се. — Наш размаза сирене и хайвер върху една солена бисквита и изстиска отгоре лимонов сок.

— Споменавам това само защото арлекините може да подготвят Гейбриъл да стане странник. Ако и двамата притежавате способността, има вероятност да се срещнете в друг свят. Ще трябва да го попиташ къде се намира физическото му тяло. Разберем ли това, ще можем да го спасим.

— А, не — отвърна Майкъл. — Гейб би отишъл в друг свят само ако там може да се стигне с мотор. Може би арлекините ще проумеят това и ще го пуснат.

На сутринта след експеримента Майкъл се събуди рано и взе душ с плувна шапка, за да не се намокрят сребърните пластини на черепа му. Навлече фланелка, панталони с шнур на кръста и обу джапанки. Нямаше закуска — според доктор Ричардсън не беше добре да закусва. Седна на канапето и си пусна музика. Лорънс тихо почука и влезе.

— Изследователският екип е готов. Време е.

— Ами ако реша да не го правя?

Лорънс като че ли се стресна.

— Изборът си е твой, Майкъл. На Братството обаче няма да му хареса решението ти. Трябва да се обадя на генерал Наш и...

— Спокойно. Не съм променил решението си.

Сложи на бръснатата си глава плетено вълнено кепе и последва Лорънс в коридора. Двама мъже от охраната стояха отвън с обичайните черни вратовръзки и сини блейзъри. Оформиха нещо като почетен ескорт — един отпред, един отзад. Тръгнаха към двора.

Майкъл с изненада откри, че всички работещи по проект „Преминаване“ — секретарки, химици и компютърни програмисти — са излезли да видят как влиза в Гробницата. Въпреки че повечето не разбираха истинската същност на проекта, им беше казано, че с него ще защитят Америка от враговете ѝ и че Майкъл е важна част от плана.

Той кимна като звезда, която приветства тълпата, и тръгна към Гробницата. Всички тези сгради бяха построени и всички тези хора бяха събрани именно заради този момент. На бас, че струва маса пари, помисли си. На бас, че са дали милиони. Винаги беше усещал, че е особен, предопределен за слава, и ето че сега към него се отнасяха като към филмова звезда във високобюджетен филм, в който има само една роля, едно-единствено лице на екрана. Ако наистина можеше да отиде в друг свят, щяха да го почитат като бог. Не беше късмет, че се озова тук. Беше негово право по рождение.

Минаха през метална врата и влязоха в просторно сумрачно помещение. На пет-шест метра над гладкия бетонен под по четирите стени се точеше покрита със стъкло галерия, озарена от светлини на контролни табла и монитори. Няколко техници гледаха надолу към него. Въздухът беше студен и сух, чуваше се бръмчене.

По средата на помещението имаше стоманена операционна маса с малка възглавница за главата му. До нея стоеше доктор Ричардсън. Сестрата и доктор Лау проверяваха оборудването. На една метална стойка имаше епруветки с разноцветни течности. До малката бяла възглавница лежах осем проводника, свързани със сребристи

електроди. Излизаха от дебел черен кабел, който се спускаше от масата и изчезваше в пода.

— Добре ли си? — попита Лорънс.

— Засега.

Лорънс леко го докосна по ръката и остана до вратата заедно с двамата мъже от охраната. Държаха се така, сякаш щеше да побегне от сградата, да прескочи оградата и да избяга в гората. Майкъл тръгна към центъра на Гробницата, свали плетената шапка и я подаде на сестрата. Легна по гръб на масата само по фланелка и долнище. Помещението беше студено, но той се чувстваше готов на всичко, като спортист пред важно състезание.

Ричардсън се наведе над него и залепи осемте проводника към осемте електродни пластини на черепа му. Сега мозъкът му беше директно свързан с квантовия компютър и техниците горе, в галерията, можеха да следят нервната му дейност. Ричардсън изглеждаше неспокоен и на Майкъл му се прищя лицето на доктора да беше покрито с хирургическа маска. Да върви по дяволите! Не неговият мозък беше прободен с медни проводници. „Това е моят живот, помисли Майкъл. Моят риск.“

— Успех! — пожела му Ричардсън.

— Майната му. Да почваме и да видим какво ще стане.

Ричардсън кимна и си сложи слушалки, така че да може да говори с техниците в галерията. Той носеше отговорността за мозъка на Майкъл, а доктор Лау и сестрата щяха да се грижат за останалите части от тялото. Залепиха сензори на гърдите и врата му, за да следят жизнените му показатели. Сестрата му би местна упойка и му вкара венозно игла. Иглата беше прикачена към система и във вените му почна да се влива физиологичен разтвор.

— Хващате ли обхвата на вълните? — прошепна доктор Ричардсън в микрофона. — Добре. Да. Това е добре. — Обърна се към Майкъл. — Трябва ни отправна точка, за да започнем. Затова ще създаваме на мозъка различни стимули. Няма нищо за мислене. Само ще реагираш.

Сестрата донесе няколко епруветки. Първите бяха различни на вкус: солено, кисело, горчиво, сладко. После различни миризми: роза, ванилия и нещо, което напомни на Майкъл за изгорена гума. Ричардсън продължаваше да мърмори в микрофона — взе фенерче и

започна да святка в очите на Майкъл. Светлините бяха с различен цвят. Пускаха звуци с различна сила и докосваха лицето му с перо, дървено кубче и грапаво парче метал.

Доволен от резултатите на сензорите, Ричардсън накара Майкъл да брои на обратно, да събира и да описва вечерята, която му е била сервирана снощи. После потънаха навътре в паметта и Майкъл трябваше да им каже кога за пръв път е видял океана и кога за пръв път е видял гола жена. Имал ли е отделна стая като момче? Как е изглеждала? Какви са били мебелите и плакатите по стените?

Най-сетне Ричардсън престана да му задава въпроси и сестрата пръсна в устата му малко вода.

— Добре — каза Ричардсън на техниците. — Мисля, че сме готови.

Сестрата извади една система, пълна с ЗВЗ. Кенард Наш беше обяснил на Майкъл, че ЗВЗ е специална бактерия, отгледана в Швейцария от супер изследователски екип. Наркотикът бил много скъп и труден за производство, но токсините, създавани от бактерията, явно увеличавали нервната енергия. Сестрата вдигна високо системата и гъстата тюркоазеносиня течност се разплиска в банката.

Сестрата махна физиологичния разтвор, прикачи банката и струйка ЗВЗ потече по пластмасовата тръбичка към иглата в ръката му. Ричардсън и доктор Лау го гледаха, сякаш щеше да се пренесе в друго измерение.

— Как се чувстваш? — попита Ричардсън.

— Нормално. Колко време трябва, за да подейства?

— Не знаем.

— Пулсът леко ускорен — каза доктор Лау. — Дишането непроменено.

Като се опита да скрие разочарованието си, Майкъл се втренчи в тавана, после затвори очи. Може би не беше странник — или пък новият наркотик не действаше. Всички усилия и пари бяха отишли напразно.

— Майкъл?

Той отвори очи. Ричардсън се беше вторачил в него. Стаята беше все така студена, но по челото на доктора бяха избили капчици пот.

— Започни да броиш от сто на обратно.

— Вече сме го правили.

— Искат да се върнем до стандартен неврологичен показател.

— Няма смисъл. Няма да стане...

Размърда лявата си ръка и видя нещо необичайно. Ръка и китка, съставени от малки светли точки, се появиха от ръката от плът и кръв, като призрак, който се измъква през стена. Ръката от плът и кръв тупна безжизнено на масата, докато призрачната ръка остана.

Моментално осъзна, че това нещо — тази способност — винаги е била част от него, скрита в тялото му.

Призрачната ръка му напомни за опростените рисунки на съзвездия като Близнаци или Стрелец. Ръката му беше съставена от малки звездички, свързани с тънки, почти незабележими нишки светлина. Не можеше обаче да движи тази призрачна ръка. Ако помислеше — раздвижи палеца, стисни пръстите — не се получаваше нищо. Трябваше да си представи какво иска да направи ръката и след малко тя откликваше на представата му. Беше измамно. Всичко действаше с леко забавяне, сякаш движиш тялото си под водата.

— Какво мислите? — попита той Ричардсън.

— Започни да броиш отзад напред.

— Какво мислите за ръката ми? Виждате ли какво става?

Ричардсън поклати глава.

— И двете ти ръце са отпуснати на масата. Можеш ли да опишеш това, което виждаш?

Майкъл откри, че му е трудно да говори. Не беше само движението на устните и езика, ами и странното, мъчително усилие да оформиш идеи и да ги облечеш в думи. Умът беше по-бърз от думите. Много по-бърз.

— Мисля, че... — Замълча, както му се стори, за много дълго. — Това не е халюцинация.

— Опиши го, ако обичаш.

— Винаги е било у мен.

— Опиши какво виждаш, Майкъл.

— Ти... си... сляп.

Раздразнението на Майкъл нарастваше, премина в гняв и той се надигна на лакти и седна. Усети, че си пробива път през нещо старо и крехко, капсула от жълтеникаво стъкло. После осъзна, че горната част на призрачното му тяло е изправена, а тялото от плът и кръв е останало да лежи. Защо не можеха да го видят? Всичко беше толкова ясно. Но

Ричардсън продължаваше да зяпа тялото на масата, сякаш беше уравнение, което щеше само ще даде верния отговор.

— Няма никакви жизнени показатели — каза Лау.

— Или е мъртъв, или...

— Какво?! — рязко попита Ричардсън.

— Не. Има пулс. Един удар. И дробовете му се движат. В някакъв вид летаргично състояние е, като човек, затрупан от сняг. — Лау наблюдаваше екрана на монитора. — Бавно. Всичко е много бавно. Но е жив.

Ричардсън се наведе, устните му бяха на сантиметри от лявото ухо на Майкъл.

— Чуваш ли ме, Майкъл? Можеш ли...

Толкова трудно беше да слушаш човешкия глас — натежал от съжаление, слабост и страх — че Майкъл изтръгна от плътта остатъка от призрачното си тяло и се понесе над тях. Чувстваше се странно в това състояние, като дете, което се учи да плува. Носеше се нагоре. Надолу. Гледаше света, но се беше откачил от нервната му суматоха.

Изпитваше смътното усещане, че на пода има малък черен отвор, като канал на дъното на плувен басейн. Лекичко го дърпаше надолу. Не. Стой далече. Можеше да му устои и да се задържи отгоре, ако решеше. Но какво беше това? Беше ли част от това да станеш странник?

Времето минаваше. Можеше да са секунди или минути. Когато светещото му тяло се понесе надолу, силата — притегателната сила — набра мощ и той започна да се плаши. Пред него се появи лицето на Гейбриъл и го обзе силно желание да види отново брат си. Трябваше да се изправят срещу това заедно. Всичко е опасно, когато си сам.

Близо. Много близо, сега. Отказа се да се бори и почувства, че призрачното му тяло потъва в глобуса, точката, концентрираната субстанция, която го притегляше към черната дупка. Нямаше дробове. Нямаше уста. Нямаше глас. Изчезна.

Отвори очи и откри, че се носи насред тъмнозелен океан. Над него имаше три малки слънца. Горещи бели точки в сламеножълтото небе.

Опита се да запази спокойствие и да прецени положението. Водата беше топла и имаше някакъв едва доловим мирис. Никакъв вятър. Изтласка се с крака, изскочи на повърхността като коркова тапа

и огледа света. Видя тъмна мъглива линия, която отбелязваше хоризонта — и нито следа от суша.

— Ей! — извика. И за миг звукът от гласа му го накара да се чувства силен и жив. Но викът изчезна в безбрежната морска шир. — Тук съм! — извика той. — Ето ме! — Но никой не му отговори.

Спомни си протоколите от разпитите на странници, които доктор Ричардсън беше оставил в стаята му. Имаше четири препятствия, които препречваха достъпа до останалите светове: вода, огън, земя, въздух. Нямаше определен ред и странниците се сблъскваха с тях по различен начин. Трябваше да намериш изход от всяко препятствие, но странниците използваша различни думи, за да опишат изпитанието. Винаги имаше врата. Коридор. Един руски странник го беше нарекъл: „цепка в дълго черно перде“.

Всички бяха единомисленици, че може да се озовеш пред следващото препятствие или да се върнеш на мястото, откъдето си тръгнал в истинския свят. Но никой не беше оставил ръководство как да се справиш с илюзията. Намираш начин, обясняваше една жена. Или той те намира. Различните обяснения го нервираха. Не можеше ли просто да кажат: правиш осем крачки и завиваш надясно. Искаше пътна карта, а не философия.

Изруга високо и цапна с ръце само за да чуе някакъв звук. Водата заля лицето му и се стече по бузата към устата му. Очакваше неприятен солен вкус, но водата беше без вкус и мирис. Гребна с шепа и се вгледа отблизо. Имаше някакви малки частички. Можеше да е пясък или водорасли, или вълшебен прах, нямаше откъде да разбере.

Сън ли беше това? Можеше ли наистина да се удави? Погледна към небето и се опита да си спомни вестникарски истории за корабкрушенци, плували в океана, докато не ги спасили. Колко време бяха оцелели? Три-четири часа? Ден?

Потопи главата си под повърхността, показа се отново и изплю водата, която беше нагълтал. Защо имаше три слънца в небето? Друга вселена ли беше това, с други закони за живот и смърт? Въпреки че се мъчеше да обмисли тези идеи, положението, фактът, че беше сам, без признак за суша, се наложи в ума му. Без паника, помисли си. Можеш да изкараш дълго време.

Запя стари рокендрол парчета. Брои отзад напред и заповтаря детски стихчета — всичко, което му даваше усещането, че е жив.

Вдишай. Издишай. Плесни. Обърни се. Плесни пак. Но всеки път, когато спреше, малките вълнички се стапяха в неподвижната вода наоколо. Мъртъв ли беше? Може би. Може би точно в този миг Ричардсън се мъчеше над безжизненото му тяло. Може би беше почти мъртъв и ако се оставеше да потъне, последните частички живот щяха да бъдат отмити от тялото му.

Уплаши се, избра си посока и заплува. Започна с кроул, после, когато ръцете му се умориха, се обърна по гръб. Не можеше да прецени колко време е минало. Пет минути. Пет часа. Но когато спря и се извърна назад, видя същата линия на хоризонта. Същите три слънца. Жълтото небе. Остави се да потъне, после бързо изскочи, изплю водата и изкрещя.

Легна по гръб, изпъна се и затвори очи. Еднаквостта на заобикалящата го среда, статичният ѝ характер предполагаша, че е плод на ума. Но в сънищата си винаги виждаше Гейбриъл и хора, които познаваше. Абсолютната самота на това място беше някак си странна и объркваща. Ако това беше сън, трябваше да има поне пиратски кораб или луксозна яхта, пълна с жени.

Изведнъж усети как нещо хлъзгаво го докосва по крака. Започна бясно да плува. Ритай. Хвърли се напред. Сграбчи водата. Единствената му мисъл беше да се движи колкото се може по-бързо и да се махне от нещото, което го беше докоснало. Затвори очи и заразмахва отчаяно ръце. Спри. Чакай. Какво чуваше? Собственото си дишане. Страхът отново го заля и той заплува към безкрайно далечния хоризонт.

Времето минаваше. Времето за сънуване. Космическото време. Не беше сигурен в нищо. Спря и легна по гръб, изтощен, едвам си поемаше дъх. Всички мисли изчезнаха, остана само желанието да диша. Той се съсредоточи върху това действие, което в миналия живот му се беше струвало просто и автоматично. Мина още време и долови ново усещане. Усети как се движи в определена посока, сякаш притеглян към хоризонта. Постепенно течението стана по-силно.

Чуваше как водата шуми около ушите му, после долови слаб рев, като от далечен водопад, опита да надигне глава и да види накъде го носи водата. В далечината се вдигаше лека мъгла, малки вълнички набраздяваха повърхността. Течението стана силно, ревят също се усиливаше. Майкъл вдигна дясната си ръка във въздуха, сякаш някоя

огромна птица или ангел можеше да се спусне и да го спаси от гибел. Течението продължаваше да го влачи — накрая морето сякаш се срина пред него.

За миг остана под водата, после се напъна да излезе нагоре към светлината. Беше на ръба на огромен водовъртеж, голям колкото лунен кратер. Зелената вода се завихряше към центъра на тъмния въртоп. И течението го влачеше и дърпаше надолу, далеч от светлината. Продължавай да се движиш, повтаряше си Майкъл. Не се предавай. Нещо в него щеше да бъде унищожено завинаги, ако позволеше на водата да изпълни устата и дробовете му.

На половината път до дъното на зеления бокал видя малка черна сянка, по размер и форма приличаше на корабен люк. Нямаше нищо общо с водовъртежа. Изчезна под пръските и пяната, като черна скала, скрита в реката, после се появи пак.

Майкъл заплува към сянката. Загуби я. Откри я отново. И се хвърли право в средата на мрака.

38.

По-голяма част от остъклената галерия в Гробницата се използваше от техническия персонал, но в северната страна можеше да се влезе само през охранявана врата. Тази отделена наблюдателница беше покрита с килими, имаше меки дивани и лампиони от неръждаема стомана. Малки черни масички и тапицирани столове бяха подредени до матираните прозорци.

Кенард Наш седеше на една от масите. Бодигардът му, бивш полицай от Перу, казваше се Рамон Вега, тъкмо му наливаше шардоне. Рамон беше убил петима миньори, достатъчно глупави, за да организират стачка, но Наш го ценеше най-вече заради уменията му на прислужник и сервитьор.

— Какво имаме за вечеря, Рамон?

— Съомга. Пюре от картофи с чесън. Зелен фасул и бадеми. Ще я донесат от административния център.

— Идеално. Погрижи се да не изстине.

Рамон излезе, а Наш отпи вино. Един от уроците, които беше научил от двайсет и две години служба в армията, беше необходимостта офицерите да останат отделени от войниците. Ти си техен водач, не техен приятел. Когато работеше в Белия дом, персоналът следваше същата процедура. През няколко седмици президентът биваше изваждан от усамотението си, за да хвърли бейзболна топка или да запали националната коледна елха, но през повечето време беше защитаван от опасната случайност на непредвидените събития. Въпреки че беше военен, Наш лично бе посъветвал президента да не ходи на войнишки погребения. Емоционално нестабилна жена можеше да хлипа и ридае. Майка можеше да се хвърли върху ковчега, а бащата да потърси обяснение за смъртта на сина си. Философията на Паноптикона учеше Братството, че истинската власт се основава на контрол и предсказуемост.

Понеже изходът на проект „Преминаване“ беше непредсказуем, Наш не беше уведомил Братството, че експериментът изобщо се

провежда. Променливите бяха прекалено много, за да се гарантира успех. Всичко зависеше от Майкъл Кориган, младия мъж, чието тяло сега лежеше на операционната маса в Гробницата. Много младежи и девойки, които бяха взимали ЗВЗ, бяха свършили в психиатрията. Доктор Ричардсън се оплакваше, че не можел да определи точната дозировка на наркотика, нито да предскаже ефекта му върху евентуален странник.

Ако това беше военна операция, Наш щеше да прехвърли цялата отговорност на по-нисш офицер и да стои далеч от битката. По-лесно е да избегнеш вината, ако не си пряк участник. Наш знаеше това основно правило — беше го следвал през цялата си кариера, — но му беше невъзможно да стои настрана от изследователския център. Създаването на квантовия компютър, построяването на Гробницата и опитът да създаде странник бяха все негови решения. Ако проектът се окажеше успешен, тъкмо той щеше да промени хода на историята.

Виртуалният паноптикон вече поемаше контрола върху работното място. Кенард Наш отпи глътка вино и си позволи удоволствието да се наслади на прозорливостта си. В Мадрид компютър броеше ударите по клавишите на уморена млада жена, която вкарваше информация за кредитни карти. Компютърната програма, която следеше работата ѝ, правеше часови график, който показваше дали си е изпълнила нормата. Автоматични съобщения ѝ казваха: „Браво, Мария!“ или „Загрижен съм, госпожице Санчес. Изоставате“. И младата жена щеше да почне да пише по-бързо, за да не загуби работата си.

Някъде в Лондон камера наблюдаваше лица от тълпата, превръщаше човешки същества в поредица от числа, които можеха да бъдат сравнени с цифров файл. В Мексико и Джакарта електронни уши подслушваха телефонни разговори, следяха и непрекъснатото чатене по интернет. Правителствените компютри знаеха, че еди-коя си книга е купена в Денвър, а еди-коя си е взета от библиотека в Брюксел. Кой е купил едната? Кой е прочел другата? Проследи имената. Сравни. Проследи отново. Ден след ден виртуалният паноптикон наблюдаваше затворниците си и ставаше част от техния свят.

Рамон Вега влезе и се поклони. Наш реши, че има проблем с вечерята.

— Господин Бун, генерале. Казва, че сте искали да го видите.

— Да, разбира се. Да влезе.

Кенард Наш знаеше, че ако бе в Изповедалнята, лявата страна на мозъчната му кора щеше да светне с червения цвят на измамата. Не харесваше Нейтан Бун и се изнервяше в негово присъствие. Бун беше нает от предшественика му и знаеше доста за вътрешните работи на Братството. През последните няколко години беше установил лични взаимоотношения с останалите членове на изпълнителния борд. Повечето членове на Братството смятаха господин Бун за смел и находчив: идеалният шеф на охраната. Наш се притесняваше от факта, че не разполага с пълен контрол върху действията му. Наскоро пък беше открил, че шефът на охраната не се е подчинил на пряка заповед.

Рамон въведе Бун в галерията и излезе.

— Искали сте да ме видите? — каза Бун. Стоеше леко разкрячен и с ръце зад гърба.

Наш трябваше да е ръководещият, главнокомандващият, но и двамата знаеха, че Бун може да скочи и за секунди да му строши врата.

— Седнете, господин Бун. Пийнете чаша шардоне.

— Не сега. — Бун направи няколко крачки към прозореца и погледна надолу към операционната маса. Анестезиологът оправяше сърдечния сензор на гърдите на Майкъл. — Как върви?

— Майкъл е в транс. Слаб пулс. Ограничено дишане. Надявам се, че е станал странник.

— Или е полумъртъв. Наркотикът може да му е изпържил мозъка.

— Нервната енергия напусна тялото му. Компютрите следят движението доста добре.

Двамата млъкнаха, загледани през прозореца.

— Да предположим, че наистина е странник — каза Бун. — Може ли да умре в момента?

— Човекът, който лежи на операционната маса, може да преустанови биологичното си съществуване.

— А какво ще стане със Светлината му?

— Не знам — отвърна Наш. — Но не може да се върне в тялото му.

— Може ли да умре в друг свят?

— Да. Вярваме, че ако те убият в друг свят, оставаш завинаги там.

Бун се извърна от прозореца.

— Надявам се експериментът да е успешен.

— Трябва да предвидим всички възможности. Затова е толкова важно да открием Гейбриъл Кориган. Ако Майкъл умре, незабавно ще имаме нужда от негов заместник.

— Разбирам.

— Според източниците ми си изтеглил оперативните ни агенти от Калифорния. Екипа, който търсеше Гейбриъл.

Бун изобщо не изглеждаше притеснен.

— Електронното наблюдение продължава. Друг екип продължава да търси наемника на арлекина, който остави фалшивата следа в апартамента на Майкъл Кориган. Смятам, че е инструктор по бойни изкуства, в миналото свързан с църквата на Айзак Джоунс.

— Но в действителност никой не търси Гейбриъл — отвърна Наш. — Не си се подчинил на пряка заповед.

— Мое задължение е да пазя нашата организация и да помагам за постигането на целите ни.

— В този момент проект „Преминаване“ е най-важната ни цел. Няма нищо по-важно.

Бун се приближи към масата, като полицай, който се кани да притисне заподозрян.

— Може би въпросът трябва да бъде обсъден от изпълнителния борд.

Генерал Наш сведе поглед към масата и обмисли възможностите си. Не му се искаше да разкрие пред Бун всички факти за квантовия компютър, но беше невъзможно повече да пази тайната.

— Както знаеш, вече разполагаме с работещ квантов компютър. Сега не е моментът да обсъждаме технологичните аспекти на устройството, но те са свързани със задържането на елементарни частици в енергийно поле. За изключително кратък период тези частици изчезват от силовото поле и после се връщат. Къде отиват, господин Бун? Нашите учени ми казват, че преминават в друго измерение — в друг свят.

Бун явно се забавляваше.

— Пътуват със странниците.

— Тези частици се връщат в нашите компютри с послания от напреднала цивилизация. Първо получавахме прости бинарни кодове,

а после все по-сложна и по-сложна информация. Тази цивилизация даде на учените ни нови открития във физиката и компютрите. Показаха ни промени при животните и как да създаваме така наречените снадки. Ако можем да научим повече от тази напреднала технология, скоро ще успеем да създадем Паноптикона. Братството най-сетне ще има властта да наблюдава и контролира огромни човешки маси.

— И какво иска тази цивилизация в замяна? — попита Бун. — Никой не дава нищо даром.

— Искат да дойдат в света ни и да се срещнат с нас. Затова ни трябва страниците — да им покажем пътя. Квантовият компютър следи Майкъл Кориган, докато минава между различните светове. Разбирате ли, господин Бун? Стана ли ви ясно всичко?

За пръв път Бун изглеждаше впечатлен. Наш си позволи да се наслади на мига, докато пълнеше чашата си.

— Затова ви помолих да намерите Гейбриъл Кориган. И не съм доволен, че отказвате да изпълнявате заповеди.

— Изтеглих агентите поради една-единствена причина — отвърна Бун. — Мисля, че в организацията има предател.

Ръката на Наш леко потрепери и той остави чашата.

— Сигурен ли сте?

— Дъщерята на Тръна, Мая, е в Щатите. Но не успях да я заловя. Арлекинът предугажда всичките ни действия.

— И смятате, че някой от оперативните агенти ни е предал?

— Философията на Паноптикона е, че всеки трябва да бъде наблюдаван и оценяван — дори и тези, които ръководят системата.

— Да не искате да кажете, че аз имам нещо общо с това?

— В никакъв случай — отвърна Бун, но изгледа генерала втренчено, сякаш обмисляше вероятността. — В момента използвам един интернет екип, който следи всички, които имат връзка с проекта.

— А кой ще следи вашите действия?

— Никога не съм имал тайни от Братството.

Не го поглеждай, помисли си Наш. Не му позволявай да види очите ти. Погледна през прозореца към Майкъл.

Доктор Ричардсън крачеше нервно до безжизнения си пациент. Една бяла пеперуда, се беше промъкнала някак си в оборудваната с

климатици Гробница. Докторът се сепна, когато тя се появи от сенките и запърха ту в светлото, ту в тъмното.

39.

Мая и Гейбриъл минаха през град Сан Лукас към един на обяд и поеха на юг.

Мая се опитваше да не обръща внимание на напрежението, което се усилваше със смяната на всеки километър на километража. Съобщението на Липата в Лос Анжелис беше съвсем ясно: карай към Сан Лукас, Аризона. На юг по шосе 77. Търси зелена панделка. Име на контакта — Мартин. Като нищо бяха пропуснали панделката или пустинният вятър я беше отнесъл. Липата можеше да е изигран от интернет екип на Табулата и можеха да попаднат в засада.

Мая беше свикнала с неясни насоки, които водеха до безопасни домове или точки на достъп, но охраняването на вероятен странник като Гейбриъл променяше всичко. След боя в „Парадайз Динър“ той се бе дистанцирал от нея, казваше само по няколко думи, когато спираха на някоя бензиностанция, за да погледнат картата. Държеше се като човек, който се е съгласил да се покатери по опасен връх и е готов да се примири с препятствията.

Тя свали прозореца на вана и пустинният въздух веднага изсуши потта ѝ. Синьо небе. Ястреб. Гейбриъл беше на километър и половина пред нея, но изведнъж обърна и се засили обратно. Посочи вляво: намерих я.

Дълга зелена панделка бе вързана около металната основа на един километричен знак. Прашен път — широк колкото да мине една кола, излизаше на магистралата на това място, но нямаше табела, която да показва къде ще ги отведе. Гейбриъл свали шлема си и го закачи на дръжката на мотора. Завиха по пътя.

Земята бе равна, безводна: с кактуси, туфи изсъхнала трева и храсталаци, които задираха вратите на вана. Имаше две отбивки, но още две зелени панделки ги поведоха на изток. Когато се изкачиха по високо, започнаха да се появяват мескити и сив дъб, имаше и вечнозелени храсти с малки жълти цветчета, над които жужаха пчели.

Гейбриъл изкачи един нисък хълм и спря. Мая спря до него. Това, което им беше заприличало на планинска верига от магистралата, всъщност беше плато над закътана долина, в която имаше няколко къщи — отдалече приличаха на кутийки, скрити наполовина в боровете. Над тях, на ръба на платото, имаше три вятърни турбини.

Гейбриъл избърса прахта от лицето си с кърпа и подкара мотора. Караше бавно, оглеждаше се, сякаш очакваше някой да изскочи и да ги нападне.

Бойната пушка лежеше на пода на вана, покрита с одеяло. Мая я взе, зареди патрон в цевта и я сложи на седалката до себе си. Чудеше се дали тук наистина живее пътевиждащ, или всичко е клопка на Табулата.

Пътят към долината минаваше по каменен мост над тесен поток. От другата страна имаше хора и Мая намали.

Четири — не, пет — хлапета мъкнеха камъни към потока. Вероятно си правеха вир да се къпят. Спряха и загледаха мотора и вана. След двеста метра минаха покрай момче, което носеше пластмасова кофа. Махна им. Още не бяха видели нито един възрастен. За секунда Мая си представи царство от деца, които растат без несекващото влияние на Голямата машина.

Наближиха долината. Пътят тук беше павиран с червеникавокафяви тухли, малко по-тъмни от почвата. Минаха покрай три дълги оранжерии със стъклени прозорци, после Гейбриъл отби в двора на един сервиз. Четири прашни пикапа бяха паркирани в отвореното хале. Булдозер, два джипа и стар училищен автобус бяха спрени до някаква дървена барака. Тухлени стълби водеха към двор, пълен с бели пилета.

Мая зави пушката с одеялото, праметна калъфа с ножницата през рамо и слезе. Едно десетинагодишно момиченце седеше на близката тухлена ограда — азиатче с дълга черна коса, която стигаше до тесните му рамене. Също като останалите деца беше с джинси, фланелка и здрави работни обувки. От колана ѝ висеше голям ловен нож с дръжка от рог. Оръжието и дългата коса я правеха да изглежда като оръженосец, готов да сграбчи конете на рицарите, щом пристигнат в замъка.

— Здравейте — каза момичето. — Вие ли сте хората от Испания?

— Не, ние сме от Лос Анжелис. — Гейбриъл се представи, представи и Мая. — А ти коя си?

— Алис Чен.

— Това място има ли си име?

— Нова хармония — отвърна Алис. — Избрахме го преди две години. Всички гласуваха. Дори децата.

Скочи от стената и се приближи да огледа прашния мотор на Гейбриъл.

— Чакаме двама кандидати от Испания. Кандидатите живеят тук три месеца и после ги приемаме с гласуване. — Извърна се от мотора и погледна Мая. — Щом не сте кандидати, какво правите тук?

— Търсим един човек, казва се Мартин — отвърна Мая. — Знаеш ли къде е?

— Мисля, че е по-добре да поговорите първо с мама.

— Не е необходимо...

— Елате. Тя е в комуналния център.

Поведе ги през друг мост. Потокът ромолеше над червени скали и се завихряше в малки вирчета. От двете страни на пътя имаше къщи с измазани с хоросан стени, малки прозорци и плоски покриви, на които можеше да се спи през горещите нощи. Повечето къщи бяха големи и Мая се зачуди как строителите са прекарвали тонове тухли и бетон по тесния прашен път.

Алис Чен все поглеждаше през рамо, сякаш очакваше да тръгнат да бягат. Докато минаваха пред една боядисана в пастелнозелено къща, Гейбриъл тихо попита:

— Тези хора не ни ли очакват?

— Явно не.

— Кой е Мартин? Пътевиждащият ли?

— Не знам, Гейбриъл. След малко ще разберем.

Минаха през една борова горичка и стигнаха до четири бели сгради с двор по средата и каменен фонтан наред него.

— Това е комуналният център — уведоми ги Алис и дръпна една тежка дървена врата.

Последваха я по къс коридор до класна стая, пълна с играчки. Млада учителка седеше на рогозка заедно с пет деца и им четеше от книжка с картинки. Кимна на Алис и огледа Мая и Гейбриъл.

— Малките са на училище по цял ден — обясни Алис. — Аз свършвам в два следобед.

Излязоха от училището, минаха през двора и влязоха във втората сграда. В нея имаше три кабинета без прозорци, пълни с компютри и хора.

— Врътни мишката — тъкмо казваше някакъв младеж. — Не виждаш ли червената светлина? Това означава... — Спря за миг и изгледа Мая и Гейбриъл.

Влязоха в третата сграда, в която имаше още бюра и компютри. Една китайка с бяла престилка излезе да ги посрещне и Алис се затича към нея и ѝ прошепна нещо.

— Добър ден — поздрави ги жената. — Аз съм доктор Джоун Чен, майката на Алис.

— Това е Мая, а това е Гейбриъл. Не са от Испания.

— Търсим...

— Да. Знам за какво сте дошли — отвърна Джоун. — Мартин спомена за вас на събранието на съвета. Но не стигнахме до споразумение. Не сме гласували по въпроса.

— Просто искаме да говорим с Мартин — каза Гейбриъл.

— Да, разбира се. — Джоун се обърна към дъщеря си. — Заведи ги на хълма да видят господин Гринуолд. Той помага за строежа на новата къща на семейство Уилкинс.

Излязоха от клиниката и Алис се затича пред тях.

— Не че съм очаквал тържествено посрещане — каза Гейбриъл, — но приятелите ти не изглеждат много дружелюбни.

— Арлекините нямат приятели — отвърна Мая. — Имаме задължения и съюзници. Не казвай нищо, преди да съм преценила ситуацията.

По пътя беше посипана слама. След стотина метра стигнаха до бали, наредени до оживена строителна площадка.

В бетонната основа на нова къща бяха забити метални пръти и работниците забучваха балите на тях като огромни жълти тухли. Бяха двайсетина души на различна възраст. Тийнейджъри с мокри от пот фланелки нагласяваха балите с чукове, а трима по-възрастни мъже опъваха галванизирани стоманени мрежа около външните стени. Двама дърводелци с колани с инструменти ковяха дървена рамка, която да държи подпорните греди на тавана. Мая си даде сметка, че всички

сгради в долината са построени по същия прост начин. На комуната не ѝ трябваха тухли и бетон, а само шперплат, греди, мазилка и бали слама.

Четирийсетинагодишен мускулест латиноамериканец беше коленичил в прахта и размерваше парче шперплат. Беше с шорти, изпоцапана фланелка и много износен колан с инструменти. Щом ги видя, се изправи и се приближи към тях.

— Търсите ли някого?

Преди Мая да успее да отговори, Алис излезе от вратата на къщата с едър възрастен мъж с очила с дебели стъкла. Мъжът забърза към тях и се насили да се усмихне.

— Добре дошли в Нова хармония. Аз съм Мартин Гринуолд. А това е приятелят ми Антонио Гарденас. — Той се обърна към латиноамериканеца. — Това са посетителите, за които говорихме на заседанието на съвета. С мен се свърза един приятел от Европа.

Антонио не изглеждаше щастлив, че ги вижда. Раменете му се стегнаха и той леко се разкрачи, сякаш се готвеше да се бие.

— Виждаш ли какво виси на рамото ѝ? Знаеш ли какво означава това?

— Говори по-тихо — отвърна Мартин.

— Тя е арлекин, по дяволите! Табулата няма да се зарадва, ако разбере, че е била тук.

— Тези хора са мои гости — твърдо заяви Мартин. — Алис ще ги заведе в Синята къща. Към седем ще дойдат в Жълтата къща и ще вечеряме заедно. Ти също си поканен, приятелю. Ще поговорим на чаша вино.

Антонио се поколеба няколко секунди, после се върна при строежа. В ролята на гид, Алис Чен придружи гостите до паркинга. Мая уви оръжията си в одеялото, а Гейбриъл метна нефритения меч през рамо. Последваха Алис обратно нагоре по склона към синя къща до страничен път, близо до потока. Беше сравнително малка — кухня, спалня и всекидневна с висок таван, стълби и място за спане отгоре. Два френски прозореца се отваряха към ограден двор с розмарин и синап.

Банята беше с висок таван, старовремска вана с лъвски крака и патинирани кранчета. Мая съблече мръсните си дрехи и влезе да се изкъпе. Водата имаше лек мирис на желязо, сякаш идваше от недрата

на земята. Когато ваната се напълни наполовина, тя легна в нея и се опита да се отпусне. Някой беше сложил над мивката дива роза в тъмносиня бутилка. За миг тя забрави за опасностите и се съсредоточи върху тази единствена красива точка на света.

Ако Гейбриъл се окажеше странник, щеше да продължи да го пази. Ако пътевиждащият решише, че Гейбриъл е просто обикновена душа, щеше да се наложи да си отиде завинаги. Отпусна се и си представи как Гейбриъл остава в Нова хармония, влюбва се в някоя красива млада жена, която обича да пече хляб. Постепенно въображението ѝ я повлече по тъмна пътека и тя си представи как стои през нощта пред къщата и гледа през прозореца как Гейбриъл и жена му приготвят вечерята. „Арлекин. Ръцете ти са изцапани с кръв. Стой далече.“

Насапуниса и изми косата си, откри в шкафа хавлия и тръгна към спалнята. Гейбриъл беше на втория етаж. След няколко минути го чу да ругае. После дървената стълба изскърца — той слизаше да се изкъпе.

По залез-слънце тя извади от сака си син потник и дълга до глезените памучна пола. Погледна се в огледалото и с радост установи, че изглежда съвсем обикновена, като всички жени, с които Гейбриъл беше излизал в Лос Анжелис. После вдигна полата и закопча двата ножа на краката си. Останалите оръжия бяха скрити под завивките на леглото.

Отиде във всекидневната. Гейбриъл седеше на тъмно. Надничаше през цепката на пердетата.

— Някой се крие в храстите на десетина метра нагоре по хълма. Наблюдават къщата.

— Сигурно е Антонио Гарденас или някой негов приятел.

— И какво ще правим?

— Нищо. Да вървим да търсим Жълтата къща.

Излязоха. Мая се опитваше да върви спокойно. Не беше сигурна дали някой ги следи. Въздухът беше топъл, мракът вече загръщаше боровете.

Жълтата къща беше близо до един от мостовете. Газени лампи горяха на плоския покрив, чуваха се човешки гласове.

Влязоха и видяха осем деца на различна възраст да вечерят на една дълга маса. Ниска жена с къдрава червена коса се въртеше в кухнята. Беше с дънкова пола и фланелка с картинка на наблюдателна камера, зачеркната с червена черта. Символ на съпротивата срещу Голямата машина. Мая беше виждала този символ на пода на един денс клуб в Берлин, както и нарисуван със спрей на една стена в Мадрид.

С лъжица в ръка, жената се приближи да ги поздрави.

— Аз съм Ребека Гринуолд. Добре дошли!

Гейбриъл се усмихна и махна към децата.

— Много деца имате.

— Само две са наши. Трите деца на Антонио се хранят с нас, плюс дъщерята на Джоун, плюс две приятелчета от други семейства. Децата в комуната непрекъснато се хранят в нечия къща. След първата година трябваше да наложим правилото: детето трябва да се обади поне на двама възрастни до четири следобед. Това е правилото, но може да стане голяма лудница. Миналата седмица правихме тухли за пътя, така че имахме седем кални деца плюс три пубера, които ядат двойно. Доста спагети наготвих.

— Къде е Мартин?

— Горے на покрива с останалите. Качвайте се, аз ще дойда след малко.

От трапезарията излязоха в оградена градина. Докато се качваха по външната стълба към покрива, Мая чу спореци гласове.

— Не забравяй за децата в комуната, Мартин. Трябва да защитим децата.

— Мисля за децата, които растат по целия свят. Голямата машина ги учи на страх, алчност и омраза...

При появата на Мая и Гейбриъл разговорът спря. На покрива имаше дървена маса, осветена с лампи с растително масло. Мартин, Антонио и Джоун седяха около нея и пиеха вино.

— Добре дошли още веднъж! — поздрави ги Мартин. — Заповядайте, седнете.

Мая бързо прецени логичната посока на евентуална атака и седна до Джоун Чен. От мястото си можеше да види всеки, който се качваше по стълбата. Мартин се засуети около тях, сложи им прибори и наля две чаши вино от бутилка без етикет.

— Това е мерло, купуваме го директно от една изба. Когато си мислехме в началото за Нова хармония, Ребека ме попита как си я представям и аз ѝ казах, че искам вечер да пия по чаша хубаво вино с добри приятели.

— Наистина скромна цел — обади се Гейбриъл.

Мартин се усмихна и седна.

— Но дори и скромно желание като това не се осъществява лесно. То означава общество със свободно време, група хора с достатъчни доходи, за да си купят мерло, и най-вече желание да се наслаждаваш на малките радости в живота. — Усмихна се и вдигна чашата си. — В този смисъл чашата вино се превръща в революционен призив.

Мая не разбираше от вина, но това беше приятно на вкус и ѝ напомняше на череша. Лек ветрец подухна от каньона и пламъчетата на трите лампи потрепнаха. Над тях, в ясното небе над пустинята, имаше хиляди звезди.

— Искам да се извиня и на двамата ви за негостоприемното посрещане — каза Мартин. — Искам да се извиня и на Антонио. Споменах за вас на съвета, но не гласувахме. Не мислех, че ще дойдете толкова скоро.

— Кажете ни само къде е пътевиждащият — отвърна Мая — и веднага ще си тръгнем.

— Може да няма пътевиждащ — изръмжа Антонио. — А може и вие да сте шпиони, пратени от Табулата.

— Тази сутрин се ядоса, че е арлекин — обади се Мартин. — А сега я обвиняваш, че е шпионин.

— Всичко е възможно.

Мартин се усмихна. Жена му се появи по стълбите с поднос с храна.

— Дори и да са шпиони, те са наши гости и заслужават прилична вечеря. Казвам първо да хапнем. И после да говорим на пълен стомах.

Плата и купи с храна се подаваха от ръка на ръка. Салата. Лазаня. Току-що изпечен хляб от пещта на комуната. Докато вечеряха, четиримата членове на Нова хармония се поотпуснаха и започнаха да си говорят по работа. Водопроводна тръба течала. На един от камионите трябвало да се смени маслото. Предстояло пътуване до Сан

Лукас след няколко дни и трябвало да тръгнат много рано, защото един от тийнейджърите щял да се явява на изпит за колеж.

До тринайсет децата се обучаваха в комуналния център, но преподавателите им бяха от целия свят — най-вече студенти, които преподаваха по интернет. Няколко колежа бяха предложили пълна стипендия на момиче, завършило миналата година училището в Нова хармония — бяха впечатлени от дете, което изучава висша математика и може да превежда пиесите на Молиер, но освен това знае как да изкопае кладенец и да оправи развален дизелов двигател.

— Какъв е най-големият проблем тук? — попита Гейбриъл.

— Винаги изниква нещо, но намираме начин да се оправим — обясни Ребека. — Например повечето къщи имат поне по едно огнище и пушекът оставаше над долината. Децата кашляха. Човек не можеше да види небето. Затова се събрахме и решихме, че никой не може да пали огън, ако над комуналния център не се вее син флаг.

— Религиозни ли сте? — попита Мая.

— Аз съм християнин — отвърна Антонио. — Мартин и Ребека са евреи. Джоун е будистка. Имаме пълен спектър от вярвания, но всеки има право на собствен духовен живот.

Ребека погледна съпруга си.

— Всички сме живели в Голямата машина. Но всичко започна да се променя, след като колата на Мартин се счупи на магистралата.

— Май от там се почна — продължи Мартин. — Преди осем години живеех в Хюстън, бях брокер на недвижимо имущество за богати фамилии, които имаха търговски обекти. Имахме две къщи и три коли и...

— И той беше нещастен — прекъсна го Ребека. — Щом се прибереше от работа, слизаше в мазето с бутилка скоч, гледаше стари филми и заспиваше на дивана.

Мартин поклати глава.

— Хората са в състояние да се самозалъгват до безкрай. Можем да оправдаем тъгата, независимо колко е голяма, ако пасва на собствената ни представа за реалността. Вероятно щях да тъпча по същия път до края на живота си, но нещо се случи. Ходих в командировка във Вирджиния, беше ужасно. Новите ми клиенти бяха като ненаситни деца, без никакво чувство за отговорност. В един момент на срещата предложих да дадат процент от годишния си доход

за благотворителност в техния град и те се оплакаха, че не съм достатъчно твърд, за да се справя с инвестициите им. После стана още по-лошо. На летището във Вашингтон имаше стотици полицаи, заради някаква тревога. На два пъти ме претърсиха и станах свидетел на това как един мъж получи сърдечен удар в чакалнята. Полетът ми закъсна шест часа. През цялото време пих и зяпах телевизора в бара на летището. Още смърт и разрушения. Престъпност. Замърсяване. Всички новини ми казваха, че трябва да се страхувам. Всички реклами ми казваха, че трябва да купувам неща, от които нямам нужда. Посланието беше, че хората могат да са само пасивни жертви или консуматори. Когато пристигнах в Хюстън, беше четирийсет и два градуса, а влажността на въздуха над деветдесет процента. На половината път към вкъщи колата ми се развали на магистралата. Никой не спря, разбира се. Никой не искаше да ми помогне. Излязох от колата и погледнах небето. Беше мръсно кафяво от отровните газове. Наоколо боклуци. Рев на коли. Осъзнах, че няма за какво да се тревожа за ада в отвъдното, защото ние вече сме го създали на земята. И точно тогава се случи. — Той се усмихна. — Един пикап спря зад колата ми и от него слезе мъж. Беше на моя възраст, с джинси и работна риза, и носеше стара керамична чаша — без дръжка, като тези, които използват за чайната церемония в Япония. Приблужи се до мен, нито се представи, нито попита какво й е на колата ми. Погледна ме в очите и аз усетих, че сякаш ме познава, че разбира какво изпитвам в момента. После ми подаде чашата и каза: „Пийни вода, сигурно си жаден“. Изпих водата, беше студена и вкусна. Мъжът вдигна капака на колата ми, пипна нещо по двигателя и след няколко минути тя тръгна. Обикновено просто щях да му дам пари и да продължа, но в случая не вървеше, така че го поканих у дома на вечеря. След двайсет минути вече бяхме вкъщи.

Ребека поклати глава и се усмихна.

— Помислих, че Мартин е превъртял. Среща някого на магистралата и го води да вечеря у нас. Отначало го помислих за бездомник. Вероятно — престъпник. Когато се нахранихме, той събра чиниите и започна да ги мие, докато Мартин слагаше децата да си легнат. Непознатият ме разпита за живота ми и без да знам защо, му разказах всичко. Колко нещастна съм. Как се тревожа за децата и съпруга си. Как трябва да взимам хапчета, за да спя.

— Нашият гост беше странник — продължи Мартин и погледна през масата право към Гейбриъл и Мая. — Не знам какво знаете за силата им.

— Бих искал да чуя всичко, което знаете — отвърна Гейбриъл.

— Страниците напускат нашия свят и после се връщат — отвърна Мартин. — Те гледат по различен начин на всичко.

— Понеже са напускали живота, в който живеем, страниците могат да видят нещата ясно — намеси се Антонио. — Затова от Табулата се страхуват от тях. Искат от нас да повярваме, че Голямата машина е единствената истинска реалност.

— Отначало странникът не говореше много — продължи Ребека. — Но когато беше с мен, имах чувството, че може да надникне в сърцето ми.

— Взех си три дена отпуска — прекъсна я Мартин. — Двамата с Ребека разговаряхме с него, опитвахме се да обясним как сме се озовали в това положение. След като трите дни свършиха, странникът си взе хотел в центъра на Хюстън. Всяка вечер идваше вкъщи и започнахме да каним и приятели.

— Аз бях предприемачът, който построи допълнителна спалня към къщата на семейство Гринуолд — каза Антонио. — Когато Мартин ми се обади, реших, че иска да ме запознае с някакъв проповедник. Отидох една вечер и се срещнах със странника. Във всекидневната имаше много хора и аз се спотаих в ъгъла. Странникът ме погледна за две секунди и промени живота ми. Почувствах се така, сякаш най-после съм срещнал човек, който наистина разбира проблемите ми.

— Научихме за страниците много по-късно — намеси се Джоун. — Мартин се свърза с още хора по интернет и откри тайните уебстраници. Най-важното е да знаеш, че всеки странник е различен. Идват от различни религии и култури. Някои са посетили само един-два свята. Когато се връщат в нашия, тълкуват преживяното по различен начин.

— Нашият странник беше ходил във Втория свят на гладните призраци — обясни Мартин. — Видяното го беше накарало да осъзнае, че хората отчаяно се нуждаят да утолят глада в душите си. Непрекъснато търсят нови обекти на желание и преживявания, които ги задоволяват само за кратко.

— Голямата машина ни държи недоволни и уплашени — каза Антонио. — Това е просто начин да ни направи послушни. Постепенно осъзнах, че всички неща, които купувам, не ме правят по-щастлив. Децата ми имаха проблеми в училище. С жена ми бяхме пред развод. Понякога се събуждах в три през нощта, лежах и мислех какви са задълженията по кредитните ми карти.

— Странникът ни накара да почувстваме, че не сме в капан — поде Ребека. — Видя ни какви сме — група обикновени хора — и ни помогна да видим как да направим живота по-хубав. Накара ни да осъзнаем на какво сме способни сами.

Мартин бавно кимна.

— Нашите приятели говориха със своите приятели и след седмица десетина семейства започнаха да идват вкъщи всяка вечер. Двайсет и три дни след пристигането си странникът се сбогува и си тръгна.

— След като си тръгна, четири семейства престанаха да идват на срещите — продължи Антонио. — Без силата му не можеха да се откъснат от старите си навици. После други хора откриха в интернет за страниците и колко е опасно да се противопоставяш на Голямата машина. Мина още месец и останахме само пет семейства. Все хора, които искаха да променят живота си.

— Не искахме да живеем в стерилен свят, но не искахме да се откажем и от триста години технически напредък — поясни Мартин. — Най-доброто за нашата група беше смесица от високоразвити технологии и прости техники. Нещо като Трети път. Събрахме парите си, купихме тази земя и дойдохме тук. Първата година беше невероятно трудна. Мъчно беше да се сложат вятърните турбини, за да имаме независим източник на електричество. Но Антонио е страшен. Той измисли всичко и най-накрая генераторите проработиха.

— Тогава вече бяхме останали само четири семейства — каза Ребека. — Мартин ни убеди първо да построим комуналния център. С помощта на сателитни телефони можехме да влизаме в Мрежата. Сега оказваме техническа поддръжка на клиентите на три различни компании. Това е основният източник на приходи за комуната.

— Всички възрастни в Нова хармония трябва да работят шест часа на ден, пет дни в седмицата — поясни Мартин. — Можеш да работиш в комуналния център, да помагаш в училище или в

оранжерииите. Произвеждаме си около една трета от храната — наши са яйцата и зеленчуците — и купуваме останалото. В комуната няма престъпления. Нямаме ипотекы, нито дългове по кредитни карти. И имаме най-големия лукс: много свободно време.

— И какво правите с това време? — попита Мая.

Джоун си сложи очилата.

— Аз ходя да се катеря с дъщеря ми. Знае всички пътеки наоколо. Някои от тийнейджърите ме учат как да летя с делтапланер.

— Аз правя мебели — каза Антонио. — Същински произведения на изкуството, само дето можеш да седиш на тях. Аз направих тази маса на Мартин.

— Аз се уча да свиря на чело — засмя се Ребека. — Учителят ми е в Барселона. Използвам компютърна камера, може да ме гледа и слуша, докато свиря.

— Аз контактувам с други хора по интернет през свободното си време — на свой ред каза Мартин. — Някои от новите ми приятели дойдоха да живеят в Нова хармония. Вече наброяваме двайсет и едно семейства.

— Нова хармония помага за разпространяването на информация за Голямата машина — каза Ребека. — Преди няколко години Белият дом предложи нещо, наречено „лична карта с предпазен чип“. Беше отхвърлено при гласуването в Конгреса, но чухме, че се използвало вече при персонала на големи корпорации. След няколко години правителството ще предложи идеята отново и ще я гласува със закон.

— Но вие реално не сте се откъснали от модерния живот — каза Мая. — Имате компютри, електричество.

— И съвременна медицина — обади се Джоун. — Консултирам се с други лекари по интернет и имаме пълна групова застраховка в случай на сериозно заболяване. Не знам дали е заради движението, храната или липсата на стрес, но хората тук рядко се разболяват.

— Не искаме да избягаме от света и да се преструваме на средновековни фермери — каза Мартин. — Целта ни е сами да управляваме живота си и да докажем, че нашият Трети път действа. Има и други групи като Нова хармония — същата смесица от развити технологии и прости техники, — държим връзка по интернет. Нова комуна беше създадена в Канада само преди два месеца.

Гейбриъл не беше казал нищо от доста време, но не изпускате от поглед Мартин.

— Кажете ми нещо — промълви накрая. — Как се казваше странникът?

— Матю.

— А фамилията му?

— Така и не я каза.

— Имате ли негова снимка?

— Май има една в шкафа. — Ребека се изправи. — Да я...

— Няма нужда — намеси се Антонио. — Аз имам у мен.

Бръкна в задния си джоб и извади кожен тефтер, натъпкан с листчета, стари рецепти и строителни планове. Остави го на масата и започна да прелиства страниците. Накрая извади една малка снимка.

— Жена ми я направи четири дни, преди странникът да си тръгне. Дойде на вечеря у нас.

Държеше снимката внимателно за единия край, сякаш беше безценна реликва, и я подаде на Гейбриъл през масата. Гейбриъл я взе и дълго се взира в нея.

— Кога е направена?

— Преди осем години.

Гейбриъл ги погледна. На лицето му беше изписана болка, надежда, радост.

— Това е баща ми. Мислехме го за мъртъв, загинал при пожар, но ето го — седнал до теб.

40.

Гейбриъл седеше под нощното небе и се взираше в смачканата снимка на баща си. Най-много от всичко му се искаше Майкъл да е тук сега с него. Двамата бяха стояли до овъглените останки на къщата в Южна Дакота. Бяха обикаляли заедно из страната, бяха си шепнали нощем, докато майка им спеше. Дали татко е жив? Дали ги търси?

Бяха продължили да го търсят, очакваха да го видят седнал на някоя автобусна спирка или загледан през прозореца на някое кафе. Понякога, когато влизаха в нов град, се споглеждаха, обзети от напрежение и вълнение. Може би баща им живееше тук. Може би беше близо — много близо, — трябваше само да минат още две пресечки на изток и да завият наляво. Чак когато стигнаха в Лос Анжелис, Майкъл заяви, че слага край на спекулациите. Баща ни е мъртъв или си е отишъл завинаги. Да загърбим миналото и да продължим напред.

Звездите над тях проблясваха. Гейбриъл разпитваше четиримата членове на Нова хармония. Антонио и останалите му съчувстваха, но не можеха да му кажат кой знае какво. Не знаеха как да открият странника. Не се беше свързвал с тях, нито беше оставил някакъв адрес.

— Споменава ли е, че има семейство? Жена? Двама сина?

Ребека постави ръка на рамото на Гейбриъл.

— Не, никога нищо не е казвал.

— Какво ви каза, когато се сбoguва?

— Прегърна ни поред и застана на вратата. — Гласът на Майкъл беше напрегнат и развълнуван. — Каза, че властимащите ще се опитат да ни уплашат и да ни изпълнят с омраза. Ще се опитат да контролират живота ни и да ни разсейват...

— ... с лъскави илюзии — продължи Джоун.

— Да. С лъскави илюзии. Но че никога не бива да забравяме, че Светлината е в сърцата ни.

Снимката — и реакцията на Гейбриъл — решиха поне един проблем. Антонио вече не мислеше, че двамата с Мая са шпиони на

Табулата. Когато допиха виното, Антонио обясни, че комуната пазела един пътевиждащ — живеел изолирано на трийсет мили на север. Ако искали да отидат, утре сутринта щял да ги заведе.

По пътя към Синята къща Мая мълчеше. Влезе първа. В действието ѝ имаше нещо агресивно — сякаш на всяко ново място можеха да бъдат нападнати. Не запали лампите — явно беше запомнила разположението на всички мебели. Бързо провери къщата, после двамата се изправиха един срещу друг във всекидневната.

— Спокойно, Мая. Тук сме в безопасност.

Тя поклати глава, сякаш беше изтърсил абсолютна глупост. „Безопасност“ беше измамна дума. Поредната илюзия.

— Никога не съм виждала баща ти и не знам къде е — каза Мая. — Но исках да ти кажа само, че може би го е направил, за да ви предпази. Къщата ви е била разрушена. Семейството ти е минало в нелегалност. Според нашия шпионин Табулата ви е мислила за мъртви. Щели сте да бъдете в безопасност, ако Майкъл не се беше върнал в Мрежата.

— Възможно е и това да е причината. Но аз още...

— Искаш да го видиш.

Гейбриъл кимна.

— Може да го намериш някой ден. Ако притежаваш силата да станеш странник, можеш да го срещнеш в някой друг свят.

Гейбриъл се качи по стълбата да си легне. Опита се да заспи, но не можа. От каньона задуха студен вятър и заблъска по капациите на прозорците, Гейбриъл седна в леглото и се опита да стане странник. Нищо от това не беше истинско. Тялото му не беше истинско. И можеше да го напусне. Просто. Ей. Така.

Повече от час спори сам със себе си. Да предположим, че притежавам силата, трябва само да приема факта. А плюс В е равно на С. Когато логиката не свърши работа, той затвори очи и се поддаде на напора на чувствата. Можеше да открие баща си и да говори с него, ако успееше да се освободи от клетката на плътта. В съзнанието си се опита да излезе от тъмно на светло, но когато отвори очи,

продължаваше да си седи на леглото. Ядосан и отчаян, заби юмрук в матрака.

Най-накрая заспа и се събуди на разсъмване, целият усукан в грубото вълнено одеяло. Когато сенките изчезнаха от ъглите, навлече дрехите си и слезе по стълбата. В банята нямаше никого, спалнята също беше празна. Той тръгна по коридора към кухнята и надникна през откренатата врата. Мая седеше с меча на скута си, поставила лявата си ръка върху масата, и се взираше в слънчевото петно върху покрития с червени плочки под. Заради меча и напрегнатото ѝ изражение му се стори, че е откъсната от всякакъв човешки контакт. Съмняваше се, че може да има по-самотен живот: винаги гонена, винаги готова да се бие и да умре.

Щом Гейбриъл влезе в кухнята, Мая леко се извърна.

— Оставили ли са ни нещо за закуска? — попита той.

— В шкафа има чай и нес кафе. В хладилника — мляко, масло и хляб.

— На мен ми стига. — Гейбриъл напълни чайника и го сложи на котлона. — Ти защо не си си приготвила нещо?

— Не съм гладна.

— Знаеш ли нещо за този пътевиждащ? — попита Гейбриъл. — Млад ли е, стар ли е? От каква националност е? Снощи нищо не ни казаха.

— Пътевиждащият е тяхната тайна. Укриването му е техният акт на съпротива срещу Голямата машина, Антонио беше прав за едно: комуната може да си навлече големи беди, ако Табулата разбере, че сме били тук.

— И какво ще стане, когато се срещнем с пътевиждащия? Ще останеш ли да ме гледаш как си чупя главата?

— Имам друга работа. Не забравяй, че Табулата продължава да те търси. Трябва да ги накарам да повярват, че си някъде другаде.

— И как възнамеряваш да го направиш?

— Каза, че Майкъл ти е дал пари и кредитна карта, когато сте се разделили при шивашката фабрика.

— Понякога използвам картата му — отвърна Гейбриъл. — Нямам моя.

— Ще ми я дадеш ли?

— Ами Табулата? Няма ли да проследят номера ѝ?

— Надявам се — отвърна Мая. — Ще използвам картата и мотора ти.

Гейбриъл не искаше да се откаже от мотора си, но знаеше, че Мая е права. Табулата знаеше регистрационния номер на мотора и имаше десетки начини да го проследи. Трябваше да остави всичко от стария живот зад гърба си.

— Добре. — Той даде на Мая кредитната карта и ключа на мотора. Мая изглеждаше така, сякаш искаше да му каже нещо важно, но стана, без да промълви нито дума, и тръгна към вратата.

— Побързай със закуската — каза от прага. — Антонио ще дойде всеки момент.

— Може да се окаже загуба на време. Може да не съм странник.

— Отчитам тази възможност.

— Така че не рискувай живота си и не върши луди работи.

Мая го погледна и се усмихна. Гейбриъл усети, че сякаш вече нещо ги свързва. Не бяха точно приятели, по-скоро войници в една и съща армия. И тогава, за пръв път, откакто я познаваше, чу Мая да се смее.

— Всичко е лудост, Гейбриъл. Но ще откриеш своя здрав разум.

Антонио Гарденас дойде след десет минути и каза, че ще ги откара до пътевиждания. Гейбриъл взе нефритения меч и раницата си. В багажника на пикапа на Антонио имаше три брезентови торби с консерви, хляб и пресни зеленчуци.

— Когато пътевижданият пристигна, цял месец стоях там, за да направя вятърен генератор за помпата и осветлението — каза Антонио. — Сега ходя на всеки две седмици да нося провизии.

— И какъв е той? — попита Гейбриъл. — Така и нищо не ни каза.

Докато пикапът бавно слизаше по пътя, Антонио махна на няколко деца.

— Много силна личност. Кажи истината и всичко ще е наред.

Излязоха на шосето за Сан Лукас и след няколко километра отбиха по изоставен асфалтов път — права линия през пустинята. Навсякъде имаше знаци „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“, някои висяха от метални стълбове, други бяха поставени направо на земята.

— Бивша ракетна установка — обясни Антонио. — Било е военна база близо трийсет години. Оградена отвсякъде. Свръх секретна. После министерството на отбраната махнало ракетите и продало земята на общината за бунище. Когато общината реши да я продаде, нашата група я купи. Черистотин акра.

— Голям пуцинак — каза Мая.

— Както ще видите, има доста преимущества за пътевиждация.

Меча трева и кактуси закачаха пикапа отстриани. Пътят се скри под пясъка за стотина метра, после пак се показа. Наклонът се увеличи и покрай тях се занизаха червени скали и горички. Дебелите пустинни дървета издигаха покритите си с копиевидни листа клони като ръце на пророк.

След двайсетина минути внимателно шофиране стигнаха до ограда от бодлива тел и разнебитена порта.

— От тук трябва да продължим пеша — каза Антонио.

Слязоха от пикапа, наравиха торбите с храна, провряха се през една дупка в портата и тръгнаха.

Скоро Гейбриъл видя вятърния генератор. Кулата трептеше от жегата, която се вдигаше от пясъка. През пътя се стрелна змия, дълга почти метър, с кръгла глава и черно тяло с кремави ивици. Мая посегна към меча си.

— Не е отровна — каза Гейбриъл. — Освен това са доста плашливи.

— Отровна е — намеси се Антонио. — И изобщо не е плашлива.

Продължиха да вървят и видяха втора змия да пълзи из прахоляка, после трета да се припича на пътя. Всички бяха черни, но шарката и цветът на ивиците им бяха различни. Бели. Кремави. Бледожълти.

Още змии се появиха на пътя и Гейбриъл престана да ги брои. Десетки влечуги се свиваха на кълбо, плъзгаха се и ги оглеждаха с малките си черни очички. Мая изглеждаше притеснена, почти уплашена.

— Не обичаш ли змии?

Тя отвърна:

— В Англия няма много змии.

Наближиха генератора. Беше издигнат близо до една правоъгълна бетонна плоча с размерите на футболно игрище.

Приличаше на огромен бункер, изоставен от военните. Южно от бетона имаше майка алуминиева каравана, която отразяваше светлината на пустинята. Един парашут беше опънат като тента над дървена маса за пикник и пластмасови кутии, пълни с инструменти и провизии.

Пътевижданият беше коленичил до основата на генератора и заваряваше една подпора. Беше с джинси и карирана риза с дълги ръкави. Носеше кожени ръкавици. Предпазната маска скриваше лицето му. Явно се беше съсредоточил върху пламъка на електрода.

Една двуметрова змия се стрелна пред тях и почти обърса обувките на Гейбриъл. Той забеляза, че пясъкът от двете страни на пътя е осеян с хиляди едва забележими извити линии, следи от движението на влечугите по безводната земя.

На трийсетина стъпки от кулата Антонио извика и размаха ръце. Пътевижданият го чу, изправи се и вдигна предпазната маска. Отначало Гейбриъл помисли, че е старец с побеляла коса. Когато се приближиха, видя, че е жена. Минаваше седемдесетте, имаше широко чело и правилен нос. Лицето ѝ излъчваше огромна сила, без капчица сантименталност.

— Добро утро, Антонио! Този път си довел и приятели.

— Доктор Бригс, това е Гейбриъл Кориган. Той е син на странник и иска да разбере дали...

— Да, разбира се. Добре дошли! — Докторката свали дясната ръкавица и стисна ръката на Гейбриъл. — Аз съм София Бригс. — Пръстите ѝ бяха здрави, а синьо-зеленикавите очи — пронизителни, критични. Гейбриъл почувства, че го преценяват. Тя се извърна от него и каза: — А ти си...

— Мая, приятелка на Гейбриъл.

Доктор Бригс кимна към металния тубус на рамото на Мая — явно знаеше какво съдържа.

— Мислех, че всички арлекини са мъртви, убити след различни самоунищожителни жестове. Май си прекалено млада за този занаят.

— А ти май си прекалено стара.

— Имаш дух. Съпротива. Харесва ми. — София влезе в караваната и хвърли ръкавиците и маската в пластмасовата касетка за мляко на пода. Стреснати от шума, две големи змии изпълзяха изпод сенките на караваната и се стрелнаха към генератора.

— Добре дошли в земята на *Lampropetis getula*, обикновената кралска змия. Разбира се, те изобщо не са обикновени. Те са смели, умни и направо удивителни влечуги — още един Божи дар на пропадналия свят. Това, което виждате, е подвидът *splendida*, аризонската пустинна кралска змия. Хранят се с медни и гърмящи змии, както и с жаби, птици и плъхове. Много обичат да убиват плъхове. Особено големи и гадни.

— Доктор Бригс изучава змиите — каза Антонио.

— Аз съм биолог със специалност влечуги. Преподавах двамайсет и осем години в университета в Ню Хампшир, докато не ме принудиха да напусна. Да бяхте видели как ректорът Мичъл, глупав дребен човек, който едвам се качваше по стълбите с охкане и пъшкане, ми каза, че здравето ми било прекалено крехко за аудиторията. Глупости. Няколко седмици след обяда в моя чест започнах да получавам съобщения от приятели по интернет, че Табулата е открила, че съм пътевиждаща.

Антонио пусна торбата си на масата.

— Но не се е отказала.

— И защо да го правя? Не съм страхлива. Имам три пушки и знам как да си служа с тях. После Антонио и Мартин откриха това място и ме подмавиха. Умни ученици сте вие двамата.

— Знаехме, че няма да устоиш — каза Антонио.

— Прави сте. Преди петдесет години правителството пръсна милиони за изграждането на тази абсурдна ракетна площадка. — София мина покрай караваната и посочи три огромни бетонни кръга в ръждясали стоманени рамки. — Това там са капаците на силозите. Могат да се отварят и затварят отвътре.

Обърна се и посочи една могила на около километър.

— След като ракетите били изтеглени, окръгът превърнал мястото в бунисце. Двайсет сантиметра под пръстта и мушамата лежи дваисетгодишен гниещ боклук, развъдник на огромна популация плъхове. Плъховете ядат боклука и се размножават. Кралските змии ядат плъховете, живеят и се размножават в силозите. Аз изучавам вида *splendida*, и то доста успешно.

— И какво ще правим сега? — попита Гейбриъл.

— Ще обядваме, естествено. Хлябът трябва да се изяде, преди да е станал на камък.

София им даде задачи и те приготвиха обяд от лесно развалящата се храна. Мая трябваше да нареже хляба и явно се нервира от тъпия нож. Обядът беше семпъл, но вкусен. Пресни домати с олио и оцет. Много мазно козе сирене, нарязано на кубчета. Ръжен хляб. Ягоди. За десерт София извади парче белгийски шоколад и даде на всеки точно по две квадратчета.

Змиите бяха навсякъде. Щом ѝ се изпрече на пътя, София ги стискаше здраво и ги носеше до едно влажно място близо до навеса. Мая седеше като йога на стола, да не би случайно някоя змия да пропълзи в краката ѝ. Докато се хранеха, Гейбриъл научи още малко факти за София Бригс. Нямаше деца. Никога не се беше омъжвала. Беше претърпяла операция на бедрото преди няколко години — като се изключеше това, се опитваше да стои далеч от докторите.

Когато била на четирийсет, започнала всяка година да посещава Нарсис Снейк Дене в Манитоба, за да изучава петдесетте хиляди червени жартиерни змии, които използвали от варовиковите пещери по време на размножителния си период. Станала близка приятелка с един католически свещеник, който живеел там, и след години той ѝ разкрил, че е пътевиждащ.

— Отец Мориси беше удивителен човек — каза тя. — Като повечето свещеници беше отслужил хиляди кръщенета, сватби и погребения, но наистина се беше поучил от опита си. Беше проникателен човек. Много мъдър. Понякога имах чувството, че може да ми прочете мислите.

— И защо избра вас? — попита Гейбриъл.

София размаза мекото козе сирене върху парче хляб.

— Не умея кой знае колко да общувам с хора. Даже не обичам кой знае колко хората. Те са суетни и глупави. Но съм се научила да бъда наблюдателна. Мога да се съсредоточа върху нещо и да се абстрахирам от страничните подробности. Вероятно отец Мориси е можел да намери и някой по-добър от мен, но имаше рак на лимфните възли и почина четири месеца след като му поставиха диагнозата. Взех си един семестър отпуска и седях до болничното му легло, за да ми предаде познанията си.

Когато се нахраниха, София стана и погледна Мая.

— Мисля, че е време да си вървиш, млада госпожице. Имам сателитен телефон в караваната. Ще се обадя на Мартин, щом

свършим.

Антонио взе празните торби и пое по обратния път. Мая и Гейбриъл се приближиха един към друг, но и двамата мълчаха. Той се чудеше какво може да й каже. Грижи се за себе си. Приятно пътуване. До скоро. Нито едно от обичайните сбогувания на се отнасяше до арлекините.

— Довиждане! — каза тя.

— Довиждане!

Мая направи няколко крачки, после спря и се извърна да го погледне.

— Дръж нефритения меч при теб. Не забравяй. Талисман е.

И после си тръгна, тялото ѝ се смалвяваше все повече и повече и тя изчезна по пътя.

— Тя те харесва.

Гейбриъл се извърна и разбра, че София ги е наблюдавала внимателно.

— Ние се уважаваме...

— Ако една жена ми каже това, ще я помисля за изключително тъпа, но ти си просто типичен мъж. — София отиде до масата и започна да вдига чиниите. — Мая те харесва, Гейбриъл. Но това е абсолютно забранено за един арлекин. Притежават голяма сила. В замяна на тази дарба те са може би най-самотните хора на света. Не може да позволи на каквото и да е чувство да замъгли преценката ѝ.

След като прибраха храната и измиха чиниите в един пластмасов леген, София го разпита за семейството му. Научната ѝ подготовка си личеше от систематичния начин, по който събираше информация.

— Как разбра това? — питаше непрекъснато тя. — Какво те кара да мислиш, че е вярно?

Слънцето се спусна към хоризонта. Каменистата земя започна да изстива, вятърът се усили. Парашутът над главите им започна да плющи и да се издува. София явно се забавляваше, докато Гейбриъл описваше неуспешните си опити да стане странник.

— Някои странници могат да се научат как да минават и сами — каза тя. — Но не и в нашия безумен свят.

— Защо не?

— Сетивата ни са претоварени от всевъзможните шумове и светлини около нас. В миналото потенциалният странник се свирал в

някоя пещера или търсел свято място в храм. Трябва да си на тихо място, като нашия силос за ракети. — София затвори и последната кутия с храна и се обърна към него. — Искам да ми обещаеш, че ще останеш в силоса поне осем дни.

— Това е доста време — отвърна Гейбриъл. — Мислех, че бързо ще разбереш дали имам силата да преминавам.

— Ти трябва да го откриеш, млади момко, не аз. Или приемаш правилата, или се връщаш в Лос Анжелис.

— Добре. Осем дни. Няма проблем. — Гейбриъл отиде до масата и си взе торбата и нефритения меч. — Искам да го направя, доктор Бригс. За мен е важно. Може да се свържа с брат ми и баща ми...

— Не бих мислила за това. Няма да ти помогне. — София изтърси една кралска змия от капака на някакъв сандък и извади газова лампа. — Знаеш ли защо обичам змиите? Господ ги е създал да са чисти и красиви. Докато изучавах змиите, се вдъхнових и реших да се освободя от всички безпорядък и цялата глупост в живота си.

Гейбриъл огледа ракетната площадка и пустинния пейзаж. Стори му се, че се кани да напусне всичко и да поеме на дълъг път.

— Ще направя каквото е необходимо.

— Добре. Да вървим под земята.

41.

Дебел черен кабел се спускаше от вятърния генератор към ракетния силов.

София Бригс тръгна покрай него през ракетната площадка към една рампа, която водеше надолу към обезопасен участък с метален под.

— Когато складирали ракетите тук, главният вход бил през товарен асансьор. Но правителството си прибрало асансьора, когато продали площадката на окръга. Змиите имат десетки начини да влязат, но ние трябва да използваме аварийната стълба.

София сложи лампата на земята и я запали с кибрит. Лампата засвети с нажежен до бяло пламък и тя вдигна люка с две ръце. Видя се метална стълба, която водеше към мрака. Гейбриъл знаеше, че кралските змии не са опасни за хората, но му стана гадно, когато видя една голяма да се спуска надолу по стъпалата.

— Къде отива?

— На някое от многото места. В силовата има поне три-четири хиляди змии. Тук се вѐдят. — София слезе две стъпала надолу и спря. — Змиите притесняват ли те?

— Не. Но ми се струва малко необичайно.

— Всяко ново преживяване е необичайно. Другото е да спиш и да ходиш по заседания. Ела и затвори вратата.

Гейбриъл се поколеба за миг, после дръпна люка. Стоеше на първото стъпало на метална стълба, която се виеше от външната страна на асансьорната шахта, оградена отвсякъде с телена мрежа. Две кралски змии лежах на стълбите пред него, от другата страна на мрежата имаше още няколко. Пълзяха по водопроводните трѐби, сякаш бяха разклонения на змийска магистрала, плъзгаха се една покрай друга, малките им езици се стрелкаха.

Той последва София по стълбите.

— Напътствала ли си някога човек, който се мисли за странник?

— Имала съм двама ученици за последните трийсет години: млада жена и по-възрастен мъж. Никой от тях не можа да премине, но може би вината беше моя. — София погледна през рамо. — Не можеш да научиш човек как да стане странник. Това е по-скоро изкуство, отколкото наука. Пътевиждащият може единствено да се опита да избере правилната техника, така че хората да открият сами силата си.

— И как го правиш?

— Отец Мориси ми помогна да запомня „Деветдесет и деветте пътя“. Това е ръкопис, съдържащ деветдесет и девет техники и упражнения, открити през годините от пророци от различни религии. Ако не си подготвен за книгата, можеш да решиш, че всичко е магия — куп щуротии, измислени от християнски светци, евреи, изучавали Кабалата, будистки монаси и така нататък. Но „Деветдесет и деветте пътя“ изобщо не е мистична. Представлява практически списък с идеи за постигането на една и съща цел: как да освободиш Светлината от тялото си.

Стигнаха до дъното на асансьорната шахта и спряха пред масивна врата, която се крепеше само на една панта. София свърза електрическия кабел и светна крушка. Бутнаха вратата, минаха по къс коридор и влязоха в тунел, достатъчно широк, за да се паркира в него пикап. Ръждясали трегери се редуваха по стените като ребра на огромно животно. Подът беше от метални плочи. Вентилационни и водопроводни тръби висяха над главите им. Старите флуоресцентни лампи бяха откачени и единствената светлина идваше от шест обикновени крушки, свързани към захранващия кабел.

— Това е главният тунел — каза София. — Километър и половина от единия край до другия. Прилича ми на гигантски гущер, заровен под земята. В момента се намираме по средата на тялото му. Ако тръгнеш на север към главата му, ще стигнеш до ракетен силоз номер едно. Предните крака на гуцера водят до силози две и три, а двата задни — до командния център и жилищните помещения. Ако тръгнеш към южния край, ще откриеш радиоантена.

— Къде са змиите?

— Под пода или из шахтите над главата ти. — София го поведе по тунела. — Много е опасно да изследваш това място, ако не знаеш къде отиваш. Всички подове са кухи, монтирани са върху метални пружини, които могат да поемат ударната вълна при експлозия. Нивата

са строени едно върху друго и на някои места може да паднеш доста надолу.

Завиха по страничен коридор и влязоха в голяма кръгла стая. Стените бяха от бетонни блокове, боядисани в бяло. Четири преградни стени разделяха стаята на спални помещения. В едно от тях имаше походно легло със спален чувал, възглавница и матрак от порест каучук. На няколко крачки от леглото бяха поставени втора газова лампа, кофа с капак и три бутилки вода.

— Това е било спалното помещение. Останах под земята няколко седмици, когато правех първоначалното преброяване на популацията кралски змии.

— И трябва да живея тук?

— Да. Осем дни.

Гейбриъл огледа празната стая. Приличаше му на затвор. Без оплаквания, каза си той. Прави каквото ти казва.

Остави раницата на пода и седна на леглото.

— Добре, да започваме.

София обикаляше из помещението, събираше парчета бетон и ги хвърляше в единия ъгъл.

— Първо най-основното. Всички живи същества носят специален вид енергия, наречена Светлина. Можеш да го наречеш и „душа“, ако желаш. Теологията не ме вълнува особено. Когато хората умрат, Светлината се връща при енергията, която ни заобикаля. Но странниците са различни. Светлината им може да излиза и отново да се връща в живота им тяло.

— Мая каза, че Светлината преминавала в различни светове.

— Да, хората ги наричат „царства“ или „паралелни светове“. И тук можеш да използваш терминология, която има смисъл за теб. Свещените книги на всяка основна религия описват различните аспекти на тези светове. Те са източник на всевъзможни мистични представи. Много светци и пророци са писали за тях, но будистките монаси от Тибет са направили за пръв път опит да ги разберат. Преди китайската инвазия в Тибет имало теокрация в продължение на повече от хиляда години. Селяните се грижели за монасите и монахините, които можели да изучават писанията на странниците и да организират информацията систематично. Шестте свята не са нито будистка, нито

тибетска идея. Хората от Тибет просто първи са седнали и са ги описали.

— И как се стига дотам?

— Светлината излиза от тялото ти. За да стане това, трябва да се движиш съвсем леко. Първия път е изненадващо, дори болезнено. После Светлината ти трябва да прекоси четири прегради, за да стигне до всеки от различните светове. Преградите се състоят от вода, огън, земя и въздух. Няма определен ред, по който трябва да ги преминеш. Щом Светлината ти намери пътя, след това винаги ще можеш да го откриваш.

— И тогава влизаш в шестте свята — каза Гейбриъл. — Как изглеждат?

— Ние живеем в Четвъртия свят, Гейбриъл. Това е човешката реалност. Как изглежда нашият свят? Красив. Ужасен. Болезнен. Вдъхновяващ. — София вдигна едно парче бетон и го хвърли в ъгъла. — Всяка реалност с кралски змии и ментов сладолед с шоколадови парченца си има и хубавата страна.

— Ами другите места?

— Всеки човек може да намери следи от световите в собственото си сърце. Във всеки свят преобладава определено качество. В Шестия свят на боговете гордостта е грях. В Петия свят на полубоговете грях е завистта. Трябва да разбереш, че не говорим за Господ, силата, която е създала вселената. Според тибетските монаси боговете и полубоговете са човешки същества от друга реалност.

— И ние живеем в Четвъртия свят...

— Където грях е желанието. — София се извърна да огледа една кралска змия, която бавно пълзеше по водосточната тръба. — Животните от Третия свят не знаят за наличието на останалите. Вторият свят е населен с гладни призраци, които никога не могат да бъдат заситени. Първият свят е град на омраза и гняв, управляван от хора без състрадание. Това място има и други имена: Шеол, Хадес, Ад.

Гейбриъл стоеше като затворник пред разстрел.

— Ти си пътевиждащата. Кажи ми какво трябва да направя.

София Бригс явно се забавляваше.

— Уморен ли си, Гейбриъл?

— Беше дълъг ден.

— Тогава трябва да поспиш.

Извади от джоба си маркер и се приближи до стената.

— Трябва да сринеш разликата между този свят и сънищата си. Ще ти покажа осемдесет и първия път. Той бил открит от един евреин, който изповядвал Кабалата. Живее в северната част на Галилея, в град Сафед.

Написа на стената четири букви от еврейската азбука.

— Това е тетраграматон — името Господне, изписано с четири букви. Опитай се да запазиш тези букви в ума си, докато заспиваш. Не мисли нито за себе си, нито за мен, нито за кралските змии. На три пъти в съня си трябва да се запиташ: „Буден ли съм, или сънувам?“ Не отваряй очи, остани в света на сънищата и наблюдавай какво става.

— Това ли е всичко?

Тя се усмихна и тръгна към вратата.

— Това е начало.

Гейбриъл свали ботушите си, легна на походното легло и се загледа в четирите еврейски букви. Не можеше нито да ги прочете, нито да ги произнесе, но очертанията им започнаха да изпълват съзнанието му. Едната приличаше на заслон от буря. Тръстика. Още един заслон. И после малка извита линия, която приличаше на змия.

Потъна в дълбок сън и после се събуди, или остана в полусънно състояние, не беше сигурен. Гледаше тетраграматона, нарисуван с червен пясък върху сивия бетонен под. Докато го гледаше, силен порив на вятъра помете името Господне.

Събуди се целият в пот. Нещо беше станало с електрическата крушка и в стаята цареше мрак. Слаба светлина идваше от коридора, който водеше към главния тунел.

— Ей! — провикна се той. — София?

— Идвам.

Чу приближаващи се стъпки. София явно знаеше пътя дори и в тъмното.

— Често се случва. Влагата се просмуква в бетона и прониква в електрическата инсталация. — София почука по електрическата крушка с пръст и тя светна.

— Готово.

Приблужи се до походното легло и вдигна газовата лампа.

— Това е твоята лампа. Ако токът угасне или искаш да изследваш района, взимаш я с теб. — Тя се вгледа в лицето му. — Е,

как спа?

— Добре.

— Помниш ли съня си?

— Почти. После не можах да остана повече в него.

— Всичко това иска време. Ела с мен. И си вземи меча.

Гейбриъл я последва в главния тунел. Не знаеше колко време е спал. Сутрин ли беше, или още нощ? Електрическите крушки ту светваха, ту гаснеха — на трийсет метра над главите им вятърът въртеше перките на генератора. Понякога духваше по-силно и крушките светваха по-ярко. Когато стихнеше, захранването идваше единствено от акумулаторите и жичките на крушките ставаха тъмнооранжеви като жарава на гаснещ огън.

— Искам да поработиш върху седемнайсетия път. Носиш си меч, така че идеята ми се струва добра. Този път е измерен от японци или китайци: някаква култура с мечове. Учи те да съсредоточаваш мислите си, без да мислиш.

Спряха в дъното на тунела и София посочи една локва върху ръждивите метални плочи.

— Стигнахме.

— Какво трябва да направя?

— Погледни нагоре, Гейбриъл. Право нагоре.

Той вдигна глава и видя как на един от трегерите се оформя капка вода. След три секунди капката падна от трегера и плъосна в локвата на стоманения под.

— Изтегли меча си и разсечи капката на две, преди да е паднала.

За миг си помисли, че София се занася, като му възлага такава непосилна задача, но тя не се усмихваше. Изведнъж издърпа нефритения меч. Лъскавото острие проблесна в сенките. Той стисна оръжието с две ръце, зае позиция от кендото и зачака. Капката вода над главата му набъбна, потрепери и полетя надолу. Той замахна с меча и изобщо не я улучи.

— Не я чакай — каза София. — Просто бъди готов.

Пътевиждащата го остави сам. На трегера се образуваше нова капка. Щеше да падне след две секунди. Една секунда. Сега. Капката се откъсна и той замахна с надежда и желание.

42.

След схватката в жилищния комплекс на Майкъл Холис се върна в школата си по бойни изкуства на Флорънс Авеню и изкара последния си ден като инструктор. Каза на двамата си най-добри ученици, Марко Мартинес и Томи Ву, че им оставя школата. Марко щеше да поеме напредналите, а Томи часовете с начинаещите. Щяха да си поделят разходите поравно през първата година и после да решат дали искат да продължат да са съдружници.

— Вероятно ще дойдат да ме търсят едни хора. Може да са истински полицаи, а може да използват и фалшиви документи. Кажете им, че съм решил да се върна в Бразилия и да се присъединя към някой боен клуб.

— Трябват ли ти пари? — попита Марко. — Имам триста долара в апартамента си.

— Не, нямам нужда. Очаквам едни хора от Европа да ми пратят.

Томи и Марко се спогледаха. Вероятно решиха, че търгува с наркотици.

На път към къщи Холис мина през една бакалия, обиколи щандовете и напълни количката с храна. Започна да осъзнава, че онова, което някога бе сметнал за важно решение — да напусне църквата и да иде в Бразилия, — само го е подготвяло за момента, в който Вики Фрейзър и Мая влязоха в школата му. Можеше да им откаже, но нямаше да постъпи правилно. Цял живот се беше готвил за тази битка.

Подкара към къщи. Не спираше да се оглежда за непознати, които да се набиват на очи. Почувства се уязвим, когато отвори портата и паркира колата в гаража. Нещо премина през сенките, когато отвори задната врата и влезе в кухнята. Той отскочи, после се разсмя — беше Гарви, котаракът му.

Табулата вече беше наясно, че тъмнокож мъж е нападнал наемниците в асансьора. Холис знаеше, че на компютрите няма да им отнеме много време да открият името му. Пастира беше използвал

Вики да посрещне Мая на летището. Голямата машина вероятно разполагаше с имената на всички членове на местната църква на Джоунс. Холис беше напуснал паството преди няколко години, но всички знаеха, че преподава бойни изкуства.

Въпреки че Табулата искаше да го убие, той нямаше да избяга. Имаше причини да не го прави — трябваше да получи петте хиляди долара от арлекините, а и оставането в Лос Анжелис пасваше на бойния му стил. Холис винаги отвърщаше на удара. Когато се биеше по състезания, винаги оставяше противника да атакува пръв в началото на всеки рунд. Ударите на съперника го караха да се чувства силен и в правото си да се защити. Искаше лошите да направят първата крачка, за да може да ги унищожи.

Зареди автомата и седна във всекидневната, без да пали лампите. Не пусна нито телевизора, нито радиото. За вечеря яде овесени ядки. От време на време Гарви се разхождаше с навирена опашка и му мятеше по някой скептичен поглед. Когато се стъмни, Холис се качи на покрива на къщата с постелка от порест каучук и спален чувал. Скрит зад климатика, лежеше по гръб и гледаше небето. Мая беше казала, че Табулата използвала термални скенери, за да гледа през стените. Холис можеше да се защити през деня, но не искаше Табулата да знае къде спи. Беше включил климатика и се надяваше, че топлината на електромотора ще скрие топлината, излъчвана от тялото му.

На следващия ден пощальонът донесе пратка от Германия: две книги за ориенталски килими. Между страниците нямаше нищо, но когато разреза кориците с бръснарско ножче, откри пет хиляди долара, на банкноти по сто. Човекът, който плащаше, беше пъхнал малка визитна картичка със съобщение: „Самотен ли си? Очакват те нови приятели.“

Докато броеше парите, Холис се усмихна. Очакват те нови приятели. Арлекини. Истински. Е, може и да му трябваше подкрепление, ако му се наложеше да се бие отново с Табулата.

Прескочи оградата и поговори със съседа, бивш главатар на банда: казваше се Дишоун Фокс и продаваше автомобилни гуми. Холис му даде 1800 долара, за да му купи на старо пикап с място за спане отзад.

След три дни пикапът беше паркиран на алеята на Дишоун, зареден с дрехи, консерви и муниции. Докато Холис търсеше разни

неща за лагеруване, Гарви се завря на тавана. Той се опита да го подмами с гумена мишка и паничка риба тон от консерва, на Гарви продължи да се крие зад гредите.

Появи се камион на електрическата компания и трима мъже с каски уж започнаха да оправят електропровода на ъгъла. Пристигна и нов пощальон: бял, на средна възраст и с военна подстрижка: звъня на звънеца няколко минути, после си тръгна. След залез-слънце Холис пак се качи на покрива с автомата и няколко бутилки вода. Уличните лампи и смогът му пречеха да вижда звездите, но той лежеше по гръб и гледаше следите на реактивните самолети. Опита се да не мисли за Вики Фрейзър, но лицето ѝ непрекъснато изникваше в съзнанието му. Повечето от момичетата в църквата се женеха девствени. Холис се чудеше дали и тя е девствена, или си има тайни гаджета.

Събуди се към два, понеже портата тихо изтрака. Няколко души се прехвърлиха през заключената метална врата на двора. След секунди разбиха задната врата и влязоха в къщата.

— Няма никой! — извикаха гласове. — Празно е! — Чу се трясък на чиния, на пода издрънча тенджерата.

Минаха десетина-петнайсет минути. Холис чу как задната врата изскърца и се тресна, после две коли запалиха и се отдалечиха. Отново стана тихо. Холис метна автомата през рамо и се спусна от покрива. Щом стъпи на земята, махна предпазителя.

Клекна в една цветна леха. Долавяше приглушеното бумтене на басите от стереото на преминаваща кола. Тъкмо се канеше да прескочи оградата към двора на Дишоун, когато се сети за котарака. Може би наемниците на Табулата го бяха уплашили, докато претърсваха, и беше слязъл от тавана?

Отвори задната врата и се вмъкна в кухнята. През прозорците се прокрадваше слаба светлина, но успя да види, че наемниците са обърнали къщата с краката нагоре. Вратата на килера беше отворена и всичко от кухненските шкафове беше съборено на земята. Холис стъпи върху парчета от счупена чиния и се сепна от хрущенето. Спокойно, каза си. Гаднярите си отидоха.

Къс коридор водеше към банята, спалнята и помещението, където държеше спортната си екипировка. В края на коридора друга врата водеше към L-образната всекидневна. В дългата част на помещението Холис слушаше музика и гледаше телевизия. Късата

беше превърнал в кът за спомени, както сам го наричаше — там държеше стари снимки на семейството си, някогашни трофеи от турнири по карате и албум с изрезки от професионалните си мачове в Бразилия.

Бутна вратата към коридора и надуши гадна миризма. Напомни му на непочистена клетка на диво животно.

— Гарви? — прошепна той. — Къде си? — Предпазливо тръгна по коридора. На пода имаше нещо размазано. Кръв. Парчета козина. Наемниците на Табулата бяха открили Гарви и го бяха убили.

Когато стигна до вратата в дъното на коридора, миризмата се засили. Спря за миг, все още си мислеше за Гарви. И тогава чу от всекидневната да се носи пронизително кискане. Някакво животно ли беше? Дали не бяха оставили куче в къщата?

Вдигна автомата, ритна вратата и влезе във всекидневната. Светлината от улицата се разсейваше от чаршафите, които използваше вместо завеси, но Холис веднага забеляза голямо животно, клекнало в дъното до канапето. Пристъпи напред и с изненада откри, че не е куче, а хиена. Имаше широки рамене, къси уши и огромна здрава челюст. Щом видя Холис, оголи зъби и се ухили.

Втора хиена, с петниста козина, пристъпи от сенките на къта със спомени. Двете животни се спогледаха и водачът — онзи до канапето — нададе дрезгав вой. Холис заотстъпва към входната врата, но чу лаещ звук зад гърба си — като нервен смях. Извърна глава и видя още една хиена — идваше по коридора. Беше останала скрита, докато той не беше влязъл във всекидневната.

Трите хиени започнаха да го заобикалят. Той усещаше гадната им миризма, чуваше как ноктите им тракат по дървения под. В гърдите му се надигна страх. Водачът издаде кратък лаещ звук и отново оголи зъби.

— Вървете по дяволите! — каза Холис и стреля.

Първо улучи водача, извъртя се и повали петнистата хиена близо до кътчето със спомените. Третото животно скочи и Холис се метна встрани. Остра болка прониза лявото му рамо, когато падна на пода. Претърколи се и видя как третата хиена се извъртя, готова да се нахвърли. Натисна спусъка и я улучи: куршумите прорязаха гърдите на хиената и тя политна към стената.

От ръката му течеше кръв. Хиената явно го беше одрала с нокти, докато той отскачаше встрани. Сега звярът лежеше на една страна и хъркаше, кръв се стичаше от раните на гърдите му. Холис огледа хиената, без да се приближава. В очите ѝ се четеше омраза.

Масичката за кафе беше обърната на една страна. Той я заобиколи и провери водача. Куршумите се бяха забили в гърдите и в предните лапи. Хиената се беше озъбила, сякаш му се хилеше.

Холис стъпи в локва кръв и я размаза по пода. Куршумите бяха пронизали врата на петнистата хиена и почти бяха откъснали главата ѝ. Холис се наведе и видя, че жълто-черната козина покрива дебела, почти волска кожа. Остри нокти. Яка муцуна и остри зъби. Идеална машина за убиване — нямаше нищо общо с предпазливите хиени, които беше гледал по научнопопулярните филми. Това създание беше някаква кръстоска, създадена да преследва без страх, предназначена да напада и убива. Мая го беше предупредила, че учените на Табулата са започнали да нарушават законите на генетиката. Каква дума беше използвала? Снадки.

Нещо в стаята се промени. Той се извърна от мъртвата снадка и осъзна, че вече не чува хриптенето на третата хиена. Вдигна автомата и видя една сянка да се движи отляво. Извъртя се точно когато водачът се изправи и скочи към него.

Холис натисна спусъка. Куршумите се забиха във водача и той отхвърча назад. Холис продължи да натиска спусъка, докато не изпразни всичките трийсет и два патрона. Обърна автомата и заудря животното с истерична ярост, разби черепа му. Дървеният приклад се сцепи и се откърти. Холис спря. Стоеше в мрака и стискаше безполезното оръжие.

Драскане. Нокти по пода. На шест крачки от него третата хиена се мъчеше да се изправи. Макар че гърдите ѝ бяха подгизнали от кръв, тя се готвеше за нападение. Холис хвърли оръжието към нея и се спусна към коридора. Затвори вратата, но хиената се беше засилила и я разби с тялото си.

Той стигна до банята, затвори вратата и я подпря с рамо, като стискаше топката с ръка. Помисли дали да не се измъкне през прозореца, после осъзна, че вратата няма да издържи повече от няколко секунди.

Снадката заблъска отвън. Вратата поддаде с няколко сантиметра, но Холис я притисна с крак и успя отново да я затвори. Намери оръжие, каза си. Каквото и да е. Наемниците бяха пръснали кърпите и тоалетните му принадлежности по пода. Като продължаваше да подпира вратата, той коленичи и отчаяно заопипва. Снадката удари вратата втори път и успя да я отвори. Холис видя зъбите на звяра и чу налудничавия му смях; натисна с всичка сила, за да затвори вратата.

На пода се търкаляше флакон със спрей за коса. До мивката имаше газова запалка. Той ги грабна, отдръпна се към прозореца и вратата се отвори с трясък. За частица от секундата срещна погледа на животното и видя силата на желанието му да убива. Сякаш пипна оголена електрическа жица и токовият удар от злата сила разтнесе цялото му тяло.

Натисна флакона и пръсна право в очите на хиената, после щракна запалката. Облакът от спрея се подпали и оранжевият пламък погълна снадката. Хиената нададе гърлен рев, който прозвуча като болезнен вик на човек. После, цялата в пламъци, побягна към кухнята. Холис се втурна към помещението със спортните уреди, грабна един лост и се втурна след нея. Къщата се изпълни с острата миризма на опърлена козина.

Холис застана до вратата и вдигна лоста. Беше готов за нападение, но снадката продължи да вие и да гори, направи още няколко крачки напред, свлече се под масата и умря.

43.

Гейбриъл нямаше представа колко време е прекарал под земята. Четири или пет дни вероятно. А може и повече. Чувстваше се откъснат от външния свят и всекидневната смяна на деня с нощта.

Стената, която беше изградил между будуването и съня, започваше да изчезва. В Лос Анжелис сънищата му бяха объркани и маловажни. Сега му се струваха като друга, различна реалност. Ако заспеше, съсредоточен върху тетраграматона, осъзнаваше сънищата си и се разхождаше из тях като посетител. Светът на сънищата беше наситен с преживявания — всепоглъщащ някак си; повечето време той гледаше в краката си, рядко вдигаше глава, за да се огледа.

В един от сънищата се разхождаше по пуст плаж и всяка песъчинка беше миниатюрна звезда. Спря и се загледа в синьо-зеления океан, чиито безшумни вълни се стелеха по брега. Друг път се озова в пуст град с брадати асирийски статуи, издигнати върху високи тухлени стени. В центъра на града имаше парк с брези, фонтан и леха със сини ириса. Всяко цвете, листо и стръкче трева беше съвършено и се виждаше съвсем ясно: идеално творение.

Когато се събуждаше, откриваше сухар, консерви риба тон и парченца плодове, оставени в пластмасови кутии до леглото му. Храната се появяваше почти магически и той не можеше да проумее как София успява да влезе толкова безшумно. Гейбриъл се наяждаше, после отиваше в големия тунел. Ако София я нямаше, взимаше газовата лампа и изучаваше подземиято.

Кралските змии обикновено бягаха от електрическите крушки в главния тунел, но винаги се натъкваше на тях в страничните помещения. Понякога бяха преплетени в извиващи се купчини от глави, опашки и плъзгащи се тела. Често лежаха неподвижно и храносмилаха някой голям плъх. Никога не съскаха, нито правеха опит да го нападнат, но той откри, че му е трудно да ги погледне в очите, толкова чисти и искрящи, като малки черни скъпоценни камъни.

Змиите не бяха страшни, но силовият си беше опасен. Гейбриъл огледа изоставената командна зала, електрическият генератор и радиопредавателя. Генераторът беше покрит с плесен — стелеше се върху стоманата като пухкав зелен килим. Оборудването и пултовете в командната зала бяха разбити и ограбени. Електрически кабели висяха от тавана като коренища в пещера.

Откри тесен отвор в една от бетонните плочи, които покриваха ракетния силовик. Сигурно щеше да може да пропълзи през него и да излезе на светло, но пък ракетният силовик беше най-опасната част от подземния комплекс. Гейбриъл веднъж се беше опитал да го обиколи. Загуби се из мрачните коридори и за малко не пропадна в една дупка.

Близко до резервоарите с гориво за генератора откри брой на вестник „Аризона Рипъблик“ отпреди четирийсет и две години. Вестникът беше пожълтял и орфан, но се четеше. Гейбриъл с часове четеше статии, обяви и обявления за сватби, излегнат на походното легло. Представяше си, че е пришелец от друг свят и че вестникът, е единственият му източник на информация за човечеството.

Цивилизацията, отразена на страниците на „Аризона Рипъблик“, беше изпълнена с жестокост и насилие. Но имаше и положителни неща. Гейбриъл с наслада прочете статия за двойка от Финикс, женена вече петдесет години. Том Цимерман беше електротехник и обичаше влачетата. Жена му Елизабет беше пенсионирана учителка, активистка на Методистката църква. Излегнат на леглото, той внимателно разгледа избледнялата снимка от златната им сватба. Усмиваха се към фотоапарата, пръстите им бяха сплетени. Гейбриъл беше имал връзки с доста момичета в Лос Анжелис, но сега всичко това му изглеждаше много далече. Снимката на семейство Цимерман беше доказателство, че любовта може да надмогне лудостта на света.

Старият вестник и мислите за Мая бяха единственото му развлечение. Обикновено тръгваше по главния тунел и срещаше София Бригс. Преди година беше преброила всички змии в ракетния силовик и сега се беше заловила повторно със същата задача, за да разбере дали популацията се е увеличила. Бележеше всяка змия, която откриеше, с нетоксичен, спрей, за да се знае, че е преброена. Гейбриъл вече беше свикнал да вижда кралски змии с оранжеви неоновы черти по опашките.

В един от сънищата си вървеше по дълъг коридор, после отвори очи и видя, че е на походното легло. Пи вода, хапна бисквити, излезе от спалното помещение и намери София в изоставената командна зала. Биоложката се извърна и го изгледа пронизващо. Гейбриъл се почувства почти като нов студент в някой от курсовете ѝ по биология.

— Как спа? — попита тя.

— Добре.

— Намери ли храната, която ти бях оставила?

— Да.

София видя една кралска змия да се вие в сенките, пристъпи бързо напред и я пръсна по опашката, после натисна брояча в ръката си.

— Какво става с чудесната капка вода? Разсече ли я с меча си?

— Още не.

— Може би този път ще успееш, Гейбриъл. Опитай пак.

И той се върна при локвата, загледа се в тавана и прокле всичките деветдесет и девет пътя. Капката беше прекалено малка и прекалено бърза. Острието на меча — прекалено тясно. Задачата наистина беше непосилна.

В началото се опитваше да се съсредоточи върху самото действие, гледаше как капката се оформя, напрягаше мускули и стискаше меча като бейзболист в очакване на топката. За жалост, всеки път беше различно. Понякога капката не падаше в продължение на двайсет минути. Понякога две капки падаха за десет секунди. Гейбриъл замахваше и не улучваше. Изругаваше и опитваше отново. Гневът изпълваше сърцето му и той се замисляше дали да не избяга от силюза и да стигне пеш до Сан Лукас. Не беше изгубеният принц от историите на майка си, а глупав младеж, който изпълнява заповедите на една почти изгубила ума си бабичка.

Усещаше, че днешният ден ще му донесе още едно разочарование. Но като остана сам и зачака, постепенно забрави за себе си и проблемите си. Въпреки че оръжието беше в ръцете му, нямаше усещането, че го държи съзнателно. Мечът беше просто продължение на съзнанието му.

Капката падна, но този път сякаш падна на забавен каданс. Когато замахна с меча, беше на крачка назад от собственото си действие: видя как острието изсвистя към капката и я разряза на две. В

този миг времето спря и той видя всичко съвсем ясно — меча в ръцете си и двете половинки на водната капка, които полетяха в различни посоки.

После времето започна да тече отново и усещането изчезна. Бяха изминали само няколко секунди, но му се струваха цяла вечност. Гейбриъл хукна по коридора.

— София! — викаше. — София! — Гласът му отекваше в бетонните стени.

Тя още беше в командната зала и пишеше в кожата си бележник.

— Какво има?

Гейбриъл запелтечи, сякаш езикът отказваше да му служи вече.

— Раз-раз-разсякох капката с нефритения меч.

— Добре. Много добре. — Тя затвори бележника. — Бележиш напредък.

— Има и още нещо, но е трудно за обясняване. Сякаш времето забави ход, докато го правех.

— Видял си го?

Гейбриъл сведе поглед към земята.

— Знам, че звучи налудничаво.

— Никой не може да спре времето — отвърна София. — Но хората могат да съсредоточат сетивата си отвъд нормалните граници. Може да имаш усещането, че светът забавя хода си, но това се случва единствено в съзнанието ти. Възприятията ти са се ускорили. От време на време големите спортисти са способни на това. Топка е хвърлена или ритната и те могат да я видят съвсем ясно. Понякога музикантите могат да чуят всеки инструмент от симфоничния оркестър едновременно. Случва се дори и на обикновени хора, когато медитират или се молят.

— Случва ли се на страници?

— Страниците се различават от всички нас, защото могат да се научат как да контролират това ускорение на възприятията. Това им дава силата да виждат света с огромна яснота. — София се взираше в лицето на Гейбриъл, сякаш отговорът се криеше в очите му. — Можеш ли да го направиш, Гейбриъл? Можеш ли да превключиш съзнанието си и да накараш света да изглежда така, сякаш се движи по-бавно и за известно време спира?

— Не. Просто се случи от само себе си.

Тя кимна.

— Значи трябва да продължим да работим. — Вдигна лампата и тръгна към изхода. — Да опитаме седемнайсетия път, за да помогнем на усета ти за равновесие и движение. Когато тялото на странника се движи леко, помага на Светлината да излезе от него.

След няколко минути стояха върху една издатина по средата на трийсетметровия силос — на нея някога била монтирана антената на радиопредавателя, каза София. Стоманен трегер, широк десетина сантиметра, минаваше по дължината на силоза. София вдигна лампата и му показа петнайсетметровата пропаст, в дъното на която имаше камара изоставени машинарии.

— По средата на трегера има едно пени. Иди го вземи.

— Ако падна, ще се пребия.

София явно не се разтревожи особено.

— Да, може да се пребиеш. И най-вероятно ще умреш. Хайде, върви.

Гейбриъл си пое дълбоко дъх и стъпи на трегера странично, така че тежестта да пада върху свода на ходилата. Внимателно започна да се отдалечава от издатината.

— Не така — каза София. — Обърни се с пръстите напред.

— Така е по-безопасно.

— Не, не е. Ръцете ти трябва да са разперени перпендикулярно на трегера. Съсредоточи се върху дишането си, не върху страха си.

Гейбриъл извърна глава, за да възрази, и изгуби равновесие. Олюля се, клекна и сграбчи трегера с две ръце. Опита пак, залитна отново, спусна крака отстрани и възседна гредата. Трябваша му две минути да се върне на издатината.

— Жалка работа, Гейбриъл. Опитай пак.

— Не.

— Ако искаш да станеш странник...

— Не искам да се пребия! Престани да ме караш да правя неща, които ти самата не можеш да направиш!

София сложи лампата на земята, стъпи на гредата като циркова артистка на въже, бързо стигна до средата на гредата и вдигна пенито. Подскочи високо, завъртя се на сто и осемдесет градуса и пак стъпи на

гредата. Бързо се върна на издатината и подхвърли пенито на Гейбриъл.

— Почини си, Гейбриъл. Буден си много по-дълго, отколкото предполагаш. — Вдигна лампата и тръгна към главния тунел. — Когато сляза пак, ще опитаме седемдесет и седмия път. Той е много стар, изнамерен е през дванайсети век от една монахиня в Германия — Хилдегард от Бинген.

Ядосан, Гейбриъл захвърли пенито и я последва.

— От колко време съм под земята?

— Не се тревожи за това.

— Не се тревожа. Просто искам да знам. Колко време съм прекарал тук и още колко дни трябва да остана?

— Върви да спиш и не забравяй да сънуваш.

Гейбриъл си помисли дали да не си тръгне, после реши да не го прави. Ако си отидеше по-рано, трябваше да обяснява решението си пред Мая. Ако останеше още няколко дни и се провалеше, никой нямаше да го е грижа какво е станало с него.

Спи. Още един сън. Когато отвори очи, стоеше в двора на голяма тухлена сграда. Приличаше на манастир или на училище, но нямаше жива душа. По земята имаше разхвърляни късчета хартия, вятърът ги разнасяше из въздуха.

Гейбриъл се извърна, прекрачи през отворената врата и влезе в дълъг коридор с разбити прозорци от едната страна. Нямаше трупове, нито кървави петна, но той мигновено разбра, че тук са се били хора. Вятърът духаше през празните рамки на прозорците. Лист от бележник с разчертани редове, се носеше по пода. Той стигна до края на коридора, зави и видя жена с черна коса — седеше на пода и държеше в скута си главата на някакъв мъж. Когато се приближи, видя собственото си тяло. Очите му бяха затворени и изглежда, не дишаше.

Жената вдигна глава и отметна дългата коса от лицето си. Беше Мая. Дрехите ѝ бяха целите в кръв, строшеният ѝ меч лежеше на пода до краката ѝ. Тя здраво стискаше тялото му и го люлееше. Но най-страшното беше, че плачеше.

Гейбриъл се събуди в толкова непрогледен мрак, че му беше трудно да разбере жив ли е, или мъртъв.

— София! — извика той и гласът му отекна в бетонните стени. Нещо беше станало с жиците или с генератора. Всички крушки бяха

угаснали и цареше пълен мрак. Гледай да не се паникьосаш! Бръкна под леглото и извади лампата с кибрита. Пламъчето на клечката го заслепи. Той запали лампата и помещението се изпълни със светлина.

Чу силно тракане отляво. Обърна глава и видя една гърмяща змия на половин метър от крака си. Беше проникнала в силоза и сега беше привлечена от топлината на тялото му. Тя вдигна глава, готова да го ухапе.

Изведнъж една огромна кралска змия се плъзна от сенките като права черна линия и захапа гърмящата змия точно зад главата. Двете се загърчиха по бетонния под, кралската змия уви тяло около жертвата си.

Гейбриъл изскочи в коридора. Светлините бяха угаснали и му трябваша пет минути, докато открие аварийната стълба, която водеше на повърхността. Ботушите му кънтяха по стъпалата. Стигна до люка и напъна с все сили. Беше заключен.

— София! — извика той. — София!

Но никой не му отговори. Гейбриъл се върна в главния тунел и спря под угасналите крушки. Всичките му опити да стане странник се бяха оказали напразни. Беше безсмислено да продължава. Щом София бе решила да затвори люка, той щеше да влезе в ракетните силози и да открие друг изход.

Тръгна бързо по тунела и после през лабиринта коридори. Силозите бяха проектирани така, че да отклоняват пламъците при изстрелването на ракета, и той непрекъснато се натъкваше на вентилационни шахти, които не водеха никъде. Накрая спря и погледна лампата. Пламъкът потрепваше на няколко секунди и се накланяше, сякаш подухван от лек ветрец. Тръгна бавно в противоположната посока и скоро усети хладен полъх. Провря се в пролуката на разкъртена метална врата и се озова на платформа, която стърчеше от стената по средата на силоза за изстрелване.

Силозът представляваше огромна вертикална пещера с бетонни стени. Преди години правителството беше демонтирало ракетите, насочени към Съветския съюз, но той можеше да види мрачните очертания на ракетната площадка на стотина метра под краката си. И да, ето го — слънчев лъч, прокрадващ се през пукнатина в капака на силоза.

Нещо капна на бузата му. Подземна вода се процеждаше през пукнатините в бетонната стена. Гейбриъл вдигна лампата и започна да

се катери по стълбата към светлината. Стъпалата се клатеха: болтовете, които ги държаха, бяха ръждясали от просмуквалата се петдесет години вода.

По-бавно, каза си той. Внимавай. Но стълбите започнаха да треперят като живи. Изведнъж един болт се изтръгна от стената и политна надолу в мрака. Гейбриъл спря и го чу как се удари в платформата. После, също като картечен откос, още десетина болта се откъртиха от бетона и стълбата започна да се отделя от стената.

Той пусна лампата и се хвана за перилата с две ръце. Горната част на стълбата се наклони към него. Още болтове се измъкнаха и той полетя надолу и си удари гърба в бетона на десетина метра под платформата. Стълбата вече се държеше само на една от подпорните скоби.

Силозът беше зейнал под него като двери към безкраен мрак. Той бавно се закатери по перилото... и изведнъж чу бученето в ушите си. Нещо не беше в ред с дясната половина на тялото му. Сякаш беше парализирана. Докато се мъчеше да се задържи, видя призрачна ръка, съставена от малки светли точки, да се появява от тялото му... а дясната му ръка висеше неподвижно отстрани. Държеше се с една ръка, но единственото, което можеше да направи, беше да се взира втренчено в светлината.

— Дръж се! — извика София. — Точно над теб съм!

Гласът на пътевиждащата накара призрачната ръка да изчезне. Гейбриъл не виждаше къде е София, но видя въже, което се спусна покрай бетонната стена. В мига, в който се пресегна и го сграбчи, скобата се откърти от бетона. Стълбата полетя покрай него и рухна далече долу.

Гейбриъл се изкатери на платформата и се просна на нея. Едва си поемаше дъх.

— Как си?

— Зле.

— Генераторът изключи. Пуснах го и веднага слязох тук.

— Заклучила си ме.

— Да. Оставаше ти само още един ден.

Той се изправи и тръгна по коридора. София тръгна след него.

— Видях какво стана, Гейбриъл.

— Да. За малко не се пребих.

— Не говоря за това. Дясната ти ръка изтръпна за няколко секунди. Не можах да я видя, но знам, че Светлината излезе от тялото ти.

— Не съм сигурен ден ли е, нощ ли е, сънувам ли, или съм буден.

— Ти си странник като баща си. Не разбираш ли?

— О, стига вече. Не ща да съм странник. Искам да водя нормален живот.

Без да каже нито дума, София се приближи към Гейбриъл, сграбчи го отзад за колана и го дръпна с все сила. Гейбриъл се почувства така, сякаш нещо в него се скъса. И тогава усети как Светлината разкъса черупката си и се понесе нагоре, докато тялото му се свличаше по очи на пода. Беше ужасен, отчаяно му се искаше да се върне към познатото.

Погледна ръцете си и видя, че са се преобразили в стотици светли точки, всяка се виждаше съвсем ясно и искреше като звезда. София коленичи до празното тяло, а странникът се понесе нагоре и мина през бетонната плоча на тавана.

Звездите сякаш се събраха накуп, а той се превърна в концентрирана точка от енергия. Беше цял океан, събран в капка вода, планина, смачкана в песъчинка. И тогава частицата, която съдържаше енергията му, истинското му съзнание влезе в нещо като тунел или коридор, който го изстреля напред.

Движението можеше да е продължило хиляда години или само частица от секундата — беше загубил представа за времето. Знаеше само, че се движи много бързо; стрелкаше се в мрака по ръба на ограничено пространство. А после движението спря и дойде ред на трансформирането. Един дъх, по-живителен и проникващ от кислорода в дробовете, изпълни съществуването му.

Върви. Намери пътя.

44.

Отвори очи и видя, че пада през синьо небе. Погледна надолу, настрани, навсякъде, но не видя нищо. Под него нямаше земя. Нямаше нищо. Това беше преградата от въздух. Осъзна, че винаги е знаел за съществуването ѝ. При скачането с парашут беше опитвал да пресъздаде това чувство в собствения си свят.

Но сега беше освободен от неизбежното приземяване. Затвори очи за миг, после отново ги отвори. Изви гърба си и простря ръце, за да направлява движението си през въздуха. Търси проход! Така му беше казала София. Имало проход, който минавал през четирите прегради и водел към другите светове. Той се наклони надясно и започна да се вие надолу като ястреб, който търси плячка.

А после видя в далечината тънка черна линия, подобна на сянка, носеше се в пространството. Протегна ръце и се понесе косо надолу и наляво. Сянката стана овална и той се понесе към тъмния и център.

Отново усети светлина, движение напред и вдъхващо живот дихание. Отвори очи и видя, че стои наред пустиня; червената земя се разтвори с пукот, сякаш се мъчеше да си поеме дъх. Гейбриъл се огледа. Небето беше сапфиреносиньо. Макар че слънце нямаше, светлина струеше от всяка точка на хоризонта. Никакви скали, никакви растения. Нито долини, нито планини. Беше задържан от преградата на земята, единственото вертикално нещо в равнинния свят.

Тръгна. Вървя дълго. Спря и се огледа. Гледната му точка не се беше променила. Коленичи и докосна червената земя с пръсти. Трябваше му втора отправна точка, още нещо, което да потвърди собственото му съществуване. Зарита и зарови земята, направи купчинка пръст, висока двацетина сантиметра.

Като малко дете, направило кофичка от пясък и така променило света, обиколи купчинката няколко пъти, за да се увери, че съществува. Тръгна пак, броеше крачките си. Петдесет. Осемдесет. Сто. Когато се обърна, купчинката беше изчезнала.

Заля го паника. Той седна, затвори очи и си почина, после стана и продължи да върви. Търсеше прохода. Чувстваше се съкрушен и изгубен. Риташе земята с ботуш. Пръст и прахоляк се вдигаха във въздуха, падаха и тази нова действителност мигновено ги поглъщаше.

Погледна назад и видя тъмно петно. Беше собствената му сянка, която го следваше в безцелното му пътуване, но образът имаше необичайна дълбочина и контраст, сякаш някой го беше изрязал в земята. Това ли беше изходът? През цялото време ли го беше следвал? Гейбриъл затвори очи, падна назад и проходът го дръпна в себе си.

Дишай, каза си, дишай пак. Беше коленичил на прашна улица наред някакъв град. Изправи се внимателно, очакваше земята да се продъни и да пропадне във въздух, вода или пустинен свят. Затропа с крака по улицата като човек, обзет от внезапен пристъп на ярост, но новата действителност се държеше и отказваше да изчезне.

Градът му заприлича на граничен пост в стар уестърн, място, където очакваш да видиш каубои, шерифи и вариететни актриси. Сградите бяха на по два или три етажа, построени от дъски, с покриви от летви. От двете страни на улицата имаше дървени тротоари, сякаш строителите бяха искали да попречат на калта да влезе през прага. Но кал нямаше, нито дъжд, никаква вода нямаше. Няколкото дървета по улицата бяха изсъхнали — със съсухрени кафяви листа.

Гейбриъл изтегли нефритения меч, стисна го здраво и тръгна по единия тротоар. Натисна дръжката на една врата — не беше заключено — и влезе в бръснарница с три стола. По стените висяха огледала и Гейбриъл видя собственото си лице и меча в ръката си. Изглеждаше уплашен, като човек, който очаква всеки миг да го нападнат. Махни се от тук. Побързай. Излезе на тротоара под ясното небе и безжизнените дървета.

Всички врати бяха отключени и той претърсваше сграда след сграда. Стъпките му отекваха по дървения тротоар. Откри магазин, пълен с какви ли не топове плат. Жилището беше на втория етаж. Имаше мивка с ръчна помпа и чугунена печка. На масата бяха сложени три чинии и три чаши, но полиците и кутията за лед бяха празни. В друга сграда откри работилница с недовършени бъчви.

Градът имаше само две улици: пресичаха се на градския площад, където имаше пейки и каменен обелиск. На паметника нямаше надпис, само поредица геометрични символи, които включваха кръг,

триъгълник и пентаграма. Гейбриъл продължи и стигна до края на града и до ограда от изсъхнали дървета и трънаци. Известно време търси път, после се отказа и се върна на площада.

— Ей! — извика. — Има ли някой?

Никой не му отговори. Мечът го караше да се чувства страхливец и той го прибра в ножницата.

Една постройка до площада беше с куполообразен покрив, вратата беше от тъмно дърво. Гейбриъл я бутна, влезе и се озова в църква с пейки и витражи на сложни геометрични фигури.

Липсващите обитатели на града бяха украсили олтара с рози, вече увехнали и избледнели, само загатващи за някогашните си ярки цветове. Черна свещ гореше по средата на сухите дарове към боговете. Яркият пламък потрепваше. Освен него това беше единственото нещо в целия град, което беше живо и се движеше.

Той пристъпи към олтара и издиша дълбоко, като въздишка. Черната свещ падна от месинговия свещник и пламъкът близна сухите цветчета и листа. Една роза се подпали и оранжевият пламък се спусна по стъблото към следващото цвете. Гейбриъл започна да търси бутилка вода или кофа пясък, нещо, с което да загаси пожара. Нищо. Целият олтар вече гореше. Пламъци се виеха по стълбовете и стигаха до спираловидните дърворезби.

Гейбриъл изтича навън и застана по средата на улицата. Устата му беше отворена, но не издаде нито звук. Къде можеше да се скрие? Можеше ли да се спаси? Опита се да овладее страха си. Затича по улицата, която минаваше покрай бръснарницата и магазина за платове. Стигна до края на града, спря и погледна гората. Всички дървета горяха, пушекът се виеше към небето като огромна сива стена.

Пепел докосна бузата му и той я избърса. Знаеше, че няма изход, но затича обратно към църквата. Пушек излизаше през пукнатините на тежката врата. Витражите по прозорците светеха отвътре. Върху централния прозорец се появи пукнатина и започна да се разширява, като рана от нож. Въздухът в сградата се разшири и витражът се пръсна, по улицата се посипа дъжд от стъкла. Пламъците лумнаха през прозореца, черен дим се изви над белия купол.

Той хукна към другия край на града и видя как един бор се подпали и запраща. Върни се, помисли си. Бягай. Но всички сгради

горяха. Горещината предизвика вятър, който понесе пепелта като листа в есенна буря.

Някъде в огнената стихия имаше изход, тъмен проход, който щеше да го върне в света на хората. Но огънят унищожаваше всички сенки, надигащият се дим превърна деня в нощ. Прекалено горещо, помисли си той. Не се диша. Върна се на площада и коленичи до каменния обелиск. Пейките в парка и сухите бурени се бяха подпалили. Всичко беше обхванато от пламъци. Гейбриъл покри главата си с ръце и се сви на топка. Пламъците го облизаха и го подпалиха.

А после всичко свърши. Гейбриъл отвори очи и видя овъглените останки на града и гората. Някои греди продължаваха да горят, дим се виеше към тъмносивото небе.

Бавно тръгна по улицата. Църквата, работилницата и магазинът за платове бяха изгорели. След миг стигна до края на града и останките от гората. Повечето дървета лежаха повалени на земята, но няколко продължаваха да стърчат като черни дървени фигури с извити ръце.

Върна се по стъпките си по покритите с пепел улици и видя наред руините да се издига дървен стълб от навес. Докосна го, плъзна ръка по гладката му повърхност. Възможно ли беше? Как беше оцелял? Почна да го обикаля и изведнъж видя бяла, измазана с хоросан стена само на десетина метра. Допреди миг я нямаше — или пък беше прекалено замаян, за да я забележи. Продължи да върви и откри наред пепелта бръснарски стол. Беше съвсем реален. Можеше да го докосне, да почувства кожата и дървените облегалки.

Осъзна, че градът ще се появи отново в абсолютно същата форма. Щеше да се издигне целият само за да изгори пак — това се повтаряше до безкрай. И тъкмо това беше проклятието на преградата от огън. Ако не успееше да открие прохода, щеше да остане в капана на вечния кръговрат на прераждане и унищожение.

Вместо да търси сенки, се върна на площада и се облегна на обелиска. Пред очите му се появи врата, после част от дървен тротоар. Градът започна да се оформя отново, да израства като живо същество. Димът изчезна и небето отново стана синьо. Всичко беше променено,

но пак си оставаше същото, пепелта се стопяваше от слънчевите лъчи като мръсен сняг.

Най-сетне процесът беше завършен. Около него се появи град с празни улици и мъртви дървета. Съзнанието му малко се проясни. Забрави философските усуквания, каза си. Има само две форми на съществуване: равновесие и движение. Табулата изповядва идеала за политически и социален контрол, илюзията, че всичко трябва да остане същото. Но това беше студената празнота на пространството, не енергията на Светлината.

Започна да търси сянката. Като детектив, който търси улики, влизаше във всяка сграда и отваряше гардероби и долапи. Надничаше под леглата и се опитваше да погледне на всеки предмет от различен ъгъл. Може би щеше да успее да види прохода, ако застанеше на правилното място.

Навън въздухът му се стори малко по-топъл. Градът беше нов и завършен, но набираше сила за следващото избухване в пламъци. Гейбриъл започваше да се ядосва на неизбежността на кръговрата. Защо не можеше да предотврати това, което щеше да се случи? Запя някаква коледна песничка, наслаждаваше се на единствените звуци наред тишината. Отиде до църквата, отвори вратата и тръгна към дървения олтар.

Свещта се беше появила отново, все едно нищо не се беше случило, и гореше в месинговия свещник. Гейбриъл облиза палец и показалец и посегна да я загаси. В мига, в който я докосна, пламъчето политна от фитила и запърха около главата му като яркожълта пеперуда. Кацна на стъблото на една роза и сухото цвете пламна. Гейбриъл се опита да го изгаси с длан, но изхвъркнаха искри и подпалиха олтара.

Вместо да бяга от огъня, той седна на централната пейка и загледа как стихията се разпростира из църквата. Можеше ли да умре тук? Ако тялото му бъдеше унищожено, щеше ли да се появи отново, като олтара и бръснарския стол? Започна да усеща нарастващата топлина, но се опита да отхвърли новата реалност. Може би всичко това беше сън, поредното тълкувание на ума му.

Пушекът се вдигаше към тавана, после започна да се спуска надолу, притеглен от наполовина отворената врата. В мига, в който Гейбриъл стана, за да излезе, олтарът се превърна в колона от пламъци.

Пушекът влезе в дробовете му. Той се закашля, погледна вляво и видя пред един от покритите с витражи прозорци да се появява сянка. Беше черна и плътна: носеше се напред-назад като потрепваща частица от нощта. Гейбриъл сграбчи една пейка и я повлече към стената. Стъпи на нея и се качи върху тесния перваз под прозореца.

Изтегли меча, замахна към сянката и дясната му ръка изчезна в мрака. Скачай, помисли си. Спасявай се. Започна да пада в тъмния проход, сякаш притеглен от пространството. В последния момент се обърна да погледне назад и видя на прага на църквата Майкъл.

45.

Мая — моторът на Гейбриъл беше отзад във вана — караше на север към Лас Вегас. Билбордовете по пътя рекламираха казина, после на хоризонта изскочиха куп ярки небостъргачи. Тя мина покрай няколко мотела в покрайнините и се настани във „Фронттиър Лодж“ — десет самостоятелни стаи, построени като дървени хижи. Под крановете в банята имаше зелени петна и матракът беше продънен, но тя сложи меча до себе си и спа цели дванайсет часа.

Знаеше, че казината имат охранителни камери — някои от тях сто на сто бяха свързани с компютрите на Табулата.

Когато се събуди, извади спринцовка и инжектира серум в устните и под очите си. От серума изглеждаше дебела и отпусната, като жена, която има проблем с алкохола.

Мина през един голям магазин и си купи евтини крещящи дрехи — три четвърти панталони, розова фланелка и сандали, после мина през един магазин, в който възрастна жена с каубойски костюм продаваше гримове и перуки. Мая посочи една руса перука, поставена зад тезгяха на глава от стиропор.

— Тази е шампаненоруса, скъпа. Да я завия ли, или ще си я сложиш?

— Ще си я сложа веднага.

Продавачката кимна одобрително.

— Мъжете обожават русите коси. Направо ги побъркват.

Вече беше готова. Мина по главния булевард, зави надясно към Айфеловата кула, два пъти по-малка от оригинала, и остави вана на паркинга пред хотел „Лас Вегас“. Хотелът всъщност представляваше увеселителен парк, вдъхновен от Града на светлините. Имаше умалено копие на Триумфалната арка и боядисани фасади, които наподобяваха Лувъра и Парижката опера. Казиното на партера беше огромно, куполът му светеше с тъмносиня светлина, като безкрайния здрач над Париж. Туристи се щураха по калдъръмените улици към масите за блекджек и редиците игрални автомати.

Мая продължи към следващия хотел и видя гондолиери да возят туристи по канал, който не водеше никъде. Въпреки че всеки хотел беше посветен на различна тема, на практика всичките бяха съвсем еднакви. Нито една от залите в казината нямаше часовник или прозорци. Все едно беше някъде и никъде едновременно. Когато влезе в първото казино, изостреното ѝ вътрешно чувство за равновесие ѝ помогна да осъзнае нещо, което повечето туристи никога нямаше да разберат. Партерът беше леко наклонен, така че гравитацията притегляше посетителите по незабележим начин към мястото, където се намираха игралните автомати и масите за блекджек.

За повечето хора Лас Вегас беше щастливо място, където можеш да пиеш колкото си искаш, да залагаш и да гледаш как непознати жени си събличат. Но този град на удоволствието всъщност бе триизмерна илюзия. Охранителните камери наблюдаваха непрекъснато, компютри следяха залаганията и цял легион охранители с американското знаме, избродирано на ръкава на униформите, се грижеха никога да не се случи нещо наистина необичайно. Това беше целта на Табулата: илюзия за свобода при действителност под контрол.

В такава подредена обстановка трудно можеше да праметнеш властите. Мая цял живот беше избягвала Голямата машина, но сега трябваше да включи всичките си сетива да избяга, преди да я хванат. Сигурна беше, че компютърните програми на Табулата претърсват Голямата машина за всевъзможни данни — включително използването на кредитната карта на Майкъл. Ако картата беше обявена за открадната, щеше да си има работа с охраната, която нямаше никаква представа за Табулата. Арлекините избягваха да нараняват граждани или зомбита, но понякога се налагаше, за да оцелеят.

Провери и останалите хотели в района и реши, че хотел „Ню Йорк — Ню Йорк“ ѝ дава най-много възможности за бягство. Прекара следобеда в един магазин на Армията на спасението и се сдоби с два използвани куфара и мъжки дрехи. Купи тоалетна чантичка и я напълни с крем за бръснене, наполовина празна паста за зъби, четка, която изтърка на паважа пред стаята си. Последните подробности бяха най-важни: пътни карти с отбелязан с молив маршрут от единия бряг до другия, с крайна точка Ню Йорк.

Гейбриъл беше оставил шлема, ръкавиците и рокерското си яке във вана. Тя ги облече. Все едно докосваше кожата на Гейбриъл,

усещаше присъствието му. Имаше скутер, когато живееше в Лондон, но този италиански мотоциклет беше огромна и мощна машина. Трудно ѝ беше да даде газ и когато сменяше скоростите, се чуваше стържене.

Вечерта остави мотора на паркинга пред „Ню Йорк — Ню Йорк“ и се обади от уличен телефон да си резервира апартамент. След двайсет минути влезе в огромното фоайе на хотела и се приближи към рецепцията с куфарите в ръце.

— Съпругът ми е направил резервация — обясни на служителя. — Ще пристигне по-късно тази вечер.

Мъжът на рецепцията беше млад и мускулист, със светлокестенява късо подстригана коса. Приличаше на управител на летен спортен лагер в Швейцария.

— Надявам се двамата да се забавлявате през почивните дни — каза той и ѝ поиска някакъв документ за самоличност.

Мая му подаде фалшивия си паспорт и кредитната карта на Майкъл Кориган. Цифри потекоха от компютъра на рецепцията към главния компютър на хотела и нататък по мрежата към някой голям компютър някъде по света. Мая съсредоточено наблюдаваше лицето на служителя, търсеше признаци на напрежение при евентуалната поява на думите „открадната кредитна карта“ на екрана. Беше готова да лъже, да бяга или да убива, ако се наложи — но мъжът се усмихна и ѝ подаде пластмасова карта вместо ключ. Тя се качи в асансьора и плъзна картата в процепа, преди да натисне копчето. Така компютърът на хотела знаеше точно къде се намира: в асансьора — нагоре към четиринайсетия етаж.

В апартамента — беше с две стаи — имаше огромен телевизор. Мебелите и дори тоалетните чинии бяха по-големи от тези в английските хотели. Американците бяха доста дебели хора, помисли си Мая. Но не беше само това — желанието да се чувстваш притеснен от големите мебели беше съвсем съзнателно.

Чу писъци, после тракане. Дръпна пердетата и видя атракционно влакче на покрива на сграда, която се намираше на двеста и петдесет метра от прозореца. Без да му обръща повече внимание, пусна вода в мивката и ваната и намокри няколко хавлиени кърпи. Остави пътните карти и молива на една малка масичка във всекидневната. Книжната кесия с мазни хартии от ресторант за бързо хранене пусна до

телевизора. С всеки боклук или дреха съставяше малка история, която щеше да бъде прочетена и разтълкувана от наемниците на Табулата. Вече бяха минали десет минути, откакто кредитната карта бе влязла в Голямата машина. Тя отиде в спалнята, отвори куфарите и подреди част от дрехите в чекмеджетата. Извади малкия автоматичен немски пистолет, който беше взела от гаража за авточасти „Възкресение“, и го пъкна под една сгъната риза.

Пистолетът беше най-важното доказателство, че е била в хотела. Табулата никога нямаше да повярва, че нарочно е оставила оръжие. Ако полицията откриеше пистолета, щеше да го регистрира в базата си данни и компютрите на Табулата, които претърсваха интернет, щяха веднага да го засекат.

Тъкмо разхвърляше чаршафите и одеялата, когато чу във всекидневната тихо изщракване. Някой беше пъкнал карта в ключалката на вратата и я отваряше.

Дясната ѝ ръка докосна ножницата на меча. Обзе я арлекинското желание да атакува — винаги атака — и да унищожи заплахата за сигурността си. Но така нямаше да постигне истинската си цел: да обърка Табулата с невярна информация. Огледа се и видя плъзгащата се врата към терасата. Извади стилета и се приближи до пердетата; за секунди отрязва две ленти.

Подът в предното помещение изскърца. Пред вратата на спалнята неканеният гост спря за секунди и Мая се зачуди дали събира кураж да атакува.

Стисна лентите от пердетата, отвори плъзгащата се врата и излезе на балкона. Топлият пустинен въздух я обгърна. Звездите още не се бяха появили, но зелено-червените неонов светлини проблясваха по улиците. Нямаше време да прави въже. Върза двете ленти за перилата и се прехвърли през парапета.

Пердетата бяха от тънка памучна материя и едва издържаха тежестта ѝ. Едната се скъса. Мая увисна за миг на другата и успя да се спусне на долния етаж. Отгоре се чу глас.

Нямаше време да мисли, да чувства или да се страхува. Сграбчи железния парапет и се прехвърли на балкона. Отново извади стилета и видя, че е порязала едната си длан. Прокълнат от плътта. Спасен от кръвта. Дръпна плъзгащата се врата и се втурна през празната стая.

46.

Една от причините, поради които на Майкъл му харесваше да живее в изследователския център, беше фактът, че персоналът явно предугаждаше нуждите му. Когато първия път се върна от преградите, се чувстваше замаян и омаломощен, не беше много уверен дали тялото му изобщо съществува. След няколко медицински изследвания доктор Ричардсън и Лорънс Такава го качиха в галерията на първия етаж, за да се срещне с генерал Наш. Майкъл поиска портокалов сок и след пет минути му донесоха кутия от сто и петдесет милилитра, вероятно взета от обяда на някой портиер.

Когато се върна от втория си опит да премине преградите, се бяха погрижили да му осигурят пълен комфорт. На една маса в галерията имаше стъклена кана с охладен портокалов сок. До нея беше сложен сребърен поднос с прясно изпечени сладки с шоколадови парченца, сякаш цял отбор майки с кухненски престилки се беше заел с приготвянето по посрещането му у дома.

Кенард Наш седеше срещу него в черен кожен стол с чаша вино в ръка. Още при първия им разговор Майкъл се зачуди, че генералът не си води бележки. Сега осъзна, че камерите за наблюдение винаги са включени. Майкъл се наслаждаваше на факта, че всичко, което каже или направи, е толкова важно, че се записва и анализира. Целият изследователски център разчиташе на неговата сила.

Наш се наведе напред и тихо каза:

— И тогава започна пожарът?

— Да. Дърветата се подпалиха. Открих пътека, която водеше към град наред пустошта. Всички сгради също избухнаха в пламъци.

— Имаше ли някой там? — попита Наш. — Или беше сам?

— Първо помислих, че градът е празен. После влязох в малката църква и видях брат ми Гейбриъл. Не си проговорихме. Той влезе в проход, който вероятно води обратно към този свят.

Наш извади мобилен телефон от джоба на самото си, натисна едно копче и се обади на Лорънс Такава.

— Копирай последните пет секунди от разговора ни и ги изпрати на господин Бун. Информацията му трябва колкото се може по-скоро.

Затвори телефона и вдигна чашата вино.

— Брат ти още е пленник, държан от терористична група, наречена „Арлекините“. Явно го учат как да преминава.

— Гейбриъл носеше нефритения японски меч на баща ни. Как е възможно това?

— Изследванията ни сочат, че странникът може да носи със себе си определени предмети, наречени талисмани.

— Не ме е грижа как ги наричат. Намерете ми и ми донесете един. Искам да имам оръжие, когато преминавам.

Генерал Наш кимна, сякаш искаше да каже: „Както искате, господин Кориган. Няма проблем. Ще го уредим“. Майкъл се облегна на стола си. Беше достатъчно уверен, за да отпрати следващото си искане.

— В случай, че реша да посетя другите светове.

— Разбира се, че ще ги посетиш — каза Наш.

— Не ме заплашвайте, генерале. Не съм на служба във вашата армия. Ако искате да ме убиеете, давайте. Ще изгубите най-важния елемент от проекта.

— Ако искаш пари, Майкъл...

— Разбира се, че искам пари. Но това не е най-важното. Това, което наистина искам, е цялата информация. Първия път, когато се срещнахме, ми казахте, че ще подпомогна постигането на прелом в технологиите. Казахте, че заедно ще променим историята. Добре, сега съм странник. Защо имам жици в мозъка? Защо си правите целия този труд?

Наш отиде до масата и си взе една сладка.

— Ела, Майкъл. Трябва да ти покажа нещо.

Излязоха от галерията и тръгнаха към асансьора.

— Всичко започна преди няколко години, когато бях в Белия дом и разработвах програмата „Свобода от страха“. Всички в Америка щяха да носят защитен чип. Щеше да се сложи край на престъпността и тероризма.

— Но не се получи — каза Майкъл.

— По онова време технологията ни не беше толкова напреднала. Не разполагахме с компютър, който да е в състояние да обработва

такова огромно количество информация.

Излязоха от сградата и двама мъже от охраната ги последваха през двора към центъра на изследователския комплекс. Въздухът беше студен и влажен, дъждовни облаци скриваха нощното небе. Майкъл с изненада откри, че се отправят към компютърния център. Само специални технически лица имаха достъп до съоръжението.

— Когато поех ръководството на Братството, започнах да настоявам за разработката на квантов компютър. Знаех, че ще е достатъчно мощен, за да разрешава сложни задачи и да обработва огромно количество информация. Ако разполагахме с квантови компютри, щяхме буквално да можем да следим и наблюдаваме по цял ден всеки жител на земята. Някои хора може и да се опълчат, но повечето от нас с радост ще се откажат от правото си на уединение в замяна на сигурност. Помисли си за предимствата. Без повече отклонения от нормите. Без повече неприятни изненади.

— Без повече странници — добави Майкъл.

Генерал Наш се разсмя.

— Да, признавам си. Премахването на хора като странниците беше част от плана. Но всичко това се промени. Сега ти си на наша страна.

Майкъл и Наш влязоха в празното фоайе на компютърния център. Охраната остана отвън.

— Обикновеният компютър използва бинарна система. Размерът и мощността нямат значение, има само две възможности: нула или единица. Обикновените компютри могат да работят много бързо и в мрежа един с друг, но продължават да са ограничени само до тези две възможности. Квантовият компютър се основава на квантовата механика. Изглежда логично, че атомът може да се върти нагоре и надолу: нула или единица. Ето пак бинарна система. Но според квантовата механика атомът може да е горе или долу, или в двете състояния едновременно. Поради тази причина могат да се правят различни изчисления едновременно, и то с голяма скорост. Понеже квантовият компютър използва квантови суичове, вместо обикновени, разполага с невероятна мощ.

Влязоха в капсула без прозорци и металната врата зад тях се затвори. Наш опря ръката си върху стъклен панел. Втора врата се

отвори с плъзгане и се чу тихо свистене. Влязоха в слабо осветена стая.

В центъра имаше запечатан стъклен аквариум, около метър и петдесет висок и метър и двацет широк, поставен върху масивен метален пиедестал. Дебели кабели се виеха по пода от пиедестала до десетки бинарни компютри, подредени до стената. Трима техници с бели престилки се суетяха около стъкления аквариум като дякони около олтар. Генерал Наш с един поглед ги накара да напуснат.

Аквариумът беше пълен с гъста зелена течност, която се движеше и бавно клокочеше. Малки експлозии, като миниатюрни светкавици, проблясваха непрекъснато в нея. Майкъл чуваше някакво жужене. Носеше се мирис на изгоряло, сякаш някой беше подпалил сухи листа.

— Това е нашият квантов компютър — каза Наш. — Това са електрони, които се носят в свръхохладен течен хелий. Електричеството, което тече през хелия, кара електроните да си взаимодействат и да извършват логични операции.

— Прилича на аквариум.

— Да, само че вместо риби вътре има елементарни частици. Според квантовата теория за много кратки периоди материалните частици преминават в друго измерение и после се връщат.

— Като странниците.

— Точно така и стана, Майкъл. По време на първите ни експерименти с квантовия компютър започнахме да получаваме съобщения от друг свят. Отначало не можехме да разберем какво става. Мислехме, че е грешка в софтуерната програма. Тогава един от нашите учени откри, че получаваме бинарни варианти на стандартни математически уравнения. Когато изпратихме подобни съобщения, започнахме да получаваме диаграми, които ни показваха как да създадем по-могъщ компютър.

— Така ли построихте тази машина?

— Въсъщност това е трето поколение. Тече непрекъснат процес на еволюция. Щом усъвършенстваме компютъра, получаваме още по-напреднала информация. Все едно да направиш серия мощни радиоприемници. С всеки нов, апарат можеш да чуеш повече думи, да получиш повече информация. Научихме нови неща не само за

компютрите. Новите ни приятели ни показаха как да видоизменяме хромозомите и да създаваме различни животински хибриди.

— Какво искат? — попита Майкъл.

— Тази чужда цивилизация знае за странниците и според мен малко ни завиждат. — Наш явно се забавляваше. — Те са затворени в своя свят и искат да посетят нашия.

— Възможно ли е?

— Квантовият компютър те следеше, докато прекосяваше преградите. Затова сложихме проводници в мозъка ти. Ти си разузнавачът, който ще ни осигури пътната карта за нашите нови приятели. Ако преминеш в друг свят, обещаха да ни изпратят проект за още по-мощна машина.

Майкъл се приближи до квантовия компютър и се загледа в малките проблясващи светкавици. Наш си мислеше, че е наясно с властта във всичките ѝ форми, но Майкъл изведнъж осъзна колко ограничено е виждането на генерала. Братството беше толкова обсебено от мисълта да контролира човечеството, че не гледаше много далече по пътя. Аз съм пазачът на портата, помисли си Майкъл. Аз съм човекът, от когото зависи какво ще се случи. Ако тази друга цивилизация наистина иска да влезе в нашия свят, аз ще реша как може да стане това.

Пое си дълбоко дъх и се отдръпна от квантовия компютър.

— Много впечатляващо, генерале. Ще постигнем велики неща заедно.

47.

Когато Мая най-сетне стигна до оградата от бодлива тел и счупената порта, денят преваляше.

Беше свикнала с тъмни, правени по поръчка дрехи, но те щяха да привличат внимание тук, така че си бе купила други: панталони с връзки, поли и блузи — свободни около раменете и краката. В момента носеше памучен пуловер и плисирана пола — беше се облякла като английска ученичка. Високите ѝ обувки бяха подковани отпред, което много помагаше при ритниците с отскок.

Слезе от вана, праметна калъфа с ножницата през рамо и се огледа в огледалото за обратно виждане. Не биваше да го прави. Черната ѝ коса беше ужасно разчорлена. Няма значение, помисли Мая. Тук съм само за да го защитавам. Направи една крачка към портата, поколеба се и усети непреодолимо желание да се върне зад волана. Беше бясна — идеше ѝ да креци от ярост, — но почна да си реши косата. „Глупачка, помисли си. Тъпанарка. Ти си арлекин. Не му пука за теб.“ Когато свърши, сърдито метна четката във вана.

Пустинният въздух захладняваше, десетина кралски змии се виеха по пътя. Тъй като нямаше кой да я види, тя извади меча, за да е готова, ако някое влечуго се приближи прекалено. Признанието за страха, който изпитваше, беше още по-дразнещо от момента с четката за коса. Те не са опасни, каза си тя. Не бъди страхлива.

Всички ядни мисли изчезнаха, когато наближи караваната до вятърния генератор. Гейбриъл седеше до масата за пикник под навеса от парашут. Щом я видя, се изправи и ѝ помахна. Мая се вгледа в лицето му. Не изглеждаше ли различен? Променил ли се беше? Гейбриъл се усмихваше, сякаш току-що се е завърнал от дълго пътуване. И изглежда, се радваше, че я вижда.

— Минаха девет дни — каза той. — Започнах да се тревожа за теб, когато не се появи снощи.

— Мартин Гринуолд ми изпрати съобщение по интернет. Нямам вести от София, затова смятал, че всичко е наред.

Вратата на караваната се отвори и София Бригс се появи с пластмасова кана и три чаши.

— И за момента всичко наистина е наред. Добър ден, Мая! Добре дошла! — Сложи каната на масата и погледна Гейбриъл. — Каза ли й?

— Не.

— Премина четирите прегради. Вече защитавах странник.

Отначало Мая изпита задоволство. Саможертвата й беше оправдана. Но после в ума й започнаха да напират черни мисли. Баща й беше прав: Табулата беше станала прекалено могъща. Все някога щяха да открият Гейбриъл и да го убият. Всичко, което беше направила — открила го беше и го беше довела до пътевиждащата, — само го теглеше по-близо към собствената му смърт.

— Това е чудесно — каза Мая. — Сутринта се свързах с моя приятел в Париж. Нашият шпионин го е уведомил, че Майкъл също е прекосил.

София кимна.

— Разбрахме преди теб. Гейбриъл го е видял, преди да премине преградата на огъня.

Слънцето залязваше. Тримата седяха под парашута и пиеха лимонада на прах. София предложи да направи нещо за вечеря, но Мая отказа. Гейбриъл беше стоял тук прекалено дълго и вече беше време да си тръгва. София вдигна една заблудила се кралска змия, която се беше свила на кълбо под масата, и я отнесе до силоза. Когато се върна, изглеждаше уморена и малко натъжена.

— Довиждане, Гейбриъл. Върни се, ако можеш.

— Ще се опитам.

— В древния Рим, когато велик пълководец се завръщал след удържана победа, по улиците на града организирали парад в чест на неговия триумф. Най-отпред носели оръжието на воините, които бил убил, и пленените знамена, после вървели пленените войници и техните семейства. След тях марширвала армията на пълководеца и неговите офицери и накрая великият воин — в златна колесница. Един слуга карал конете, а друг стоял до победителя и шепнел в ухото му: „Помни, че си смъртен. Помни, че си смъртен“.

— Предупреждение ли е това, София?

— Пътуването през световите невинаги учи на състрадание. Студен странник се нарича този, който поема по грешния път.

Използват силата му, за да причинят нови страдания на света.

Мая и Гейбриъл се качиха във вана и поеха през пустинята. Светлините на Финикс проблясваха на запад, но небето над тях беше ясно и можеха да видят почти пълната луна и ярката мъглявина на Млечния път.

Докато караше, Мая обясни плана си. Трябваша им пари, безопасно скривалище и най-различни фалшиви документи. Липата пращаше долари на свързки в Лос Анжелис. Холис и Вики още били там и било добре да имат съюзници.

— Не ги наричай съюзници — прекъсна я Гейбриъл. — Те са приятели.

На Мая ѝ се искаше да му каже, че не могат да имат приятели — не и в действителност. Дългът ѝ беше към него. Можеше да рискува живота си само за един човек. Основното задължение на Гейбриъл беше да се пази от Табулата и да оцелее.

— Те са приятели — повтори той. — Разбираш го. Нали?

Тя реши да смени темата и попита:

— Е, и как беше? Какво усещаш, когато минаваш през преградите?

Гейбриъл описа безкрайното небе, пустинята и необятния океан. Накрая ѝ каза как е видял брат си в горящата църква.

— Говори ли с него?

— Опитвах, но вече бях влязъл в прохода. Когато се върнах, Майкъл вече го нямаше.

— Шпионинът ни твърди, че брат ти бил готов да сътрудничи на Табулата.

— Не знаем дали е истина. Просто се опитва да оцелее.

— Не е само до оцеляването. Той им помага.

— И се тревожиш да не се превърне в студен странник?

— Възможно е. Студеният странник е човек, покварен от властта. Може да причини много беди на света.

Следващите двайсетина километра изминаха в мълчание. Мая непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Никой не ги следеше.

— Арлекините защитават ли студени странници?

— Разбира се, че не.

— Убивате ли ги?

Гласът му звучеше по-различно и Мая се обърна да го погледне. Гейбриъл се беше втренчил в нея, очите му я гледаха пронизително.

— Убивате ли такива хора?

— Понякога. Стига да можем.

— Ще убиеш ли брат ми?

— Ако се наложи.

— Ами мен? Мен би ли ме убила?

— Стига, Гейбриъл. Няма смисъл да говорим за тези неща.

— Не ме лъжи. Виждам отговорите ти.

Мая стисна волана; не смееше да го погледне. На петдесетина метра пред тях тъмна сянка се стрелна през пътя и изчезна в буренаците.

— Притежавам силата, но не мога да я овладявам — прошепна Гейбриъл. — Мога да ускоря възприятията си за миг и да видя всичко съвсем ясно.

— Можеш да виждаш каквото си искаш, но аз няма да те лъжа. Ако станеш студен странник, ще те убия. Такъв е законът.

Предпазливата солидарност между двамата, удоволствието, че се виждат отново, бяха изчезнали. Мълчаливо продължиха по пустия път.

48.

Лорънс Такава постави дясната си ръка върху кухненската маса и се загледа в малката подутина, която показваше къде точно под кожата му се намира защитният чип. Вдигна бръснача с лявата си ръка и се загледа в острието му. Направи го, каза си. Баща ти не би се уплашил. Задържа дъха си и направи малък, но дълбок прорез. От раната бликна кръв и закапа на масата.

Нейтан Бун беше разгледал внимателно снимките, направени от охранителните камери на рецепцията на хотел „Ню Йорк — Ню Йорк“ в Лас Вегас. Ясно беше, че русата жена, която се регистрира с кредитната карта на Майкъл Кориган, е Мая. В хотела незабавно беше изпратен наемник, но арлекинът беше избягал. След двайсет и четири часа един от екипите на Бун откри мотора на Гейбриъл на паркинга пред хотела. С нея ли пътуваше Гейбриъл? Или всичко беше само за заблуда на врага?

Бун реши да хване самолета до Невада и да разпита всички, които се бяха натъкнали на арлекина. Докато караше към летището на Уестчестър Каунти, му се обади Саймън Лютнър, старшият администратор на подземния компютърен център на Братството в Лондон.

— Добро утро, сър. Лютнър се обажда.

— Какво става? Откри ли Мая?

— Не, сър. За друго става дума. Миналата седмица ни наредихте да проверим всички служители на фондация „Евъргрийн“. Освен стандартната проверка на всички телефонни обаждания и кредитни карти се опитахме да видим дали някой не е използвал кода си за достъп, за да влезе в системата ни.

— Логичен ход.

— Компютърът проверява кодовете за достъп на всеки двайсет и четири часа. Току-що разбрахме, че служител трето ниво Лорънс

Такава е влязъл в сектор с данни, в който няма право на достъп.

— Работя с господин Такава. Сигурен ли си, че няма някаква грешка?

— Абсолютно. Използва кода за достъп на генерал Наш, но информацията отива директно в компютъра на Такава. Предполагам, че не знае, че миналата седмица сме въвели допълнителна система за сигурност.

— И какво е търсел Такава?

— Специални пратки от Япония до административния ни център в Ню Йорк.

— Къде се намира Такава в момента? Проверихте ли местоположението на защитния му чип?

— В къщата си в Уестчестър Каунти. Според лог файловете е заявил, че е болен от грип и днес няма да ходи на работа.

— Кажете ми, ако излезе от къщата си.

Обади се на пилота, който го чакаше на летището, и отложи полета. Ако Лорънс Такава помагаше на арлекините, значи сигурността на Братството беше сериозно застрашена. Предателят беше като тумор. Беше нужен хирург — човек като Бун, — който да не се страхува да изреже злокачественото образуване.

Фондация „Евъргрийн“ притежаваше цялата офис сграда на Четирийсет и четвърта и Медисън Авеню в Манхатън. Две трети от сградата се използваха от служители на фондацията, които се занимаваха с публичните ѝ дела и се грижеха за целесъобразното харчене на научните субсидии и управлението на даренията. Тези служители — с прякор „овците“ — нямаха никаква представа за Братството и неговата дейност.

Братството използваше последните осем етажа на сградата, до които се стигаше с отделен асансьор. В указателя на сградата беше отбелязано, че там се намира централата на организация с нестопанска цел, наречена Фронт за национално обединение, която уж помагаше на Третия свят да повиши антитерористичната си защита. Преди две години на среща на Братството в Лондон, Лорънс Такава се беше запознал с младата жена от Швейцария, която отговаряше на обажданията и имейлите до Националния фронт. Тя беше експерт в

отклоняването на всякакви въпроси и го правеше по наистина мил и много любезен начин. Посланикът на Того в ООН например явно беше убеден, че Националният фронт за обединение иска да отпусне на страната му голяма субсидия за закупуването на скенери за летището.

Лорънс знаеше, че сградата има едно слабо място: охраната на партера се състоеше от „овце“, които изобщо не подозираха за мащабните планове на Братството. Остави колата си на паркинга на Четирийсет и осма улица и тръгна по Медисън към сградата. Влезе във фойето. Макар че навън беше студено, беше оставил палтото и сакото си в колата. Нямахше куфарче, носеше само картонена чаша кафе и картонена папка. Това влизаше в плана.

Показа пропуска си на пазача, усмихна се и каза:

— Отивам до Фронта за национално обединение на двајсет и трети етаж.

— Стъпете на жълтия квадрат, господин Такава.

Лорънс застана с лице към ирисовия скенер, огромна сива машина, монтирана върху бюрото на охраната. Пазачът натисна едно копче и обективът засне очите на Лорънс, после сравни ирисите му с данните от системата за сигурност. Светна зелена светлина. Пазачът кимна на младия латиноамериканец, който стоеше до бюрото.

— Енрике, придружи господин Такава до двајсет и трети етаж.

Латиноамериканецът поведе Лорънс към асансьорите, плъзна картата си през охранителния сензор и остави Лорънс сам. Докато асансьорът се издигаше нагоре, той отвори папката, така че листовете в нея да се виждат.

Ако носеше палто или куфарче, хората по коридора можеха да го спрат и да го питат къде отива. Но спретнато облечен и уверен на вид младеж с папка в ръка явно трябваше да е колега. Можеше да е от новите в компютърния отдел например. Крадците не носят кафе по коридорите.

Бързо откри склада с пратките и промуши пропуска си, за да влезе. По стените имаше кутии, пощата вече беше пусната в процепите им. Разносвачът явно буташе количката по коридора и щеше да се върне всеки момент. Лорънс трябваше по най-бързия начин да открие пратката и да напусне сградата.

Когато Кенард Наш му спомена, че трябва да се сдобият с меч-талисман, Лорънс кимна покорно и обеща да измисли нещо. Обади се

на генерала след няколко дни и му каза, без да споделя излишни подробности, че в базата данни има арлекин на име Врабеца, убит в схватка в хотел „Осака“. И че има вероятност японските членове на Братството да са се сдобили с меч на мъртвеца.

Кенард Наш обеща да се свърже с приятелите си в Токио. Повечето от тях бяха влиятелни бизнесмени, които смятаха, че странниците подкопават стабилността на японското общество. След четири дни Лорънс използва кода за достъп на Наш и влезе във файла с пощата на генерала.

„Получихме молбата ви. Радваме се да помогнем. Това, което искате, е изпратено в административния център в Ню Йорк.“

Лорънс заобиколи ниската преградна стена и видя в ъгъла пластмасова кутия за пратки. На етикета имаше японски йероглифи, а до него митническа декларация, която описваше съдържанието като самурайски реквизит за филмова премиера. Нямахше нужда да се казва на правителството, че изпращат меч от тринайсети век, национално съкровище, създадено от майстор от школата Джитецу.

На бюрото имаше макетен нож и Лорънс разряза лепенките и пощенските марки. Отвори капака и с разочарование откри доспехи от фибростъкло за самурайски филм. Нагръдник. Шлем. Ръкавици. И накрая, почти на дъното на кашона, видя увит в амбалажна хартия меч.

Вдигна оръжието и разбра, че е прекалено тежко, за да е направено от фибростъкло. Бързо разкъса хартията, с която беше обвита дръжката, и видя, че е инкрустирана със злато. Мечът на баща му. Талисманът.

Бун винаги ставаше подозрителен, когато някой непокорен служител решише да не дойде на работа, така че пет минути след разговора си с персонала в Лондон изпрати човек от охраната до къщата на Лорънс Такава. Когато стигна там, ванът за наблюдение вече беше паркиран от другата страна на улицата. Той се качи. Техникът Дорфман хрупаше пуканки и зяпаше екрана на термоскенера.

— Такава е в къщата, сър. Обадил се в изследователския център и казал, че бил болен от грип.

Бун огледа изображението. Бледи линии показваха стените и тръбите. В спалнята имаше ярко цветно петно.

— Това е спалнята — каза Дорфман. — Ето го болния ни служител. Защитният чип си работи.

Докато наблюдаваха, Такава скочи от леглото и сякаш пропъзля през отворената врата в коридора. Поколеба се няколко, секунди, после се върна на леглото. През цялото време не се изправи на повече от две-три стъпки над земята.

Бун ритна вратата на вана и излезе на улицата.

— Време е да се срещнем с господин Такава... или с онова, което лежи в леглото му.

Трябваша им четирийсет и пет секунди, за да разбият входната врата, и още десет, за да стигнат до спалнята на Лорънс. На леглото, сред цял куп кучешки бисквити, един помияр гризеше кокал. Изръмжа, когато Бун пристъпи към него.

— Добро куче — тихо каза той. — Добро куче.

На каишката на кучето беше прикрепено найлоново пликче. Бун го отвори и извади защитния чип — целият беше в кръв.

Лорънс подкара на юг по Второ авеню. Капка дъжд се размаза на предното стъкло на колата му. Тъмносиви облаци покриваха небето — задаваше се страшна буря. Трябваше да кара внимателно. Беше превързал раната, но го болеше. Като се мъчеше да не обръща внимание на болката, той погледна през рамо към задната седалка. Предишния ден беше купил стикове и чанта за голф, с допълнителен калъф за пътуване. Сега мечът бе напъхан между стиковите.

Да стигне с колата си до летището беше пресметнат риск. Беше си мислил дали да не купи употребявана кола без вграден джипиес, но покупката можеше да бъде засечена от системата за сигурност на Табулата. Последното нещо, което искаше, бе да го разпитва компютър: защо си купихте друга кола, господин Такава? Какво й е на колата, предоставена ви на лизинг от фондация „Евъргрийн“?

Най-доброто прикритие беше да се държи колкото се може по-нормално. Щеше да иде с колата до летище „Кенеди“, да се качи на самолета за Мексико и да пристигне в Акапулко в осем вечерта. В този момент щеше да е изчезнал от Голямата машина. Вместо да иде на хотел, щеше да наеме някой мексиканец от онези, които чакаха с колите си на летището, и да се отправи на юг към Гватемала. Щеше да сменя шофьорите на всеки сто километра, да спи в малки пансиони и после да наема нов шофьор. Докато преминаваше през Централна Америка, щеше да избягва камерите и програмите за претърсване, така наречените „хищници“, до които имаше достъп Братството.

В подплатата на дъждобрана му бяха зашити дванайсет хиляди долара в брой. Не знаеше дали ще му стигнат. Вероятно щеше да се наложи да подкупва властите или да си купи къща в някой селски район. Но това бяха парите, с които разполагаше. Чековете и кредитните карти веднага щяха да бъдат засечени от Табулата.

Западаха още дъждовни капки, по две-три наведнъж. Лорънс изчака на светофара и видя как хората с чадъри ускоряват крачка, за да се подслонят някъде преди началото на бурята. Зави наляво и се отправи на изток, към тунела „Куинс Мидтаун“. „Време е да започна нов живот, каза си. Да захвърля стария.“ Свали стъклото на прозореца и започна да хвърля кредитните си карти на улицата. Ако някой ги намереше и ги използваше, това щеше да внесе допълнително объркване.

Хеликоптерът чакаше до изследователския център на фондацията. Бун слезе от колата, мина по тревата и се качи. Докато машината се издигаше, пъкна слушалката на мобилния телефон в ухото си и чу гласа на Саймън Лютнър.

— Такава е бил в административния център в Манхатън преди двайсет минути. Влязъл е в пощенския отдел, като е използвал пропуска си, и шест минути след това е напуснал сградата.

— Можем ли да разберем какво е правил там?

— Не веднага, сър. Но проверяват по списък писмата и пратките, които са били в помещението.

— Пуснете Такава за издирване по всички информационни канали. Проследете кредитната му карта и движението по банковите

му сметки.

— Вече е направено. Вчера е изтеглил спестовния си влог.

— Влезте в системата за продажба на билети на авиолиниите и проверете дали има резервация на негово име.

— Слушам, сър.

— Насочете усилията най-вече към това да засечете колата му. В момента имаме едно основно преимущество. Такава бяга неизвестно накъде, но според мен едва ли предполага, че го търсим.

Надникна през страничния прозорец на хеликоптера. Видя асфалтирания път на Уестчестър Каунти и колите, които се движеха в двете посоки. Училищен автобус. Камион на „Федерал Експрес“. Зелена спортна кола, която непрекъснато задминаваше.

В миналото хората харчеха допълнително, за да сложат на колите си джипиес, но постепенно джипиесът се беше превърнал в стандартно оборудване. Показваше ти накъде да караш и помагаше на полицията да открива крадени коли. Даваше на службите, които се занимаваха със следенето на колите, възможността да отключват врати или да святкат фаровете, ако колата е загубена на някой паркинг, но едновременно с това превръщаше всяко превозно средство в движещ се обект, който лесно можеше да бъде следен от Голямата машина.

Повечето граждани дори не знаеха, че колите им имат вградени черни кутии, които дават информация за това какво се е случило в превозното средство секунди преди сблъсъка. Производителите бяха имплантирали в гумите микрочипове, които можеха да бъдат прочетени от сензори на голямо разстояние. Сензорите свързваха гумата с регистрационния номер на колата и името на собственика.

Компютрите на Братството в Лондон вече си пробиваха път в защитените с кодове информационни системи. Като цифрови призраци, те се плъзгаха през стените и се появяваха в складовете. Външният свят изглеждаше същия, но призраците виждаха скритите кули и стените на виртуалния паноптикон.

Когато Лорънс Такава излезе от тунела „Куинс Мидтаун“, вече се изливаше истински порой. Дъждовните капки се пръскаха върху паважа и барабаняха по покрива на колата. Движението беше почти

спряло, колите пъплеха сантиметър по сантиметър, като уморена армия.

Трябваше да свърши още нещо, преди да изчезне в джунглата. Без да изпуска от очи стоповете на колата отпред, Лорънс набра телефонния номер за извънредни случаи, който Липата му беше дал в Париж. Никой не вдигна. Вместо това чу реклама за ваканция в Испания: „Оставете съобщение и ще ви се обадим“.

— Обажда се американският ви приятел — каза Лорънс, после добави датата и часа. — Заминавам на много дълго пътешествие и няма да се върна. Искам да ви уведомя, че компанията ми знае, че съм работил за конкуренцията. Това означава, че ще прегледат всичките ми предишни контакти и всички търсения в системата данни. Ще съм извън Мрежата, но трябва да ви уведомя, че по-големият брат ще остане в нашия изследователски център. Експериментът върви добре... — Това беше достатъчно, помисли си. Не казвай нищо повече. Но му беше трудно да затвори. — Късмет! За мен беше чест да се запознаем. Надявам се, че вие и приятелите ви ще оцелеете.

Натисна копчето и свали стъклото. Дъждовните капки влязоха в колата, удряха лицето и ръцете му. Пусна мобилния телефон на пътя и продължи напред.

Под напора на бурята хеликоптерът продължи на юг. Дъждът барабанеше оглушително по плексигласовото стъкло на кабината, сякаш беше градушка. Бун продължаваше да набира различни телефонни номера. От време на време губеше сигнал. Хеликоптерът попадна във въздушна яма, спусна се стотина метра надолу, после си възвърна стабилността.

— Мишената току-що използва мобилния си телефон — каза Лютнър. — Установихме местоположението му. В Куинс е. На входа на магистрала „Ван Уик Експрес“. Джиписът в колата потвърждава координатите.

— Отива към летище „Кенеди“ — каза Бун. — Ще съм там след двайсет минути. Няколко приятели да ме чакат там.

— Какво ще правите?

— Имате ли достъп до джиписеса в колата му?

— Лесна работа — гордо заяви Лютнър. — Ще ми трябват само пет минутки.

Лорънс си взе билетчето от машината и влезе в паркинга за продължителен престой на летището. Трябваше да остави колата. Разбереше ли Братството за предателството му, никога нямаше да може да се върне в Америка.

Продължаваше да вали и няколко, души се бяха натъпкали под козирката на — будката пред паркинга — чакаха автобуса за терминала. Лорънс намери празно място за паркиране и се плъзна между двете избледнели бели линии. Погледна си часовника: до излитането на самолета за Мексико имаше два часа и половина. Достатъчно време да чекира багажа си и стиковете за голф, да мине проверката на документите и да пие кафе в чакалнята.

Посегна към дръжката на вратата и изведнъж видя как бутонът за заключване се плъзга надолу, сякаш натиснат от невидима ръка. Силно щракане. Тишина. Той погледна и другите врати. Някой, който седеше далече на някой компютър, току-що го беше заключил в колата му.

Хеликоптерът на Бун кацна близо до частния терминал на летище „Кенеди“ и Бун се втурна в дъжда към форда, който го чакаше. Отвори със замах задната врата и скочи вътре. Мичъл и Краус бяха на предните седалки, пиеха бира и ядяха сандвичи.

— Донесете Ноевия ковчег — каза Мичъл. — Потопът започва...

— Да вървим. Джипиес локаторът показва, че колата на Такава е на паркинг едно или на паркинг две близо до терминала.

Краус погледна партньора си, после се извърна към Бун.

— Може колата да е там, но него вече да го няма.

— Съмнявам се. Току-що го заключихме вътре.

Детектив Мичъл запали двигателя и подкара към охранявания изход.

— На паркингите има хиляди коли. Ще ни отнеме часове, докато го открием.

Бун си сложи слушалката в ухото и набра някакъв номер на мобилния си телефон.

— Ще имам грижата и за това.

Лорънс Такава дърпаше бутоните и напъваше дръжката на вратата. Нищо. Чувстваше се така, сякаш е затворен в ковчег. Табулата знаеше всичко. Може би го следяха вече от часове. Разтърка лицето си с ръце. Спокойно, каза си. Опитай се да бъдеш арлекин. Още не са те хванали.

Изведнъж клаксонът на колата се включи и фаровете започнаха да премигват. Пулсирацията шум се заби в тялото му като острие на нож. Лорънс се паникьоса и заудря по стъклото с юмруци, но то беше бронирано и не можеше да го счупи.

Прехвърли се на задната седалка и отвори калъфа със стиковете за голф. Извади един метален и заудря по предното стъкло. Появиха се пукнатини като на сложен кристал, после стикът разби стъклото по средата.

Докато приближаваха към колата, двамата детективи извадиха pistolетите си, но Бун вече беше видял пръснатото стъкло и найлоновия плик в локвата.

— Нищо — каза Краус, след като надникна в купето.

— Да обиколим паркинга — предложи Мичъл.

Бун се върна в колата и пак се свърза с екипа от Лондон.

— Излязъл е от колата. Изключи алармата против крадци и почни да сканираш записите на всички охранителни камери на летището. Обърни специално внимание на зоната за пристигащи на терминала. Ако Такава вземе такси, искам да знам номера му.

Влакът се люшна напред и потегли с остро стържене на стомана. С мокра коса и подгизнало яке, Лорънс седна в единия край на вагона. Мечът беше в скута му, ножницата и златната дръжка все още бяха увити с кафява амбалажна хартия.

Знаеше, че двете охранителни камери на летището са заснели как се качва на автобуса за спирката на метрото. Наблюдателни камери имаше и на входа на метростанцията, на будката за билети и на перона.

Табулата щеше да вкара изображенията от тези камери в собствените си компютри и да ги претърси, като използва технология за разпознаване на лица. Вече сигурно знаеха, че е във влак А и пътува към Манхатън.

Това, че го знаеха, нямаше да им свърши кой знае каква работа, ако останеше в метрото и продължеше да се движи. Метрото на Ню Йорк беше огромна система, многото станции имаха по няколко нива и различни коридори за изход. На Лорънс му стана забавно при мисълта, че може да остане да живее в метрото цял живот. Нейтан Бун и останалите наемници щяха да стоят безпомощно по пероните на местните станции, докато той профучаваше покрай тях.

Не можеше обаче. Накрая щяха да го засекат и да го причакат. Трябваше да намери начин да се измъкне от града, без Голямата машина да го види. Мечът и ножницата го караха да се чувства смел. Нали се беше опитал да се скрие в Третия свят, значи трябваше да открие подобни места и в Америка. Такситата в Манхатън бяха с регистрационни номера, но в предградията лесно можеха да се намерят и такива, които возеха на черно. Трудно беше да се засече такава кола. Ако шофьорът можеше да го прехвърли от другата страна на реката, в Нюарк, вероятно щеше да успее да се качи на някой автобус и да замине на юг.

Слезе на метростанция Източен Ню Йорк и се затича по стълбите да хване електричката за Манхатън. Дъждовна вода се процеждаше през решетките на тавана и във въздуха се носеше мирис на влага и плесен. Перонът беше пуст. Накрая светлините на влака се появиха от тунела. Продължавай да се движиш.

Винаги бъди в движение. Това е единственият начин да избягаш.

Нейтан Бун седеше в хеликоптера заедно с Мичъл и Краус. Дъждът продължаваше да се сипе върху циментовата площадка за кацане. И двамата детективи се подразниха, когато Бун им каза да престанат да пушат. Той не им обърна внимание, затвори очи и се заслуша в гласовете в слушалката.

Интернет екипът на Братството вече имаше достъп до наблюдателните камери на дванайсет различни правителствени и стопански организации. Докато хората бързаха по тротоарите на Ню

Йорк, по коридорите на метрото, докато се спираха по ъглите на улиците и се качваха на автобусите, отличителните белези на лицата им се преработваха цифрово. Почти мигновено тези цифри се сравняваха с конкретния алгоритъм на Лорънс Такава.

Бун се наслаждаваше на представата за непрекъснатия информационен поток, който тече като тъмна студена вода през кабелите и компютърните мрежи. Това са просто числа, помисли си той. Всъщност на практика и ние сме точно това — числа. Отвори очи, когато чу гласа на Саймън Лютнър.

— Току-що пробихме системата за сигурност на Ситибанк. На Канал Стрийт има автомати с охранителна камера. Мишената току-що мина покрай камерата и се насочи към моста на Манхатън. — Говореше така, сякаш се усмихваше. — Явно не е забелязал охранителната камера. Вече са станали част от пейзажа. — Пауза. После: — В момента мишената е на тротоара на моста. Вече влязохме в охранителната система на пристанището. Камерите са монтирани на стълбовете с лампите и не се забелязват с просто око. Ще го проследим по целия мост.

— Къде отива? — попита Бун.

— В Бруклин. Върви бързо. Носи нещо като бастун или тояга в дясната си ръка. — Пауза. — Стигна до края на моста. — Пауза. — Насочва се към Флетбуш Авеню. Не. Чакай. Маха на едно измекярско такси, с багажник на покрива на колата.

Бун натисна интеркома на пилота и каза:

— Пипнахме го. Излитай.

Шофьорът беше възрастен хаитянин с найлонов дъждобран и бейзболна шапка. Покривът на колата течеше и задната седалка беше подгизнала — Лорънс усети мократа студенина по краката си.

— Къде да те карам?

— В Нюарк. Мини по Верацано. Ще платя таксата.

Шофьорът го изгледа скептично.

— Много километри без обратен курс. Никой от Нюарк не иска да ходи във Форт Грийн.

— Колко струва курсът в едната посока?

— Петдесет и пет долара.

— Ще ти там сто. Тръгвай.

Доволен от сделката, хаитянинът запали разнебитения шевролет и той се затресе по улицата. Шофьорът започна да си тананика някаква креолска песен, потропваше ритмично с пръсти по волана.

— Ти шери. Ти шери...

Над главите им се чу бучене и внезапен силен порив на вятъра заля колата с пелена дъждовна вода. Шофьорът наби спирачки и зяпна удивено напред: един хеликоптер бавно кацаше на пресечката между Флетбуш и Тилъри Стрийт.

Лорънс сграбчи меча и отвори вратата.

Бун търчеше в дъжда. Двамата детективи се задъхваха зад него и размахваха ръце. Такава имаше стотина метра преднина, тичаше по Мъртъл Авеню, зави към Сейнт Едуардс. Бун мина покрай някакво чейнджбюро с решетки по прозорците, покрай зъболекарски кабинет и малък бутик с крещящ розово-лилав надпис.

Небостъргачите на жилищния комплекс Форт Грийн се извисяваха на хоризонта като разрушена стена. Щом хората по тротоара видяха трима бели да гонят, млад азиатец, инстинктивно се дръпваша във входовете. Арестуват дилър на наркотици, мислеха си. Ченгета. Да не се бъркаме.

Бун стигна до Сейнт Едуардс. Дъждът барабанеше по тротоара и паркираните коли. Водата шуртеше в канавките и се изливаше на кръстовището. Никакво движение. Не. Само една възрастна жена с чадър. Такава беше изчезнал.

Вместо да изчака детективите, Бун продължи да тича. Мина покрай две жилищни сгради, после погледна към една малка уличка и видя Такава да се провира през една дупка в някакво хале. Бун заобиколи найлоновите торби с боклуци и един изхвърлен дюшек и стигна до дупката — лист галванизирани стомана бе огънат вероятно местните наркоманчета, за да могат да се провират. Такава беше вътре.

Мичъл и Краус го настигнаха.

— Покрийте изходите! — викна Бун. — Аз ще го пипна!

Внимателно се провря покрай металния лист и влезе в дълго помещение с бетонен под и висок таван. Пълно с боклуци. Счупени столове. Преди много години сградата явно беше използвана като

гараж. Покрай едната стена имаше тезгях, а на пода — канал за колите. Беше пълен с мазна вода и на мъждивата светлина изглеждаше така, сякаш води към пещера. Бун спря до бетонните стълби и се послуша. Чу как водата се стича по пода. Долови шум на горния етаж.

— Лорънс! Аз съм Нейтан Бун! Знам, че си горе.

Лорънс стоеше сам на втория етаж. Якето му беше подгизнало, натежало от хилядите долари, скрити в подплатата. Той бързо го свали и го захвърли настрани. Почувства се така, сякаш от плещите му е паднал огромен товар.

— Слез! — извика Бун. — Ако слезеш веднага, няма да пострадаш!

Лорънс разкъса амбалажната хартия, с която беше увит мечът на баща му, и погледна проблясващото върху острието петно. Златният меч. Джитецу меч. Кален в огън и принесен в жертва на боговете. Капка вода се стече по лицето му. Всичко свърши. Край. Беше захвърлил всичко. Работата и положението си. Бъдещето си. Единствените две неща, които наистина притежаваше, бяха мечът и собствената му храброст.

Лорънс сложи ножницата на мокрия под, после тръгна към стълбището с меч в ръка.

— Стой долу! — извика. — Идвам!

Слезе по покритата с боклуци стълба. С всяка стъпка губеше част от товара си, илюзията, която беше тежала на сърцето му. Найсетне разбра самотата, която разкриваше снимката на баща му. Да станеш арлекин беше едновременно освобождение, но и приемане на смъртта.

Стигна до долния етаж. Бун стоеше по средата на заритото с боклуци помещение с пистолет в ръка.

— Пусни оръжието! — изкрещя Бун. — Хвърли го на земята!

След цял живот, изпълнен с маски, сега и последната беше свалена. Като стисна, здраво меча, синът на Врабеца се спусна към врага си. Чувстваше се свободен, необременен от съмнение и колебание... и Бун бавно вдигна пистолета и го простреля право в сърцето.

49.

Вики беше затворничка в дома на майка си. Следяха я както от Табулата, така и от паството. Камионът на електрическата компания си беше тръгнал от улицата, но се бяха появили други екипи за наблюдение. Двама мъже от кабелната телевизия започнаха да подменят разпределителните кутии на телефонните стълбове. През нощта дори не правеха и опит за камуфлаж. Един чернокож и един бял стояха в джипа, паркиран от другата страна на улицата. Веднъж една полицейска кола спря до джипа и двамата полицаи говориха с Табулата. Вики надникна иззад пердетата и видя как наемниците показаха някакви служебни карти. Накрая си стиснаха ръце с полицаите.

Майка ѝ поиска закрила от църквата. Нощем един или двама души спяха във всекидневната. На сутринта нощната смяна си тръгваше и двама членове на църквата пристигаха, за да прекарат на свой ред деня в къщата. Джоунситата отричаха насилието, но се смятаха за защитници на вярата, въоръжени със словото на Пророка. Ако нападнеха къщата, те щяха да пеят химни и да легнат пред колите.

Вики прекара седмицата в гледане на телевизия, но накрая изключи телевизора. Повечето от програмите ѝ се струваха детински и измамни, след като беше разбрала какво става под повърхността. Църковното настоятелство ѝ изпрати гири и тя тренираше всеки следобед в гаража, докато мускулите не започнеха да я болят. Вечер стоеше до късно и търсеше в интернет тайни страници, създадени в Полша, Южна Корея и Испания, в които се говореше за странниците и Голямата машина. В повечето пишеше, че странниците били изчезнали, били избити от Табулата и нейните наемници.

Като малка винаги с нетърпение очакваше неделната служба. Ставаше рано, напръскваше косата си с парфюм и си обличаше специалната бяла рокля. Сега дните на седмицата ѝ изглеждаха еднакви. В неделя сутринта — тя още се излежаваше — Джозета влезе в стаята ѝ.

— Пригответи се, Вики. Пращат кола да ни вземе.

— Не искам.

— Няма от какво да се страхуваш. Паството ще ти осигури защита.

— Не ме е страх от Табулата. Тревожа се за приятелите си.

Джозета присви устни. Вики знаеше какво си мисли майка ѝ: те не са ти приятели. Остана до леглото, докато Вики не стана и не си облече роклята.

— Айзак Джоунс веднъж казал на брат си...

— Не ми цитирай Пророка, майко. Той е казал доста неща и те понякога си противоречат. Потърсиш ли основната идея, става ясно, че Айзак Джоунс е вярвал в свободата, състраданието и надеждата. Не може само да повтаряме думите му и да си мислим, че сме прави. Хората трябва да променят живота си.

След час седеше в църквата до майка си. Всичко си беше същото — познатите химни, старите пейки и лицата около нея — но тя не се чувстваше като част от службата. Цялото паство знаеше, че Виктория Син Фрейзър се е забъркала с Холис Уилсън и една зла жена-арлекин на име Мая. Не сваляха очи от нея и споделиха страховете си по време на общата изповед.

Изповедта беше нещо характерно за църквата на джоунситата, странна смесица от баптистка проповед и събрание на квакерите. Тази сутрин тръгна както винаги. Първо преподобният Джей Ти Морганфийлд отслужи молебен за манна в пустинята, не само за храната, дадена на израилтяните, но и за цялата благодат, отредена за всеки вярващ. Триото започна да свири госпели и паството изпя „Призови вярата си“ и един стар химн. По време на химна хората стояха прави и в края на всеки куплет даваха израз на безпокойството си.

Почти всеки спомена Вики Фрейзър. Тревожеха се за нея: но знаеха, че Господ ще я закриля. Вики гледаше право напред и се опитваше да не изглежда засрамена. От приказките им излизаше, че тя си е виновна, че вярва в „Дългът не е платен“. Още един куплет. Изповед. Пак куплет. Изповед. Искаше ѝ се да избяга, но знаеше, че всички ще хукнат след нея.

А после вратата до олгара се отвори и от нея излезе Холис Уилсън. Всички млъкнаха, но това явно ни най-малко не го смути. Той

застана най-отпред, бръкна в якето си и извади подвързано с кожа томче от „Събраните писма на Айзак Ти Джоунс“.

— Трябва да се изповядам — започна Холис. — Имам доказателство за всички вас. В четвъртото писмо, писано от Меридиан, Мисисипи, Пророкът казва, че няма такова нещо като истински изпаднал мъж или жена. Всеки, дори и най-големият грешник, може да реши да се върне при Бог и своето паство.

Холис погледна преподобния Морганфийлд и пасторът му отговори почти механично:

— Амин, братко.

Всички вярващи в църквата си поеха дъх и сякаш се успокоиха. Да, опасен мъж стоеше до олтара, но начинът, по който се изповядваше, им беше познат. Чак сега Холис погледна Вики и ѝ кимна съвсем леко, за да потвърди връзката между тях.

— Бях се отклонил от правия път години наред — продължи Холис. — Живях живот в неподчинение и грях. Моля за извинение всеки, когото съм наранил или обидил, но не искам прошка. В деветото си писмо Айзак Джоунс ни казва, че само Господ може да прощава и той прощава поравно на всеки, било то мъж или жена, без значение от расата и националността му. — Холис отвори зелената книга и прочете пасажа: — „Ние, които сме равни в очите на Бога, трябва да сме равни и в очите на човечеството“.

— Амин — каза една възрастна дама.

— Не моля за прошка, задето се съюзих с арлекин, за да се опълча на Табулата. Направих го, първо, за пари — като наемен убиец. Но сега превръзката от очите ми падна и видях мощта на Табулата и плана им да контролират и манипулират хората на Новия Вавилон... Години наред тази църква беше разделена на две, що се отнася до „Дългът не е платен“. Вярвам, много силно, че спорът вече не от значение. Закари Голдман, Лъва от Храма, е загинал заради Пророка. Това е факт и никой не го оспорва. Но по-важно е злото, което се извършва в момента, желанието на Табулата да предаде човечеството. Както е казал Пророкът: „Праведникът трябва да се сражава със змея и в мрак, и в светлина“.

Вики се огледа. Холис беше спечелил част от хората, но определено не и преподобния Морганфийлд. По-възрастните вярващи кимаха, молеха се и шепнеха: „Амин“.

— Трябва да подкрепим арлекините и техните съюзници не само с молитвите си, но и с нашите синове и дъщери. Затова дойдох тук днес. Армията ни има нужда от помощта на Виктори Син Фрейзър. Призовавам я да се присъедини към нас и да сподели несгодите ни.

Холис вдигна дясната си ръка и я подкани, сякаш ѝ казваше: ела с мен. Вики знаеше, че това е най-важният избор в живота ѝ. Погледна майка си и видя, че плаче.

— Искам благословията ти — прошепна Вики.

— Не отивай. Ще те убият.

— Това е моят живот, майко. Изборът е мой. Знаеш, че не мога да остана тук.

Джозета я прегърна. Вики усети как ръцете на майка ѝ я притискат с все сила и после я пускат да върви. Всички гледаха как Вики застава до Холис пред олтара.

— Довиждане — каза тя на паството. Остана изненадана от собствения си глас. Беше силен и уверен. — През следващите няколко седмици може да потърся помощ и подкрепа от някои от вас. Вървете си у дома и се молете. Решете дали искате да се присъедините към нас.

Холис сграбчи ръката ѝ и двамата бързо излязоха. Един пикап с място за спане отзад беше паркиран в страничната уличка. Щом се качиха, Холис извади от колана си пистолет и го сложи на седалката между тях.

— Двама наемници на Табулата дебнат пред църквата. Да се надяваме, че няма втори екип, който да ни види. — Бавно подкара по уличката към калния път, който минаваше между две редици сгради. Непрекъснато завиваше, докато не излязоха на една павирана улица на няколко пресечки от църквата.

— Добре ли си? — попита Вики.

Холис се усмихна.

— Сборичках се с три снадки, но ще ти разкажа за това после. Последните няколко дни обикалям града, ходя по обществени библиотеки и използвам компютрите в тях. Свързах се с арлекина от Франция, Липата. Приятелят на Мая, който изпрати парите.

— Кой още е в тази „армия“, за която говореше?

— На този етап сме само ти, аз, Мая и Гейбриъл. Върнали са се в Лос Анжелис. Но чуй... — Холис удари с юмрук по волана. — Гейбриъл е прекосил преградите. Той е странник. Истински.

Излязоха на магистралата и Вики загледа колоните коли. Хиляди хора седяха сами, всеки в собствената си малка кутийка на колела. Гражданите гледаха стоповете пред тях, слушаха дъненето на музиката и смятаха, че това време и това място са единствената истинска действителност. В ума на Вики всичко се беше променило. Странник беше преодолел ограниченията, които ги задържаха в този свят. Магистралата, колите и шофьорите не бяха единственият отговор, а само една от възможните алтернативи.

— Благодаря ти, че дойде в църквата, Холис. Беше опасно да го правиш.

— Знаех, че ще си там, и си спомних пътя по уличката. Освен това се нуждаех от разрешението на паството. Според мен голяма част от тях ме подкрепяха.

— За какво разрешение говориш?

Холис се облегна на седалката и се разсмя.

— Ще се скрием в Аркадия.

Аркадия беше лагер на църквата в планините североизточно от Лос Анжелис. Една бяла жена, Розмари Кун, която обичала да пее химни в църквата на джоунситата, беше дарила четирийсет акра от ранчото си в Малибу на паството. Вики и Холис бяха ходили там като малки, бяха се катерили, бяха плували в езерата и бяха пели песни около лагерния огън в събота вечер. Преди няколко години кладенецът в Аркадия беше пресъхнал и областната комисия бе затворила лагера заради различни нарушения. Църквата се опитваше да продаде имота, а наследниците на Розмари Кун се съдеха, за да си го върнат.

Холис пое по крайбрежното шосе и излезе на магистралата, която минаваше през Топанага Кениън. При пощата на Топанага завиха наляво, пътят се стесни и стана много стръмен. От двете страни имаше дъбове и гъсталаци. Най-накрая минаха под дървена арка с изпочупен надпис, от който беше останало само КАДИЯ, и излязоха на билото. Дълъг пращен път, разровен от пороищата, ги отведе до покрит с чакъл паркинг.

За последните двайсетина години лагерът не се беше променил кой знае колко. Имаше мъжки и женски спални помещения, празен басейн със съблекални, цистерна за вода и голяма централна сграда, която се използваше за столова и църковни служби. Дългите бели сгради бяха с червени керемидени покриви в испански стил. Лехите с

цветя и зеленчуковата градина, някога внимателно поддържани от джоунситата, сега бяха обрасли с бурени. Всички прозорци бяха изпочупени, по земята имаше празни кутии от бира. От едната страна се виждаха планините, а от другата — Тихият океан.

Вики си мислеше, че са сами, но изведнъж от централната сграда, се показаха Мая и Гейбриъл и тръгнаха към паркинга да ги посрещнат. Мая си беше същата: силна и агресивна. Вики се загледа в Гейбриъл, търсеше някаква външна промяна. Усмивката му си беше същата, но погледът му излъчваше сила. Обзе я тревога, която бързо изчезна, щом Гейбриъл я поздрави и я прегърна.

— Тревожехме се за теб, Вики. Радвам се, че дойде.

Холис беше минал през един армейски магазин и беше купил походни легла и спални чували за двете спални помещения. В кухнята имаше примус, бутилки вода и консерви. С една стара метла пометоха прахоляка и седнаха на една от дългите маси. Мая включи компютъра си и им показа личните данни на американци, техни връстници, загинали в автомобилни катастрофи. В рамките на няколко седмици щяха да се сдобият с кръщелните свидетелства на мъртъвците, после с шофьорски книжки и паспорти. Накрая щяха да преминат границата с Мексико и да се скрият на безопасно място.

— Не искам да свърша в някой мексикански затвор — каза Холис. — Щом ще напускаме страната, ще ни трябват пари.

Мая обясни, че Липата е изпратил няколко хиляди долара, скрити в древна статуя на Буда. Доставка била предадена на търговец на картини в Западен Холивуд. Било опасно да се пращат пари и да се прибират пратки, ако Табулата те търси. Холис предложи да пази сградата отзад, докато тя влиза през предния вход.

— Не мога да оставя Гейбриъл сам.

— Ще се оправя — каза Гейбриъл. — Никой не знае за това място. Дори Табулата да ни открие, трябва да се качат с колите по криволичещия път. Ще ги видим десет минути, преди да пристигнат.

Докато обядваха, Мая промени решението си на два пъти и накрая реши, че е важно да вземат парите. Вики и Гейбриъл гледаха от паркинга как пикапът на Холис се спуска по склона.

— Какво мислиш за Мая? — попита Гейбриъл.

— Много е смела.

— Баща ѝ я е подложил на доста сурови тренировки, за да я превърне в арлекин. Според мен тя не се доверява на никого.

— Пророкът веднъж написал писмо на дванайсетгодишната си племенница Иванджелайн. Казал ѝ, че родителите ни са ни дали доспехи, които да носим, и че когато растем, ние сами решаваме да сложим още отгоре. Броните не пасват една с друга и не ни защитават напълно.

— Мая е много добре защитена.

— Да. Но е същата под бронята. Всички сме еднакви отдолу.

Вики взе метлата и помете пода. От време на време поглеждаше през прозореца и виждаше как Гейбриъл крачи из паркинга. Изглеждаше неспокоен и нещастен. Мислеше за нещо, опитваше се да разбере къде е проблемът. Вики приключи с метенето и тъкмо бършеше масите с мокър парцал, когато Гейбриъл се появи на прага.

— Реших да прекося.

— Защо точно сега?

— Трябва да намеря брат си Майкъл. Разминахме се при преградата от огън, но може да е в някой от световите.

— Мислиш ли, че помага на Табулата?

— Точно това ме тревожи, Вики. Може да са го принудили.

Тя последва Гейбриъл в мъжкото спално помещение. Наблюдаваше го как сяда на едно от походните легла, с изпънати напред крака.

— Да се махна ли?

— Не. Всичко е наред. Тялото ми остава тук. Никакви пламъци, никакви ангели.

Стисна меч с две ръце и задиша дълбоко. После рязко легна назад, пое си за последен път дъх — и Вики видя преобразяването му. Тялото му потрепери и се отпусна. Заприлича ѝ на една картина, която беше виждала: каменен рицар върху саркофаг.

Над нея ли беше Гейбриъл? Носеше се в пространството? Огледа се за някакъв знак, но не видя нищо, освен просмуканите от влага циментови стени и мръсния таван. Бди над него, помоли се тя. Господи, пази този странник.

50.

Гейбриъл беше прекосил, Светлината му мина през четирите прегради. Той отвори очи и видя, че е на най-горната площадка на стълбище в стара къща. Беше сам. Къщата беше тиха. Слаба сива светлина се процеждаше през тесен прозорец.

Зад него имаше старовремска салонна масичка. На масичката имаше ваза със сребърна роза. Гейбриъл докосна твърдите ѝ гладки листенца. Розата, вазата и стаята бяха лъжливи, като предметите в собствения му свят. Само Светлината беше вечна и реална. Тялото и дрехите му бяха призрачни образи, които го бяха последвали на това място. Гейбриъл извади нефритения меч няколко сантиметра от ножницата. Стоманеното острие излъчваше сребриста енергия.

Бутна дантелената завеса и надникна през прозореца. Свечеряваше се, слънцето тъкмо беше залязло. Намираше се в град с тротоари и дървета по тях. От другата страна на улицата имаше цял ред къщи. Мястото му напомни за кварталите с къщи от пясъчник в Ню Йорк или Балтимор. Тук-там лампите бяха запалени и щорите и пердетата по прозорците бяха добили мек жълтеникав оттенък като парченца стар пергамент.

Гейбриъл праметна меча през рамо, така че ножницата да е на гърба му, и колкото се може по-тихо слезе по стълбите на долния етаж. Бутна една врата. Очакваше всеки момент да го нападат, но откри празна спалня. Мебелировката беше тежка и тъмна: огромен гардероб с месингови ключалки, легло с резбована дървена рамка. Стаята изглеждаше старовремска и му напомняше за декор на филм от началото на двайсети век. Не откри нито радио с часовник, нито телевизор, нищо ново, ярко и светещо. От етажа под себе си чу звуци на пиано. Музиката беше бавна и тъжна: проста мелодия, повтаряна с леки вариации.

Гейбриъл пак тихо заслиза по стълбите. Долу портал водеше към трапезария с дълга маса и шест стола с високи облегалки. На бюфета отстрани имаше фруктиера с восъчни плодове. Той тръгна по

коридора, мина покрай кабинет с кожени кресла и една-единствена лампа за четене и влезе в салона в задната част на къщата.

Една жена седеше с гръб към вратата и свиреше на пиано. Беше побеляла, с дълга черна пола и лавандулова блуза с буфан ръкави. Гейбриъл пристъпи към жената, подът изскърца и тя се обърна. Лицето ѝ го стресна. Беше изпито и бледо, сякаш я бяха заключили в къщата и я бяха оставили да умре от глад. Само очите ѝ бяха живи: блестящи и силни, те го пронизваха. Беше изненадана, но не и уплашена от появата на непознат.

— Кой си ти? — попита жената. — Никога не съм те виждала.

— Казвам се Гейбриъл. Можете ли да ми кажете как се казва това място?

Тя стана — черната ѝ пола изшумоли — и пристъпи към него.

— Изглеждаш странно, Гейбриъл. Сигурно си нов.

— Да, така е. — Той отстъпи назад, но тя го последва. — Съжалявам, че нахълтах в къщата ви.

— О, не бива да съжаляваш. — И преди да успее да я спре, сграбчи дясната му ръка. На лицето ѝ се изписа учудване. — Кожата ти е топла! Как е възможно?

Гейбриъл опита да дръпне ръката си, но жената го стискаше с неподозирана за крехкото ѝ тяло сила. После, леко разтреперана, се наведе и целуна дланта му. Гейбриъл усети допир на студени устни и остра пронизваща болка. Дръпна ръката си и видя, че кърви.

Малка капка кръв — неговата кръв — се червенееше в ъгълчето на устните ѝ. Тя я докосна с показалец, втрени се в яркия червен цвят и после лапна пръста си. Изпаднала в екстаз от удоволствие, потрепери и затвори очи. Гейбриъл бързо излезе и тръгна към външната врата. Резето малко го затрудни, но скоро се озова на тротоара.

Преди да успее да намери къде да се скрие, се появи черен автомобил. Движеше се бавно. Беше с четири врати и приличаше на кола от двайсетте години на двайсети век, но моделът не се виждаше много ясно. Приличаше по-скоро на представа за кола, на някакъв знак, а не на истинска машина, построена в завод. Караше я възрастен съсухрен мъж. Изглежда Гейбриъл, докато го отминаваше.

Не се появиха други коли. Гейбриъл тръгна по тъмните улици. Стигна до градския площад, където имаше малък парк с пейки, открита естрада и няколко клонести дървета. На партера на една

триетажна сграда имаше магазини с изложени на витрините стоки. Помещенията на горните етажи светеха. Десетина души се размотаваха из площада. Бяха облечени със същите старовремски дрехи като жената, която свиреше на пиано: тъмни костюми, дълги поли, шапки и пелерини, които скриваха мършавите им тела.

Гейбриъл усети, че бие на очи с джинсите и суичъра. Опита се да се скрие в сенките на сградите. Витрините на магазина бяха от дебело стъкло и имаха стоманени решетки, които предпазваха изложените бижута. Всеки магазин имаше по една витрина и на всяка витрина беше изложен по един предмет, осветен с лампички. Подмина един кльощав плешивец със сбръчкано лице, който зяпаше изложен на витрината златен часовник. Изглеждаше замаян, почти хипнотизиран. Малко по-надолу имаше антикварен магазин с бяла мраморна статуя на голо момче на витрината. Една жена с тъмночервено червило се беше залепила за стъклото и гледаше втренчено статуята. Когато Гейбриъл мина покрай нея, тя се наведе напред и целуна стъклото.

В края на улицата имаше бакалия. Нямаше нищо общо с модерните постройки с широки щандове и фризери със стъклени врати, но всичко изглеждаше чисто и добре подредено. Купувачи с червени телени кошници минаваха покрай рафтовете със стока. Зад касата стоеше млада жена с бяла престилка.

Когато Гейбриъл влезе, продавачката го погледна и той се шмугна между рафтовете, за да избегне любопитството ѝ. По полиците имаше кутии и буркани, но върху тях не бе написана нито дума. Вместо това имаше цветни рисунки на продуктите. Нарисувани деца и техните родители се усмихваха радостно, докато ядяха овесена каша или доматена супа.

Гейбриъл взе пакет бисквити. Беше съвсем лек. Вдигна още една кутия, отвори я и видя, че е празна. След като провери и останалите опаковки и буркани, отиде на следващия щанд и откри един дребен мъж, който клечеше на пода и зареждаше рафтовете с нова стока. Колосаната му престилка и червената папийонка го правеха да изглежда спретнат и организиран. Мъжът работеше с голямо усърдие и внимаваше да слага всяка стока с етикета напред.

— Какво става? — попита Гейбриъл. — Всичко е празно.

Дребният мъж се изправи и го изгледа втренчено.

— Сигурно сте нов.

— Как може да продавате празни кутии?

— Ами те искат това, което е в тях. Всички го искаме.

Мъжът, явно привлечен от топлината на тялото на Гейбриъл, нетърпеливо пристъпи напред, но Гейбриъл го блъсна. Като се мъчеше да не изпада в паника, излезе на площада. Сърцето му биеше бързо, студената вълна на страха напираше в тялото му. София Бригс му беше казала за това място. Това беше Вторият свят на гладните призраци. Те бяха изгубени души, частици светлина, които непрекъснато търсеха с какво да запълнят болезнената си празнота. Щеше да остане тук завинаги, ако не успееше да намери прохода и да се измъкне.

Забърза по улицата и с изненада се натъкна на месарски магазин. Агнешки пържоли, свински котлети и телешки плешки лежах в метални подноси под ярки лампи. Дебел месар с руса коса стоеше зад тезгяха заедно с помощника си, двайсетинагодишен младеж. Едно момче с дълга престилка старателно миеше белите плочки на пода. Храната беше истинска. Двамата мъже и момчето изглеждаха в цветущо здраве. Ръката на Гейбриъл докосна топката на вратата. Поколеба се за миг и влезе.

— Сигурно си нов — каза месарят с жизнерадостна усмивка. — Познавам всички тук и никога досега не съм те виждал.

— Има ли нещо за ядене? — попита Гейбриъл. — Дайте ми от тази шунка.

Посочи трите пушени бута, които висяха на една кука над витрината. На месаря явно му стана забавно, а помощникът му се ухили. Без да попита, Гейбриъл се пресегна и пипна единия бут. Нещо не беше както трябва. Свали го от куката, пусна го на пода и бутът се пръсна на парчета. Беше керамичен. Всичко в магазина беше изкуствено: въображаема храна, изложена като истинска.

Чу рязко изщракване и се извъртя. Момчето беше пуснало резето на вратата. Завъртя се отново и видя как месарят и помощникът му минават пред тезгяха. Помощникът извади дълъг цяла педя нож. Собственикът държеше огромен сатър. Гейбриъл изтегли меча си и отстъпи заднешком. Момчето остави метлата и издърпа тънък нож с назъбено острие — от онези, които се използват за отделянето на филето от костите.

Помощникът вдигна усмихнато ръка и хвърли ножа. Гейбриъл се наведе наляво и острието се заби в дървената ламперия. Месарят

пристъпи напред, вдигнал сатъра. Гейбриъл замахна уж към главата му, после се наведе и му срязва ръката. Призракът се ухили и си показа раната: срязана кожа и мускул... и нито капчица кръв.

Гейбриъл атакува. Сатърът се вдигна и парира меча. Двете остриета се удариха едно в друго, стоманата нададе остър пронизителен писък, като уловена птица. Гейбриъл отскочи настрани, мина зад месаря, замахна ниско и отрязва левия крак на призрака точно под коляното. Месарят падна по очи на белите плочки. Лежеше по корем, стенеше и размахваше ръце, мъчеше се да докопа оръжието си. Приличаше на човек, който се мъчи да плува на сухо.

Помощникът грабна ножа от дъската за рязане и Гейбриъл се приготви да се отбранява. Вместо това помощникът коленичи до касапина и го наръга в гърба. Наръга го дълбоко и издърпа острието през мускула чак до хълбока. Момчето се втурна и се присъедини към атаката, режеше парчета суха плът и ги тъпчеше в устата си.

Гейбриъл махна резето и изскочи навън. Пресече улицата към малкия парк в центъра на площада и видя, че хората са наизлезли от къщите си. Позна жената, която свиреше на пиано, и дребния продавач с папийонката. Търсеха го, надяваха се, че ще успее да запълни празнината им.

Спря до откритата естрада. Трябваше ли да бяга от тях? Имаше ли начин да избяга? Чу рев на двигател, свистене на гуми и видя фарове. Когато колата наближи, видя, че е старовремско такси със светнала жълта табела на покрива. Клаксонът изсвири и колата спря до бордюра. Шофьорът свали страничното стъкло и се ухили. Беше Майкъл.

— Скачай вътре! — изкрещя той.

Гейбриъл се навря в колата и брат му направи едно кръгче на площада, надуваше клаксона и гонеше призраците. Зави по една улица и даде газ.

— Точно се бях качил на покрива на сградата, поглеждам надолу и те виждам на площада.

— Откъде намери таксито?

— Докато тичах по улицата, отнякъде изникна таксиметров шофьор. Кльощав старец, непрекъснато ме питаше дали съм „нов“ — каквото и да значи това. Изхвърлих го от таксито, забих му един в носа

и подкарах колата. — Майкъл се разсмя. — Не знам къде сме, но едва ли ще ме арестуват за кражба на кола.

— Във Втория свят на гладните призраци сме.

— Звучи логично. Влязох в една закусвалня, в сепаретата седяха четирима души. Нямаше никаква храна. Само празни чинии.

Майкъл рязко завъртя волана.

— Побързай! Трябва да влезем в сградата, преди някой да ни е видял.

Слязоха от колата. Майкъл държеше меч: върху дръжката му беше инкрустиран златен триъгълник.

— Откъде взе това? — попита Гейбриъл.

— От приятели.

— Това е талисман.

— Знаем. Добре е да ходиш въоръжен по такива места.

Забързаха към една четириетажна сграда с гранитна фасада. Широка врата беше от тъмен метал и беше разделена на квадрати с барелефи на житни класове, ябълки и други неща за ядене. Майкъл дръпна вратата и се вмъкнаха вътре. Минаха по дълъг коридор без прозорци, с наредени шахматно черни и бели плочки по пода и лампи, висящи на вериги от тавана. Майкъл затича и спря пред врата с надпис „Библиотека“.

— Успяхме. Това е най-безопасното място в града.

Гейбриъл последва брат си в стая на два етажа, с витражи по прозорците на едната стена. Всички стени бяха опасани с дървени полици, натъпкани, с книги. Имаше стълби на релси и тясна пътека на пет метра височина, която осигуряваше достъп до още няколко реда рафтове. В средата имаше тежки дървени столове и маси за четене, покрити със зелено сукно. Лампи, направени от тъмнозелено стъкло, осветяваха масите. Библиотеката навя на Гейбриъл мисли за история и традиция. Какви ли мъдри книги можеха да бъдат открити на това място?

Майкъл се държеше така, сякаш той е библиотекарят.

— Хубаво е, нали?

— Никой ли не идва тук?

— Естествено. Защо да идват?

— За да четат книги.

— Няма начин. — Майкъл избра една дебела книга с черна кожена подвързия и я подхвърли на брат си. — Увери се сам.

Гейбриъл отвори книгата и видя само празни страници. Остави я на масата и издърпа друга книга от полицата. Празни страници. Майкъл се разсмя.

— Прегледах Библията и речника. Всичко е празно. Хората, които живеят тук, не могат нито да ядат, нито да пият, нито да четат. Обзалагам се, че не могат и да правят секс, както и че не могат да спят. Ако това е сън, значи определено спада към кошмарите.

— Не е сън. И двамата сме тук.

— Точно така. Ние сме странници. — Майкъл кимна и пипна брат си по ръката. — Тревожех са за теб, Гейб. Радвам се, че си добре.

— Татко е жив.

— Как разбра?

— Бях на едно място, наречено Нова хармония, в Аризона. Преди осем години баща ни се е запознал с едни хора и ги е вдъхновил да основат комуна и да живеят свободно, извън Мрежата. Може да е в нашия свят, в този тук — навсякъде.

Майкъл крачеше напред-назад между масите за четене. Избра една книга, сякаш тя можеше да му даде отговор, после я хвърли настрана.

— Добре — каза той. — Татко е жив. Това е интересен факт, но няма никакво значение. Трябва да се съсредоточим върху сегашния ни проблем.

— И той е?

— В момента тялото ми лежи на една маса в изследователски център близо до Ню Йорк. Ти къде си, Гейб?

— В един изоставен църковен лагер в Малибу Хилс.

— Заобиколен ли си от пазачи?

— Разбира се, че не.

— Когато се върна в нормалния свят, ще им кажа къде си...

— Ти луд ли си? — Гейбриъл пристъпи към брат си. — Заловен си от Табулата. Същите хора, които нападнаха къщата ни и я изгориха до основи.

— Знам, Гейб. Един мъж, Кенард Наш, ми обясни всичко. Но това е минало. Сега имат нужда от странник. Установили са контакт с по-развита цивилизация.

— Какво значение има това? Искат да унищожат всяка форма на лична свобода.

— Това касае обикновените хора, не нас. Тук не става дума за добро и зло. Неизбежно е. Не можеш да го спреш. Братството вече е изградило системата.

— Родителите ни не са си представяли света по този начин.

— И какво спечелихме ние от това? Нямахме пари. Нямахме приятели. Не можехме да използваме дори собствените си имена и цял живот бягахме. Не можеш да избягаш от Мрежата. Тогава защо да не се присъединиш към тези, които я управляват?

— Табулата ти е промила мозъка.

— Не, Гейб. Точно обратното е. Само аз от цялото ни семейство винаги съм виждал нещата ясно.

— Не и сега обаче.

Майкъл сложи ръка върху дръжката на златния меч. Двамата странници се погледнаха в очите.

— Защищавах те, когато беше малък — каза Майкъл. — Предполагам, че пак ще трябва да го направя.

Обърна се и бързо излезе.

— Върни се! — извика Гейбриъл. — Майкъл! — Изчака няколко секунди и се втурна в коридора. Празен. Нямахше никого. Вратата тихо изскърца и се затвори зад него.

51.

Майкъл седеше на операционната маса по средата на Гробницата. Сестра Янг махаше сензорите от тялото му. Когато свърши, взе един пухкав суичър от полицата и му го подаде. Майкъл го взе и бавно го навлече. Чувстваше се изтощен и му беше много студено.

— Какво стана? — попита разтревожено доктор Ричардсън.

— Къде е генерал Наш?

— Извикахме го незабавно — каза доктор Лау. — В административния център е.

Майкъл взе меча от масата. Като дух хранител той беше преминал заедно с него през преградите. Искрящото острие и златната дръжка си бяха останали същите и във Второто царство.

Вратата се отвори и на тъмния под се появи тънка ивица светлина. Майкъл остави меча на масата. Кенард Наш забързано влезе в стаята.

— Всичко наред ли е, Майкъл? Казаха, че си искал да ме видиш.

— Разкарай тези.

Наш кимна. Ричардсън, Лау и госпожица Янг излязоха през вратата под северната галерия. Компютърните техници продължаваха да надничат през прозорците отгоре.

— Това е всичко! — каза високо Наш. — И изключете микрофоните!

Техниците реагираха като ученици, хванати да надничат в учителската стая — веднага се дръпнаха от прозорците и се върнаха при светещите монитори.

— Е, къде отиде, Майкъл? В нов свят ли?

— Ще ти го опиша по-късно. Има нещо много по-важно. Срещнах се с брат ми.

— Това е чудесно. Можат ли да говорят?

Майкъл се извъртя и седна на ръба на масата. Когато навремето с Гейбриъл пътуваха из страната, Майкъл зяпаше с часове пейзажа,

който се нижеше покрай тях. Понякога се съсредоточаваше върху нещо конкретно и задържаше образа му в съзнанието си за няколко секунди, преди то да изчезне. Сега го завладяваше същото усещане, и то с все по-голяма сила. Образите оставаха в съзнанието му и той можеше да ги анализира до най-малката подробност.

— Когато бяхме малки, Гейбриъл никога не гледаше напред, не правеше планове. Аз бях този, който винаги мислеше какво трябва да се направи.

— Разбира се, Майкъл. Разбирам те. — Гласът на Наш беше тих и успокояващ. — Ти си по-големият брат.

— Гейб имаше много щури идеи. Аз трябваше да съм обективен. Да правя верния избор.

— Сигурен съм, че арлекините са разказали на брат ти всичките си глупави легенди. Той не вижда цялата картина. Не е като теб.

Майкъл имаше усещането, че времето е забавило хода си. Без никакво усилие можеше да види промените в изражението на Наш, макар да настъпваха за частица от секундата. При разговор всичко е бавно. Единият казва нещо, другият чака, после му отговаря. Има шум, движение, объркване — и всички тези фактори помагат на хората да скрият истинските си чувства. Сега всичко се виждаше ясно.

Спомни си как баща му се държеше с непознати, как ги наблюдаваше, докато говореха. Така значи си го правил, помисли Майкъл. Не си им чел мислите, а само лицата.

— Защо ме гледаш така? — попита Наш.

— След като говорихме, оставих брат си и открих прохода. Гейбриъл още е във Второто царство, но тялото му лежи в някакъв църковен лагер в Малибу Хилс.

— Това е чудесна новина. Незабавно ще изпратя екип.

— Не бива да го наранявате. Просто го приберете.

Наш сведе поглед, сякаш се канеше да скрие истината. Главата му леко се извърна и той си показа зъбите в пресилена усмивка. Майкъл премигна и светът отново стана нормален. Времето продължи да се движи напред, всеки нов миг падаше в бъдещето, като плочка от домино.

— Не се тревожи. Ще направим всичко възможно, за да защитим брат ти. Благодаря ти, Майкъл. Ти постъпи правилно.

Генерал Наш се обърна и бързо излезе. Токовете на официалните му обувки чаткаха. Чат-чат. Чат-чат. Звукът отекваше в стените на Гробницата.

Майкъл вдигна златния меч и го стисна здраво.

52.

Наближаваше пет следобед. Холис и Мая още не се бяха върнали. Вики се чувстваше като арлекин, длъжен да защитава странника, който лежеше на походното легло пред нея. През няколко минути докосваше с пръсти Гейбриъл по врата. Кожата му беше топла, но нямаше и следа от пулс.

Вики седеше до него и четеше някакво модно списание, което бе намерила в шкафа. Беше за дрехи и гримове, за това как да си хванеш мъж, да загубиш мъж и да си наясно със секса. Някой от статиите я караха да се почувства неловко, затова ги преглеждаше набързо. Зачуди се дали ще се чувства неудобно, облечена във впити дрехи. Холис можеше и да я сметне за по-привлекателна, но пък тя можеше да се превърне в едно от онези момичета, които получават резервна четка за зъби и возене до вкъщи на следващата сутрин. Преподобният Морганфийлд не спираше да говори за безсрамните модерни жени и блудниците по магистралите.

— Безсрамници — прошепна тя. Безсрамници.

Думата можеше да звучи като перце или като хлъзгава змия.

Хвърли списанието в кофата за боклук и излезе да погледне надолу към пътя. Върна се в спалното помещение и пак пипна Гейбриъл. Кожата му беше пребледняла и студена. Сигурно беше влязъл в опасен свят. Можеше да е убит от демони или от гладни призраци. Обзе я страх. Гейбриъл губеше сили. Умираще. И тя не можеше да го спаси.

Разкопча ризата му, наведе се над него и притисна ухо до гърдите му. Не чуваше сърцето. Изведнъж чу нещо... Идваше отвън.

Хукна към вратата и видя до празния басейн да каца хеликоптер. От него наскочаха мъже с каски и бронирани жилетки, приличаха на работи.

Вики затича към спалното помещение. Обви ръце около гърдите на Гейбриъл и го дръпна, но той беше прекалено тежък, за да го

вдигне. Походното легло падна на една страна. Висок мъж с автомат влетя в стаята и викна:

— Пусни го!

Вики не помръдна.

— Отстъпи назад. Ръцете на тила!

Пръстът на мъжа започна да натиска спусъка и Вики зачака куршума. Щеше да умре до странника, също както Лъва от Храма беше умрял за Айзак Джоунс. След толкова години дългът щеше да е платен.

Миг по-късно в помещението влезе Пастира. Елегантен, както винаги, с щръкналата от гела руса коса и шит по поръчка костюм.

— Стига — каза той. — Няма нужда.

Високият мъж свали автомата. Пастира кимна одобрително и се приближи до Вики така, сякаш е закъснял за празненство.

— Здравсти, Вики. Търсех те. — Наведе се над тялото на странника, взе меча му и притисна пръсти до сънната му артерия.

— Изглежда, господин Кориган е отишъл в друг свят. Няма нищо. Рано или късно ще трябва да се прибере.

— Някога си бил арлекин — каза Вики. — Грях е да работиш за Табулата.

— Грях. Що за старомодна дума! Разбира се, вие, джоунситата, винаги сте си били старомодни.

— Ти си боклук — отвърна Вики. — Разбираш ли какво значи тази дума?

Пастира я дари с благосклонна усмивка.

— Приеми това като една много сложна игра. Избрал съм страната на победителите.

53.

Мая и Холис видяха хеликоптера на Табулата, когато бяха на няколко километра от Аркадия. Вдигна се в небето и закръжи над лагера като граблива птица — отнасяща жертвата си.

Холис отби от пътя и спря в хрсталака под един дъб. След секунди хеликоптерът изчезна зад хълма.

— Какво ще правим сега? — попита Холис.

Мая искаше да счупи прозореца с юмрук, да рита и да крещи — само и само да излее гнева си. Но натика чувствата си в един тесен килер на мозъка си и заключи вратата. Когато беше малка, Тръна я караше да застава в ъгъла и се правеше, че я напада с меч, нож или юмрук. Ако трепнеше или се уплашеше, беше разочарован. Ако останеше спокойна, я хвалеше за куража ѝ.

— Табулата няма да убие Гейбриъл веднага. Първо ще го разпитат, за да разберат какво знае. Дотогава ще оставят в лагера хора да дебнат дали някой няма да се върне.

— Искаш да кажеш, че някой горе ни чака, за да ни убие?

— Да. — Мая си сложи слънчевите очила, за да не може Холис да види очите ѝ. — Но това няма да стане...

Към шест следобед слънцето залезе и Мая започна да се катери към Аркадия. Гъсталакът беше истински лабиринт от изсъхнали растения, напоен със сладкия остър мирис на див анасон. Беше трудно да върви по права линия. Клоните и увивните растения сякаш я сграбчваха за краката и се опитваха да издърпат калъфа с меча от рамото ѝ. На половината на склона стигна до непроходим дъбов шубрак, обрасъл с манзанита. Наложил ѝ се да търси по-лесен път.

Най-сетне стигна до телената ограда на лагера, хвана се за един кол и я прескочи. Двете спални помещения, районът около басейна, цистерната и централната сграда се виждаха ясно на лунната светлина. Наемниците на Табулата бяха там някъде, скрити в сенките. Вероятно

предполагаха, че единственият начин за достъп е пътят нагоре. Всеки средностатистически офицер би разположил хората си в триъгълник около паркинга.

Извади меча. Спомни си уроците по безшумно ходене, които беше научила от баща си. Стъпваш така, сякаш се движиш по езеро, покрито с тънък лед: изпъваш крак, опипваш земята и стъпваш с тежестта, изнесена напред.

Стигна до един тъмен участък близо до цистерната и видя някой да клечи до плувния басейн. Нисък и широкоплещест. Мъж. Държеше автомат. Докато го дебнеше откъм гърба, чу как шепне в микрофона на радиопредавателя си.

— Имаш ли още вода? Моята свърши. — Замълча за няколко секунди, после ядно каза: — Разбирам, Франк, но не си взех две бутилки като тебе.

Тя направи крачка вляво, спусна се напред и заби меча в тила му. Мъжът падна по очи като заклано добиче. Единствено оръжието му изтрака на асфалта. Мая се наведе и смъкна слушалките от главата на мъртвеца. Чу други гласове да си шепнат.

— Хей — чу се глас с южноафрикански акцент. — Видяхте ли фаровете? Качват се насам...

Холис вкара пикапа в лагера, спря на паркинга и изключи двигателя. Лунната светлина беше достатъчна, за да се види силуетът в кабината.

— Сега какво? — попита глас с американски акцент.

— Виждаш ли жена?

— Не.

— Убийте мъжа, ако слезе от пикапа. Ако остане вътре, изчакайте да се появи арлекинката. Бун каза да я застреляме на място.

— Виждам само мъжа — каза американецът. — А ти, Ричард?

Мъртвецът не отговори на въпроса. Мая вдигна оръжието му от земята и затича към централната сграда.

— Ричард? Чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

Холис остана в пикапа, отвличаше вниманието им от реалната опасност. Мая откри следващия наемник на втората точка от триъгълника. Беше коленичил до централната сграда и беше насочил снайпера си към пикапа. Мая стъпваше безшумно по утъпканата земя,

но той явно я усети и тръгна да се обръща. Острието на меча прониза гърлото му отстрани. Кръв шурна от прерязаната артерия и мъжът се свлече на земята.

— Мисля, че слиза от пикапа — каза южноафриканецът. — Ричард? Франки? Чувате ли?

Мая направи бързия уверен избор на арлекин в бой и затича към женското спално помещение. И да, третият мъж стоеше близо до ъгъла на сградата. Беше толкова уплашен, че вече говореше високо:

— Чувате ли ме? Застреляйте оня в пикапа!

Нещо изсвистя в мрака и посече дясната му ръка.

Южноафриканецът изпусна оръжието и Мая атакува отново — преряза сухожилието зад лявото му коляно. Той падна по очи и закрепна от болка.

Мая се изправи над него и вдигна меча.

— Къде са двамата? Къде ги отведохте?

Наемникът опита да изпълзи настрани, но тя замахна и преряза сухожилието и на другия му крак. Той се загърчи като животно, зарови с пръсти меката пръст.

— Къде са?

— Закараха ги на летището във Ван Нюис. Качиха ги на... — той простена и се сгърчи — частен самолет.

— Закъде летят?

— Уестчестър Каунти, близо до Ню Йорк. Изследователският център на фондация „Евъргрийн“. — Мъжът се претърколи по гръб и вдигна ръце. — Кълна се в Господ, истината ти казвам. „Евъргрийн“ е...

Острието на меча проблесна в мрака.

54.

Фаровете шареха надолу по пътя.

Мая се беше облегла на вратата, арлекинският меч лежеше в скута ѝ. Откакто бе пристигнала в Америка, или се биеше, или бягаше, а сега се беше провалила напълно. В момента Гейбриъл и Вики летяха с частен самолет към Източното крайбрежие. И Табулата вече имаше власт и над двамата странници.

— Трябва да атакуваме изследователския център — каза тя. — Само двамата сме, но не виждам друга възможност. Карай към летището, ще хванем първия самолет за Ню Йорк.

— Не става — отвърна Холис. — Нямам фалшива лична карта, а трудно ще превозим оръжията си. Нали ти ми разказа за Голямата машина. Табулата сигурно е проникнала в базата данни на всички полицейски участъци в Съединените щати и е сложила снимките ни в графата с издирвани престъпници.

— Можем ли да стигнем с влак?

— Америка няма влакове — стрела като Европа и Япония. Пътуването може да трае четири-пет дни.

Мая ядосано възкликна:

— Какво ще правим тогава, Холис? Трябва незабавно да предприемем нещо.

— Ще идем с пикапа. Правил съм го. Ще ни отнеме седемдесет и два часа.

— Прекалено е дълго.

— Да кажем, че вълшебното килимче ни отнесе право в изследователския център. Пак ще трябва да измислим по какъв начин да влезем вътре. — Той се усмихна на Мая, опитваше се да я ободри. — За да прекосиш Америка, ти трябва само кофеин, бензиностанции и хубава музика. Докато пътуваме, ще имаме три дни да измислим план.

Мая се загледа втренчено през прозореца, после кимна. Тревожеше се, че чувствата могат да повлияят на избора ѝ. Холис беше прав. Всъщност тъкмо той разсъждаваше като арлекин.

На седалката между тях имаше картонени кутии от обувки, пълни с аудио сидита. Пикапът имаше две големи тонколони и два сидиплейъра, един върху друг. Когато се качиха на магистралата, Холис сложи едно сиди и го пусна. Мая очакваше някакъв тъп рап и се изненада, когато чу Джанго Райнхард да свири „Суит Джорджа Браун“.

Холис беше открил скрити връзки между джаз, рап, класическа и уърлд музика. Докато се носеха по магистралата, с лявата ръка държеше волана, а с дясната ровеше из сидитата в кутиите. Несеквацията саундтрак на пътуването им преливаше от песен в песен, солото от саксофона на Чарли Паркър се сменяше с многогласното пеене на руски монаси и водеше до арията на Мария Калас от „Мадам Бъттерфлай“.

Пустините и планините се изнизваха покрай тях като прекрасен сън, изпълнен с широта и свобода. Реалността не беше част от американския пейзаж: тя можеше да се открие единствено в големите товарни камиони, които се носеха по магистралите и превозваха бензин, трупи или стотици изплашени прасета, които провираха зурлите си през пролуките на някое ремарке.

Холис караше, а Мая използваше сателитния си телефон и лаптопа, за да сърфира из нета. Откри Липата в един чатрум и му обясни завоалирано къде отива. Френският арлекин беше установил контакт с новите общности, които се сформираха в Америка, Европа и Азия — главно от млади хора, които се опълчваха срещу Голямата машина. Една от тези групи се срещаше в един апокрифен сайт, наречен Щутгарт Соушъл Клъб. Въпреки че нито един от тези хакери не живееше в Щутгарт, клубът скриваше истинската им самоличност и им даваше възможност за незабавна комуникация. Липата им беше казал, че спешно се нуждае да разбере всичко за изследователския център на фондация „Евъргрийн“ в Пърчейз, Ню Йорк.

Отначало от клуба изпратиха на Мая вестникарски статии за фондация „Евъргрийн“. След няколко часа членовете му започнаха да проникват в корпоративни и правителствени бази данни. Един испански хакер, Херкулес, проникна в компютъра на фирмата, която беше проектирала изследователския център, и на екрана на Мая започнаха да се появяват електронни чертежи.

— Центърът е голям и се намира в предградията — каза Мая, докато преглеждаше информацията. — Има четири големи сгради,

построени под формата на правоъгълник. По средата има сграда без прозорци.

— Как стои въпросът с охраната?

— Прилича на модерен замък. Има триметрови стени. Охранителни камери.

— Ние пък имаме едно преимущество. Обзалагам се, че Табулата е толкова горда й самодоволна, че не очаква да я нападнат. Има ли начин да влезем, без да включим всички аларми?

— Сградата, която е проектирана за провеждането на генетични изследвания, има четири нива под земята. Има водопроводни тръби, електрически кабели и вентилационни шахти, разположени в подземни тунели. Една от шахтите за поддръжка на вентилационната система е на два метра извън оградата.

— Звучи обещаващо.

— Ще ни трябват инструменти за взлом.

Холис пъкна ново сиди и от колоните гръмна денс музика.

— Няма проблем! — извика той и музиката ги тласна напред към безкрайната шир.

55.

Когато донесоха тялото на Гейбриъл в изследователския център, беше почти полунощ. Един от охранителите потропа на вратата на доктор Ричардсън в административния център и му каза бързо да се облече. После го поведе към сградата в центъра на правоъгълния двор. Беше студена есенна вечер, небето беше ясно. Гробницата светеше отвътре и сякаш плуваше в мрака.

Скоро пристигнаха две коли: линейка и черен пътнически ван. Доктор Ричардсън и придружителят му тръгнаха след тях, като опечалени роднини след погребален кортеж. Колите спряха пред сградата за генетични изследвания и двама служители на фондацията слязоха от вана заедно с една афроамериканка. По-младият се представи като Денис Причет. Отговарял за предаването и не желаел да има никакви проблеми. По-възрастният имаше стърчаща коса и подпухналото лице на човек, който води разгулен живот. Причет го наричаше Пастира, сякаш нямаше друго име. На лявото рамо на Пастира висеше метален тубус, в който носеше ножницата с японския си меч.

Младата чернокожа не откъсваше очи от доктор Ричардсън, но той избягваше погледа ѝ. Долавяше, че тя е пленничка, но нямаше силата да я спаси. Ако прошепнеше: „Моля, помогнете ми“, щеше да му се наложи да признае собственото си пленничество... и малодушието си.

Причет отвори задната врата на линейката. Гейбриъл Кориган бе вързан за носилката с дебели брезентови каиши, с каквито връзват буйстващи пациенти в спешното отделение на болниците. Беше в безсъзнание. Докато вадеха носилката от линейката, главата му се люшкеше.

Младата жена се опита да се приближи до Гейбриъл, но Пастира я сграбчи за ръката и я спря.

— Стига вече. Трябва да го вкараме вътре.

Още откакто случайно беше прочел лабораторния доклад за хибридни животни, Ричардсън изгаряше от желание да види свръх секретната сграда за генетични изследвания. В лабораториите на партера обаче нямаше нищо впечатляващо. Флуоресцентни лампи на тавана. Хладилници и маси за експерименти. Електронен микроскоп. Миришеше на приют за кучета, но Ричардсън не може да види никакви опитни животни — и определено нищо, което да може да бъде наречено „снадка“. Пастира отведе младата жена по коридора, а Гейбриъл беше вкаран в една празна стая.

— Мислим, че господин Кориган е прекосил в друг свят — каза Причет. — Генерал Наш иска да знае дали тялото му е пострадало, или не.

— Разполагам само със стетоскоп.

— Направете каквото можете, но побързайте. Наш ще дойде всеки момент.

Ричардсън притисна с върха на пръстите си врата на Гейбриъл и затърси пулса. Нищо. Извади от сакото си молив, боцна младия мъж по петата и мускулите му реагираха. Под зоркия поглед на Причет неврологът разкопча ризата на Гейбриъл и притисна стетоскопа до гърдите на странника. Десет секунди. Двайсет секунди. И накрая един-единствен сърдечен удар.

По коридора се чуха гласове и Ричардсън се дръпна от тялото. След секунди Пастира въведе Майкъл и Генерал Наш.

— Е? — попита Наш. — Добре ли е?

— Жив е. Не знам дали има някакви неврологични увреждания.

Майкъл се приближи до носилката и погали брат си по лицето.

— Гейб още е във Втория свят и търси изход. Бях открил прохода, но не му го показах.

— Умно решение — каза Наш.

— Къде е талисманът на брат ми? Японският меч?

Пастира доби вид на човек, обвинен, че е откраднал нещо. После подаде меча и Майкъл го постави на гърдите на брат си.

— Не може да го държите вечно вързан — каза Ричардсън. — Ще получи рани по гърба, като пациентите с гръбначни увреждания. Мускулите му ще започнат да атрофират.

Генерал Наш май се ядоса, че някой дръзва да му възрази.

— Не бих се тревожил за това, докторе. Ще остане вързан, докато не променим решението му.

На следващата сутрин Ричардсън се опита да се скрие в неврологичната лаборатории, която се намираше в хранилището на библиотеката. Беше му предоставен достъп до онлайн игра на шах на компютъра в изследователския център и партията го беше погълнала напълно. Неговите черни фигури и белите фигури на компютъра представляваха малки анимирани фигурки с лица, ръце и крака. Когато не се движеха по дъската, офицерите четяха свитъци, а рицарите язدهа конете. Отегчените пионки непрекъснато се прозяваха, чешеха се и заспиваха.

След като Ричардсън свикна с това, че фигурите са живи, стигна до нещо, наречено второ интерактивно ниво. На това ниво фигурите се обиждаха взаимно и даваха съвети на Ричардсън. Ако направеше лош ход, фигурата започваше да спори за стратегията и после неохотно се местеше на следващото квадратче. На третото интерактивно ниво Ричардсън не трябваше да прави нищо, само гледаше. Фигурите сами се движеха и по-силните убиваха по-слабите, претрепваха ги с боздугани или ги посичаха с мечове.

— Много работите, а, докторе?

Ричардсън се обърна и видя на прага Нейтан Бун.

— Играя малко шах на компютъра.

— Добре. — Бун се приближи. — Всички имаме нужда от постоянни предизвикателства. Така мозъкът ни е нащрек.

Седна от другата страна на масата. Ако някой надникнеше в стаята, щеше да си помисли, че двама колеги обсъждат научен казус.

— Как сте, докторе? Отдавна не сме си говорили.

Доктор Ричардсън погледна екрана на компютъра.

Фигурите разговаряха помежду си в очакване на атаката. Ричардсън се зачуди дали вярват, че са истински. Вероятно се молеха, мечтаеха и се наслаждаваха на малките си победи, без да осъзнават, че ги държат под контрол.

— Искам да се прибера у дома.

— Разбираме това. — Бун се усмихна съчувствено. — След време ще се върнете в аудиторията си, но в момента сте важен член на

нашия екип. Казаха ми, че сте били тук снощи, когато са докарали Гейбриъл Кориган.

— Прегледах го набързо. Това е. Беше още жив.

— Точно така. Той е тук, жив е и сега трябва да се оправим с него. Това поставя един доста уникален проблем — как да държим странник заключен в стая? Според Майкъл, ако странникът е целият овързан, не може да излезе от тялото си. Но това може да доведе до здравословни проблеми.

— Точно така. Казах го на генерал Наш.

Бун се наведе напред и натисна едно копче на лаптопа. Шахматната дъска и фигурите изчезнаха.

— През последните пет години фондация „Евъргрийн“ спонсорира изследвания, свързани с причиняването на болка по неврологичен път. Сигурен съм, знаете, че болката е много сложен феномен.

— Болката се обработва в различни части от мозъка и се разпространява по мрежа от нерви — каза Ричардсън. — Така дори част от мозъка да не функционира, пак можем да реагираме на нараняване.

— Точно така, докторе. Но нашите изследователи откриха, че в пет различни части от мозъка могат да се имплантират проводници, като най-важните дялове са малкият мозък и таламусът. Вижте това. — Бун извади от джоба си дивиди и го сложи в компютъра на Ричардсън. — Заснето е преди година в Северна Корея.

На екрана се появи жълтокафеникава маймуна резус. Седеше в клетка и от черепа ѝ се подаваха проводници, свързани с радиопредавател, прикрепен на тялото на животното.

— Виждате ли? Никой не реже животното, нито гори кожата му. Трябва само да натиснеш едно копче и...

Маймуната изкрещя и се просна на земята. Лежеше на пода на клетката, гърчеше се и тихо скимтеше.

— Виждате ли какво става? Няма физическа травма, но нервната система е обхваната от усещането за силна болка.

— Защо ми показвате това?

— Не е ли очевидно, докторе? Искаме да сложите проводници в мозъка на Гейбриъл. Когато се върне от пътешествието си, ще бъде освободен от каишите. Ще се радва на специални грижи и ще се

опитаме да променим бунтарските му виждания относно определени въпроси. Но в мига, в който се опита да ни напусне, някой ще натисне копчето и...

— Не мога да го направя — каза Ричардсън. — Това е изтезание.

— Думата не е правилна. Просто осигуряваме начин за незабавна реакция на даден негативен избор.

— Аз съм лекар. Учил съм, за да лекувам хората. Това... това е неморално.

— Наистина трябва да поработите върху речника си, докторе. Процедурата не е неморална, тя е наложителна.

Нейтан Бун стана и тръгна към вратата.

— Проучете информацията на дивидито. След няколко дни ще ви изпратим още. — Усмихна се, кимна за довиждане и излезе.

Доктор Ричардсън се почувства като човек, който току-що е научил, че е болен от рак и злокачествените клетки се разпростират из кръвта и костите му. Заради страх и амбиция беше загърбил всички симптоми и сега вече беше прекалено късно.

Седеше в лабораторията и гледаше как различни маймуни се появяват на компютърния екран. Трябва да се измъкнат от клетката, помисли си. Трябва да избягат и да се скрият. Но заповедта беше дадена, копчето беше натиснато и те бяха принудени да се подчинят.

56.

Проникването с взлом се смяташе за дребно, но важно арлекинско умение.

Когато Мая порасна и стана голямо момиче, Липата отдели три дни, за да я научи на всичко за ключалките, защитните карти и охранителните системи. В края на неофициалния курс френският арлекин ѝ помогна да проникне в Юнивърсити Колидж в Лондон. Мотаха се по празните коридори и пъхнаха картичка в черното палто, което покриваше кокалите на Джереми Бентам.

Електронните проекти на изследователския център показваха една вентилационна шахта, която минаваше под земята и стигаше до мазето на сградата за генетични изследвания. На различни места от чертежите архитектът беше писал ПИЧ — бе отбелязвал пасивните инфрачервени детектори на движение. Имаше начин да се справят с този проблем, но Мая се тревожеше, че по-късно може да е поставена допълнителна охранителна система.

Във Филадельфия Холис спря пред един огромен търговски център. Купиха си екипировка за катерене от магазина за спортни стоки и флакон с течен азот от специализирания склад за медицински консумативи. До търговския център имаше магазин за домашни потреби и железария и те повече от час се разхождаха сред огромните щандове. Мая сложи в количката си чук, длето, фенерче, метален лост, малка газова горелка и клещи секачи. Чувстваше се така, сякаш всички ги гледат, но Холис се пошегува с младата жена на касата и излязоха, без никой да ги спре.

Следобед стигнаха Пърчейз. Беше богаташки град с огромни къщи, частни училища и корпоративни централи, оградени от специално озеленени паркове. Мая реши, че е идеалното място за таен изследователски център. Хем беше близко до Ню Йорк и местните летища, хем Табулата лесно можеше да скрие дейността си зад високата каменна ограда.

Настаниха се в един мотел и Мая поспа няколко часа. Когато се събуди, Холис се бръснеше.

— Готов ли си? — попита тя.

Той си облече чиста фланелка и върза кичурите си на опашка.

— Дай ми няколко минути. Мъжът трябва да изглежда добре, когато ще се бие.

Към десет вечерта напуснаха мотела, минаха с колата покрай „Олд Оукс Кънтри Клъб“ и завиха на север по път с две платна. Лесно откриха изследователския център. На оградата бяха монтирани прожектори и в будката при входа имаше пазач. Холис непрекъснато поглеждаше в страничното огледало, но никой не ги следеше. След километър и нещо завиха на север по някакъв черен път и спряха до една ябълкова градина. Плодовете бяха обрани още преди седмици и земята беше покрита със сухи листа.

В пикапа беше много тихо. Мая осъзна, че ѝ липсва музиката от високоговорителите — нали беше гърмяла по време на цялото пътуване.

— Ще е трудно — каза Холис. — Сигурен съм, че в центъра има много пазачи.

— Няма нужда да идваш.

— Знам, че го правиш заради Гейбриъл, но трябва да спасим и Вики. — Холис погледна през предното стъкло към нощното небе. — Тя е умна и смела и се бори в името на доброто. Всеки мъж би извадил късмет да е част от живота ѝ.

— Май искаш ти да си този мъж.

Холис се разсмя.

Слязоха от пикапа и тръгнаха покрай градината и после през някакъв гъсталак. Мая носеше меча и автомата си, Холис — полуавтоматична пушка и брезентова торба, пълна с инструменти. Стигнаха до северната стена на изследователския център и откриха вентилационната шахта. Отворът ѝ беше покрит с тежка метална решетка.

Холис отрязва двата катинара със секачките и вдигна решетката с лоста. Светна с фенерчето надолу, но лъчът стигаше само на пет метра. Мая усети как я лъха топъл въздух.

— Според плановете шахтата отива право в мазето — каза тя. — Не мога да преценя колко е широко, така че ще тръгна първа.

— Как ще знам, че си добре?

— Ще отпусках въжето с по един метър. Ако го дръпна два пъти, пускаш още.

Надяна сбруята за катерене, а Холис закачи карабинката и макарата за решетката. След като провериха всичко, Мая се спусна във вентилационната тръба, носеше няколко инструмента, скрити под якето. Беше тъмно, горещо и тясно. Почувства се така, сякаш се спуска в пещера.

След двадесетина метра спускане стигна до Т-образен възел, където тръбата се разклоняваше. Като висеше с главата надолу, тя извади чука и длетото и се приготви да пробие металния лист. Пот се стичаше по лицето ѝ, докато удряше с чука. Изведнъж длетото мина през метала и се появи малка светла резка. Мая изрязва дупка и огъна ламарината. Дръпна въжето два пъти, Холис го отпусна и Мая влезе в подземен тунел с бетонен под и каменни стени. Тук минаваха тръбите на водопровода, вентилацията и захранването. През пет метра светеха флуоресцентни лампи.

Трябваша им десет минути, за да прекарат и другия край на въжето и да спуснат раницата с инструментите. Пет минути след това Холис застана до нея и попита:

— Как ще стигнем до горния етаж?

— В северния ъгъл на сградата има аварийна стълба. Трябва да я открием, без да задействаме охранителната система.

Тръгнаха по тунела и спряха при първия отвор. Мая извади огледалце и го наклони под ъгъл. От другата страна на вратата имаше малка бяла пластмасова кутия с обектив.

— Според плановете използват пасивни инфрачервени детектори на движение. Усещат инфрачервените лъчи, които се излъчват от обектите, и задействат аларма, ако надвишават определена граница.

— Затова ли ни трябва азотът?

— Да. — Тя бръкна в раницата и извади флакона: приличаше на термос с дюза. Внимателно провря ръка през вратата и напръска детектора. Когато той се покри с бял скреж, продължиха по тунела.

Инженерите, които бяха строили подземната част, бяха написали числата на секторите по стените, но Мая не разбираше кое какво означава. На определени места в тунела чуваха постоянно бучене, приличаше на шум от парна турбина, но така и не можаха да видят

машината. След като се лутаха десетина минути, стигнаха до ново разклонение. Два коридора водеха в различни посоки, като по нищо не личеше коя е правилната. Мая бръкна в джоба си и извади генератора на случайни числа. Нечетно означава дясно, реши тя и натисна копчето. Появи се числото 3531.

— Вървим надясно — заяви тя.

— Защо?

— Просто така.

— Левият тунел изглежда по-широк. Да тръгнем по него.

Тръгнаха по левия и десетина минути оглеждаха празни складови помещения. Накрая коридорът се оказа задънен. Върнаха се до арлекинската лютня, която Мая беше надраскала на стената с ножа си.

Холис се ядоса.

— Това не означава, че малката ти машинка за числа сочи верния избор. Стига, Мая. Числото не означава нищо.

— Означава, че завиваме надясно.

Влязоха във втория коридор и обезвредиха още един детектор. Изведнъж Холис спря и посочи нагоре. На тавана беше монтирана малка сребърна кутия.

— Това детектор на движение ли е?

Мая поклати глава.

— А какво е?

Тя го сграбчи за ръката и хукнаха по коридора. Бутнаха една метална врата и се озоваха в помещение, голямо колкото футболно игрище, пълно с бетонни подпорни колони.

— Какво става, по дяволите?

— Това е допълнителна охранителна система. Звуков детектор. Вероятно е свързан с компютърна програма, наречена „Ехо“. Компютърът филтрира механичните звуци и засича звука от човешки глас.

— Значи знаят, че сме тук?

Мая отвори тубуса.

— Детекторът може да е засякъл гласовете ни още преди двайсет минути. Хайде, трябва да открием стълбата.

В мазето имаше само пет източника на светлина: по една лампа в четирите ъгла и пета в средата. Бавно запристъпваха между сивите

колони към светлината в центъра. Бетонният под беше пращен, въздухът бе горещ и застоял.

Светлината премигна и угасна и те замръзнаха. Няколко секунди стояха в пълен мрак, после Холис запали единствения им фенер. Изглеждаше напрегнат и готов да се бие.

Доловиха стържещ звук, сякаш врата се отвори насила. Тишина. След това вратата се затвори с глух трясък. Мая я засърбяха връхчетата на пръстите. Докосна Холис по ръката — не мърдай, — а после чуха кратък лаещ звук, приличаше на кискане.

Холис насочи фенера между два реда колони и видяха как нещо притича в мрака.

— Снадки — каза той. — Пратили са ги да ни убият.

Мая бръкна в раницата и извади газовата горелка.

Ръцете ѝ пипаха бавно, непохватно, докато се мъчеше да я запали. Изскочи син пламък и се чу тихо фучене. Тя вдигна горелката и направи няколко крачки напред.

Тъмни сенки се движеха между колоните. Пак кратко кискане. Снадките смениха позицията си, тичаха в кръг около тях. Мая и Холис застанаха с гръб един към друг в малкия осветен кръг.

— Не умирай лесно — предупреди я Холис. — И ако ги простреляш в тялото, раната веднага заздравява.

— Ами в главата?

— Стига да можеш. Ще продължат да нападат, докато не ги избием.

Хиените бяха десетина — и се движеха бързо. Жълтеникава козина с черни петна. Тъпи тъмни муцуни.

Една от снадките се изкиска пронизително. Глутницата се раздели, пръсна се между колоните и атакува от две страни. Мая остави горелката на пода, изчака глутницата да се приближи на три метра и простреля водача. Куршумите се забиха в гърдите му и той политна назад, но останалите продължиха да настъпват. Холис стоеше до Мая и стреляше с пушката си по другата група.

Мая натискаше спусъка отново и отново, докато не изпразни пълнителя. Хвърли автомата, извади меча и го насочи напред като копие. Една снадка скочи във въздуха и се наниза на острието. Тежкото ѝ тяло се стовари пред Мая. Тя отчаяно издърпа меча и посече другите

две животни, които се нахвърлиха върху нея. Те заскимтяха и побягнаха.

Мая се извъртя и видя, че Холис се отдалечава от нея, опитваше се да смени пълнителя на пушката си. Три други снадки скочиха към него. Той се извърна, изпусна фенера, замахна с пушката към първата и я отблъсна. Другите две се хвърлиха върху него и той политна назад в мрака.

Мая грабна горелката с лявата си ръка и стисна меча с дясната. Втурна се към Холис, който се опитваше да се пребори с двете снадки. Замахна и отрязва главата на едната, а другата прониза в корема. Погледна Холис. Якето му беше разкъсано отпред. Ръката му бе покрита с кръв.

— Ставай! — извика му. — Трябва да станеш!

Холис се надигна, олюля се, извади нов пълнител и зареди пушката. Една ранена снадка се опитваше да изпълзи по-надалече, но Мая замахна с меча като палач. После се изправи над мъртвия звяр. Ръцете ѝ трепереха. Устата на снадката беше отворена и зъбите ѝ се виждаха.

— Пригответи се — предупреди я Холис. — Ще се върнат. — Вдигна пушката и започна да шепне една молитва на джоунситата: — Моля Господ с цялото си сърце. Нека светлината му ме пази от Злото, което...

Зад гърба им прозвуча лаещ смях. Този път снадките нападнаха от три страни. Мая се биеше с меча, пронизваше и посичаше сред вихър от зъби и нокти, червени езици и подивели очи, изгарящи от омраза. Отначало Холис стреляше по веднъж, за да пести муниции, после превключи на автоматична стрелба. Снадките нападаха отново и отново. Последната се хвърли срещу Мая. Тя вдигна меча, готова да я посече, но Холис пристъпи напред и застреля звяра в главата.

Стояха един до друг, заобиколени от трупове. Мая беше претръпнала отвътре, погълната от яростта на нападението.

— Ранена ли си? — Гласът на Холис беше рязък и напрегнат.

Мая се извърна към него.

— Мисля, че не. А ти?

— Една раздра рамото ми, но мога да си мърдам ръката. Хайде! Да се махаме от тук!

Мая пхна меча в тубуса, стисна автомата в дясната си ръка и тръгнаха да търсят изхода. Отне им само няколко минути. Вратата беше метална и защитена с електромагнитни сензори. Кабел водеше от нея към електрическо табло и Холис го отвори. Вътре имаше кабели и ключове, обозначени с различни цветове. Това улесняваше нещата.

— Вече знаят, че сме в сградата — каза Мая. — Не искам да разберат, че сме стигнали до стълбата.

— Коя жица да срежем?

— Не режи нищо. Това само ще задейства алармата.

Никога не избягвай трудно решение, казваше ѝ баща ѝ. Само глупаците мислят, че винаги могат да направят правилен избор. Мая реши, че жиците за камуфлаж са зелените, а по червените тече ток. С горелката стопи пластмасовата обвивка на двата чифта червени кабели и ги свърза с малка метална щипка.

— Ще свърши ли работа?

— Вероятно не.

— Очакват ли ни?

— Сто на сто.

— Е, това звучи обещаващо. — Холис се подсмихна и това я ободри. Не беше като баща ѝ, нито като Блажената майка, но започваше да мисли като арлекин. Трябва да приемеш съдбата си и да бъдеш смел.

Отвориха вратата и се озоваха на дъното на бетонно стълбище с електрически крушки на всяка площадка. Мая забърза нагоре.

Открий странника.

57.

Кенард Наш поговори с един от техниците, които следяха квантовия компютър, потупа го по гърба като треньор, който връща играча на терена, после отиде да седне до Майкъл.

— Получихме предупреждение от нашите приятели. Това обикновено означава, че главното съобщение ще дойде до пет-десет минути.

Бодигардът на генерала Рамон Вега наля две чаши вино. Майкъл хрускаше една солена бисквита. Харесваше му да стои в тъмната стая и да наблюдава запечатания аквариум, пълен с течен хелий. Малките взривове непрестанно избухваха в зелената течност.

Електроните съществуваха в този свят, но квантовото свойство на свръх позиционирането им позволяваше да се включват и изключват, да са горе и долу, да се въртят наляво и надясно — и то в един и същ момент. За един почти незабележим миг те бяха и тук, и там, прекосяваха паралелни измерения. А в някакъв друг свят една развита цивилизация чакаше с друг компютър. Компютърът улавяше електроните, подреждаше ги в информационни пакети и ги пращаше обратно.

— Нещо конкретно ли очаквате? — попита Майкъл.

— Съобщение от тях. Може би награда. Преди три дни им изпратихме информацията, с която се сдобихме, когато ти влезе във Втория свят. Това поискаха те от нас — пътна карта от странник.

Наш натисна едно копче и от тавана се спуснаха три плазмени телевизионни екрана. Техникът в другия край на помещението се беше втренчил в компютърния екран и започваше да пише команди. След секунди на левия телевизионен екран се появиха светли точки и тъмни петна.

— Това ни изпращат. Бинарен код — обясни Наш. — Светло и тъмно е основният език във вселената.

Компютрите превеждаха кода и върху десния телевизионен екран се появиха цифри. Още малко забавяне и Майкъл видя на централния

екран фигура от прави и извити под ъгъл линии. Приличаше на чертеж на сложна машина.

Генерал Наш се държеше като фанатик, който току-що е видял лицето на Господ.

— Точно това чакахме — измърмори той. — Виждаш новата версия на нашия квантов компютър.

— Колко време ще ви трябва да го построите?

— Персоналът ще анализира информацията и ще ми каже крайния срок. Дотогава трябва да продължим да радваме нашите нови приятели. — Наш се усмихна самоуверено. — Играя си игричка с тази друга цивилизация. Искаме да увеличим мощта на технологията си. Те искат да се движат свободно между световете. Ти си човекът, който ще им покаже как се прави.

Бинарен код. Цифри. И после чертеж на нова машина. Информацията от тази по-развита цивилизация течеше по трите екрана и Майкъл беше потресен от образите, които виждаше. Изобщо не забеляза кога Рамон Вега се беше приближил до генерал Наш и му беше подал мобилен телефон.

— Зает съм — каза Наш на човека отсреща. — Не можеш ли да почакаш, докато... — Изведнъж изражението му се промени. Той се намръщи, стана и закрачи из стаята. — Какво си направил? Дал си разрешение да отворят клетките? Къде е Бун? Свърза ли се с него? Побързай тогава. Кажи му незабавно да дойде в компютърния център.

— Какво е станало? — попита Майкъл, когато Наш изключи телефона.

— Някой е проникнал в изследователския център. Може да е някой от онези арлекини фанатици, за които ти споменах. Това е крайно необичайно. Тези хора не разполагат със средства да проникнат в центъра ни.

— И сега този човек в тази сграда ли е?

Думите му сепнаха генерал Наш. Той погледна бодигарда си, после изсумтя:

— Разбира се, че не. Това е невъзможно.

58.

След като се скита известно време в тъмния град, Гейбриъл най-сетне откри прохода към къщи. Почувства се така, сякаш се намираще на дъното на дълбок басейн и гледаше към искрящата повърхност. Въздухът в дробовете му го тласкаше нагоре — отначало бавно, а после все по-бързо й по-бързо. Беше близо до повърхността, само на няколко педи, когато се върна в тялото си.

Отвори очи и видя, че не лежи на походното легло в спалното помещение на църковния лагер. Беше вързан на болнична количка и го бутаха по дълъг коридор с вградени лампи. На сигурно място в ножницата си, нефритеният меч лежеше на корема и гърдите му.

— Къде... — прошепна той. Но тялото му беше много студено и му беше трудно да говори. Изведнъж количката спря и две лица се наведоха над него — Вики Фрейзър и възрастен мъж с бяла престилка.

— Добре дошъл! — каза мъжът.

Разтревожена, Вики докосна Гейбриъл по ръката.

— Добре ли си? Чуваш ли ме?

— Какво стана?

Вики и мъжът с бялата престилка вкараха количката в една стая, в която имаше празни животински клетки, и развързаха каишите. Вики забързано разказа как Табулата е нападнала Аркадия и после ги докарала със самолет тук, в изследователския център до Ню Йорк. Мъжът с бялата престилка бил невролог и се казвал Филип Ричардсън. Той бил освободил Вики от стаята, в която я държали заключена, и двамата открили Гейбриъл.

— Не го планирах. Беше случайност. — Доктор Ричардсън беше едновременно уплашен и щастлив. — Имаше пазач, но го повикаха. Явно някой напада изследователския център...

Вики оглеждаше Гейбриъл, опитваше се да прецени силите му.

— Ако успеем да стигнем до подземния паркинг, доктор Ричардсън смята, че можем да се измъкнем с някой от ремонтните камиони.

— И после какво?

— Приемам всякакви идеи — отвърна Ричардсън. — Един стар приятел от колежа има ферма в Канада, но може да е трудно да преминем границата.

Гейбриъл се изправи. Краката му трепереха, но умът му беше ясен и съсредоточен.

— Къде е брат ми?

— Не знам.

— Трябва да го открием.

— Това е прекалено опасно — отвърна Ричардсън. — След няколко минути персоналът ще разбере, че с Вики сте изчезнали. Не можем да се бием с тях.

— Доктор Ричардсън е прав, Гейбриъл. Може да се върнем по-късно и да спасим брат ти. Но сега трябва да се махаме от тук.

Заспориха шепнешком. Накрая Гейбриъл се съгласи. Но сега пък доктор Ричардсън започна да се паникьосва.

— Вероятно вече са разбрали — каза той. — Сигурно ни търсят. — Открехна вратата, надникна в коридора, после ги поведе към асансьора.

След секунди вече бяха в паркинга — сив бетон и подпорни колони. Три бели вана бяха паркирани на пет-шест метра от асансьорите.

— Персоналът обикновено оставя ключовете на таблото — каза Ричардсън. — Ако можем да минем през портала, имаме шанс.

Отиде до първия ван и дръпна предната лява врата. Беше заключена, но той продължи да дърпа, сякаш не можеше да повярва в това. Вики застана до него и каза успокояващо:

— Не се притеснявайте, докторе. Да опитаме следващия.

И изведнъж чуха скърцане, аварийната врата се отвори и по бетона отекнаха стъпки. Миг по късно на стълбата се появи Пастира.

— Просто чудесно. — Пастира мина покрай асансьорите, спря и се ухили. — Мислех, че Табулата може да иска да се отърве от мен, но сега дори ще ми дадат награда. Изменникът арлекин става герой.

Гейбриъл погледна Вики, после изтегли нефритения меч. Размаха го бавно във въздуха и си спомни какво му беше казала Мая. Че някои направени от човека предмети са толкова красиви — толкова чисти, — че са свободни от завист и желание.

Пастира изсумтя, сякаш беше чул плоска шега.

— Не прави глупости, Гейбриъл. Може Мая да не ме смята за истински арлекин, но това не променя бойните ми умения. Бях на четири години, когато започнаха да ме обучават как да си служа с мечове и ножове.

Гейбриъл леко извърна глава и каза на Вики:

— Погледни в другия ван. Виж дали няма ключове на таблото.

Пастира извади арлекинския си меч и щракна предпазителя на мястото му.

— Добре. Да бъде както ти искаш. От това поне ще излезе нещо добро. Винаги съм искал да убия странник.

И зае поза за бой. Гейбриъл го изненада с мигновената си атака — затича се напред и се престори, че уж забива меч в лицето му, а когато Пастира парира, замахна към сърцето. Стомана срещаше стомана — два, три, четири пъти, но Пастира се отбраняваше с лекота. После внезапно отстъпи половин крачка назад, направи бързо движение с китката и изби нефритения меч от ръцете на Гейбриъл.

Мечът издрънча на бетона. Звукът отекна отчетливо в празния паркинг. Двамата се спогледаха и странникът видя ясно противника си. Лицето на Пастира беше надянало арлекинската маска, но нещо с устата му не беше наред. Тя леко потрепна, сякаш устните не можеха да решат дали да се усмихнат, или да се намръщят.

— Давай, Гейбриъл. Опитай се да си го вземеш...

Някой изсвири — остър, пронизителен звук. Пастира се извърна и в същия миг един нож профуча във въздуха и се заби в гърлото му. Той изпусна меч и падна на колене.

Мая и Холис влязоха през отворената врата. Арлекинът погледна към Гейбриъл — да се увери, че е добре — и после се приближи до смъртно ранения мъж.

— Ти предаде баща ми — каза му. — Знаеш ли какво му направиха? Знаеш ли как умря?

Очите на Пастира не можеха да се фокусират, но той кимна, сякаш ако признаеше вината си, щеше да си спаси живота. Мая събра дланите си като за молитва. После му нанесе бърз удар с крак и заби ножа още по-дълбоко, до дръжката.

59.

Мая се извъртя и насочи автомата към високия мъж с бяла престилка.

— Недей! — възкликна Вики. — Това е доктор Ричардсън. Той е учен. Приятел. Помага ни да се измъкнем от тук.

Мая бързо прецени ситуацията и реши, че доктор Ричардсън е уплашен, но безвреден. Ако се паникьосаше в тунелите, щеше да се наложи да реши проблема. Гейбриъл беше жив, само това имаше значение.

Докато Холис обясняваше как са влезли в изследователския център, Мая се приближи до тялото на Пастира. Стъпи в кръвта, която се стичаше на ярки червени струи по бетонния под, наведе се и извади ножа си. Пастира беше предател, но Мая не се радваше на смъртта му. Спомни си какво ѝ беше казал в склада за авточасти „Възкресение“. Ние си приличаме, Мая. И двамата сме отгледани от хора, които се прекланяха пред една изгубена кауза.

Върна се при групата. Холис спореше с Гейбриъл. Вики стоеше между двамата, сякаш се опитваше да постигне компромис.

— Какво има?

— Гейбриъл иска да намери брат си — каза Холис.

Идеята да останат в изследователския център явно ужаси Ричардсън.

— Трябва да тръгнем незабавно. Сигурен съм, че пазачите ни търсят.

Мая хвана Гейбриъл за лакътя и го дръпна настрани.

— Прави са. Опасно е да оставаме тук. Може да се върнем пак.

— Знаеш, че няма да стане — отвърна Гейбриъл. — И дори да се върнем, Майкъл може да го няма. Може да го преместят на друго място с още по-голяма охрана. Това е единственият ми шанс.

— Не мога да ти позволя да го направиш.

— Ти нямаш власт над мен, Мая. Решението си е мое.

Мая се чувстваше така, сякаш с Гейбриъл са вързани един за друг като катерачи по отвесна скала. Ако единият се подхлъзнеше или някой камък се откъреше, и двамата щяха да паднат. Никой от уроците на баща ѝ не я беше подготвил за подобна ситуация. Измисли нещо, каза си тя. Рискувай своя живот. Не неговия.

— Добре. Имам друга идея. — Говореше колкото се може по-спокойно. — Ти тръгваш, с Холис и той ще те изведе от сградата. А аз ти обещавам, че ще остана и ще потърся брат ти.

— Дори и да го откриеш, той няма да ти се довери. Майкъл се отнася подозрително към всички. Но мен ще послуша. Знам, че ще ме послуша.

Погледна я в очите и за един дъх — за един удар на сърцето — тя усети връзката помежду им. Отчаяно се мъчеше да намери правилното решение, но това беше невъзможно. Този път нямаше правилно решение, само съдба.

Обърна се бързо към доктор Ричардсън и дръпна закачения на престилката му пропуск.

— Това отваря ли врати тук?

— Половината.

— Къде е Майкъл? Знаеш ли къде го държат?

— Обикновено в охраняван апартамент в административния център. Сега се намираме в северния ъгъл на изследователския комплекс. Администрацията е от другата страна на правоъгълника, право на юг.

— И как да стигнем до там?

— Използвайте тунелите и стойте далеч от коридорите по етажите.

Мая започна да вади патрони от джобовете си и да зарежда оръжието си.

— Върнете се в мазето — каза на Холис. — Изкарай двамата през вентилационната тръба и ни чакайте да дойдем с Гейбриъл.

— Не го прави — каза Холис.

— Нямам избор.

— Накарай го да дойде с нас. Извлечи го насила, ако трябва.

— Така би постъпила Табулата, Холис. Ние не действаме по този начин.

— Виж, разбирам защо Гейбриъл иска да помогне на брат си. Но и двамата ще загинете.

Тя вкара патрон в цевта и щракането на затвора отекна в празния паркинг. Никога не беше чувала баща си да каже „благодаря“. Арлекините не биваше да изпитват благодарност към никого, но тя искаше да каже нещо на човека, който се беше сражавал рамо до рамо с нея.

— Късмет, Холис!

— Ти имаш нужда от късмет. Огледайте набързо и се измитайте.

След няколко минути Мая и Гейбриъл вървяха по бетонния тунел, който минаваше под карето. Въздухът беше горещ и застоял. Чуваха как водата се стича по прикрепените по стените черни тръби.

Гейбриъл непрекъснато я поглеждаше. Чувстваше се неловко, почти виновен.

— Съжалявам, че трябва да правиш това. Знам, че искаше да тръгнеш с Холис.

— Изборът е мой, Гейбриъл. Не съм защитила брат ти, когато е бил в Лос Анжелис. Сега имам такъв шанс. — Избягваше да го погледне в очите. — Просто вземаме емоционално решение. От друга стана, може би не го очакват.

Стигнаха до административния център от другата страна на карето и пропускът на доктор Ричардсън им позволи да се качат по стълбите до фойето. Мая го използва и в асансьора и на четвъртия етаж тръгнаха по покрития с мокет коридор. Надничаха в празните кабинети и заседателни зали.

Мая се чувстваше странно: с оръжие в ръка да гледа кафемашини и шкафове с папки, скрийнсейвър на компютър, който показва ангелчета, хвъркащи из синьото небе. Сети се за работата си в дизайнерското студио в Лондон. Беше прекарвала часове в бялата кутийка, с пощенска картичка от екзотичен остров на стената. Всеки ден в четири часа следобед дебела дама от Бенгалия минаваше с количка за чай. Сега този живот ѝ изглеждаше далечен, като друг свят.

Взе едно кошче за боклук от един офис, после пак се качиха на асансьора. На третия етаж Мая заклеци вратите с кошчето. Тръгнаха

бавно по коридора. Мая накара Гейбриъл да стои на три крачки зад нея, докато отваряше вратите.

Лампите на тавана хвърляха по пода странни сенки. В дъното на коридора една сянка изглеждаше малко по-тъмна. Всичко можеше да е. Вероятно изгоряла крушка. Когато се приближиха, сянката се раздвижи.

Мая се обърна към Гейбриъл и сложи пръст на устните си. Пази тишина. Посочи към един кабинет и му махна да се скрие зад бюрото. Отново погледна по коридора. Някой беше оставил количка за чистене пред последната врата.

Стигна до нея и до края на коридора, подаде глава за миг и рязко се дръпна, когато затрещяха изстрели. Куршумите се забиваха в стените и оставяха назъбени дупки.

Мая се затича обратно по коридора и гръмна пръскачката по средата на тавана. Пожарната аларма се включи. Един от наемниците надникна иззад ъгъла и започна яростно да стреля. Стената до Мая сякаш избухна, парчета мазилка се посипаха по мокета. Тя отвърна на огъня и мъжът се скри.

Водата шуртеше от разбитата пръскачка. Мая спря. Знаеше, че когато хората изпаднат в опасна ситуация, зрението им се ограничава, сякаш надничат в тунел. Огледай се, каза си и погледна към тавана. Прицели се и стреля два пъти в лампата над количката за чистене. Пластмасовата решетка се пръсна и в мазилката цъфна дупка.

Мая скочи върху количката, бръкна в дупката и напипа водопроводната тръба. С един бърз отскок плъзна количката по коридора и се вмъкна над окачения таван. Чуваше се само пожарната аларма и свистенето на водата от пръскачката. Мая уви крака около тръбата и увисна с главата надолу като паяк.

— Готови! — чу се глас. — Напред! — Мъжете изскочиха в коридора и започнаха да стрелят. След секунди алармата престана да вие и изведнъж стана съвсем тихо.

— Къде изчезна? — попита някой.

— Не знам.

— Внимавайте — обади се трети глас. — Може да е в някоя от стаите.

Мая надникна през дупката на тавана. Един, двама, трима наемници на Табулата минаваха точно под нея.

— Причет — каза третият глас. Изглежда, говореше по радиостанция или по мобилен телефон. — Видяхме я на третия етаж, но избяга. Да, сър. Проверяваме всяка...

Като се държеше с крака за водопроводната тръба, Мая се увеси през дупката. Беше с главата надолу и косата ѝ почти забърсваше пода. Виждаше гърбовете на тримата. Стреля по най-близкия.

Откатът я залюля назад, тя направи салто и стъпи на крака напред коридора. Водата продължаваше да шурти от пръскачката, но тя не ѝ обърна внимание, а застреля втория мъж, докато се обръщаше. Третият продължаваше да държи мобилния си телефон, когато куршумите пронизаха гърдите му и го блъснаха в стената. Той се свлече на пода.

Пръскачката спря. Мая погледна трите трупа. Прекалено опасно беше с Гейбриъл да остават в сградата. Трябваше да слязат в тунелите. Отново видя как сенките на стената се променят и в дъното на коридора се появи невъоръжен мъж. Дори и без семейната прилика Мая веднага разбра, че това е вторият странник.

— Здравей, Мая! Аз съм Майкъл Кориган. Всички тук се страхуват от теб, но мен не ме е страх. Знам, че си дошла да ме защитиш.

Гейбриъл излезе в коридора и двамата братя застанаха един срещу друг. Мая стоеше между тях.

— Ела с нас, Майкъл. — Гейбриъл се усмихна малко насила. — Ще си в безопасност. Никой няма да ти нарежда какво да правиш.

— Имам няколко въпроса към нашия арлекин. Странна ситуация, нали? Ако тръгна с вас, ще е все едно да делим едно и също гадже.

— Не е така — отвърна Гейбриъл. — Мая иска само да ни помогне.

— Ами ако ѝ се наложи да избира? — Майкъл пристъпи напред. — Кого ще спасиш, Мая? Гейбриъл или мен?

— И двамата.

— Светът е изпълнен с опасности. Това едва ли е възможно.

Мая погледна Гейбриъл, но той не ѝ подсказа какво да отговори.

— Ще защитя този, който прави света по-хубав.

— Тогава това съм аз. — Майкъл направи още една крачка напред. — Повечето хора не знаят какво искат. Искат голяма нова къща

или лъскава нова кола. Но са прекалено уплашени, за да изберат в каква посока да върви животът им. Затова ние ще решим вместо тях.

— Табулата ти го е втълпила — намеси се Гейбриъл. — Но това не е вярно.

Майкъл поклати глава.

— Постъпваш също като баща ни — живееш на дребно, криеш се. Мразех всички онези приказки за Мрежата, когато бяхме малки. И двамата притежаваме силата, но ти не искаш да я използваш.

— Силата не идва от нас, Майкъл.

— Живеехме като луди. Без електричество. Без телефон. Помниш ли първия ден в училище? Помниш ли как хората сочеха с пръст колата ни, когато минавахме през града? Глупаво е да живеем така, Гейб. Можем да ръководим всичко това.

— Хората трябва да ръководят живота си сами.

— Защо не искаш да разбереш, Гейб? Не е трудно. Правиш онова, което е най-добро за теб самия, а светът да върви по дяволите.

— Това няма да те направи щастлив.

Майкъл се втренчи в очите му и поклати глава.

— Говориш така, сякаш знаеш всички отговори, но едно е ясно. — Майкъл вдигна ръце, сякаш се канеше да благослови брат си. — Може да има само един странник...

Късо подстриган мъж с очила с метални рамки излезе иззад ъгъла. Държеше вдигнат пистолет. Гейбриъл гледаше така, сякаш беше изгубил семейството си завинаги. Предаден.

Мая го избута в съседния коридор. Бун стреля. Куршумът улучи Мая в десния крак, запрати я в стената и тя падна по очи. Почувства се така, сякаш бяха изстискали въздуха от тялото ѝ.

Гейбриъл изскочи и я вдигна. Изтича до асансьора и я натика вътре. Мая се дърпаше. Спаси се, искаше да му каже, но устата ѝ не можеше да произнесе нито звук. Гейбриъл ритна кошчето от вратата и започна да натиска копчетата. Изстрели. Крясъци на хора. Вратите се затвориха и асансьорът се запуска към партера.

Бяха в тунела. Гейбриъл все така я държеше на ръце. Мая чу и гласа на Холис. Отвори очи. Холис трупаше бутилки с химикали, които беше взел от сградата на центъра за генетични изследвания.

— Тия неща ги знам още от гимназията. Всичко с червено знакче е опасно, ако се възпламени. — Холис отвори дюзата на един зелен флакон. — Чист кислород. — Вдигна една стъклена бутилка и изля прозрачната течност на пода. — А това е етер.

— Нещо друго?

— Друго не ни трябва. Да се махаме.

Гейбриъл понесе Мая към аварийния изход в края на тунела. Холис запали газовата горелка, нагласи съскащия син пламък и я хвърли зад гърба си. Влязоха във втория тунел. След няколко секунди се чу високо пукане и напорът на разширения въздух отвори с трясък вратата на аварийния изход.

Когато Мая отново отвори очи, се изкачваха по аварийната стълба. Чу се силна експлозия, сякаш голяма бомба беше улучила сградата. Ударната вълна се разрасна и те се свиха в мрака. След малко Холис запали фенера. Мая ту блънуваше, ту се свестяваше. Спомни си гласа на Гейбриъл и въжетото, вързано около раменете ѝ, когато я издърпаха през вентилационната тръба. Как лежеше по гръб на мократа трева и гледаше звездите. Чу нови експлозии и воя на полицейска сирена, но това вече нямаше значение. Знаеше, че кръвта ѝ изтича, чувстваше се така, сякаш животът ѝ се просмуква в студената трева.

— Чуваш ли ме? — попита Гейбриъл. — Мая?

Искаше да му отговори — да му каже нещо за сбогом, — но някой беше откраднал гласа ѝ. Черна течност започна да се събира покрай очите ѝ и да се разпростира и потъмнява, като капка мастило в чаша бистра вода.

60.

Беше шест сутринта. Нейтан Бун погледна небето над изследователския център и видя мъглив слънчев лъч. Целият беше в сажди. Пожарът в тунелите уж беше овладян, но черният дим с остра миризма на химикали продължаваше да излиза от тръбите. Все едно земята гореше.

Пожарни и полицейски коли се бяха струпали около карето. През нощта проблясващите им червени светлини изглеждаха ярки и властни.

Сега, рано сутринта, проблясваха съвсем слабо. Брезентови маркучи се виеха от пожарните коли към вентилационните шахти — някои още вкарваха вода долу. Пожарникари с почернели лица пиеха кафе от термоси.

Преди два часа Бун беше направил генерална преценка. Експлозията в тунелите и предизвиканото от нея прекъсване на захранването бяха нанесли щети на всички сгради. Квантовият компютър беше изключил и част от механизма беше унищожена. Един млад компютърен специалист беше преценил, че ще им трябват от девет месеца до една година, за да тръгне отново всичко. Мазетата бяха наводнени. Всички лаборатории и офиси бяха почернели от сажди. Компютъризираният хладилник в лабораторията за генетични изследвания беше спрял и няколко експеримента със снадки се бяха провалили.

Бун не го беше грижа за разрушенията. Ако питаха него, и всичките сгради да се бяха сринали, пак нямаше значение. Истинската беда беше, че един арлекин и един странник бяха оставени да избягат.

Възможността да започне незабавно търсене беше опропаствена от един пазач на минимална заплата — беше се паникьосал и се беше обадил на полицията и пожарната. Братството имаше влияние по целия свят, но Бун не можеше да се наложи над командата местни огнеборци, решени да си свършат работата. Докато пожарникарите пълнеха тунелите с вода, той помогна на генерал Наш и Майкъл Кориган да

напуснат центъра, охранявани от конвой. След това се погрижи никой да не открие тялото на Пастира и тримата наемници в административния център.

— Господин Бун? Извинете, господин Бун...

Той се обърна и видя капитана на пожарникарите, някой си Върнън Макгий. Набитият дребен капитан беше в карето от полунощ, но продължаваше да кипи от енергия — беше си направо жизнерадостен. Бун реши, че на провинциалните огнеборци им е писнало да проверяват пожарни кранове и да свалят котки от дърветата.

— Мисля, че сме готови да започнем с инспекцията.

— Какво искате да кажете?

— Пожарът е погасен, но ще минат няколко часа, докато успеем да влезем в тунелите по поддръжката. Сега трябва да вляза във всяка сграда и да проверя структурните поражения.

— Невъзможно. Както вече ви казах, персоналът се занимава със свръх секретни изследвания на правителствено ниво. Влизането в почти всяка стая изисква специално разрешение.

Капитан Макгий се залюля лекичко на токовете на ботушите си.

— Изобщо не ме интересува. Аз съм капитан от пожарната и това е моят район. Имам правото да вляза във всяка от тези сгради в името на обществената безопасност. Можете да ми дадете придружители, ако желаете.

Бун стисна зъби. Макгий тръгна при хората си. Вероятно пожарникарите можеха да инспектират. Защо не? Трупите вече бяха в чували и натоварени в един ван. По-късно щяха да ги откарат в Бруклин, където един услужлив собственик на погребално бюро щеше да ги кремира и да разпръсне пепелта им в морето.

Бун реши да провери административния център, преди Макгий да започне да си вре носа, където не му е работа. На третия етаж трябваше да има двама пазачи, които трябваше да махнат покрития с кръв мокет.

Макар че охранителните камери не работеха, Бун винаги предполагаше, че някой го наблюдава. Мина уверено през карето в средата, сякаш всичко беше под контрол. Мобилният му телефон иззвъня, той го отвори и чу боботещия глас на Кенард Наш.

— Как е положението?

— Пожарникарите ще правят инспекция на безопасността.

Наш изруга, после попита:

— На кого да се обадя? На губернатора? Може ли да ги спре?

— Няма защо да ги спира. Почистихме значимите проблеми.

— Ще открият, че пожарът е умишлен.

— Точно това искам да направят. В момента съм пратил хора в къщата на Лорънс Такава. Ще сложат на кухненската маса недовършено взривно устройство и ще напишат писмо на компютъра му, че е искал да си отмъсти. Когато следователите дойдат, ще им разкажа за нашия служител, който...

— И те ще почнат да търсят човек, който вече е изчезнал. — Наш се засмя. — Браво, господин Бун. Ще ви се обадя довечера.

Генерал Наш затвори, без да каже довиждане, а Бун продължи към входа на административния център. Ако направеше разбор на действията си през последните няколко седмици, трябваше да признае някои грешки. Беше подценил ефективността на Мая и не беше обърнал внимание на собствените си подозрения към Лорънс Такава. Беше се поддал на гнева си на няколко пъти и това беше повлияло на избора му.

От черен пушекът вече ставаше мръсносив. Приличаше на изгорели газове от коли — нормално замърсяване, — излизаше от тръбите, издигаше се във въздуха и изчезваше. Може би Братството беше претърпяло временно поражение, но победата беше неизбежна. Политиците можеха да говорят за свобода, думите им хвърчаха из въздуха като конфети. Не означаваха нищо — традиционната представа за свобода избледняваше. За пръв път тази сутрин Бун натисна копчето на ръчния си часовник и с удоволствие откри, че пулсът му е нормален. Изправи се, изпъна рамене и влезе в сградата.

61.

Мая отново сънуваше същия сън. Как стои сама в тъмния тунел, как атакува тримата футболни ултраси и бяга по стълбите. Мъже се биеха на перона, опитваха се да счупят прозорците на влака, а Тръна я сграбчваше с дясната си ръка и я буташе във вагона.

Толкова пъти беше мислила за случилото се, че то се беше превърнало в неизменна част от ума ѝ. Събуди се, каза си тя. Стига толкова. Но този път се върна към спомена. Влакът се стрелна напред и тя притисна лице към вълненото палто на баща си. Очите ѝ бяха затворени, тя прехапа долната си устна и усети в устата си вкус на кръв.

Гневът ѝ беше силен и гръмък, но друг глас ѝ шепнеше в тъмното. И тогава разбра, че тайната ще бъде разбудена. Тръна винаги беше силен, смел и уверен. Беше я предал онази сутрин в Лондон, но беше станало и още нещо.

Влакът се беше стрелнал напред, спирката бе останала назад и тя беше вдигнала очи към баща си, и беше видяла, че плаче. Невъзможно — Тръна да прояви слабост. Но сега знаеше, че е вярно. Едничката сълза на бузата на арлекин беше рядко и ценно нещо.

„Прости ми. Това ли си мислеше той? Прости ми за това, което ти сторих.“

Отвори очи и видя, че Вики се е навела над нея и я гледа. Няколко секунди се носеше в призрачната страна между съня и будния свят. Продължаваше да вижда лицето на Тръна. Ръката ѝ докосна одеялото. Издишай. И баща ѝ изчезна.

— Чуваш ли ме? — попита Вики.

— Да, будна съм.

— Как си?

Мая пхна ръка под чаршафа и напипа превръзката, която покриваше ранения ѝ крак. Ако помръднеше, чувстваше силна болка, сякаш някой я пронизва с нож. Ако лежеше неподвижно, се чувстваше така, сякаш някой я е жигосал с нажежено желязо. Тръна я беше

научил, че човек може да не забелязва болката: опитваш се да я сведеш до определена точка и изолираш тази точка от тялото си.

Огледа стаята и си спомни всичко. Намираха се в къща на брега на Кейп Код, извития полуостров, който се връзваше в Атлантическия океан. Вики, Гейбриъл и Холис я бяха докарали тук, след като прекараха няколко часа в частната клиника на някакъв лекар в Бостън. Лекарят беше член на църквата на Вики и използваше къщата за лятна вила.

— Искаш ли хапче?

— Никакви хапчета. Къде е Гейбриъл?

— Разхожда се по плажа. Не се тревожи, Холис го охранява.

— Колко време съм спала?

— Осем-девет часа.

— Намери Гейбриъл и Холис — каза Мая. — Събери всичкия багаж. Не бива да оставаме дълго на едно място.

— Не е необходимо. Тук сме в безопасност — поне още няколко дни. Никой не знае къде сме, освен доктор Луис, а той вярва в „Дългът не е платен“. Никога не би предал арлекин.

— Табулата ни търси.

— На плажа няма жив човек, защото е прекалено студено. Къщата до нас е празна през зимата. Повечето магазини в селото са затворени и не видяхме нито една наблюдателна камера.

Вики изглеждаше силна и уверена в себе си и Мая си спомни за скромното набожно момиче, което преди няколко седмици бе дошло да я посрещне на летището в Лос Анжелис. Всичко се беше променило, бе продължило напред — благодарение на странника.

— Трябва да видя Гейбриъл.

— Ще дойде след няколко минути.

— Помогни ми да стана, Вики. Не искам да лежа в леглото.

Надигна се на лакът. Болката я заля, но тя успя да овладее изражението си. Стъпи на здравия си крак, прегърна Вики през рамо и двете бавно излязоха от спалнята и тръгнаха по коридора.

С всяка бавна крачка Вики даваше на Мая нова информация. След като избягали от изследователския център на фондация „Евъргрийн“, доктор Ричардсън я спасил, докато Холис карал към Бостън. В момента Ричардсън пътувал към Канада, щял да отседне при стар приятел, който имал мандра в Нюфаундленд. Холис паркирал

пикапа в едно бедняшко предградие и оставил ключовете на таблото. Сега използвали камионетка, собственост на друг член на църквата на Вики.

Мебелировката в къщата беше чиста и семпла. Плъзгащ се френски прозорец водеше към веранда и Мая накара Вики да я изведе навън. Когато легна на шезлонга, си даде сметка какво усилие са й коствали трийсетината крачки дотук. Цялата беше потна и трепереше.

Вики донесе одеяло, зави я хубаво и Мая се почувства по-добре. Къщата беше построена сред пясъчни дюни, осеяни с диви рози, тръстика и тъмнозелен пирен. Ветрецьт люлееше сухата трева. Миришеше на море. Самотна чайка се рееше в небето.

От терасата към плажа водеха дървени стълби. Беше отлив и Гейбриъл стоеше на стотина метра, на ръба на вълните. Холис седеше на пясъка по средата между къщата и странника. Държеше в скута си нещо, увито в ярка плажна кърпа, и Мая реши, че вероятно е нейният автомат. Нямаше нужда от арлекин в тази спокойна усамотена къща. Вики и Холис бяха уредили всичко и без нея. От друга страна, тя трябваше да защитава Гейбриъл, а той беше рискувал живота си, за да я изнесе през тунелите.

Надвисналото небе и сиво-зелената вода се сливаха. Вълните се разбиваха с шумолене, водата се разливаше по утъпкания пясък и после се връщаше в морето. Гейбриъл беше с джинси и тъмен пуловер. Изглеждаше така, сякаш ако направи още една крачка, сивотата ще го погълне и той ще изчезне от света.

А после странникът се извърна от водата и погледна към къщата.
— Усети ни — каза Вики.

Мая се чувстваше като дете, увито в одеяло, но остана да седи кротко, докато мъжете идваха през плажа и се качваха по стълбите. Гейбриъл спря до перилата, а Холис се усмихна и се приближи.

— Как си? Мислехме, че няма да се събудиш поне още няколко дни.

— Добре съм. Трябва да се свържем с Липата.

— Вече се свързах от едно интернет кафе в Бостън. Ще изпрати пари на три различни места в Ню Ингленд.

— Само това ли каза?

— Според Липата синът на Врабеца е изчезнал. Предполагам, че Табулата е разбрала кой е...

Вики го прекъсна:

— Да направим кафе, Холис.

— Не ми се пие.

— На другите може да им се пие. — В гласа на Вики се усещаше едва доловима промяна, която напомни на Мая за лек натиск от нечия ръка. Холис явно схвана намека.

— О, да! Не е зле да пийнем по едно кафе. — Погледна Гейбриъл и влезе в къщата след Вики.

Сега бяха сами, но Гейбриъл продължаваше да мълчи. Ято морски птици се появи на хоризонта — черни петънца. Завъртяха се в небето, после започнаха да се спускат към земята.

— Доктор Луис каза, че след месец вече ще можеш да ходиш. Извадила си късмет, че куршумът не е раздробил костта.

— Не можем да останем дълго тук — отвърна Мая.

— Вики има много контакти покрай църквата си, а Холис познава доста хора от света на бойните изкуства. Мисля, че има много места, на които може да се скрием, докато си извадим фалшиви документи.

— После трябва да напуснем Щатите.

— Не съм сигурен. Хората искат да вярват, че има тропически остров или пещера в планината, където могат да се скрият, но това вече не е вярно. Независимо дали ни харесва, или не, всички сме свързани един с друг.

— Табулата ще те търси.

— Да. И брат ми ще ѝ помага. — Гейбриъл седна до нея, изглеждаше уморен и тъжен. — Когато бяхме малки, имах чувството, че двамата с него се сражаваме с целия свят. Бих направил всичко за брат си. Имах му пълно доверие.

Мая си спомни съня от метрото — тъгата на баща си — и си позволи да усети жал към друго човешко същество. Протегна ръка и Гейбриъл я стисна здраво.

Топлата му кожа докосна студенината ѝ — и тя се почувства преобразена. Не беше щастие. Не, щастieto беше детска, мимолетна илюзия. Но болката в нея се стопи и тя усети, че те двамата създават център, нещо постоянно, едно цяло.

— Не знам дали баща ми е още жив, а пък Майкъл се обърна срещу мен — каза Гейбриъл. — Но се чувствам свързан с теб, Мая. Ти

си важна за мен.

Погледна я с нарасналата сила в очите си, после пусна ръката ѝ и бързо се изправи. Близостта им беше болезнена, все едно бяха прекрачили границата.

Сам и незащитен, Гейбриъл слезе по стълбите на плажа. Мая остана на верандата, опитваше се да овладее чувствата си. Ако искаше да защитава този странник, не можеше да си позволи да го обича. Всяко чувство щеше да я направи нерешителна и уязвима. Ако си позволеше тази слабост, можеше да го изгуби завинаги.

Помогни ми, помисли си тя. За пръв път в живота си се молеше. Моля те, помогни ми. Покажи ми какво трябва да направя.

Студен полъх докосна черната ѝ коса и тя усети живеца в тялото си, надигащата се сила. Толкова много хора се носеха безцелно през живота си, играеха чужди роли и не виждаха истинската си съдба. Всички съмнения и колебания, които изпитваше в Лондон, бяха изчезнали. Мая знаеше коя е: арлекин. Да, щеше да е трудно, но щеше да остане с Гейбриъл.

Изправи се и погледна към океана. Ятото беше накацало по плажа и когато странникът се приближи, птиците литнаха и закрещяха пронизително — викаха се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.